

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Sakin
Gelinini Öpme*

CARIAN CÖLE

Jude "Şanslı" Locketti sadece seksi ve insanlara soğuk davranan bir inşaat işçisi değildi. En doğru zamanda ve en doğru yerde olmayı başarabilen kişisel kahramanım gibiydi. Arabam bozulduğu için beni eve kadar bırakacak birine ihtiyaç duyduğum günü örnek verebilirdim. Ya da onun karşısında dururken kaldırıma yığıldığım, ardından acil servise gitmem gereken o günü...

Hayatımın en iyi anları olduğunu söyleyemezdim ama onun için öyleydi.

Arkadaş olmuştuk ve benden on altı yaş büyük olmasının hiçbir önemi yoktu. Çok fazla ortak noktamız vardı. Eski rock şarkılarını ve eski model hızlı arabaları çok seviyorduk, acı dolu geçmişlerimiz yüzünden aşka ve ilişkilere karşı mesafeliydik.

Yaşadığım sayısız sorunda bana yardım edebilmek için çılgınca bir teklif ortaya attığında onu reddedememiştım. Bana bir can simidi uzatmıştı.

Anlaşmamız geçici olacaktı. Kağıt üzerinde bir evlilik ve yaşayabileceğim güvenli bir yer... Hepsi bu kadardı.

Kolay olacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey beklediğim gibi değildi.

İşte bu benim! On sekiz yaşındaydım, asla âşık olmamam gereken biriyle evlenmişim. Ayrıca karşılıklı anlaştığımız o boşanmanın gerçekleşmesini istemiyordum.

Tek bir kural koymuştuk. *Gelini öpmek yok.*

Bu kuralı yıkıp geçtiğimizde kaderimiz sonsuza kadar değişti.

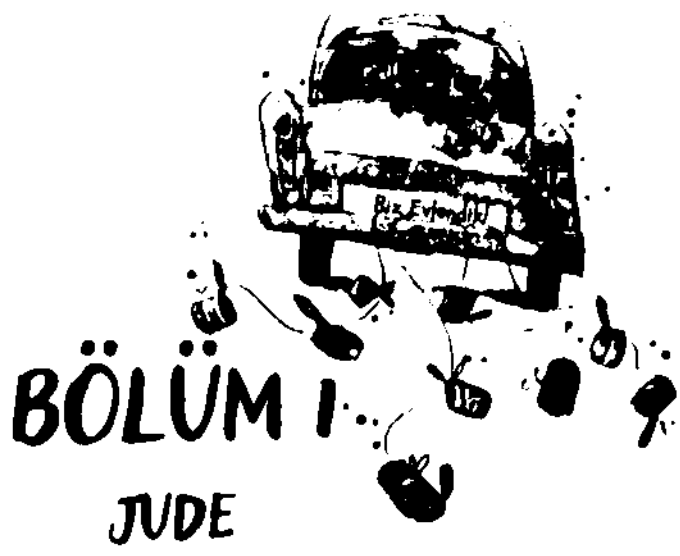
Sakin Gelinini Öpme

CARIAN COLE

Çeviren:
Nalan Uysal

Sert bir fren sesi ve cızırtılı hoparlörlerden yayılan Meatloaf'un *Two Out of Three Ain't Bad* şarkısını duyduğumda, başımı üzerinde çalıştığım çizimlerden kaldırdım. Yan taraftaki lisenin otoparkına hızla giren gümüş rengi 75 model Corvette'e memnuniyetsiz bir bakış attım.

Bu şarkıyı seviyordum ama pazartesi sabahın yedisinde duymama gerek yoktu.

İki katlı müstakil evin inşaatı bugüne kadar oldukça sessizdi. Ne trafik gürültüsü ne de etrafta dolaşan insanlar vardı. Dikkat dağınıklığına sebep olacak hiçbir şey yoktu. Tam sevdiğim gibiydi. Tabii yaz tatili bittiği için öğrenciler okula döndüğüne göre, artık hepsi değişecekti. Yaklaşık bir saattir elini kolunu kontrol edemeyen gençler şantiyenin etrafında kıkırdayarak dolaşıyorlardı.

Ustabaşı Kyle, "Hatuna bak," diye mırıldanarak uzunca bir ıslık çaldı.

"Ne?" Çizimleri rulo yapıp etrafına lastik geçirirken, okulun otoparkını izleyen bakışlarını takip ettim.

Corvette'ten inen genç kız, güneş gözlüğünü beline kadar uzanan dalgalı sarı saçlarının tepesine yerleştirdi. Kalçasını sallayarak ön kapıyı kapatışını gördüğüm anda ağzım kurudu. Onlarca yılın pası yüzünden gıcırdayan kapı menteşelerinin farkında değilmiş gibiydi.

Bacaklarını saran kot pantolonuna işlenmiş deri püsküllerin salınışından büyülenerek saçımı yüzümden çektim. Aynı renkteki süet ceketinin altına giydiği siyah tişörtünde, kıpkırmızı bir dudak baskısı vardı. Arabadan uzaklaşırken yaşı normalden iki kat fazlaymış gibi görüntüyordu. Eski ve paslı bir spor araba yerine limuzinden inmiş bir film yıldızının havasına sahipti.

Onu yetmişlerden alıp bugüne taşıyan bir zaman makinesine mi düşmüştü?

“Ona neler yapmak isterdim...” diyen Kyle, sanki kız onun son akşam yemeğiymiş gibi dudaklarını yaladı.

Gözlerimi kızıdan zorlukla ayırırken suçluluk duygusuna kapışan tiksintiyle karnıma ağırlar saplandı. “O daha çok genç, dostum.” dedim Kyle’ı omzundan hızlıca iterken. “İşine bak. Sana kızları dikizlemen için para vermiyorum.”

El aletlerini taktığı kemerini beline dolayıp baretini başına yerleştirirken güldü. “Kıçımın *genci*, Şanslı. Biz lisedeyken kızlar kesinlikle böyle görünmüyordu.”

Doğru. Böyle görünselerdi belki okulda kalmakla daha çok ilgilenirdim. Mezuniyete altı ay kala okulu bırakıp tam zamanlı bir işe girmezdim.

Kararmaya başlayan gri gökyüzüne baktım. “Bulutlar toplanıyor. Yağmur yağmaya başlamadan önce biraz çalışalım. Daha fazla zaman kaybetmenin maliyetini kaldıramayız.”

“Tamamdır, Jude.” Kyle işinin başına dönmeden önce kıza bir kez daha baktı.

Kahve termosumu alıp dört kişilik ekibimi inceleyerek ne kadar ilerlediğimizi anlamaya çalıştım. Ev sahiplerinin son dakika talepleri yüzünden planımızın iki gün gerisindeydik ama arayı kapatıp sonraki işe zamanında geçebileceğimizi düşünüyordum. İş geç tamamlamak ya da geç başlamak müşterileri kızdırırdı, şirketim hakkında internette yer alacak tek yıldızlı değerlendirmelere hiç ihtiyacım yoktu.

Bir kadın sesi, “Hey, Skylar!” diye bağırdı. “Seksenler aradı. Kıyafetlerini ve arabayı geri istiyorlar!”

Birkaç metre ileride gençler arasında yaşanan dramayı izlerken termosumun kapağını kapattım. Üç kız, Corvette’linin peşinden okulun arka kapısına doğru ilerledi. Corvette’li aniden durup sarı saçlarıyla süet püsküllerini savurarak onlara doğru döndü. Kızlar geri adım atarken birbirlerine çarptılar.

“Vay canına.” Onları baştan aşağı süzdükten sonra aralarındaki en uzun boylu ve güzel görünen kıza odaklandı. İzlediğim filmlere göre, kötü kızların lideri uzun boylu olandı. “Babanın burun ameliyatının yanında sana birkaç tane de beyin hücresi almamış olması çok kötü, Paige. Bu araba yetmişlerden kalma.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

Kızlar ona dik dik baktuktan sonra aynı anda gözlerini devirdiler, kirpikleri neredeyse kaşlarına değecekti. Corvette'li kaldırımdan hiç kıpırdamayınca, diğerleri etrafından geçmek zorunda kaldı. Dudaklarının kenarında alaycı bir kıvrım belirtmeye başlamıştı.

Okula girmek için dönerken onu izlediğimi fark etti. Işıl ışıl bakan gözleri bakışlarımı yakaladı. Yüzündeki muzip gülümsemeyle pembe sakızını şişirip patlattı, ardından binanın içinde gözden kayboldu.

Yüzümdeki aptal gülüşü elimin tersiyle hızlıca sildim ve yeniden işime odaklanmaya çalıştım. Dikkatimi dağıtacak şeyler benim için lükstü. *Özellikle de her yerinde kocaman harflerle bela yazan tatlı, kıpır kıpır olanlardan uzak durmam gerekiyordu.*

"Çıkmadan önce benden istediğin bir şey var mı?" diye sordu Kyle. Eve yaptığımız ek bölümün ortasındaki masaya açtığım çizimlere bakıyordu. Birbirimizi liseden beri tanıyorduk, on yıl önce şirketi kurduğum zamandan beri de benimle çalışıyordu. Çalışanlar arasında en son paydos eden hep o olurdu.

"Bir şey yok." Tozlu ellerimi bir kumaş parçasına silip kot pantolonumun arka cebine sıkıştırdım.

"Yarın görüşürüz."

"Sana çörek getiririm."

Kyle gidince dağınık bırakılmış bir şey kalmadığından emin olmak için içeriyi gözden geçirdim, hemen ardından aletleri pikabın arkasına attım. Okulun otoparkında çalışma mücadelesi veren bir arabanın motor sesini duyduğumda, sarışın kızı Corvette'in direksiyonunu yumruklarken görmek beni hiç şaşırtmadı.

Arabamın ön koltuğuna atlayıp bir sigara yaktım. Aracı geri vitesine taktığım sırada dikiz aynamdan kızın arabanın kaputunu açtığını görebiliyordum.

Neye bakması gerektiğini biliyor muydu acaba?

Kız motora doğru eğilip birkaç saniye kurcaladıktan sonra doğruldu ve kollarını önünde kavuşturdu.

"Kahretsin," diye mırıldanarak kamyonetimi çevirdim. Arabası bozulan genç bir kızı park yerinde bırakıp gidecek değildim. Gökyüzündeki yağmur bulutları yoğunlaşıyor, ılık esintiyle ağaçlar sallanıyordu. Yağmur her an yağabilirdi.

Kamyonetimi otoparka doğru sürüp arabasının yanına park ettim. Açık camımdan, "Yardım lazım mı?" diye sordum.

Bir şey söylemek için araladığı dudakları, yaklaşan iki lise sporcusu araya girince hemen kapandı.

"Hey, Skylar! Götürülmeye ihtiyacın varsa, senin için tam burada bir aracım var." Çocuk aletini avuçlayıp deli gibi gülmeye başladı.

"O elindeki benim için biraz küçük, Michael," diye cevap verdi kız. "Babanın götürmesini, senin de bana anneciğim demeni tercih ederim."

Ah. Kız minik bir maytap gibi kıvılcımlar saçıyordu. Bu hem iyi hem de kötüydü.

Çocuklar artık gülmüyordu. "Siktir git, sürtüğ." "

Kamyonetten indiğimi gördüklerinde aceleyle diğer tarafa doğru yürümeye başladılar.

"Böyle serserileri kışkırtmamalısın."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Kendi başımın çaresine bakabilirim, dostum."

"Onu anladım, Kıvılcım. Arabanın nesi var?"

"Kıvılcım mı?" diye tekrarladı.

"Evet. Kıvılcım saçıyorsun. Maytap gibi."

Gözleri turkuvazın daha açık bir tonuyla aydınlandı, ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Büyükbabam bana çokbilmiş diye seslenirdi, bu durumda bir kıvılcım olmak benim için ilerleme sayılır."

Kahkaha atarak motora bakmak için yanından geçtim. "Ne oldu peki?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sabah hiçbir şeyi yoktu, şimdiyse çalışmıyor."

"Arabaya binip marşa bas."

Söylediğimi yaptı ama motor yine çalışmadı.

Kız arabadan inerken, "Sanırım yakıt pompan bozulmuş," dedim.

"Ah." Altdudağını ısırды, bakışları motora odaklanmıştı. "Tamir edilebilir mi?"

"Elbette ama çekici çağırıp tamirciye götürmen gerekiyor."

"Kahretsin."

"Yine de bunun parçasını bulmak zor olabilir. Kaç model? 75 mi?"

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Evet. Bana hediye alınmıştı.”

Kaputu yavaşça kapatıp ellerimi pantolonuma sildim. “Güzel hediye ama sana masraf çıkarmaya başlayacak gibi görünüyor. Eski bir araba.”

Giderek kararan gökyüzüne bakıp derin bir şekilde iç çekti. “Harika.”

“Senin ya da ailenin sürekli gittiğiniz bir tamirci var mı?” diye sordum.

Başını yana doğru eğip gözlerini kırıştırdı. “Hayır, şey... tanıdığımız biri yok. Annem araba kullanmaz.”

“Ben North Main’deki tamirciye gidiyorum. Gayet iyidir, ayrıca müşterisini kazıklaamaz. İstersen çekici çağırayım, arabamı oraya çeksinler.”

“Tamam. Teşekkür ederim.” Bir süre yere baktıktan sonra yavaşça başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. “Çekici pahalı mıdır?”

Gözlerindeki endişe kalbimi burktu. “En fazla yedi sekiz kilometre uzaklıkta, yani pahalı olmaz. Yirmi dolar ancak tutar.”

Rahatladığı yüzünden belli oluyordu. Telefonumu çıkarıp çekiciyi aradım. Elinde cüzdanı ve sırt çantasıyla arabasına bakarken yüzünde ümitsiz bir ifade vardı.

Tamir ettirmeye gücü yetmez mi acaba, diye düşündüm. Belki külüstür arabası ve hippie şıklığı etkisi vermeye çalıştığı kıyafetleri kendi tarzını ifade etmek için değildi. Belki fazla para harcamamak için Goodville’den* almıştı.

Telefonumu arka cebime koydum. “Çekici on beş dakika içinde burada olur.”

Başıyla onaylayarak gülümsedi. “Benim için yaptıklarınıza teşekkür ederim.”

“Sorun değil.”

Tam o anda iri yağmur damlaları asfalta düşmeye başladı. Uzaklardan gelen gök gürültüsünü duyduğunda kızın gözleri kocaman açıldı.

“Eve gitmek için arabaya ihtiyacın var mı? Çekici gelene ka-

* ABD’de ikinci el ürünler satan bir mağaza zinciri. (e.n.)

dar seninle birlikte bekleyebilirim.” Etrafta dolaşan başka liseli görünmüyordu. Yalnız bırakırsam aklım onda kalacaktı.

Bakışlarının kollarımı ve ellerimi kaplayan dövmelere takıldığını fark etmiştim. Omuzlarıma kadar uzanan, darmadağın olmuş saçlarıma bakıyordu.

İyilik yapan kibar biri miydim? Yoksa suç listesi uzadıkça uzayan dövmeli, uzun saçlı bir serseri mi?

Belki de ikisi birden.

“Hımm...”

“Şuradaki evde çalıştığımı görmüştün.” Başımı inşaat halindeki evi işaret ettim. “Kamyonette şirketimin adı yazıyor. Ters bir şey yapacak değilim. Sadece kibar olmaya çalışıyorum.”

Çenesi titremeye başladı. “Sence tecavüzçüler ve insan kaçırıcılar üstünde suç tabelasıyla mı dolaşıyor? İşleri olan sıradan insanlar. Bazılarının karısı, çocukları var. Senden daha normal görünüyorlar.”

“Haklısın.” Başımı sallayıp güldüm. “Tamam o zaman, sırlıklam olmadan önce eve gitmeliyim. Çekici gelmek üzeredir, eminim şoför seni evine bırakır ya da Uber çağırabilirsin.”

“Bekle,” dedi kapı koluna uzandığım sırada. “Bu hafta biraz nakit sıkıntısı çekiyorum.” Tereddütle ufak bir nefes aldı. Bana güvenip güvenemeyeceğinden hâlâ emin değildi. “Sakıncası yoksa beni götürebilirsen...”

Uber şoförü, çekicinin şoförü ve sıradan bir yabancı arasında kalınca, nihayet benim daha az tehlikeli olduğuma karar verdi.

Eh, bunu iltifat olarak kabul edeceğim.

“Atla o zaman.” Yüzüme bozuk para büyüklüğünde bir damla yağmur düştü. “Çekici gelene kadar kamyonette bekleyebiliriz.”

Ön koltuğa oturduğunda, sırt çantasını bir tür güvenlik önlemi gibi aramıza koydu.

“Bıçağım var,” dedi sakın bir şekilde. “Bir şey yapmaya kalkarsan eğer, aletine saplarım.”

Söylediğine gülerek bir sigara yaktım. “Sakin ol, Kıvılcım. Herkes seni elde etme peşinde değil. Kendi tarafımda kalırım.” Sigaramdan derin bir nefes çektiğim sırada paranoyak biri mi olduğunu, yoksa sürekli şüphe duymasına neden olan bir şeyler mi yaşadığını merak ediyordum. “Ayrıca insanlara silahın olduğunu söylememelisin. Kötü biri olsaydım, bana bıçakla karşı koymaya

SAKIN GELİNİ ÖPME

çalışacağını öğrendiğim gibi onu senden almaya çalışırdım. Beni onunla şaşırtman gerekiyor, kahrolası varlığını ilan etmen değil.”

İç geçirip gözünü dışarıya dikti. “Tavsiyen için teşekkürler.”

Yanımda oturan kız kardeşim olsaydı, “.. dedi genç kadın,” diye eklerdim. Ardından birlikte aptal gibi kahkaha atmaya başlardık. Ayrıca okula silah getirmemesi gerektiğini de söyledim. Ne yazık ki küçük kız kardeşim artık yoktu, ne şakalarına gülebilir ne de tavsiyelerimi dinleyebilirdi.

Boğazımı temizledim. “Bu arada, adım Jude. Arkadaşlarım bana Şanslı der.”

“Öyle misin?” Bana doğru döndü. “Şanslı mısın?”

Sesinin tonu ve bakışlarıyla beni incelemesi biraz sınırimi bozuyordu. Başımı iki yana sallayıp sigaranın dumanını camdan dışarı üfledim. “Aslında... değilim. Soyadım Locketti”, onun için öyle söylüyorlar.”

“Adım Skylar.”

“Memnun oldum.” Sigaramı konsoldaki su şişesine attım, içinde neredeyse hiç su yoktu zaten. “Yetmişlere ilgin mi var? Corvette, Meatloaf, püsküllü ceket, mokasenler. Tabii ki hepsi harika şeyler, sadece merak ettim.”

Başparmağındaki gümüş yüzüğü çevirmeye başladı. “Bilmiyorum,” dedi yavaşça. “Eski şeyler hep ilgimi çeker. Karakterleri var, ayrıca beni rahatlatıyorlar. Hepsi unutulup bir kenara atılmış şeyler.” Özlem dolu bir nefes aldı. “Galiba onları sevmek istiyorum. Hâlâ önemli olduklarını hatırlatmak istiyorum. Bu mantıklı mı? Yoksa kulağa aptalca mı geliyor?”

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, ona gülmeyeceğimi umarak bekliyordu. Anlamamı istiyordu. Anlıyordum da. Sözleri ruhuma dokunmuştu.

“Kesinlikle aptalca değil,” dedim çekici yanıma yaklaşırken. “Üstelik çok şey ifade ediyor. Tahmin edeceğinden daha fazla.”

Onun tahmin edeceğinden çok daha fazla.

Ben de o unutulmuş, kenara atılmış şeylerden biriydim.

*Genellikle bir kişinin şanslı veya talihtir olduğunu ifade etmek için kullanılan bir ifadedir. (e.n.)

BÖLÜM 2.

SKYLAR

Evimin yolunu tarif ettikten sonra Jude pek fazla konuşmamıştı. Belli ki sessizliği doldurmak için sıradan ve aptalca sorular sorma ihtiyacı hisseden tiplerden değildi.

En sevdiğin ders hangisi? Bu yağmur da nereden çıktı şimdi? Bu tür sorular sormuyordu.

Bunun yerine, "Pink Floyd sever misin, Kıvılcım?" diye sordu. Sigarasını ağzının kenarına sıkıştırmıştı.

"Elbette. Kim sevmez ki?"

Kocaman sırtarak dövmeli parmağıyla direksiyondaki tuşlardan birine bastı. *Dark Side of the Moon* şarkısının, insanın diline dolanan benzersiz tınısı etrafımızı sarmıştı. Hayatın üstüme geldiğini hissettiğim zamanlarda komodininin üzerinde tütsü yakıp tavanı izlerken, bu albümü dinleyerek kim bilir kaç saat geçirmiştim. Bu şarkı beni hem sakinleştirir hem de iyileştirirdi.

Sanki zihnimi okumuş gibi, "Terapi için müzikten iyisi yoktur, öyle değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Çok doğru."

Şarkıya birlikte eşlik ettik. Aslında tuhaf hissettirmesi gerektiği halde, öyle değildi.

Caddenin başındaki yamulmuş sokak tabelasının yanına geldiğimizde, "Beni burada bırakabilirsin, yolun geri kalanını yürürüm," dedim.

Söylediklerimi hiç duymamış gibi davranarak sola dönüp çukurlu yola girdi.

"Saçmalama. Seni eve götüreceğimi söyledim, yağmurlu havada sokağın bir köşesinde bırakacağım demedim." Başını iki yana sallayıp yüzüme baktı. "Hangi ev?"

SAKIN GELİNİ ÖPME

Sağ tarafı işaret ederken sırt çantamı ve cüzdanımı toparladım. "İki ev aşağısı. Önünde karavan olan."

Yavaşça evin önüne yanaşıp vitesi park konumuna aldı.

"Evde kimse yok mu?" Karanlık eve doğru bakarken alnı kıristi çünkü pencereleri kaplayan kalın perdelerin en ufak bir ışığı bile içeri sızdırmadığını fark etmişti. Oturma odasında televizyonun çalıştığını belli eden mavi ışık görünmüyordu. Girişteki lambayı örümcek ağı sarmıştı, zaten yıllardır ampülü de yoktu.

"Annem evde. Başı çok ağrıdığı için karanlıkta oturur." Yalanımı ezberden söyledim. Sonuçta aynı yalanı yıllardır başarıyla tekrarlıyordum. "Bugün yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Eve getirdiğin için de."

"Hiç sorun değil."

Hoşça kal demeden önce bir anlığına ikilemde kaldım. Acaba onu yeniden göreceğim miydim? "O evde çalışmaya devam edecek misin? Okulun oradaki?"

Başını onaylarcasına salladı. "Evet, orada birkaç haftalık işimiz daha var."

"Güzel. Seni yine görürüm o zaman."

"Göreceğine eminim."

Gülümsememi saklamak için dudagımı ısırdım. "Peki o zaman. İyi akşamlar, Jude."

"Sana da iyi akşamlar, Skylar. Beladan uzak dur."

"Denerim."

Gülümsemediğinde dudagının bir tarafı diğerinden daha yukarıda kalıyordu. Ansızın benden *çok daha* büyük, dövmelele kaplı bir adamla bir arabanın içinde baş başa olduğumuzu fark ettim. Omuzlarına kadar uzanan saçları, kaslarını belirginleştiren yanık teni ve arduvaz rengi gözleriyle aşırı seksiydi. Gösterişli bir güzelliği yoktu ama kuvvetli, seksi inşaat işçisi paketi eksiksizdi. Dar beyaz tişört, rengi solmuş kirli kot ve eskimiş kahverengi iş botları... *Çekici kirlilik.*

Kamyonetten atlayıp kapıyı hızla kapattığım halde Jude hemen uzaklaşmadı. Düzgün bir insan, kibar bir erkek gibi davranmaya çalıştığını biliyordum. Evin kapısını güvenle açmamı bekleyecekti.

İç geçirerek evin kapısına kadar uzanan, yer yer kırılmış taşların üzerinden yürüdüm. Pas tutmuş sineklik kapısının koluna elimi koyduktan sonra Jude'a el sallamak için arkamı döndüm.

Evet, güvenli evimdeyim. Endişelenecek hiçbir şey yok, der gibi zoraki bir şekilde gülümsüyordum.

Keşke bu gerçek olsaydı.

Jude yola koyulmadan önce gülümseyip el salladığında, kendimi çok kötü hissettim çünkü iyi bir insan olduğu belliydi. Beni göremeyeceğinden emin olana kadar birkaç saniye daha bekledim. Ardından yan taraftan evin arkasına dolanarak babamın yaşadığı eski karavanın yanından geçtim. Evin hemen yanında duran ahşap kasanın üstüne çıktım ve yatak odamın camını açıp içeri girdim.

Kedim Fluffle-Up-A-Gus, yataktan atladığı gibi başını ayaklarına sürtmeye geldi. Kuyruğu bayrak direği gibi dimdikti. Tek elimle onu yerden aldım ve yüzümü yumuşacık gri tüyelerine bastırdım.

“Özledim seni, Gus.” Kedim bunu duyduğu anda mırıldanmaya başladı. Patileri omuzlarımı yoğuruyordu. “Sen de beni özledin mi? Hadi gel, karnını doyuralım.”

Gus’ı yavaşça yere bırakıp tabağını kuru mamayla doldurdum. Su kabına da plastik şişeden su koydum.

Yorgun bir halde esneyerek üstümden çıkardığım kıyafetleri kirli sepetine attım ve dikkatli bir şekilde gömme dolabın içindeki büyük kovanın üzerine çöktüm. İşim bittikten sonra bir parça tuvalet kâğıdıyla kendimi temizledim. Kovanın dibindeki kedi kumunda topaklanan idrarı kürekle toplayıp tuvalet kâğıdıyla birlikte çöp poşetine attım. Aynısını gömme dolabın diğer tarafındaki kedi tuvaletinde tekrarlayarak poşetin ağzını bağladım. Sabah sokaktaki çöpe atacaktım.

Her gün yaptığım gibi, yüzümü ve vücudumu ıslak mendille silmeye başladım. Sonra saçlarıma kuru şampuan sıktım.

Son olarak, salaş bir tişört ve penye bir şort giydim. Gus ayaklarımın altında dolanıyor, ilgi göstermemi istiyordu. Bunu yapmasına bayılıyordum. Gus’a gülümseyerek küçük buzdolabımın önünde diz çöktüm. Bir şişe suyla birlikte iki dilim ekmek, bir parça tereyağı çıkardım. Ekmeğe plastik bıçakla tereyağını sürdüğüm sırada, aklım arabanın arızasındaydı. Boşluğa bakarak hazırladığım atıştırma malı çiğniyor, arızanın giderilmesi için bu-
tikte fazladan kaç saat daha çalışmam gerekeceğini hesaplamaya

çalışıyordum. Yarı zamanlı çalıştığım için yapabileceğim mesai süresi sınırlıydı. Yani tamir parasını ödemem haftalar sürebilirdi.

Anlaşılan rahat nefes alamayacaktım.

Yatağa uzanıp televizyon izlemeye başlamadan önce odamın kapısındaki üç kilidi açtım. Karanlık koridora adım attığım anda burnuma ekşi, leş gibi küf kokusu doldu. Midem bulanmaya başladı. Koridorun sonundaki oturma odasından televizyonun sesi geliyor, belli belirsiz ışığı görölüyordu.

Titreyen sesimle, “İyi geceler, anne,” diye fısıldadım.

Onu göremiyordum ama eski yeşil kanepede oturduğunu biliyordum. Yatak odamdan çıkıp evin diğer kısmına en son aylar önce geçmiştim. Artık her tarafın eşya yığınlarıyla dolduğundan emindim, tavana kadar ulaşmış olmalıydılar. Başka bir odaya, hatta sadece ön kapıya ulaşmak istesem bile dar geçitleri aşıp yerde üst üste duran kutularla çöplerin üstüne tırmanmam gerekirdi. Hem mutfak hem de banyo öyle kirli ve doluydu ki, onların kullanmayı iki yıl önce bırakmıştım. Eski karavan da ağzına kadar eşyayla doluydu. Yıpranmış kıyafetler, battaniyeler, yapay çiçekler, yılbaşı süsleri... Akla gelebilecek her şey vardı. Daha boş olduğu zamanlarda karavana taşınmayı düşünmüştüm ancak babamın gidişinin üzerinden bir ay bile geçmeden annem karavanı ağzına kadar doldurmuştu.

Annem bir istifçiydi.

Normal bir insan gibi banyoyu kullanma imkânım olmadığı için yatak odama sığınmak zorunda kaldım. O karmaşanın içinde en az iki yüz şişe şampuan, saç kremi ve sıvı sabun vardı. Fakat bir tanesini almaya çalıştığımda bile annem kriz geçiriyordu. Yatak odamın kapısını her zaman kilitli tutmak zorundaydım çünkü burası annemin gözünde değerli bir mülktü. Uzunluğu on iki, eni beş metre ölçülerindeki odamı kullanmak istiyordu. Ucuzluk dükkânlarında satılan binlerce eşyayla, gerçek boyutlu hayvan heykelleriyle, koşu bantları ya da sahte kürklerle doldurabileceğini hayal ediyordu.

Satın aldığı eşyaların hiçbirini kullanmazdı. Her eşya, müzesine eklenen yeni bir eser sayılırdı. Bu yaptığından asla anlayamayacağım bir haz duyuyordu.

Bu durumla baş edemeyen babam, neredeyse dört yıl boyunca karavanda yaşamıştı. Sonra bir gün, geriye sadece özür mektubu bırakarak öylece çekip gitti. Bense halta girmemiş ormandan farksız bu evde, kendimi korumak zorunda olduğum gerçeğiyle baş başa kalmıştım. Babam yıllar boyunca yardımı alması için onunla konuşmayı denemiş ama annem hep reddetmişti. Ben de aynısını yapmıştım ancak ne yazık ki annem dinlemiyordu. Kendini kapatmış, kabuğuna çekilmişti. Benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Fiziksel olarak aynı mekânda bulunabilmemiz için çöp dağlarını aşması gerekirken nasıl konuşacaktı ki? İletişim kurmak istiyorsam onu telefonla aramam ya da mesaj yazmam gerekiyordu. Geçmişte, bu durumun beni nasıl etkilediğini fark edip etmediğini düşünürdüm. Eve pencereden giriyor, tuvalet olarak bir kovayı kullanıyordum. Odamda kedimle birlikte saklanmam konusunda endişe duyup duymadığını hep merak ederdim.

Aslında merak etmenin bir faydası yoktu çünkü cevapları zaten biliyordum.

Odamın kapasını kapattıktan sonra derin bir nefes alıp yenden kilitledim. Burada, Fluffle-Up-A-Gus'la ikimize güvenli bir dünya kurmayı başarmıştım. Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan her şeye sahiptik. Sanki kapının diğer tarafındaki kâbus yokmuş gibiydi.

Bununla birlikte yavaş yavaş *ben de yokmuşum* gibi hissetmeye başlamıştım.

BÖLÜM 3..

SKYLAR

“Arabanı ne zaman teslim edecekler?” diye sordu Megan. Koşu parkurunun etrafında yürüyerek üçüncü turu dönüyorduk. Havadaki hafif sis tenimi ıslatıyor, saçlarımın elektriklenmesine neden oluyordu. Beden eğitimi her zaman günün ilk dersine denk geliyordu, okuldaki son yılım bile bu durumu değiştirmemişti. Daha tam uyanamamışken ter içinde kalıp yorulmak berbat bir şeydi. Fakat oldukça iyi bir tarafı vardı, dersten sonra duş alabiliyordum. Böylece evde duş alamama sorunum, sınıf arkadaşlarımı hiç şüphelendirmeden çözülmüş oluyordu. Yaz boyunca, haftada iki defa duş almak için bir tır parkına gitmek zorunda kalmıştım. İlginç olduğu kadar dehşet verici bir deneyimdi.

Kimse annemin durumunun ne kadar kötüye gittiğini bilmiyordu, dördüncü sınıftan beri en yakın arkadaşım olan Megan bile. Bir süre sonra evine kimseyi davet etmeyen tiplerden olduğumu kabul etti. Ayrıca onun evinde takılmamak için deli olmamız gerekirdi, içinde sinema odası ve havuz vardı.

Yüzüme konan bir sivrisineği kovdum. “Ne zaman alacağımı bilmiyorum. Tamirci bu sabah mesaj attı, arabanın arızasını tespit edince haber vereceğini söyledi.”

“Umarım uzun sürmez. Sabahları seni evden alabilirim ama okuldan sonra bırakamayabilirim, neredeyse her gün programımda bir şeyler var.”

Benim ders dışı tek aktivitem yarı zamanlı işimdi.

“Sorun değil. Okuldan sonra butiğe ya da eve yürüyerek gidebilirim. Rebecca'ya hafta sonları fazladan mesai yazabilir mi diye soracağım. Bu tamir işi bana kim bilir kaç patlayacak.”

"İkinci el bir Hyundai alsan iyi olurdu. Onların garantisi oluyor. Corvette hem havalı hem de bedava ama neredeyse parçalarına ayrılacak."

"Hyundai sadece bir araba. Karakteri yok."

Ya da duygusal değeri.

Corvette büyükbabamındı. Birkaç yıl önce onu bir tür proje olarak satın almıştı. Baştan sona yenileyip bana lise mezuniyet hediyesi olarak vermeyi umuyordu. Bunun, okulu bırakmamam için yaptığı bir oyun olduğunu düşünüyordum. Büyükbabamın eski garajındayken arabanın içine oturur, onu kullandığımı hayal ederdim. Ne yazık ki hayat başka planlar yapmış, Corvette büyükbabamın vasiyeti olarak bana kalmıştı. Onun hayali artık benim hayalimdi. O zamana kadar arabayı olduğu haliyle kullanmak benim için onur olacaktı.

Beden eğitimi öğretmenimiz Bayan Stephens seyirci koltuklarından birinin üstüne tünemişti. Önünden ağır adımlarla geçtiğimiz sırada başını iki yana sallayarak bize seslendi. "Hanımlar, parkuru *koşmanız* gerekiyor."

En masum gülümsememle, "Peşimizden kovalayan olmadığına göre, koşmanın ne anlamı var?" diye cevap verdim.

Bayan Stephens pek eğlenmiyordu. Koyu çerçeveli gözlüğünü burnunun ucuna yerleştirdi. "En azından hızlı yürüyün. Parkura ağzınızı çalıştırmak için çıkmadınız."

Megan uzun, siyah saçlarını başının tepesinde atkuyruğu yaparken gülüyordu. "Rutubet iğrenç," dedi bana. "*Hiçbir* yerimi çalıştırmak istemiyorum."

"Aynen."

"Cuma gecesi ne yapalım, biliyor musun?" derken aniden sustu. "Kol kaslarının gücü adına, Batman."

"Ne?" Kafam karışmış bir halde onu izledim. Bakışları beni doğrudan Jude'a götürdü. Kaldırımında, inşaatını yaptıkları eve doğru yürüyordu. Elinde birkaç sokak ötedeki marketin küçük poşeti ileri geri sallanıyordu.

"İşte o," dedim.

"O kim?" diye sordu Megan. Gözleri Jude'a kilitlenmişti.

"Beni eve bırakan adam. Jude."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Jude bize doğru dönüp beni fark ettiğinde, yüzünü yavaşça hüyyen bir gülümseme kapladı. Sınıf arkadaşlarımdan bir grup koşarak yanımdan geçerken onu bir anlığına görüş alanımızdan çıkardı.

Koşanlar geçip gittikten sonra, "Yanlış yapıyorsunuz," diye takıldı Jude.

"Biz ağızımızı çalıştırıyoruz," diye cevap verdi Megan. Artık daha yavaş yürüyor, beni de yavaşlatıyordu. Böylece Jude'un önüne geçmemiş oluyorduk.

Jude gülererek tüm dikkatini bana yöneltti. "Araba ne durumda? Haber var mı?"

"Şimdilik yok."

Bayan Stephens bize düdüğünü çaldı. "Hanımlar, hareket etmeye başlamazsanız ikiniz de ceza alacaksınız. Bay Locketti, ceza almanın nasıl bir şey olduğunu hatırladığınıza eminim."

Utançtan yanaklarıma ateş basmıştı. Liseyi gerçekten burada mı okumuştum?

Jude ukala bir gülümsemeyle Bayan Stephens'a sırtıyordu. "Hadi ama! Kabul edin Bayan Stephens, beni özlediniz."

Bayan Stephens sesinde fark edilir bir neşeye seslendi. "Yürümeye devam et, Şanslı."

Jude, ekibinin ördüğü yeni duvarların ardında kaybolunca Megan konuşmaya başladı. "Seksi olduğundan bahsetmemiştin. Bu detayı nasıl atlarsın?"

"Tipine bakmamıştım, Meg." Ufak bir yalan söylemiş olabilirdim çünkü birazcık bakmıştım. "Adam otuzlu yaşlarında falan."

"Doğru ama hâlâ aşırı seksi."

"Burada okuduğunu bilmiyordum. Bayan Stephens hayatı boyunca burada mı çalıştı?"

Megan omuz silkti. "Herhalde. Eminim o ağızındaki düdükten başka bir şeyi hiç öttürmemiştir."

Ona suratımı buruşturarak baktım. "İğrenç. Herhangi bir şeyi ağızına alışını gözümde canlandırmamayı tercih ederim."

"Şu adamı ağızıma aldığımı hayal etmek hoşuma gider mesela. Dövmelerini gördün mü? Acaba tatlı, küçük bir erkek kardeşi var mı?"

"Sakin ol. Sadece evime kadar bıraktı. Röportaj yapıp biyografisini çıkarmadım."

Megan inşaat halindeki eve doğru baktı ama Jude görünürlerde yoktu. "Umarım biz yaşlandığımız zaman da erkekler böyle yakışıklı olurlar. Hoş biriyle evlenip sonunda kel, göbekli birine kalmak istemem." Abartılı hareketlerle titredi.

Omzumla hafifçe omzuna vurdum. "Delisin sen. Biriyle evlendiğinde, onu her ne olursa olsun sevmen gerekir. Evlilik yemininde var."

"Otuzlu yaşlarımıza gelip evli ve çocuklu olduğumuzda nasıl hissettiğimizi yeniden konuşmak için söz verelim. Tabii dürüst olacağız, kocalarımızı hâlâ çekici bulup bulmadığımızı açıkça söyleyeceğiz."

Hem bizi hem de arkadaşlığımızı iyi tanıyordum. On beş yıl sonra bu konuşmayı yapacağımız kesindi.

"Evliliği ve çocukları neden düşünüyorsun ki? Daha liseden mezun bile olmadık."

Megan omuz silkti. "Nihai hedef bu değil mi? Büyük bir düğün, iki çocuk, güzel bir ev, başarılı bir kariyer? Annem benim düğünümü planlamaya şimdiden başladı. Üstelik henüz kimseyle beraber değilim."

"Benim istediğim bu değil." İçeri girmek için kapıya doğru yöneldik. "Asla evlenmeyeceğim."

"Sakin bana kedilerle bir karavanda yaşama fikrine takılıp kaldığını söyleme!"

Megan, anne ve babasının sahip olduğu gibi bir hayat istiyordu. Güzel bir sokakta büyük bir ev. Aile. Pek çok davet. Başarılı bir kariyer. Onu suçlamıyordum çünkü onun dünyasında, bunlar mükemmele çok yakın bir resim oluşturunuyordu.

Benim dünyam ise tamamen farklıydı.

"Karavanda yaşamamanın nesi var? İstediğim yere gider, diletiğim yerde yaşarım. Hapsolmek istemiyorum. Bir yere *ya da* birine. Özgür olmak istiyorum."

Megan kaşlarını kaldırdı. "O zaman, o özgür kıçın bir ara karavanını evimin önüne park edip beni ziyaret etse iyi olur."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Kesinlikle ziyaret ederim. Eğer göbekli kocanla mutlu değilsen karavanıma binip kaçarsınız, *Thelma ve Louise** gibi.”

“Anlaştık.”

Gün bitmek bilmiyordu. Çok sıkılmışımdım, ayrıca bir o kadar da huzursuzdum. Tüm derslerde saate bakıp öğleden sonra olmasına kaç dakika kaldığını sayıyordum, üçte işe gidecektim. Eskiden her gün okula gelmeye bayılırdım. Üçüncü sınıfa kadar okul eğlenceli ve heyecan vericiydi. Derslerde öğretmeni severek dinliyordum, üstelik çok fazla arkadaşım vardı. Onların doğum günü partilerine gittiğimi, saçma sapan şapkalar takıp şarkı söylediğimizi, pasta yediğimizi hatırlıyordum. Ancak ben dördüncü sınıftayken, evde bir şeyler yanlış gitmeye başlamıştı. Belki de evde bir şeylerin her zaman yanlış olduğunu anlayacak kadar büyümüştüm. Okul benim için bir kaçış noktası olmuştu.

Oysa kendimden kaçamıyordum. Kafamın içinde durmadan dolaşan korkulardan, göğsümde asılı duran o tuhaf duygudan kurtulamıyordum.

Yavaş yavaş tüm arkadaşlarımdan, sınıfımdaki çocuklardan uzaklaşmaya başlamıştım. Megan, en iyi arkadaş olmama karar verdiği ana kadar böyle devam etti. Okula yeni gelmiş, öğretmen onu sınıfta en ön sıraya oturtmuştu. Okuldaki ilk gününde onun arkasındaki sırada oturuyordum. Bir anda bana doğru dönmüştü. Tüm hayat hikâyesini uzun ve karmakarışık tek bir cümleyle anlatmıştı. Elleri havada heyecanla hareket ederken siyah saçlarının zıplayacağı kadar hararetle bir şekilde konuşuyordu. Gözlerini kocaman açıyor, bir an sonra hızlıca geri kapatıyordu. Megan on dakika boyunca aralıksız konuşmuştu, ben de büyüüne kapılmış gibi gözlerimi kırıştıtırıp başımı yukarı aşağı sallayarak dinlemiştim.

Nihayet nefes almak için duraksadığında, “Gerçekten çok güzel gözlerin var,” dedi.

*Senaryosunu Callie Khouri'nin yazdığı 1991 yapımı bir yol filmidir. (e.n.)

O andan itibaren birbirimizin en iyi arkadaşı olmuştuk.

Bazen Megan'ı karavan hayalime dahil olmaya ikna edebilmeyi diliyordum. Üniversiteye gitmek için şehirden ayrılıp yepyeni bir hayata başladığında onu özleyecektim. Onunla ülkenin her yerine karavanla gitmek muhteşem olurdu. Harika müzikler dinler, gittiğimiz yeni yerlerde yüzlerce fotoğrafımızı çekerdik. Ancak tüm bunların yerine mesajlaşarak ve görüntülü konuşarak iletişimimizi sürdürecektik.

Saat üç zili nihayet çaldı. Şehrin içinden birkaç kilometrelik yolu yürüyerek geçip Belongings'e geldim. Neredeyse bir yıldır bu butikte çalışıyordum. Belongings yerel üreticilerin takı, kıyafet, ev dekorasyonu, mum, şekerleme, oyuncak bebek, hatta makyaj malzemesi ve sabun gibi el yapımı ürünlerini satıyordu. Mağaza dışarıdan biraz küçük görünmesine rağmen içi çok daha büyüktü, dört ayrı teşhir odasından oluşuyordu. Ayrıca odaların hepsi gerçek bir ev gibi dekore edilmişti. Duvarlarda fotoğraflar, kutuların içinde takılar vardı. Masalara ve sehpalara yerleştirilmiş sunum tabaklarıyla fincanlar bir evin içinde gezildiği izlenimini veriyordu. Üstelik bu evde beğenilen her şey satın alınabiliyordu. Mağazanın bu samimi havasına bayılıyordum.

Mağazanın sahibi Rebecca, eskiden lokanta olarak kullanılan arka taraftaki küçük mutfakta kurabiyeleri pişiriyordu. Otuz iki yaşındaki Rebecca iki yıl önce kocasından boşanmıştı, çocukları da yoktu. Belli ki boşanmasının ardından kendini pastacılık öğrenmeye adanmıştı. Bu durum onun deyimiyle “yeniden kötü bir ilişkiye giremeyecek kadar meşgul” olmasını sağlıyordu. Muhteşem tatlılar yapmaya yetenekli olduğunu keşfedince, pişirdiği kurabiyeleri müşterilerine çok şirin küçük paketler içinde sunmaya başlamıştı. Rebecca kurabiyelerinden yemem için sürekli ısrar ederdi. Hiç tadına bakmamıştım ama kurabiyeler sayesinde mağazada lezzet dolu bir koku olduğu kesindi. Bazen müşterilerinin yarısının sadece o özel tarif için geldiklerini düşünüyordum.

Butiğin kapısını açtığımda, kapının arkasına takılı olan zil çınladı. Kavurucu sıcakta onca yolu yürüdüktan sonra, klimanın esintisi ferahlamamı sağlamıştı. “Rebecca! Selam!” diye seslendim. “Bugün geciktim, çok özür dilerim. Yürüyerek gelmek zorunda kaldım.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

Rebecca kristal boncuktan yapılma kolyelerin durduğu döner standın arkasından bana baktı. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarını kulağının arkasına alarak, “Sorun değil. Böyle şeyleri dert etmediğimi biliyorsun. Arabana bir şey mi oldu?” diye sordu.

Cüzdanım ve sırt çantamı kasanın arkasına bıraktığım sırada ani bir baş dönmesiyle tezgâhın kenarına tutundum. Bu kadar nemli bir günde Uber çağırmadığım için kendime kızıyordum. Su şişemin kapağını açıp sersem halim dağılıncaya kadar yavaş bir şekilde su içtim. “Dün gece arabayı çektiirmek zorunda kaldım.” Neyse ki dün okulun ilk günü olduğundan vardiya yazmamıştık. “Sorunun ne olduğunu bilmiyorum, araba hâlâ tamircide.”

“Gerçekten üzüldüm. Mecbur kaldığında biraz geciktiğin için canını sıkma. Çok ciddiyim.” Bakışları yüzümde dolanıyordu. “İyi misin? Solgun görünüyorsun.”

Başımı onaylayarak salladım. “İyiyim. Hava gerçekten çok nemli. Hafta sonu yapabileceğim iş var mı diye soracaktım. Arabanın tamiri ne kadar tutar bilmiyorum ama...” Utandım, sesim giderek alçaldı. Fazladan mesai vermesi için suçlu hissettirmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyordum.

“Hımm.” Bakışlarını mağazaya çevirdikten kısa bir süre sonra gözleri parladı. “Aslında, sanırım yapabileceğin bir şey var. Benim bunun için ne zamanım ne de sabrım olduğunu düşünüyorum. Sosyal medyada paylaşabilmem adına mağazanın ve ürünlerin fotoğraflarının çekilmesi gerekiyor. Anlaşılan günde en az bir fotoğraf paylaşmam bekleniyormuş. Şimdilerde herkes buna merak salmış. Bense iyice boşladım çünkü bana göre tamamen zaman kaybı.”

“Kulağa oldukça eğlenceli geliyor. Instagram’da ürün paylaşımı yapan çok fazla hesap takip ediyorum ve kendi takipçi kitlemi oluşturmaya çalışıyorum. Diğer butiklerin hesaplarına biraz göz atıp fikir edinmeye çalışabilirim.”

“İhtiyacım olan tam olarak bu. Neden daha önce senden istemedim ki? Telefonunun kamerası nasıl?”

Modası geçmiş telefonumu cebimden çıkarırken biraz moralim bozulmuştu. “Şey... iyi değil. Ekranım çatlak. İyi çekim yapar mı bilmiyorum.”

Elini kaldırıp gülümsedi. “Ne var biliyor musun? Uzun zamandır yeni bir telefon almayı düşünüyorum. Benimki çok eski. Bu akşam alışveriş merkezine gidip iki tane yeni iPhone alayım. Kız kardeşim harika kameraları olduğundan bahsetmişti. Birini sana veririm.”

“Ah, Rebecca. Bunu kabul edemem. O telefonlar ne kadar pahalı biliyor musun?”

Söylediklerim bir anlığına onu şaşırtsa da konuşmaya devam etti. “Şirkete masraf olarak yazarım. Bunu senin üstlenmen işimi çok kolaylaştıracak. Hesaplara erişimin olur... böylece havalı filtreleri falan kullanır, insanların yorumlarına ve sorularına cevap verirsin. İlgin çekiyorsa görevinin parçası olabilir. Maaşına zam yaparım.”

Hem yeni bir telefon hem yeni sorumluluklar *hem de* zam mı? Kazı kazandaki büyük ikramiyeyi kazanmış gibiydim.

Ona sarılmayı çok istememe rağmen profesyonellik dışı, tuhaf bir davranış olacağı için kendimi tuttum. Sonuçta Rebecca benim patronumdu. “Ah,” derken mutluluk gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. “Teşekkür ederim. Tabii ki ilgimi çeker. Söz veriyorum çok güzel şeyler yapacağım. Hangi *hashtag*’leri kullandıklarını araştırırım. Popüler hesapların yaptığı renk koordinasyonu gibi şeyleri ayarlarım. Belki çekiliş yapıp meşhur kurabiyelerinden bir kutu hediye edebiliriz.” Beynim şimdiden deli gibi çalışmaya, fikir üretmeye başlamıştı.

“Gördün mü? Şimdiden benim çok daha önümdesin. Bu hafta mağazaya gelip fotoğrafları çekmeye başlayabilirsin. Ne kadar mesai harcadığının hesabını sen tut.”

İşler nihayet iyiye gitmeye başlıyordu.

Geçen hafta cehennemden farksızdı ve bitmek bilmemişti. Bugün cuma olduğu için işten erken çıkmayı planlamıştım ama ne yazık ki olmamıştı. Evin sahipleri beni üç saat önce çıkmak üzereyken yakalamışlardı. Daha fazla ayrıntıyla, ufak tefek eklemelerin üzerinden geçmek istediklerini söylemişlerdi. En azından işin şu ana kadar tamamlanan kısmından memnunlardı. Aksi halde çatıdan atlamayı düşünürdüm.

Kamyonete biner binmez suyumun birazını bir parça kâğıt havluya döküp yüzümü, ense mi, kollarımı ve ellerimi sildim. Son zamanlarda yükselen nem, en az sıcak hava kadar berbattı. Toz üstüme öyle bir yapıştıyordu ki pütürlü ikinci bir deri gibi hissettiriyordu. Tek istediğim eve gitmekti. Duş alacak, Cassie'yle birlikte kanepeye uzanıp güzel bir filmin tadını çıkaracaktım.

Şehir merkezine doğru iki kilometre kadar ilerlemiştim ki kaldırımda yürüyen bir kız olduğunu fark ettim. Omzuna astığı sırt çantasında pırıltılı bir kurukafa deseni vardı. Skylar olduğunu fark edince tereddütte kaldım. Onu gideceği yere bırakmayı teklif etmeli miydim? Dışarısı inanılmaz sıcaktı. Ancak yağmur yağmıyordu, hava da henüz kararmamıştı.

Derinlerime yayılan bir sızı bana kız kardeşimin ortadan kaybolduğu gün havanın karanlık olmadığını, hiç yağmur yağmadığını hatırlattı.

Derin bir iç geçirerek kamyonetimi Skylar'ın biraz ilerisinde kenara çekip yolcu tarafındaki camı açtım.

Cama yaklaşırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Beni mi takip ediyorsun, Şanslı?" diye dalga geçti.

"Araban hâlâ gelmedi mi?"

"Gelseydi sence bu cehennem sıcaklığında yürüyor olur muydum?"

Uzanıp binmesi için kapıyı açtım. "Atla bakalım, Kıvılcım. Seni evine götürelim."

"Uber'de mi çalışsan acaba?" dedi Skylar kamyonete tırmanırken. Bu defa eşyalarını aramıza koymak yerine, ayaklarının arasına yerleştirdi.

Aynayı kontrol ettikten sonra yeniden trafiğe karıştım. "Sadece seni bir yerlere götürüyorum. Belki sonunda özel şoförün olurum."

"Bunu hiç sorun etmezdim," dedi Skylar gülerek.

"Arabadan haber var mı?"

"Haklıymışsın. Yakıt pompası arızalıymış. Araba hazır tamiriye gitmişken bakımları da yapılacak. Pazartesi günü teslim alacağım, arkadaşım beni ancak o gün götürebiliyor."

Başımınla onayladım. "İyi bakalım. Şimdi eve mi gidiyorsun, yoksa başka bir yere mi?"

"Eve, lütfen."

"Yolda yiyecek alabilmek için bir yerde dursam sorun olur mu? Çok açım."

"Hiç sorun değil."

"Saat neredeyse yedi. Nereden geliyorsun?"

"Belongings Butik'te yarı zamanlı çalışıyorum."

"Rebecca'nın mağazasında mı?"

Oturduğu yerde bana dönüp yüzüme baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Sayılır. Aynı okula gitmiştik." Arkadaş değildik, sadece birbirimizi tanıyorduk. O havalı bir kalabalığın parçasıydı, ben daha havalı bir kalabalığın.

"Gençliğinde benim okuluma gittiğini bilmiyordum."

Gençliğinde deyince kendimi yaşlı hissettim. Otuz dört yaşımdaydım, yetmiş değil.

Başımınla onayladım. "Burası küçük bir yer. Hayatım boyunca burada yaşadım."

"Ben de."

Bir hamburgercinin otoparkına girip arabaya servis sırasına geçtim. "Hiç kardeşin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, tek çocuğum fakat bir kedim var. Peki ya sen?"

"Bir kız kardeş." Kız kardeşim *var* ya da bir kız kardeşim *vardı* diyememiştim. "Bir de köpeğim."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Köpeğinin cinsi ne?”

“Ufak, kahverengi ve beyaz karışımı uzun tüylü bir şey. Şituzu, galiba.”

Skylar gülümseyerek, “Shih tzu,” derken kelimeler ağzından hapşurur gibi çıkmıştı.

“Çok yaşa?”

Gülmeye devam etti.

Arabayla parlayan menü tabelasına doğru yaklaştım ve hoparlöre her zamanki tercihim söyleyip Skylar’a döndüm. “Bir şey ister misin? Ben ısmarlıyorum.”

Gözlerini kırıştırarak başımın üstünden menüye baktı. “Hımm. Sadece bir şişe su, bir de hamburger. Yalnız içinde et dahil hiçbir malzeme olmasın.”

“Çok komik,” dedim başımı sallayarak. Suyunu sipariş edip ödeme yapmak için sonraki pencereye ilerledim. Ardından arabayı otoparktaki boş bir alana çektim.

“Araba kullanırken yemeyi sevmiyorum,” dedim yiyeceklerimi çıkarırken. Skylar’a suyunu uzattım.

Bacaklarına koyduğu şişeye bakarak, “Teşekkürler,” dedi sessizce.

Hamburgerimden bir ısırık aldım, baharatlı patates kızartmalarının olduğu kabı Skylar’a doğru uzattım. “Biraz alır mısın?”

Başını iki yana sallarken hâlâ önüne bakıyordu.

“Ne oldu?” Kimse patates kızartmasını geri çevirmezdi.

“Hiç.”

“Dökül hadi, Kıvılcım.”

Derin bir nefes aldı. “Bana ekmek alacaktın.”

Ağzımdakini yutup gözümü ayırmadan ona baktım. “Ne? Şaka yapıyorsun sanmıştım. Gerçekten boş hamburger ekmeği mi istiyordun yani? Sade?” *Neden?*

“Evet.”

Skylar çok ciddiye aldı.

“Bir yere ayrılma,” deyip hamburgerimi paketiyle beraber konsola koydum.

Bir şey söylüyordu ama ne dediğini duymadım bile. Çoktan kamyonetten inmiş, kapıyı arkamdan kapatmıştım. Eğer istediği boş hamburger ekmeğiye, gidip bir tane alacaktım. Restorana girdim, on dakika sıra bekledim. İçinde köfte ve peynir dahil hiç-

bir şey olmayan hamburger ekmeği sipariş verdiğimde bana deliymişim gibi bakan kasiyer çocuğu görmezden geldim.

“Bunun için sizden kaç para almalıyım onu bile bilmiyorum, alın sizin olsun,” dedi çocuk paketi uzatırken.

Bahşiş kutusuna bir dolar bıraktım. “Teşekkürler.”

Kamyonete döndüğümde, “Aman Tanrım, Jude. Bunu yapmak zorunda değildin,” dedi Skylar. “Mahcup oldum...”

Paketi ona uzattım. “Bunu yapma. Sana yiyecek bir şey almayı teklif ettim, sonra da saçmaladım. Şimdi hatamı düzeltmiş oldum.”

Utangaç gülümsemesi yüzünü öyle bir aydınlatıyordu ki trafikteki araçların durmasına bile sebep olabilirdi. “Teşekkür ederim. Böyle serseri görünümlü birine göre aslında çok nazıksın.”

Patates kızartmasını neredeyse boğazıma kaçıracaktım. “Serseri görüldüğümü mü düşünüyorsun?”

“Eh, biraz. Çok renklisin.”

İçimden gürültülü bir kahkaha yükseldi. “Serserilik bunun neresinde?”

“Tamam, kötü bir tanımlama oldu. Tüm bu dövmeler.” Skylar’ın bakışları kollarımda geziniyordu, sonra yeniden yüzüme bakmaya başladı. “Kasların. Saçların.”

En azından, başkaları gibi beni okşamaya kalkışmadı. İnsanlar hep dövmelerime ve saçlarıma dokunmak isterdi. Bu durum tüylerimi ürpertiyordu.

“Neden sadece ekmek yemek istiyorsun? Burada salata, tavuk, meyve kupları, *milkshake* var. Umarım ucuz olduğu için bunu tercih etmemişsindir. Sana gerçek bir yemek alacak kadar param var.”

Omuzları hafifçe havaya kalktı. “Bunu istedim.”

“Tamam... Bu senin için yeterliyse sorun yok.”

Yargılamak bana düşmezdi. Eskiden fıstık ezmesiyle reçeli kâsenin içinde karıştırır, kaşıkla yerdim. *Hem de ekmeksiz.*

“Bugün zam aldım,” dedi birdenbire. Bir taraftan da ekmeğin üzerindeki susamları alıp kese kağıdına atıyordu. “Biraz heyecanlıyım.”

“Tebrikler. Orada ne iş yapıyorsun?”

“Genellikle kasaya bakıyorum ve rafları düzenliyorum. Rebecca mağazanın sosyal medya sayfalarını da yönetmemi istedi.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Ürünlerin fotoğraflarını çekip internete yüklemem için bana yeni bir iPhone alacak.”

Vay canına. Rebecca'nın küçük butiği, yan zamanlı çalışan genç bir personele yeni iPhone verecek kadar iyi iş yapıyor olmalıydı. “Kasada çalışmaktan bin kat daha eğlenceli gibi görünüyor.”

“Öyle değil mi?” Skylar neredeyse çığlık atarcasına konuşuyor, heyecanı kocaman ısıltılı bir gülümsemeye dönüşüyordu. “Bu hafta sonu başlıyorum, böylece arabanın masrafını ödeyebileceğim.”

Skylar'ın iş konusunda bu kadar heyecanlı olduğunu görmek çok tatlıydı. Lisedeyken harçlığını çıkarmak için esrar satardım, tabii ki bunu Skylar'a söylemeyecektim. Bu yüzden sadece başımı sallamakla yetindim. Geçmişimin o kısmı ait olduğu yerde kalmalıydı.

Yemek için durduktan sonra, Skylar'ı kasabanın diğer tarafına bırakmıştım. Bu yüzden eve planladığımdan çok daha geç gelmiştim. Cassie kapıdan içeri girdiğim anda çılgına döndü. Saatlerdir kapıya gözlerini dikip baktığına, evi turladığına ve kendini paraladığına emindim.

“Sakin ol, kızım,” dedim. Ayaklarımın etrafında daireler çiziyor, tüylü kuyruğu sallanıyordu. Dizimin üstüne çöküp başını okşadım. Beni azarlıyormuş gibi havlayıp patisiyle vurarak karşılık verdi.

Birinin beni yola getirmesi gerekiyordu. Bu, tatlı bir köpek de olabilirdi.

Cassie'yi bahçede yürüyüşe çıkardıktan sonra doğruca üst kata çıktım. Gömleğimi daha merdivenlerdeyken çıkarmıştım. Köpeğim hâlâ ayağımın dibinden ayrılmamıştı.

“Duş alayım, ardından film izleyeceğiz,” dedim Cassie'ye. Beklentiyi başını yana eğdi çünkü *film* kelimesinin *kanepede oturmak* anlamına geldiğini biliyordu. Bu bile hayatım ve sosyal durumum hakkında utanç verici ölçüde fikir veriyor olmalıydı.

Su sıcaklığını kaybedene kadar buharı soluyarak duşun altında durdum. Aklım sürekli Skylar'ı o ürpertici, karanlık eve bırak-

tığım ana gidiyordu. Evin önünden ayrılırken dikiz aynasından bakmış, Skylar'ın içeriye pencereden girdiğini görmüştüm.

Bunun ne anlama geldiğini merak etmemek elimde değildi.

Kız kardeşim de eve gizlice girip çıkmak için pencereyi kullanırdı. Erkeklerle buluşmak için. Partilere gitmek için. Kim bilir başka ne için?

Kaybolduğu zaman yüz elli kilometrelik bir alana posterler asmıştık. Bir ay boyunca hiç çalışmamış, her yerde onu aramıştım. Böyle küçük bir kasabada on altı yaşındaki kızlar kaybolmazdı. Hatta kalabalık bir grupta, arama kurtarma köpeklerinin ve bir helikopterin katıldığı arama bile yapılmıştı. İki hafta sonra gecenin bir yarısı telefonuma bir mesaj gelmişti:

Erin: Aramayı bırak, Jude. Kaybolmadım ben. Evi terk ettim.

Ben: Hangi cehennemdesin? Eve gel.

Erin: Dur artık. Tamam mı?

Ben: Bana nerede olduğunu söyle. Gelip seni alacağım. Tek istediğim eve gelmen.

Erin: Lütfen beni aramayı bırak. Gitmem gerekiyor.

Ondan bir daha haber alamamıştım, telefonu da bundan kısa bir süre sonra kullanım dışı kalmıştı. Üzerinden on yıl geçmesine rağmen bir izle karşılaşmamıştım ya da onu etrafta gören birileri olmamıştı. Dosya kapanmıştı. Attığı mesajları değerlendirince, polis kız kardeşimin evden kaçtığı sonucuna varmıştı. O mesajları gönderen kişinin gerçekten kız kardeşim olduğu asla kesinleşmemişti. Son mesajında, "*Gitmem gerekiyor,*" yazması beni huzursuz ediyordu. Birbirimize çok yakındık, bana söyleyeceği son sözün bu olacağına inanamıyordum. Ya komik bir şey söylerdi ya da, "*Seviyorum seni...*" gibi şeyler yazardı. Birileri onu gitmeye mi zorlamıştı? Biri onu kaçırıp peşlerini bırakmamız için kardeşimin telefonundan o mesajları mı yazmıştı? Erin ölmüş olabilirdi. Psikopat birine satılmış olabilirdi. Düşüncesi bile kanımı donduruyordu. Belki de gerçekten evden kaçmış, bir yerlerde hayatını kendince en iyi şekilde yaşıyordu.

Umarım öyledir.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Gecenin ilerleyen saatlerinde kucağımda bir kâse patlamış mısır ve ayaklarımın dibinde köpeğimle kanepeye uzanmışken, telefonumdan mesaj sesi geldi.

Skylar: Sadece bir merhaba deyip beni eve bıraktığın ve akşam yemeği ısmarladığın için teşekkür etmek istedim.

Ben: Köftesiz hamburger akşam yemeği sayılmaz.

Skylar: Her şey akşam yemeği sayılabilir ;-)

Ben: Doğru.

Skylar: Bak, kedimle ben. Anlık.

Bir resmini gönderdi, yerde oturan uzun tüylü gri bir kedi vardı. Skylar saçını tepesinde kocaman dağınık bir topuz yapıp toplamıştı.

Hemen Cassie'yle benim fotoğrafımızı çekip gönderdim.

Ben: Hapşırık sesli köpeğimle ben.

Skylar: Hahaha. Çok tatlıymış.

Ben: İyi hafta sonları. İşindeki yeni görevinin tadını çıkar.

Skylar: Teşekkürler! Sana da iyi dinlenmeler.

Arabasını almak için birinin onu götürmesine ihtiyaç duyması ihtimaline karşı telefon numaramı vermiştim. Havadan sudan mesajlar göndermeye başlamasını beklemiyordum. Muhtemelen ona telefon numaramı hiç vermemem gerekirdi. Ne birilerinin özel şoförüne dönüşmekle ne de gece gündüz emoji dolu saçma sapan mesajlar almakla ilgileniyordum.

Gerçi bir şeyler isteyen veya bir şeylerden şikâyet eden insanlar yerine, sadece beni düşünüp merhaba demek isteyen birinden mesaj almaktan hoşlandığımı inkâr edemezdim.

Çivi bey, sizi tabutla tanıştırayım.

BÖLÜM 5.

SKYLAR

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde daha önce hiç yeni bir telefonum olmamıştı. Bundan önceki üç telefonum, annemin eskileriydi. Üstelik bana verdiğinde hepsi yapış yapış, ezik ve çatlaklardı.

Rebecca'nın verdiği bu yeni iPhone aklımı başımdan almıştı.

Sanat eseri gibiydi. Sağlam ve yepyeni duran beyaz bir kutunun içinde ışıldıyordu. Parlak siyah ekranı mükemmeldi, kapağı ise olabilecek en güzel eflatun rengiydi. *Aman Tanrım.*

Neredeyse dokunmaya çekiniyordum. İşte o kadar güzeldi.

“Skylar?”

Başımı kaldırıncı Rebecca'nın sorgulayan gözlerini gördüm. Yerimde duramıyor, kendimi kontrol edemiyordum. Vücudumu Rebecca'nın kollarına atıp ona sıkıca sarıldım. Profesyonel olmamak umurumda bile değildi. Neyse ki o an mağazada dolaşan müşteri yoktu.

“Rebecca, çok teşekkür ederim. Muhteşem bir şey bu.”

Rebecca gülerek bana sarıldıktan sonra yavaşça uzaklaştı. “Alt tarafı bir telefon. Beğenmene sevindim. Morun sana yakışacağını düşündüm.”

“Beğenmek mi? Her şeyine bayıldım. Bugüne kadar sahip olduğum en harika şey. Çok dikkatli kullanacağıma söz veriyorum. Beni işten çıkaracak olursan telefonu iade ederim. Hiçbir hasar vermemek için de güzel bir kılıf alacağım.”

“Skylar, telefon artık senin. Geri vermene gerek yok. Ayrıca, seni işten çıkarmak gibi bir düşüncem yok. Bu sosyal medya işlerine başlayacak olman beni heyecanlandırıyor. Satışlara etkisinin nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de.” Telefonun açma düğmesine bastım. “İlk ayarlarını yapar yapmaz, dün gece araştırma yaparken öğrendiğim uygulamaları yükleyip fotoğrafları çekmeye başlarım.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

Rebecca gülümsedi. “İyi eğlenceler. Bugün kasayı dert etme. Hafta sonları bazı işleri önden hallediyorum zaten. Devamlı müşterilerin çoğu sadece sohbet etmek için uğruyor.”

Mağazanın ön tarafına doğru birkaç adım attıktan sonra duraksadı. “Taze kurabiyelerle yabanmersinli küçük keklerden yaptım. Müşteriler hepsini yemeden önce bir tane alsana.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Tamam.”

Fırından çıkan yiyeceklerin kokusuyla midem burkulmaya başlamıştı. Lezzetli olduklarına emindim ama hiçbirini yiyemiyordum.

Bütün gün mağazada ürünlerin fotoğraflarını çektim. Çoğu zaten fotoğrafının çekilmesi için uygun şekilde yerleştirilmişti. Kazaklar eski bir şifoniyerin üzerinde düzgünce katlı halde duruyordu, mumlar derme çatma ahşap raflara yerleştirilmişti, el yapımı oyuncak ayılar şirin hasır sepetlerdeydi. Kolyeleri, bileklikleri ve yüzükleri ahşap yer döşemesinin üzerinde güzelce düzenledim. Ardından mor renkli bir kurdeleyi aralarına yerleştirip telefon kamerasının özelliklerini kullanarak arka planda görünenleri hafifçe bulanıklaştırdım.

Etkileyici Instagram Ürün Fotoğrafları Çekme araştırmamdan aldığım notlara göz gezdirip fotoğrafları düzenleme uygulamasına aktardım. Markamız açısından tutarlılık yaratmayı istediğim için tüm fotoğraflarda aynı filtreyi kullanmaya karar vermiştim. Filtreyi ekledikten sonra *vay be...* Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kimse bu fotoğrafları sıfır fotoğrafçılık deneyimi olan on sekiz yaşında birinin çektiğine inanmazdı. Hepsi çok profesyonel görünüyordu. Hatta birkaç çekimde son zamanlarda popüler olan, arka planda bulanık ışık noktalarını kullanmıştım. Doğal taş kolyelerden birine de ufacık bir pırıltı eklemiştim.

Rebecca beni mutfaktaki küçük masada görünce, “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Harika. Şimdi planlama yapıyordum. Her gün iki fotoğraf otomatik olarak paylaşılacak, biri sabah biri de günün ilerleyen saatlerinde. Hikâyeler bölümü için sanal mağaza turu gibi kısa videolar paylaşacağım.”

“Harika fikir!”

“Fotoğraflara baksana, beğenip beğenmeyeceğini merak ediyorum.”

Rebecca telefonu elimden aldı, fotoğraflara bakarken yüzünde beliren ifade her şeyi açıklıyordu. Gözleri büyümüş ve dudakları aralanmıştı, ardından yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Skylar... Bunlar hayal edebileceğimden çok daha iyi. Sanki profesyonel fotoğraf çekimi yaptırmışsınız gibi. Ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam.”

Yüzümdeki gülümsemenin *fazla* büyük olmaması için uğraşıyordum. “Ben de çok heyecanlıyım. Yarın arka tarafta duran sonbahar ve Cadılar Bayramı süslerinden bazılarını alıp hazırda bulunması için onlarla birkaç fotoğraf çekeceğim. Bence kasanın yanına güzel, küçük bir pano asabiliriz. Üzerine yeni parçalar ve indirimler için sosyal medya hesabını takip etmeleri gerektiğini yazarız.”

Rebecca telefonumu geri verdi. Başını sallarken küpeleri hareket ediyordu. “Böyle devam edersen benim pazarlama koçum olacaksın.”

“Aslında gerçekten çok eğlenceli ve ilginç. Hangi fotoğrafların en çok beğeniyi alacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Çok sevindim. İnsanın yaptığı işten zevk alması harika bir duygu. Sana bilgece sözler söyleyecek konumda olsaydım, yaptığın işten zevk al derdim.” Rebecca kasanın başına dönerken yüzümde beliren gururlu gülümsemeye engel olamıyordum. “İhtiyacın olursa ön taraftayım.”

Cüzdanımı karıştırıp içinde bulduğum ballı pastili ağzıma attım. Son günlerde boğazım yanıyordu. Umarım soğuk algınlığına yakalanmazdım. Hastalanmak ihtiyacım olan son şeydi.

Audi'sinin yolcu koltuğuna oturduğum sırada, “Depoda biriyle mi seviştin sen?” diye sordu Megan.

“Hayır, bu da nereden çıktı?”

“Sanki öyleymiş gibi gülümsüyorsun.”

Gözlerimi devirdim, emniyet kemerini göğsümün önünden geçirip bağladım. Megan kötü araba kullanıyordu, ön cama kafa atmaya niyetim yoktu.

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Şuna bak.” Sanki tek boynuzlu at yakalamışım gibi heyecanlı bir şekilde telefonumu gösterdim. “Gördüğün en harika şey değil mi? Üstelik eski telefon numaramı değiştirmem gerekmedi.”

Megan’ın kahverengi gözleri ışıldadı. “Aman Tanrım! Eflatun hem de! Çaldın mı bunu?”

“Tabii ki hayır. Ürünlerin fotoğraflarını çekip internete yüklemem için Rebecca verdi. Telefona âşık oldum, dostum. Bugün çekimleri yaparken inanılmaz eğlendim. Zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadım. Bu artık işimin bir parçası olacak. Rebecca masıma zam da yaptı.”

“Kaç para verecek?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Sormadım. Umurumda değil.”

Megan park yerinden geri geri çıktı. Ana yola dönmek için hızla gaza basınca başımı koltuk başlığına çarptım.

Kapı koluna sıkıca tutunarak, “Ehliyetini hâlâ elinden almalarına çok şaşıyorum,” dedim.

Megan söylediğimi duymamış gibi yaptı. “Sky, ne kadar zam aldığını umursamamak diye bir şey olamaz. Böyle şeyleri bilmen gerekir.”

“Dürüst olmak gerekirse keyif aldığım bir şey yapma fırsatı yakalamanın tadını çıkarıyorum, aynı zamanda *hem* öğreniyor *hem de* para kazanıyorum.”

“Önceliğin ne kadar para kazandığın olmalı. Belki saatte... ancak otuz dolar edecek bir iş yapıyorsun.”

“Sanmıyorum. Ben sıfır beceriye sahip yarı zamanlı bir çalışanı. Rebecca bana ödediği ücret ve bayram ikramiyesi konusunda her zaman fazlasıyla adil davrandı. Ona güveniyorum. Üstelik bu aşırı pahalı telefonun bende kalacağından bahsetmiyorum bile.”

Megan yan gözle bana baktı. “Telefonunu kışkandığımı kabul ediyorum.”

Kırmızı ışıktaki aniden frene basınca bedenim öne doğru savruldu. Megan aniden durmuş olmamızı hiç umursamadan, “Bu arada,” dedi. “Gerçekten çok üzgünüm, yarın arabayı alman için seni götüremeyeceğim. Annem mesaj gönderdi, yarın dışarı çıkacaklarım. Benim de Johnny’ye bakmam gerekecek. Sosyal hayatıma hiç saygıları yok. *Hem de hiç*. Onu yanımda getirirdim ama arabaya bindirmeyi sevmiyorum. Her zaman deli gibi bağıyor.”

Ağnıyan ensemini ovaladım. "Sorun değil, yedek plan yapmış-
tum. Endişelenme."

"Emin misin? Kendimi kötü hissediyorum."

"Eminim. Kötü hissetmene gerek yok. İstersen eve dönerken
sana uğrayabilirim." Megan'ın küçük kardeşi çok tatlıydı, bu
yüzden arkadaşım ona bakıcılık yaparken birlikte takılmayı hiç
dert etmiyordum. Johnny beni her zaman güldürüyordu.

"Tamam o zaman. Lokantaya gitmek ister misin? Şu an salata
ve çilekli *milkshake* benim için süper olur."

Marulla soğanın, ezilmiş çilekli sütle birlikteliği bende öğür-
me refleksi yaratıyordu. Kesinlikle Megan'ın karşısına oturup o
tarz bir gastronomik birlikteliğe tanıklık etmeyecektim.

"Eve gitmeyi tercih ederim. Kendimi çok iyi hissetmiyorum,
aynıca yarın çalışmam gerekiyor. Erkenden yatsam iyi olur."

"Kendini hiçbir zaman iyi hissetmiyorsun. Neden doktora git-
miyorsun?"

"Galiba biraz üşüttüm. Belki de alerjidir."

Bunu söyler söylemez çantamın fermuarını açıp bir pastil
daha çıkardım. Yenilerini almam gerekecekti. Sanki şeker yiyor-
muş gibi sürekli pastil tüketiyordum.

"Biraz vitamin al," dedi Megan. "Hatta şu vitamin kokteyli
serumlarından yaptırmalısın."

"O ne ki?"

"Hemşireye, içine her türden vitaminin yüklendiği bir serum
bağlatıyorsun. Bağışıklığını güçlendiriyor. Kendini daha sağlıklı,
daha zinde hissediyorsun. Kuzenim çok seyahat ettiği ve yeterin-
ce uyuyamadığı zamanlarda hep yaptırır."

Kulağa ilginç gelmesine rağmen bütçemin bunu karşılaya-
mayacağından emindim. Ne kadar uyursam uyuyayım kendimi
yorgun hissediyordum.

"Kendimi toplayamazsam aklımda bulunsun."

"Şu Erik denen çocuk var ya, hani dolabı benimkinin iki ya-
nında?"

Okuldaki dolaplarımızı zihnimde canlandırmaya çalışsam da
Erik'i hatırlayamadım.

"Tanımıyorum."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Evet, tanıyorsun. Her zaman çok sessiz biriydi, ayrıca biraz inek ve aşırı zayıf sayılırdı. Harry Potter tarzı gözlükleri de vardı ya?”

Başımı yukarı aşağı sallayarak, “Hatırlıyor gibiyim,” diye cevap verdim. Kimden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Sanırım artık lens kullanıyor, spora gittiğini düşünüyorum çünkü eskisi kadar zayıf değil. Hâlâ biraz inek olması onu seksi gösteriyor. Saçı da artık daha uzun.”

“Yani...”

“Sanırım ona buluşma teklif edeceğim.”

Pastil neredeyse boğazıma kaçacaktı. “Ne? *Neden?*”

“Çünkü tatlı biri. Hem... kendini geliştirdiği için artık onu yeni biri olarak kabul edebiliriz.”

“Meg, onunla flört edip sana teklifte bulunmasını bekle. Sen çok çekicisin. Biraz ilgi gösterirsen teklif eder, bunu biliyorsun.”

“Yirmi birinci yüzyıldayız! Erkek ilk adımı atsın diye beklemek zorunda değilim.”

Doğru söylüyordu. “Evet, sanırım haklısın.”

“Başka biriyle beraber olmadan önce onu ben kapmak istiyorum.”

“Sanki *Xbox*’tan bahsediyorsun.”

“Biliyorum. Yine de ne kadar hoş olduğunu *ben* fark ettiysem, herkes fark edecektir.”

“*Herkes,*” derken öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki, tatlı çocukları ele geçirmeye gelen bir gemi dolusu dışı Viking olduğunu düşünmüştüm.

Arabayı evimin önüne yanaştırıp vitesi parka aldığı sırada dönüp Megan’a baktım. Zihninin vızır vızır işlediğini, hiçbir şeyden haberi olmayan Erik’i ele geçirmenin yollarını düşündüğünü görebiliyordum.

“Bunu söylemek istemezdim, Meg. Fakat bugüne kadar hem inek hem de utangaç biriye... muhtemelen hâlâ bâkirdir.”

Megan dudaklarını buruşturdu. “Öyle mi dersin?”

“Bence bunun olasılığı yüksek.”

“Hımm. Bu kötü olabilir.” Parmaklarını direksiyona vururken dudaklarını düşünceli bir tavırla büküyordu. “Tabii eğlenceli de olabilir. Dünyasını yerinden oynatırım!”

“Eğer onun için ilk olursan, sana deli gibi âşık olabilir.”

Megan kaşlarını çatmıştı. “Olmasa iyi olur. Ben eğlenmek istiyorum, ilgi delisi bir yavru köpek gibi davranması ilgimi çekmez.”

“Ona karşı kibar ol, kalp kırmak yok.”

Megan bir kahkaha patlattı. “Denerim.” Ardından dönüp evime baktı ve gülümsemesi yüzünden silindi. “Burası gün geçtikçe daha ürpertici oluyor. Kimse çimleri biçmiyor mu?”

Midem kasılıyordu. “Yeni bir bahçıvan arıyoruz. Önceki çalışan işi bıraktı.” Yalan söylüyordum. Çimleri benim biçmem gerekiyordu ama son zamanlarda bunu yapamayacak kadar zayıf hissediyordum.

“Umarım hemen birini bulursunuz, yoksa çimler diz boyu olacak. Aralarında yılanlar bile dolaşıyor olabilir.”

“Yılan falan yok.” Eşyalarımı topladım. “Getirdiğin için çok sağol. Yarın görüşürüz.”

“Tamam. Seni seviyorum, bebeğim.”

“Ben de seni seviyorum,” dedikten sonra kapıyı kapattım.

Megan uzaklaşana kadar bahçe kapısındaki posta kutusunun yanında oyalandım. İçeriye pencereden girdiğimi görmesini istemiyordum. Daha yirmi dört saat geçmeden beni kaçırır, evlerindeki misafir odasına yerleştirip koluma bir serum bağlatırdı. İlgi göstermesine minnettar olmama rağmen kimsenin benim için üzülmelerini istemiyordum.

İçeri girdikten sonra televizyon izlemek için yatağa yerleştim. Mükemmel yeni telefonumun ekranına bakarak, Jude’un beni tamirciye götürme teklifini kabul edip etmemeye karar vermeye çalışıyordum. Şimdiden iki defa beni eve getirmek için yolunu değiştirmişti ki Megan dışında kimse bu kadarını yapmamıştı. Benzin parasını vermemi kabul etmiyordu. Gerçi karşılamaya gücüm yetmezdi ama mutlaka bir şekilde öderdim. Yabancılardan karşılıksız yardım beklemiyordum.

Sabah hava daha serin olacağından tamirciye yürüyerek gitmek o kadar kötü olmazdı fakat arabayı akşamüzeri alacaktım. O saatlerde yüksek nemle birlikte, sıcaklığın otuz beş derece olması bekleniyordu. Bu koşullarda o kadar uzağa yürüyemezdim.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Sonunda gururumu ve *can sıkıcı biri* olma riskini kenara bırakıp Jude'a mesaj yazdım.

Ben: Selam.

Fluffle-Up-A-Gus yanıma kıvrılmış, yüksek sesle mırıldanıyordu. Cevabını beklerken gözümü telefondan ayırmadan başını okşuyordum.

Jude: Hey, selam.

Ben: Kendimi çok mahcup hissetsem de senden istemek zorundayım. Arabayı teslim almaya gitme teklifin hâlâ geçerliyse, gerçekten minnettar kalırım. Yakın arkadaşımın kardeşine bakması gerekiyor, beni tamirciye götüremeyecek.

Jude'un cevabını beklerken geçen birkaç saniye çok uzun geldi.

Jude: Tabii. Saat kaçta?

Ben: Belongings'te olacağım. Saat üçte çıkabilirim.

Jude: Tamam. Bana uyar.

Ben: Senden istediğim için gerçekten üzgünüm. O kadar uzağa yürümek için hava çok sıcak.

Tabii ki Uber veya Lyft kullanabilirdim ama bu uygulamaları kullanma fikri beni geriyordu. Konuşulan şeyleri anlayabildiğim ilk günden itibaren yabancıların arabasına *binmemem* gerektiği söyleniyordu. Oysa artık arabalarına binebilmek için yabancılara para veriyorduk, bu durum bana pek uygun gelmiyordu.

Jude: Dert etme. Yarın için bir planım yoktu. Sorun değil.

Ben: Tamam. Teşekkür ederim :-)

Jude: Görüşürüz o zaman, Kıvılcım. ★

Jude'un bana verdiği takma adı yazmasıyla kalbim pır pır etti, tıpkı yüzüme karşı söylediği her seferde olduğu gibi.

BÖLÜM 6.

SKYLAR

“Şanslı! Şu işe bak! Çok uzun zaman oldu. Özel bir şeyler arıyorsan... Yardımcı olabilir miyim?” Rebecca’nın yumuşak, içinde biraz merak barındıran sesi arka taraftaki depoya kadar geliyordu.

Kahretsin. Anlaşılan Jude, ben kapının önüne çıkamadan gelmişti. Işığı söndürüp depodan ayrıldım. Jude beyaz tişörtü ve ters taktığı siyah şapkasıyla mağazanın içinde öylece duruyordu. Rengi solmaktan neredeyse griye dönmüş kot pantolonunu ve bağcıkları bağlanmamış kirli iş botlarıyla mağazanın samimi ortamına hiç uymuyordu. Yediği lolipop şekerin sapını ağzının kenarına alıp sırttı ve onlara yaklaştığım sırada başını olduğum tarafa doğru eğdi. “Aradığım özel şeyi buldum. Onu almaya geldim.”

Patronum sorgulayan gözlerle Jude’a bakıyordu. “Çok pardon?”

“Arabamı almam için beni tamirciye götürecek, Rebecca,” diye açıkladım.

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Ah.”

Kasanın arkasından çantamı alırken Rebecca’nın delici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Jude’la birbirimizi nereden tanıdığımızı merak ettiği belliydi ama tamirci saat üç buçukta kapanacaktı. Gecikmek istemiyorsam açıklama işini sonraya bırakmam gerekiyordu.

“Bunlar ücretsiz mi?” Jude içi kurabiye dolu, bebek mavisi kâğıt keselerden birini eline aldı. Üzerindeki logonun hemen altında duran minik şeffaf pencereden paketin içeri görmeye çalışıyordu. “Umarım şunlar kuru üzüm değildir.”

“Teknik olarak ücretsiz, tabii müşteriler için,” dedi Rebecca. “Ayrıca o gördüklerin çikolata parçaları.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

Jude'un yüzünde ukala gülümsemesi belirdi. Ona özel, aşırı seksi bir hareketti. "Sadece kurabiye satın alsam olmuyor mu?"

Rebecca başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Bir paket alabilirsin."

"Teşekkürler. Adam nasıl?"

Eski kocasının adı geçince Rebecca'nın yüzü buruştu. "Harika olduğuna eminim. Onu en son gördüğümde, sekreteri çalışma masasının altında dizlerinin üzerine çökerek Adam'a yardımcı oluyordu."

"Siktir," dedi Jude. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Hep pisliğin tekiydi zaten."

"Doğru. Sen de öyleydin."

"Ama ben *kibar* bir pisliğim, arada fark var."

Gözlerimi kısarak Jude'a baktım. "Kibar bir pislik tam olarak nasıl oluyor?"

Cam dolabı silerken, "Onun gibi," dedi Rebecca. Her zaman cam dolapta kendi kendine parmak izleri oluştuğunu söyleyerek şakalaşıyorduk. "Tam olarak karşında duran adam gibi."

Jude'un koluna girdim. "Gitsek iyi olur, kibar pislik. Tamirci 15.30'da kapatıyormuş." Rebecca'ya gülümsedim. "Yarın görüşürüz."

"İyi akşamlar. Kurabiyelerin tadını çıkar, Şanslı."

Jude el salladı. "Tadını seversem sırf kurabiye alabilmek için mağazaya gelir, bir şeyler satın alırım."

Rebecca biz çıkarken gülüyordu, bunu yaptığını nadiren görüyordum. *Acaba gençlik yıllarında Jude'dan hoşlanıyor muydu?* Sanki onunla flörtleşiyor gibiydi. Aslında şöyle bir düşününce, mağazada herhangi bir erkekle etkileşimine şahit olmamıştım. İkisi gerçekten tatlı bir çift olabilirdi.

Birlikte Jude'un kamyonetine doğru yürürken, "Belki onu akşam yemeğine davet edebilirsin," dedim.

Yüzünde şok ve küçümseme karışımı bir ifade belirdi. "Kimi? Rebecca'yı mı? Neden?"

"Çünkü boşandığından beri yalnız."

Jude yolcu tarafının kapısını benim için açtığı gibi kamyonete atladım.

"Boşanmış kadınlarla randevuya çıkmama kuralım var be-

nim," dedi Jude direksiyonun başına yerleşirken. "Özellikle de yalnız olanlarla."

Ona doğru dönerken güneş gözlüğümü taktım. "Boşanmış kadınların nesi varmış?"

"Deneyimlerim bana boşanmış kadınların yeniden evlenmeye çalıştıklarını söylüyor. Bana tuhaf geliyor çünkü ister istemez aynı yolu bir daha asla yürümek istemeyeceklerini düşünüyorum. Benim evlenip çocuk yapma konusunda hiç hevesim yok."

"Neden peki?"

Jude omuz silkti. "Boşanma oranı akıl alır gibi değil. Çocuklar artık kontrol edilemez halde, özellikle de gençler." Sırıtarak bana doğru bir bakış attı. "Sözüm meclisten dışarı tabii. Gençken annem ve babama hayatı zehir ederdim. Kız kardeşim benden daha fenaydı." Derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarını altında durduğumuz kırmızı ışığa çevirdi. "Kalbimi ve ruhumu bir gün her şeyi paramparça edebilecek, sahip olduklarımin yarısını alabilecek, çocuklarımin hayatını mahvedebilecek birine kaptırmak istemiyorum. Hafta sonları ve tatil günlerinde çocuklarımin hayatına kimi sokacağını bilmediğim biriyle olamam. Boş ver gitsin."

Aynı ruhu paylaştığım yeni arkadaşımı başımla onayladım. "Seninle aynı fikirdeyim. Birileriyle çıkmaya itirazım yok ama özgür bir ilişki olarak kalmasını tercih ederim, biri için çalıştığında olduğu gibi. İstedğin zaman işi bırakabilirsin, işveren tarafından her an kovulabilirsin. Verilen sözler, yasal bağlar, iki haftalık ihbar süresi, herhangi bir beklenti olmadan. İstedğin zaman bırakıp gitmekte özgür ol. Kimse alınmadan."

"Evet. *Tamamen* katılıyorum, Kıvılcım. Bundan daha iyi anlatamazdım. Annenle baban boşandı mı?"

"Evet."

"Benimkiler de boşandı. Öylesi bir cehennemi bir daha yaşamak istemiyorum."

Annemle babamın boşanması sessiz ve olaysız olmuştu. Babam öylece çekip gitmişti. Çılgılık çılgılığa kavga ettiklerini, dramatik olaylar yaşandığını hiç hatırlamıyordum. Ne velayet için ne de evdeki mobilyalar için kavga etmişlerdi. Her ikisi de iyi bir dış görünüşe sahipti ancak başkalarıyla ilişki yaşadıklarını

SAKIN GELİNİ ÖPME

da sanmıyordum. Babamın nafaka ya da iştirak nafakası verip vermediğini hiç bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla sadece gerekli belgeleri imzalamışlardı, ardından evlilikleri bitmişti. Bir zamanlar birlikte olduklarına dair tek kanıt bendim. Maalesef varlığım işleri yoluna koymak için çabalamalarını sağlayacak kadar mucizevi olamamıştı. Evliliği yürütmeye çalışmalarını sağlayacak kadar. *Beni düşünüp endişelenecekleri kadar.*

Jude benimle birlikte tamircinin derme çatma ofisine geldi. Beni otoparkta bırakıp gideceğini düşünmüştüm. Bunun yerine içeri girip tozlu tezgâhın üzerine beş yüz on dolar bıraktığım sırada bekledi, ardından ön tarafta duran arabama kadar eşlik etti. Yürürken elindeki paketten üç tane çikolata parçacıklı kurabiye yemişti.

“Bunlar çok lezzetliymiş.” Çikolataları resmen öğütüyordu. “Tüm gün bunları yemeden nasıl durabiliyorsun?”

“Aslına bakarsan bugüne kadar bir tane bile yemedim,” derken anahtarımı sürücü kapısının kilidine yerleştirdim. Arabam bozulduğu sırada üzerini kaplayan ince toz tabakası gitmişti.

Tamirci arabayı mı yıkattı acaba?

Jude bana gri gözlerini kırıştırarak bakıyordu. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunlara karşı koymayı nasıl başarıyorsun? Yumuşak, tereyağlı, üstelik ağızda dağılıyor.”

Yumurtalar yüzünden. Maalesef.

“Tatlı çok sevmiyorum.”

Kaputa doğru eğilirken, “Çalıştır,” dedi Jude. “Çalıştığından emin olmadan gitmek istemiyorum.”

Motor o tanıdık, huzur verici gürültüsüyle çalıştı.

“Yaşasın!” diye bağırdım ellerimi çırparak. “Bebegimi çok özlemişim.”

Arabanın etrafından dolanıp kapımı açtı ve yanımda dizlerinin üstüne çöktü. Çatlamış kırmızı suni deri koltuk döşemelerine bakıyordu. “Corvette'lere bayılırım, özellikle de seninki gibi nispeten daha eski olanlara. Senin yaşındayken Corvette'im olmasını çok isterdim.”

“Bir tane al o zaman.”

Elini yırtık kol dayanağında gezdirdi, arabaya baktığında be-

nim gördüklerimi gördüğüne emindim. Şu anki halini değil, biraz sevgi ve ilgiyle alacağı şekli görüyordu.

“Belki bir gün.”

Arabamın kapısını okşayan dövmeli eline baktım. İki parmağında gümüş yüzükler vardı. Biri oniks taşlıydı, diğerinde ise kıvrılan metal düğüm olmuş gibi görünüyordu. Yüzükler yıpranıp kararmıştı, cilalı ve mükemmel değillerdi.

Tıpkı onun gibi.

Tıpkı benim gibi.

Dudaklarımı yalayarak kesik ve gergin bir nefes aldım. “Hey, biraz dolaşmak ister misin? Yani arabayı *kullanmak* ister misin? Benim arabamı. Benimle.”

“Ciddi misin?”

“Evet. Gitmem gereken bir yer falan yok.” Sadece Megan’a uğrayacaktım, onu daha sonra yapabiliirdim.

Yanağının içini birkaç saniyeliğine ısırırken nefesim kesildi, ta ki yüzünde kocaman bir sırıtış belirene kadar.

Ayağa kalkıp, “Siktir,” dedi. “Neden olmasın? Böyle bir tekli reddedemem.”

Yan koltuğa doğru kaydım ve gülümseyerek binmesini söyledim. Direksiyonun başında küçük bir çocuk gibiydi. Koltuğu geriye itip aynaları ayarlarken heyecanla gülümsüyordu.

“Şu hırlama sesini dinle,” dedi keyifle. Ardından arabayı vite-se takıp ana yola çıktı.

Hırrrr sesinin dudaklarından dökülüğü, neredeyse hiç duymamış olmamı gerektiren bir sırmış gibi şehvetliydi.

Ses düğmesine dokunurken, “Bu radyo orijinal değil, Kıvılcım,” diye takıldı. “Biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim.”

Güldüm. “İnan bana, ben de öyle hissediyorum. Ama en sevdiğim müziği dinlemeden araba kullanamazdım. Bu teybi RingPop taktı. Bir oto teyp mağazasında çalışıyor, bana indirim aldı. Merak etme, orijinalini saklıyorum.”

“RingPop mu?”

“Eskiden yanımızdaki evde otururdu. Kendimi bildim bileli arkadaşız. Yedi yaşındayken yüzük şeklindeki ring pop şekerlerden biriyle bana evlenme teklif etmişti.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

Jude güldü. “Çok şirinmiş.”

“Daha fazlası var. Şekeri yalamaya başlayınca parmağımdan çıkıp boğazıma takıldı. Nefes alamıyordum. Ciddi ciddi öleceğimi düşünmüştüm. Şekerin boğazımdan çıkması için karnıma tekme atmıştı.”

“Lanet olsun! Sanırım bu, tatlılardan uzak durmanı açıklıyor?”

Asıl nedeni bu olmamasına rağmen başımla onayladım.

“O zamandan beri ona RingPop diyorum. Geçen yıl başka bir yere taşındılar. Hâlâ arada bir görüşüyoruz.”

Şehirler arası yola saparken, “Bende de güzel bir boğulma hikâyesi var,” dedi.

“Dinleyelim bakalım.”

“Lisedeyken beraber olduğum kızla öpüşüyorduk ve ağzımda sakız vardı. Kız sanırım seksi bir şey yapmak istedi, sakızı kendi ağzına almak için hızla içine çekti. Sakız direkt olarak boğazına gittiğinde çıkarmak için öksürmeye başladı. Tabii ortada seksilik falan kalmadı.”

“İğrenç,” dedim yüzümü ekşiterek. Bu hikâyeyi hiç dinlesem daha iyi olurdu. “Sakızını çiğnemeyi bu kadar istediğine göre, sanırım senden çok hoşlanıyordu.”

Herhangi bir erkeği, ağzından çıkan bir şeyi tatmak isteyecek kadar beğendiğimi düşünemiyordum.

“Eh... bir elektrik düğmesinin olduğu kadar kişiliğe sahipti.”

Jude vites yükseltti ve en sağ şeride geçip gaz pedalına bastı. “Hızlı bir bebek bu.”

“En fazla yüz yetmiş kadar bastım.”

Jude şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. “Bak sen şu küçük hız canavarına. Dikkat et, güzel yüzünün bir ağaca yapışmasını istemezsin.”

“Sadece bir defa o kadar hızlı kullandım.” Belki iki defa.

Tamam, kabul ediyorum en fazla beş defa.

“Söylesene, senin gibi bir kızın böyle bir arabayla ne işi var?” Jude’un sesi şakalaşır gibi olsa da benim cevabım öyle değildi. Büyükbabamdan bahsederken hâlâ duygulanıyordum, bugün de diğerlerinden farklı olmamıştı. Özellikle de onun hediye ettiği arabanın içinde oturup birine benim güzel, havalı ve sevgiyle ya-

pılmış bir şeye sahip olmamı istediğinden bahsettiğim için. Umudu, ışıltılı yeni başlangıçları temsil eden bir şeye sahip olmamı istemesinin hikâyesini anlattığım için...

Büyükbabamın arabayı bana mezuniyetimde vermeyi düşündüğünü anlattığımda, "Belli ki büyükbaban çok iyi biriymiş," dedi Jude.

"Öyleydi." Gözyaşım yanağımdan süzülmeden hızlıca sildim. "Onu çok özleyorum. Tıpkı büyükannemi özlediğim gibi."

"O da mı öldü?"

Başımı salladım. "Evet. Büyükbabamdan iki yıl önce. Şeker hastasıydı."

"Üzüldüm," dedi Jude yumuşak bir sesle. "Keyfini kaçırmak istememiştin."

"Kaçırmadın. Onları ne zaman düşünsem hüüzleniyorum."

"Bunda yanlış olan bir şey yok."

Jude arabayı kullanırken zamanı ve hangi yöne gittiğimizi tamamen unutmuştum. Neredeyse her şey soluklaşmıştı. Yol arkadaşlarımız sadece açık pencerelerden giren rüzgârla, sevdiğim şarkıların olduğu çalma listesiydi. Bir de kalbime dokunduğunu hiç bilmediği şarkılara eşlik eden Jude'un sesi vardı.

"Harika bir sesin var." Şaşkınlığımı gizlemeye bile çalışmamıştım.

"Sesim sadece duşta ve arabadayken güzel çıkıyor," dedikten sonra tümseklerin olduğu bir yan yola saptı. "Beni alıp sahneye koyarsan sesim berbat çıkar."

"Bundan oldukça şüpheliyim."

Yavaşlayıp küçük bir çocuk parkının hemen yanındaki çakıлтаşı döşeli bir park yerine girdi.

"Bir sigara içmek istiyorum, uzun sürmez," diyerek kapı koluna uzandı. Uzun bedenini alçak arabadan çıkarmaya çalışırken gülmeden edemedim. "Hay aksi, bu şeyden çıkması ne kadar zormuş."

"Ben alıştım. Neyse ki etek giyme alışkanlığım yok." Boş parka baktım. "Birkaç dakika etrafta dolaşacağım."

Hızlıca salıncakların olduğu yöne doğru ilerledim. Eskiden arka bahçemizdeki ağacın dalına kurulmuş bir salıncak vardı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Küçükken her gün saatlerce onun üstünde sallanır, doğruca gökyüzüne yükselip bulutlarda yaşayabileceğime inanırdım. Bir gün salıncağın bir ipi kopmuştu ve yere düşmüştüm. En az yarım saat boyunca kıvranarak ağlayıp öleceğimi düşünmüştüm. Annem ve babam yardıma gelmediğinde ise ayağa kalkmış, ayağımın üstünde sekerek sessizce içeriye girmiştım. Attığım her adımda hem kırımın hem de bacaklarımın ağrdığını hatırlayabiliyordum. Şimdi düşününce, kuyrukkemiğimi çatlattığımdan neredeyse emindim.

Salıncak hâlâ kopuk, yıpranmış ipin ucunda sallanır halde duruyordu. Bu dünyadan tek başıma olduğumu anladığım günün bir simgesi idi.

Jude parkın içine yürüyüp metal kaydırağın ucuna oturdu. Keyifli bir gülümsemeyle beni izlemesi çok sekti.

“Gelip benimle birlikte sallansana!”

Başımı iki yana sallayarak sigarasının dumanını üfledi.

“Hadi ama, Şanslı. Burada seni kimse görmez.”

“Birinin görmesi umurumda bile değil.”

“O zaman pislik yapma ve gel.”

Gülerek sigarasını söndürdü, ardından salıncaklara doğru ilerlediği sırada izmariti çöpe attı.

Kaslı bedenini yanımdaki salıncağa sığdırmaya çalışırken, “Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?” diye sordu.

Bacaklarımı daha güçlü hareket ettirerek sallanıyordum ve saçım arkamda bir bayrak gibi dalgalanıyordu. “Biliyorum. Umurumda değil.”

Başımı ona çevirdiğimde havaya doğru yükseldiğini, Corvette’imin direksiyonundayken olduğu gibi kocaman gülümsediğini gördüm.

Bu haylaz adamın içinde küçük bir çocuk gördüğüme sevinmişim.

“Salıncaktan en uzağa atlayan eve dönüşte arabayı kullanır,” dedi arsızca.

“İlk önce sen atla!” diye bağırdım.

Söylediğim gibi atladı. Salıncağın üzerinden bedenini ileriye fırlatıp neredeyse dört metre uzaklıktaki kum alana düştü, ardından son derece dramatik hareketlerle takla atmaya başladı.

CARIAN COLE

“Böyle saçmalıklar için çok yaşıyım. Kıvılcım,” diyerek dizlerinin üstünde doğruldu. “Sen ve araban belimi kıracaksınız.”

"Kaybetmeye hazır mısın?"

İleri doğru atlayıp ondan neredeyse bir metre uzağa bir *güm* sesiyle düştüm. Zarif bir şekilde olmamıştı bile, doğrucu kırımın üstüne düşmüştüm.

"Ben kazandım!"

“Evet ama adil bir yarış değildi. Benden çok daha hafıfsın.”

“Haklısın. Bu yüzden dönüşte arabayı kullanmana izin veriyorum çünkü kibar bir insanım. Ayrıca seni sevdim.”

Jude ayağa kalktı, kot pantolonuna yapışan kumları silkeleyip bana elini uzattı. Elini tuttuğumda beni hiç zorlanmadan kaldırdı ve tökezleyerek göğsüne çarptım.

"Ben de seni sevdim."

Sesi, aniden yakınlaşması... Birazcık nefesim kesilmişti. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştım. Evet, daha önce *genç bir erkeğe* yaklaşmıştım. Fakat kashı, her yeri dövmelele kaplanmış, sandal ağacı kokulu tıraş losyonu kullanan, elleri neredeyse kafam kadar büyük yetişkin bir erkeğe... hiç yakınlaşmamıştım.

Ayağa kalkar kalkmaz elini bırakmam gerektiği halde bırakmadım. Nasırlı avucunun sıcaklığı ve bana verdiği his hoşuma gitmişti.

Birkaç saniye sonra elimi hafifçe sıkarak geri çekildi. Yaptığı sıkma hareketi minik, sevecen bir jest olsa da ne anlama geldiğini biliyordum. Bu bir el kucaklaşmasıydı.

BÖLÜM 7

JUDE

Araba motorunun uzaktan gelen sesi ve Elton John'un son ses çalan *Tiny Dancer* şarkısı Skylar'ın gelişini haber veriyordu, okulun park yerine girişini görmeme bile gerek yoktu.

Skylar arabasından inerken çalıştığım eve doğru bir bakış attı ama çok daha yüksekte, çatıda olduğum için beni görmedi. Arabasının bu sabah sorun çıkardığını düşünmüştüm çünkü ders başlayalı bir saatten fazla olmuştu.

Hava bir gecede değişmiş, serin bir rüzgârla birlikte nem ortadan kaybolmuştu. Kafasına taktığı eskitilmiş deriden yapılan eğlenceli pilot şapkası ve koruyucu gözlüklerin açıklaması bu olabilirdi. Skylar'a çok yakışan bu tuhaf aksesuarın altından iki uzun saç örgüsü dökülüyordu.

"Hey, Şanslı!" diye seslendi Kyle aşağıdan. "Gelip yer döşemelerini kontrol etsene."

"Hemen geliyorum."

Merdivenden inerken gözümün ucuna bir şey takıldı. Kaldırımına atılmış kıyafet yığını gibi görünen şeyin Skylar olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Hassiktir..."

Elimdeki çekici yere fırlatıp bahçeyi hızla koşarak geçtim ve kaldırımında onun yanına eğilip dizlerimin üstüne çöktüm.

"Skylar?"

Tepki vermeyince kanım dondu. Kendinde *değildi*.

Nefes alsa da sanki ışığı sönmüştü.

"Hey..." Yanağına dokunduğumda kalbim giderek daha hızlı atmaya başladı. Şirin şapkası başından düşmüştü, yerde vücudunun

hemen yanında duran şapkanın görüntüsü boğazımın düğümlenmesine sebep oluyordu. Aceleyle kolunu sarstım. "Uyan, Kıvılcım."

Başı yana döndü, ardından çizmeli ayağı hafifçe sarsıldı. Gözleri ağır bir şekilde açılmaya başlamıştı. Birkaç saniye boyunca boş gözlerle bana doğru baktıktan sonra nihayet odaklanabildi.

"Ne... ne oldu?" diye mırıldanırken gözlerini kırıştıyordu.

"Sanırım bayıldın."

Kalkmasına yardım ederek oturur pozisyona getirdiğim anda dengesini kaybedip koluma tutundu. "Çok iyi hissetmiyorum."

Hiç iyi görünmüyordu zaten. Yüzü kireç gibiydi. Gözlerinin çevresinde koyu renk gölgeler oluşmuştu. Dün parkta oldukça zinde görünüyordu fakat şimdi durum bambaşkaydı.

"Bir şey mi aldın?" diye sordum.

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Hap mesela?"

Ters ters bakıp başının yan tarafını ovaladı. "Uyuşturucu kullanmıyorum, Jude."

"Kafanı mı çarptın?"

"Olabilir. Başım dönüyor."

Gözleri kapandı, parmakları koluma daha sıkı tutundu. Sanki tekrar bayılacak gibiydi.

"Seni acile götüreceğim."

Başını iki yana salladı. "Hayır... Hastaneye gidemem."

"Evet, gidebilirsin. Kesinlikle gidiyorsun."

Kyle elinde çekiçle bize doğru yaklaşıyordu, bir bana bir de hâlâ kaldırımda oturan Skylar'a baktı. "Ben de seni arıyordum. Burada neler oluyor?"

"Sanırım bayıldı."

"Nesi var?"

"Emin değilim, onu acile götüreceğim. Ben yokken işlerle ilgilenebilir misin?"

"Tabii ki. Ambulans çağırırsan daha iyi olur belki?"

"Hayır," diye mırıldandı Skylar.

"Ambulansı boş ver," dedim. "Gelmesi çok uzun sürer. Ben götürürsem daha çabuk gideriz."

Kyle başını salladı. "Tamam. Bu arada ailesine haber versen iyi olur."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“İyi fikir.” Eğilip Skylar’ın görüş açısına girmeye çalıştım. “Hadi anneni arayalım. Seni acile götürüyüm, onunla orada buluşuruz.”

Skylar’ın gözleri hâlâ kapalıydı, başını iki yana sallıyordu. “On sekiz yaşıdayım ben. Ona ihtiyacım yok, orada olmasını da istemiyorum.”

“Ama...”

“Lütfen,” diye fısıldadı Skylar. “Zaten gelmez. Güven bana.”

Kyle’la birbirimize baktık. Bu işe karışmamamız gerektiğini söyleyen bir bakışmaydı. Fakat Skylar’ı burada bırakıp gidemedim, arabayla kendi başına gitmesine de izin veremezdim. Araba kullanmak şöyle dursun, ayakta dahi duramıyordu.

“Tamam. Kamyonetime kadar yürüyebilecek durumda mısın?”

“Sanırım.”

Ayağa kalkmasına yardım ettiğim sırada bacakları dengesini sağlayamadığı için sallanıyordu.

“Seni taşıyacağım.” İtiraz etmesine fırsat vermeden onu kollarımın arasına alıp Kyle’a döndüm. “Dostum, eşyalarını sen alırmısın?”

Kyle şapkayı, gözlüğü ve sırt çantasını alıp Skylar’a uzattı. “Teşekkürler,” dedi Skylar başını omzuma yaslariken.

Kyle’ın şüphe dolu bakışlarını görmezden gelerek, “Çok gecikmeden dönerim. İşlerin devam etmesini sağlasan yeter,” dedim.

“Tamamdır. Mesaj atıp beni durumdan haberdar et.”

Skylar’ı kamyonete taşırken attığım her adımda *Ben ne halt ediyorum*, diye düşündüm. Onu dikkatlice yolcu koltuğuna yerleştirip emniyet kemerini beceriksizce bağladım.

Kamyoneti çalıştırırken, “Bana bebekmişim gibi davranmana gerek yok,” dedi Skylar.

“Davranmıyorum.”

“Belki eve gitsem daha iyi olur...” diyerek parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Muhtemelen yorgunluktandır. Hem boğazım fena halde ağrıyor. Belki üşüttüm... Belki de öpücük hastalığıdır.”

Siktir.

“Gerçi biriyle öpüşmeyeli oldukça uzun zaman oldu.” Başını

arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. "Aklında soru işaretleri varsa cevap verebilirim. Evet, ben sosyal açıdan ezik biriyim."

"Aklında soru işaretim falan yoktu, ayrıca ezik değilsin. Ben-
ce bir doktora görünmen iyi olacak. Bayıldıktan sonra kaldırıma
düştün, kafanı çarpmış ve sarsıntı geçiriyor olabilirsin." Birden-
bire annem gibi konuşmaya başlamıştım. "Okulu arayıp derse
gelmeyeceğini söylememiz gerekiyor mu?"

Gerek yok dercesine elini salladı. "Orada olmadığımı fark et-
mezler. Asla etmiyorlar."

Pazartesi sabah trafiği berbattı, trafik ışıklarını ancak iki defa
durarak geçebiliyorduk. Yol boyunca Skylar biraz daha kendine
gelmişti ama gözüme hâlâ oldukça solgun görünüyordu, özellikle
de camdan gelen güneş ışığının altında.

"Aç mısın?" diye sordum. "Sabah bir şeyler yedin mi?"

"Sabahları kahvaltı yapmam."

Neredeyse tamamen anneme dönüşüp, "*Sabah kahvaltısı gü-
nün en önemli öğünüdür,*" demek üzereyken kendimi durdurdum.

Sözde havalı bir adamdım. *Bir serseriydim.* Bu Skylar'ın söz-
leriydi, benim değil.

Hastaneye geldiğimizde kendini biraz daha iyi hissettiğini,
kamyonetten inip düşmeden içeriye kadar gidebileceğini söyledi.
Buna rağmen onunla içeri girdim ve giriş işlemlerini yaptırırken
bekledim.

"Getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Skylar. Bekleme salo-
nunda, içerideki diğer dört kişiden uzağa bir yere oturduk. "Artık
gidebilirsin, ben iyiyim. Gününü rezil etmek istemiyorum."

"Eve nasıl gideceksin?"

Dudaklarını büktü. "Daha sonra Megan'a mesaj yazarım.
Eminim beni alıp arabama kadar götürür."

Ellerimi arka ceplerime sokmuş, ayaklarımın üzerinde sallanıp
duruyordum. Gözlerimi odada gezdirdikten sonra bakışlarımı ona
çevirip bunu sürekli tekrarlıyordum. Rengi solmuş sarı plastik san-
dalyede otururken mavi gözleri kaygıyla kocaman açılmıştı, eliyle
göğsünün ortasını sıvazlıyordu. Yazıcıda basılan kimlik bilgileri-
nin yazıldığı bileklik, elinin etrafında kocaman görünüyordu. Bi-
leklerinin bu kadar ince olduğunu daha önce fark etmemiştim.

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Skylar Timmons?” İkilî kapıdan bir hemşire belirdi.

Fazla beklemek zorunda kalmamıştık.

Skylar ayağa kalktı, güçsüz de olsa gülümsüyordu. “Teşekkürler, Jude.”

Bu kadar hasta ve korkmuş görünürken onu burada nasıl yalnız başına bırakabilirdim?

“Seni burada bekleyeceğim, tamam mı? Uzun süreceğini düşünmüyorum.” Büyük olasılıkla antibiyotik yazacak, birkaç gün dinlenmesini söyleyip eve göndereceklerdi.

Belli ki acil servisin kapılarının ardında olup bitenleri küçümsemiştim.

Üç saat geçmesine rağmen hâlâ bekleme odasıdaydım. Man-yak gibi sinirli olmakla deli gibi endişelenmek arasında gidip geliyordum.

Peki neden bu haldeydim? Bu kızı tanımıyordum bile. Arkadaşım değildi, ailemden biri değildi. Fakat evren bana durmadan Skylar’ın özel şoförlüğünü yaptırıyordu.

Kyle’a durumu haber vermek için, “*Hâlâ bekliyorum,*” diye mesaj attım. O da cevap olarak, “*Bırak gitsin,*” diyen bir mesaj gönderdi. Makineden gazoz ve patates cipsi alıp pencereden dışarıyı seyrettim. Birkaç koltuk ileride oturan genç bir çiftin konuşmalarına dikkat kesilmiştim. Kadın hamile olduğunu düşünüyordu. Kimseye söylemek istemiyorlardı çünkü kadının ailesi adamdan nefret ediyordu. Kadın geçen hafta çok sarhoş olmuştu, bunun bebeğe zarar vermesinden endişeleniyordu. Adam ona şimdi de sarhoş olup olmadığını -yüksek sesle- sormakla meşguldü. Karşımda oturan bir kadın durmadan öksürüyordu, ayaklarına farklı çoraplar giymişti.

Buradan gitmek istiyordum ama saatlerce beklemiştim. Skylar iyi olsaydı şimdiye kadar dışarı çıkmış olmaz mıydı?

“Jude Lucketti?”

Düşüncelerimden hızla uzaklaştım. “Evet, benim.”

“İçeri girip yeğeninizi görebilirsiniz. Sizi soruyor.”

Yeğenim mi?

Hemşireyi takip ederek metal kapıları geçtim ve koridorun sonundaki küçük, tek kişilik muayene odasına girdim. Skylar onu ufacak gösteren kocaman gri bir önlükle yatakta oturuyor, önlük omuzlarından düşüyordu. Yakasından görünen ince, siyah dantel sütyen askısına bakmamaya çalıştım. Elinin üzerine bantlanmış bir iğneyle serum bağlamışlardı.

Hastane odasında onunla birlikte durmak fazla kişisel bir deneyimdi. Kırılıyordu, solgundu ve üzerinde neredeyse hiç kıyafeti yoktu. Burada duran başka biri olmalıydı. Ebeveynlerinden ya da arkadaşlarından biri. Erkek arkadaşı bile olabilirdi.

Çok az tanıdığı bir adam değil.

Hemşire yanımdan ayrılırken, "Doktor birazdan döner," dedi. "Gitmemişsin," dedi Skylar.

"Senin için endişelendim. Üç saatten fazla oldu."

"Çok üzgünüm. İşe geri dönmelisin."

"Saatlerce dışarıda bekledim, şimdi gidecek değilim. Sorunun ne olduğunu anlayabildiler mi? Ayrıca sakın bana Şanslı Amca deme, *sevgili yeğenim*."

Skylar gülüyordu. "Aileden biri olmazsan içeriye girmene izin vermeyeceklerini düşündüm."

Küçük odanın bir köşesine sığdırılmış, inanılmaz derecede rahatsız olan sandalyeye otururken gözlerimi kısıp ona baktım. "Sen on sekiz yaşında olduğuna emin misin?"

"Evet, Jude. Yaşımı doğru bildiğime oldukça eminim. Son sınıf öğrencisiyim, dört ay önce on sekiz oldum. Önceki yıllarda sınıf tekrar yapmak zorunda kaldım, çok devamsızlık yapmıştım."

"Tamam. Sadece emin olmak istedim. Pekâlâ, durum nedir?" Odayı gözlerimle tarıyordum. Kıyafetleri katlanmış, yatağın diğer tarafında duran sandalyeye koyulmuştu. "Seni taburcu mu ediyorlar?"

Bakışlarını önüne çevirdikten sonra çenesini eline dayadı. "Belki yarın taburcu olurum. Bu gece gözlem altında kalmamı istediler."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Neden?”

“Başka testler de yapacaklarmış. Endoskopi ve birkaç şey daha... Doktorlar çok hızlı konuşuyorlar, söylediklerinin hepsini anlayamadım.”

“Neden şüpheleniyorlar?”

“Bir şeyler işte...”

“Bir şeyler işte?” diye tekrarladım. “O zaman... Sana şey teşhisi mi koydular?”

Başını yana yatırıp bana anlamlı bir bakış attı. “Tabii ki hayır, bu ayrıntıları duymayı gerçekten istiyor musun?”

“İstemesem sormazdım.” Saçımı yüzümden çektim. “Ayrıca söylemek zorunda değilsin. Sorun yok.”

Derin bir nefes alarak ince, beyaz battaniyeyi üzerine çekti. Parmakları battaniyenin kenarında huzursuzca hareket ediyordu.

“Bende yeme bozukluğu ve birkaç sıkıntı daha var. Midemle, yemek borumla ve genel sağlığım ile ilgili sorunlar.” Bakışlarını önünden uzaklaştırdığında gözleri benimkilerle buluştu. “Bir de ruhsal sorunlar.”

“Ah,” dedim yumuşak bir tonda. Söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. İçi boş hamburger ekmeği yemesi şimdi daha anlamlı geliyordu.

“Bir süredir bildiğim bir durum,” diye ekledi Skylar. “Teşhis konalı birkaç yıl oldu. Sanırım inkâr halindeydim. Yeniden doktora gitmeye korktum, zaten maddi olarak pek imkânım yoktu. Durum böyle olunca... son zamanlarda kötüleşti.”

“Şimdi yardım alıyor olman iyi o zaman.”

“Evet.” Sesi ikna olmuş gibi değildi.

Kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler söylemek istiyordum ama kulağa basit gelmeyecek, vaaz veriyormuşum gibi hissettirmeyecek bir şey bulamıyordum.

“Aramamı istediğin kimse var mı? Sana bir şeyler getirmemi ister misin?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, iyiyim. Sen de gitsen iyi olur. Çalışman gerektiğini biliyorum, zaten beni biraz sonra odaya alırlar.”

Başımı salladım, ardından ayağa kalkıp yatağa doğru yaklaştım. "İstersen Kyle'la ben arabayı evine götürebiliriz, böylece gece okul bahçesinde kalmamış olur. Eminim arabayı çektiirmelerini istemezsin."

"Bunu gerçekten yapar mısın?"

"Tabii ki. Akşam hallederiz."

"Teşekkür ederim. Gerçekten çok iyi bir adamsın, Jude."

Eline dokunup güven vermek istercesine sıktım. "Sen iyileşmene bak, Kıvılcım. Mesaj yaz, nasıl olduğunu haber ver. Seni eve bırakacak birine ihtiyacın olacaktı gibi bir his var içimde," diye takıldım.

Skylar minik bir kahkaha attı. "Beni *tanıyor* gibisin."

Dışarı çıkarken fark ettim ki inşaatın tamamlanma tarihi yaklaştığı halde, yarım iş gününü neredeyse hiç tanımadığım bir kızla hastanede harcamıştım. Bu kızın annesiyle babası neredeydi? Tatlı bir kız olsa da onun için parlak zırhını kuşanmış taşıyıcı şövalye falan olamazdım, bir yerlere gitmesi gerektiği her seferde yardım edemezdim. Arabasını evine kadar götürdükten sonra başka hiçbir şey yapmayacaktım. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Kamyonete binip yolcu koltuğundaki pilot şapkasını ve gözlüklerini görünce, Skylar'ın kafamdan kolayca atabileceğim tarzda bir kız olmadığını anladım.

Bedenlerimiz bize pek çok uyarıda bulunurdu. Bu uyarılar karşısında ne yapacağımız elbette bize bağlıydı. Bedenim ve zihnim bana yıllardır uyarı işaretleri veriyordu. Çoğu insan gibi ben de bu işaretleri görmezden gelmiştim. Bir kenara itmiştim. Bahaneler üretmiştim. Annem de böyle yapmıştı, küçüklüğümünden beri *dikkat çekmek için yaptığım tuhaflikları görmezden gelmişti*. Sonunda, *Şimdi işini bitirdim, Skylar* diyordu bedenim... Tam Jude'un önünde beni kaldırıma yapıştırmıştı.

Çok uzun zaman önce konan teşhis şimdikiyle aşağı yukarı aynıydı, sadece durum daha kötüye gitmişti.

Mide yanması.

Ülser.

Reflü.

Dehidrasyon.

Vitamin eksikliği.

Anksiyete.

Depresyon.

Tükenmişlik.

Son olarak da en önemlisi değil ama söylemeyi en çok sevdiğim hastalık geliyordu: KYB. Kaçınan/Kısıtlayıcı Yeme Bozukluğu.

Tüm bunları sindirmek için (ne kadar ince bir espri ama) çok zamanım vardı. Şu an Fluffle-Up-A-Gus için endişeleniyordum. Kapısı kilitli olan yatak odamda tek başınaydı, bir kedi için çok az miktarda kuru maması ve suyu vardı. Yarın sabahı beklersem sadece huysuzlanmakla kalmayacaktı, hem suyu hem de yemeği bitmiş olacaktı.

Ona bir şey olursa, kayıp duygusuyla baş edemezdim. O sahip olduğum en iyi arkadaşı.

Anneme nerede olduğuma dair mesaj atmamıştım ama kediyi beslemek için odama giremeyeceğini biliyordum. Asla camdan içeriye girmezdi. Ayrıca oturma odasıyla yatak odamın kapısı arasında üzerinden geçemeyeceği kadar çok eşya olduğuna eminim. Zaten annem kedileri hiç sevmezdi.

Sanırım bu iyi bir şeydi. Ya sevseydi? Herhalde evi bin tane kediyle doldururdu.

Bu durumda Megan'dan, hatta mümkünse Jude'dan evime gidip Gus'la ilgilenmek için camdan içeriye girmesini istemem gerekiyordu.

Meg en iyi arkadaşım olmasına rağmen nasıl yaşadığımı hiç görmemişti. Odama girdiğinde dehşete kapılacağı kesindi. Okulda kimseye söylemeyeceğini biliyordum, sadece öğrendiğinde benimle ilgili hislerinin değişmesinden korkuyordum. İçinde kedi kumu olan bir kovaya tuvaletimi yapıyor, okulda duş alıyordum. Kabullenmesi zor bir durum olduğunun farkındaydım.

Jude da dehşete kapılırdı ama insanları yargılayan biri gibi görünmüyordu. Ayrıca bir ilişkimiz yoktu. En kötü ne olabilirdi ki? Benim berbat bir durumda olduğumu düşünüp bir daha gitmem gereken yere bırakmaz mıydı? Bununla yaşayabilirdim.

Değil mi?

Ancak... Jude yetişkindi. On sekiz yaşında bir kızın yatak odasının camından içeri girerken yakalanacak olursa başı derde girebilirdi. Polise niyetinin sadece kedimi beslemek olduğunu anlatmaya çalışmasını zihnimde canlandırabiliyordum. Ona kimse inanmazdı.

Megan benim yaşımda olduğu için daha güvenli bir seçenektir. Yakalanırsa büyük ihtimalle genç kızların alışıldık uçar davranışları olarak değerlendirilir ve önemsenmezdi.

Bu yüzden Megan'a mesaj gönderdim.

Ben: Selam!

Megan: Aman Tanrım! Neredesin sen? Bütün gün seni hem aradım hem de mesaj yazdım.

Ben: Hastanedeyim.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Megan: NE!

Ben: Bu sabah otoparkta bayılmışım.

Megan: Sen ciddi misin?

Ben: Evet! Jude beni yerde baygın görmüş ve hemen arabayla hastaneye getirdi. Gerçekten çok utandım.

Megan: Hani şu kaslı ve dövmele olan Jude mu?

Ben: Evet.

Megan: Şanslı kaltak seni! Haha. Peki ya hasta mısın?

Ben: Reflüm var, bir de susuz kalmışım.

Megan: Çok kötüymüş!

Ben: Yarına kadar hastanedeyim. Belki çarşambaya kadar uzayabilir. Senden çok büyük bir iyilik isteyebilir miyim?

Megan: Tabii ki.

Ben: Kedime mama ve su verip bana telefonumun şarj aletini getirmene ihtiyacım var.

Megan: Hiç sorun değil!

Ben: Ayrıca... sana söylemem gereken bir şey var.

Megan: Tamam.

Ben: Yatak odasının penceresinden girmen gerek. Evin ön kapısında, yüzünü kapıya doğru döndüğünde sağ tarafında kalıyor. Pencerenin altında ahşap bir kasa var, onun üstüne çıkabilirsin.

Megan: Hımm... Neden?

Ben: Lütfen şimdi bunu sorma. Açıklayacağıma söz veriyorum. Sadece şimdi değil.

Megan: Beni korkutuyorsun ama tamam. Kedin beni ısırır mı?

Ben: Hayır! Çok tatlıdır. Odaya girdiğinde, mamayı ve suyu kavanozlarda bulabilirsin. Görmemen imkânsız. Şarj aletim de yatağımın hemen yanında. Yine pencereden çıkman gerekecek. Lütfen odanın kapısını açma.

Megan: Peki annen ne olacak? Ne yaptığımı merak etmez mi?

Ben: Hayır. Büyük ihtimalle seni ne duyacak ne de görecek.

Megan: Acayip şüpheli bir durum, ben böyle günler için varım.

Ben: Hem içeri girdikten sonra hem de çıkarken pencereyi kapattığından emin ol ki kedi dışarı çıkmasın.

Megan: Tamamdır. Bu akşam gideyim mi?

Ben: Eğer mümkünse çok iyi olur. Sana minnettar olurum.

Megan: Bu akşam ziyaret saati bitmeden şarj aletini getiririm.

Ben: Harikasin. Seni seviyorum. Söz veriyorum, her şeyi açıklayacağım.

Megan: Dert değil. Gitmem gerekiyor. Geçmiş olsun! Kendine iyi bak.

Belki o kadar kötü olmazdı. Belki Megan kovaları fark etmezdi bile. Odamda sadece şifoniyer ve komodin vardı. Yatağım yerde durmasına rağmen odam genel olarak düzgündü. Ne dağınık ne de kirliydi, sadece fazla eşyam yoktu. Bu durumda, kapı yeri ne neden pencereden girip çıktığımı açıklamam yeterli olabilirdi. Bunu göze alabilirdim.

Anneme mesaj yazıp gece hastanede kalacağımı ama endişelenecek bir şey olmadığını söyledim.

Ancak mesajı atarken bile benim için asla endişelenmeyeceğini biliyordum.

Hemşire geldi, akşam yemeğinde ne yiyeceğimi tartıştık. Bana ekmele su vermek istemiyor, tavuk suyu çorbası ve jöleye ikna etmeye çalışıyordu. Düşüncesi bile midemi bulandırmıştı. Sonunda sütsüz çayla birlikte, kızarmış ekmeğe tereyağı sürerek yemem konusunda anlaştık.

Ayrıca içinde ilaç olan minik bir kâseyi elime tutuşturdu.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Antiasit. Midendeki yanma için.”

Şişesinden çıkışını bizzat görmediğim ilaçları içmekten hoşlanmıyordum.

İlacı içmeden önce telefonumla fotoğrafını çekmemin hemşireyi rahatsız ettiği bakışlarından belliydi. Daha sonra üzerindeki işaretleri Google’da arayıp ilacın gerçekten söylediği gibi işe yarayıp yaramadığını doğrulayacaktım.

Yarım saat sonra, televizyonda bir yarışma programı izlerken çayımı yudumlayıp kızarmış ekmeğimi yiyordum. Mesajımı okuduğu halde annemden hâlâ bir cevap gelmemişti.

Annemi düşünmek, hastanede geçirdiğim sürenin neye mal olacağını hesaplamak istememe sebep olmuştu. Sigortam yoktu. Param yoktu. Annem faturalarımı ödememe yardımcı olacak türden biri değildi.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Gündüz Rebecca'ya mesaj attığımda endişelenmiş, sorun olmadığını ve kendimi iyi hissettiğimde işe gelebileceğimi söylemişti. Ne yazık ki çalışmamak, para kazanamamak anlamına geliyordu.

İşyerinde harika yeni sorumluluklar ve zam aldığım zaman bunun başıma gelmesi hiç iyi olmamıştı.

Karavan alabilmek için para biriktirme hayallerim yanıp kül oluyordu.

Akşam saat altıya gelirken, Megan sol elinde pembe bir alışveriş poşeti, diğerinde kocaman bir *Louis Vuitton* bez çantayla odama girdi. Çabucak bana sarıldıktan sonra yatağın kenarına oturup çantalarını üstüme yığdı.

“Öncelikle, kedin acayip tatlı,” dedi. “Fakat odanın kapısındaki kilitlerin olayı ne? Bu konuda içimde kötü bir his var, Sky. Evde sana zarar veren biri mi var?”

Başımı iki yana öyle hızlı salladım ki beynimin titrediğini hissedebiliyordum. “Hayır, öyle bir şey değil.”

“Ne olduğunu söyle, lütfen. Seni yargılamayacağıma, kimseye bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum. Ancak bunları görmezden gelemem. Sen benim en iyi arkadaşımsın.” Megan derin bir nefes aldı. “Kendini nasıl hissediyorsun? Yüzüne bir kez bakan hayatının en kötü akşamdan kalmağını yaşadığını düşünüür.”

“Gerçekten akşamdan kalma olsaydım harika olurdu.”

Megan pembe alışveriş çantasına dokundu. “Umarım sakıncası yoktur, odana gitmişken sana birkaç kıyafet getirdim. Ayrıca okumak istersin diye düşünüp komodininde duran kitabı aldım.”

“Çok tatlısın. Teşekkür ederim.”

“Şarj aletin de içinde. Şimdi anlat bakalım, neler oluyor?”

Ona annemden bahsetmeye başladığımda Megan'ın gözleri büyüdü. Her şeyi anlatmadan, istifçiliğine ve evi nasıl ele geçirdiğine dair ufak tefek ayrıntılar vermeme rağmen ağzı açık kalmıştı.

“Aman Tanrım, Skylar. Ne diyeceğimi bile bilemiyorum. Bu çok korkunç ve iğrenç bir şey. Daha önce bana hiç anlatmadığına inanamıyorum.”

“Kimsenin bilmesini istemedim, Meg. Utanç verici bir şey.”

“Biz arkadaşız! Oyuncaklarını ve kıyafetlerini görmemi iste-

mediğin için tuhaf davrandığını sanmıştım. İstedğin zaman düş almak ya da tuvaleti kullanmak için bana gelebilirsin. Sıçayım böyle işe. Utanmanı falan istemiyorum. Seni seviyorum ve hiçbir şey bunu değiştiremez.”

Yatakta doğrulduğum gibi kollarımı boynuna dolayıp sımsıkı sarıldım. “İyi ki varsın.”

Sonunda kollarımı gevşettiğimde, “Asıl sen iyi ki varsın,” dedi Megan. “Yıllardır her türlü huysuzluğumu çekiyorsun.” Birdenbire heyecanla elimi tuttu. “Sana söylemeyi unuttum! Tahmin et ne oldu!?”

“Ne?”

“Bu akşam Erik’le çıkıyorum! Kafeye gideceğiz, o yüzden burada fazla kalamayacağım. Eve gidip makyaj yapmam lazım çünkü saat sekizde buluşacağız.”

Megan’ın yüzü gayet iyi görünüyordu. Benim yüzümün tam tersiydi.

“Çok sevindim! Kim kime teklif etti?”

“Ben onu davet ettim.”

Gülümseyerek, “Ciddi misin?” dedim ama aklına koyduğunu yapmasına hayrandım. Bir erkeğe buluşma teklif edecek cesareti hiçbir zaman toplayabileceğimi sanmıyordum.

“Evet!”

“Eve dönünce bana her şeyi anlatmayı unutma.”

“Tabii ki anlatırım. Birlikte bir *selfie* çeker ve sana gönderirim. Böylece ne kadar tatlı olduğunu sen de görürsün.”

“Beklemeye değer bir şeyim oldu.”

Megan bana bir bakış attıktan sonra üzerimdeki önlüğün omuzlarını düzeltti. “Senin için endişeleniyorum. Belki buluşmayı erteleyip burada seninle kalsam daha iyi olur.”

“Ben gayet iyiyim, gitmeni istiyorum. Biraz kitap okur, hemen ardından uyurum. Bütün gece ter içinde dönüp durmaktansa, klimalı bir yerde uyumak iyi gelecek.”

“Emin misin? Erik’le yarın akşam da yemek yiyebiliriz.”

Megan’a gülümsedim. “Gidip eğlenmeni istiyorum. Şu an senden besleniyorum, o yüzden beni eğlendirmen gerekiyor.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

Megan gidince içimi derin bir hüznün kapladı. Hastanenin penceresinden güneşin batışını izledim. Eğer bayılmamış olsaydım, şu an işten çıkıyor olacaktım. Eve gidip Gus'la sakın bir şekilde yatacak, fotoğrafçılık konusunda ipuçları araştıracaktım. Akşam yemeği olarak sandviç ekmeği, tatlı olarak da kiraz yiyecektim.

Keşke Megan gibi tatlı bir çocukla akşam yemeğine çıkmış olsaydım. Keşke yüzüm solgun ve hasta görünmek yerine kusursuz olsaydı. Keşke kafeye gidip peynirli patates kızartması yiyebilseydim, kremalı vanilyalı *milkshake* içebilseydim. Keşke evim temiz ve normal bir ev olsaydı. Keşke annem... bir *anne* gibi davranabilseydi.

Keşke Megan ve Gus dışında beni seven, önemseyen birileri olsaydı. Bu üzücü düşünceler zihnimde dolaşırken gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım.

BÖLÜM 9

SKYLAR

Doktorlar işkence gibi geçen dört gün boyunca beni hastanede tuttular. Kendi odamda yatarken olduğu gibi geceleri terlemiyordum ama uykum berbat bir durumdaydı. Megan her gece gizlice odama girip Gus'ı beslediği halde onun için endişeleniyordum. Megan, onun iyi olduğunu görmem için yanındayken fotoğraf çekip gönderiyordu.

Ayrıca Erik'le birlikte fotoğraflarını da göndermişti ki *cidden* çok tatlı bir çocuktü. Birlikte ilk akşam yemeği randevularından beri her gece görüşüyorlardı. Böyle şeyler Megan'ın başına geldiğinde çok kolay, çok sorunsuz oluyordu. Bense hep mücadele etmek zorunda kalıyordum.

Annem sadece bir kez mesaj gönderip neyim olduğunu sormuştu. Uzun bir açıklama yazıp göndermiştim, cümlelerim bütün telefon ekranını kaplıyordu. Fakat cevap verme zahmetine bile girmemişti. Ufak kelimelerden oluşan *on beş santimetrelık* bir metindi. Umurunda mı değildim, yoksa kendini suçlu mu hissediyordu hiçbir fikrim yoktu. Belki de QVC kanalında satılan bir ürüne takılıp kalmıştı. Benim için sonuç aynı olduğuna göre, nedenin hiçbir önemi olmadığını düşünmüştüm.

Megan bir saat önce beni eve bırakmıştı, şimdi de kucağımdaki Gus'la birlikte yatağımda oturuyordum. Satın alma imkânımın olmadığı beş tane ilacın yazılı olduğu reçeteye, asla uymayı başaramayacağım tedavi planına bakıyordum. Yeme bozuklukları, anksiyete ve depresyon konusunda uzman olan bir psikiyatristle yapılacak haftalık seansların ücretini ödeyemezdım.

Aslında hiçbir zaman depresyonda olduğumu düşünmemiştim. Sadece bazen üzgün hissediyor ve hayal kırıklığı yaşıyordum.

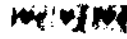
SAKIN GELİNİ ÖPME

Neyse... zaten işin aslını asla öğrenemeyecektim.

İki gece önce Jude'a mesaj gönderip durumumu haber verdiğimde. "*Harika. Umarım daha iyi olursun,*" diye cevap vermişti.

Mesajı kısaydı, neredeyse soğuk denecek kadar resmiydi. Kıvılcım bile dememişti. Bunu demesini umuyordum çünkü söylediğinde içimde mutluluk uyanıyordu. Böyle hissetmeyeli epey zaman olmuştu.

Belki de *gerçekten* depresyondaydım.

Perşembe akşamüzeri hastaneden eve döndüğümde Rebecca'yla telefonda konuşmuştum. Pazartesi gününe kadar evde kalmam, okula ya da işe gitmemem için beni ikna etmişti. Doktor okul için rapor yazmıştı, o açıdan hiçbir sorunum yoktu. Sadece... maaşımdan çok kesinti olmasından endişeliydim. Evin elektrik faturasını ve kablolu yayını ben ödüyordum. Annem ödeyemediği için değil, ödemeyi unuttuğu içindi. Işık ve televizyon hayatımdan eksik olmasını istemediğim şeylerdi, karanlıkta kalmamak adına faturayı ödemeyi tercih ediyordum.

Cuma gününü odamı temizleyip doktorların koydukları teşhisler hakkında araştırma yaparak geçirdim. Pahalı doktorlar ve reçeteli ilaçlar olmadan kendimi daha iyi hissedebilmek için ne yapabileceğimi öğrenmeye çalıştım.

Akşam saat beşte telefonum gelen mesajla titredi.

Jude: Hey.

Ekrana şaşkınlıkla bakakaldım. Daha önce bana hiç kendiliğinden mesaj yazmamıştı.

Ben: Selam.

Jude: Nasıl oldun?

Midem sürekli yanıyordu. Sanki boğazımda ve göğsümde takılı kalmış bir şey var gibiydi. Kulaklarım ağrıyor, içim acıyordu. Ayrıca çok yorgundum ama her şeyden önemlisi kafam karmakarışık.

CARIAN COLE

Ben: Çok daha iyiyim, teşekkür ederim.

Jude: İyi olmana sevindim. Şapkan ve kitapların bende.

Ah, siktir.

Ben: Ben onları tamamen unutmuştum.

Jude: İşten sonra uğrayıp bırakabilirim. On dakikaya kadar çıkacağım.

Ben: Hiç gerek yok. Pazartesi günü okula geldiğimde alırım.

Jude: Bu akşam getirmeyi tercih ederim.

Tanrım... Eşyalarımı bana geri vermeyi gerçekten istiyordu.

Ben: Tamam o zaman. Kapının önüne bırakabilirsin, daha sonra alırım.

Jude: Normal bir insan gibi bizzat sana versem olmuyor mu?

Hayır, Jude. Makyajsız suratım berbat görünüyor. Günlerdir hiç duş alamadım, kirli hissediyorum. Ayrıca ön kapıyı kesinlikle açmadığım için pencereden girip çıktığımı görmemi istemiyorum.

Mesaj uygulamasının bildirim sesiyle bakışlarımı yeniden ekrana odakladım.

Jude: Benden kaçıyor musun?

Ben: Tabii ki hayır. Sadece çok iyi hissetmiyorum.

Jude: Daha iyiyim dememiş miydin?

Ben: Yani öncesine göre iyi olsam da tam olarak iyileşemedim.

Jude: Anladım. O zaman eşyalarını kapının önüne bırakırım.

Ben: Getirmek zorunda değilsin ama teşekkürler.

Kırk dakika sonra telefonum çaldı, ekranda Jude'un numarasını gördüm.

"Alo?" dedim.

"Benim. Senin evdeyim."

Kahretsın!

"Eşyaları bıraksan yeterli olur. Buralara kadar gelmene gerçekten hiç gerek yoktu."

Jude boğazını temizledi. "Aslında vardı. Bugün arkadaşınla karşılaştım. Nasıl olduğunu sorduğumda senin için endişelendi-

SAKIN GELİNİ ÖPME

ğini söyledi. 'Özellikle de o evde yaşamak zorunda olduğu için' gibi bir şeyler mırıldandı."

Kalbim endişeyle çarpıyordu. Megan'ın ona bunu söylediğine inanamıyordum! Kimseye bir şey söylemeyeceğine söz vermişti.

"Gerçekten mi?" dedim rahat bir tavırla. "Başka ne söyledi?"

"Başka bir şey söylemedi. Sadece bir şeylerden endişelendiği belli oluyordu."

"Megan her şeyi abartır. Ben oldukça iyiyim."

"Skylar... kapıya gel, lütfen. İyi olduğunu görmek istiyorum."

Ön kapıdan içerisini yıllardır görmemiştim. Annemin o kapıyı hâlâ kullandığından bile emin değildim. Sanırım içeri girip çıkmak ve hazinelerini eve sokmak için garaj kapısını kullanıyordu. Onları üst üste yığılmış sütunlar halinde duran, örümcek ağı sarmış eşyaların arasından dikkatlice geçirmesi gerekiyordu.

"Olmaz," dedim. "Bu kadar zor olman şart mı?"

"Peki ya senin?"

"Berbat görünüyorum."

Telefonda ofladığını duydum. "Nasıl görüldüğünle ilgilenmiyorum. İyi olmanla ilgileniyorum."

"Sesim iyi gelmiyor mu?"

"Hayır, beni atlatmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor."

"Belli ki imalardan anlamıyorsun."

"Bir palavracıyı kandıramazsın, Kıvılcım. İki saniye içinde kapıyı çalışıyorum..."

"Yapma!" dedim hemen. "Lütfen yapma. Evin sağ tarafındaki pencereye gel."

"Yani içeri girmek için kullandığın pencereye mi?"

Yutkundum. "Evet."

"Tamam, şimdi kapatıyorum. Pencerede görüşürüz, Rapunzel."

Hemen üstüme beyaz bir eşofman üstü giyip kapüşonunu yağlı saçlarıma geçirdim. Kırışık yatak çarşafımı düzelttim. Pencereye doğru yaklaşırken oda spreyini alıp birkaç fıs sıktım, sonra da gardırobumun kapaklarının kapalı olduğundan emin oldum.

"Uslu dur!" diye fısıldadım Gus'a.

Jude pencereyi tıklatmaya fırsat bulamadan hızlıca açıp etrafa baktım. Tam pencerenin yanında duruyordu. Neredeyse içeriyi görebilecek kadar uzun boyluydu.

"Selam," dedim.

"Tekrar selam." Kitap çantamı ve şapkamı bana uzattığında onların yanında kahverengi bir pelüş ayı olduğunu fark ettim. "Sana geçmiş olsun ayıcığı getirdim."

"Ah." Söyleyecek başka söz bulamamıştım. Eşyalarımı yere, ayağımın dibine koyup sarıldığım ayıcığı göğsüme bastırdım. "Teşekkür ederim."

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu Jude.

Mideme taş oturmuş gibi hissediyordum. "Buraya mı?"

Gri gözlerinde, söz dinlemeyen küçük çocuğuyla uğraşan yorgun bir ebeveynin sabırsızlığı vardı. Onu suçlayamazdım, aptal gibi davranıyordum.

"İyi." İç geçirip pencereden geriye doğru adım atarak içeriye girebilmesi için ona yer açtım. Geniş omuzlarını pencereden geçirebilmesine şaşırdım. Bir anlığına arada sıkışıp kalacağından korkmuştum.

Jude içeri girince pencereyi kapattım. Sanki yatağın altından ya da dolaptan bir seri katilin fırlamasını bekliyormuş gibi daire çizerek odanın içinde dolaşıyordu.

Sonunda bakışlarını bana çevirdiğinde, "Daha iyi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler."

Ağır adımlarla odamın kapısına doğru yürüdü, ardından başıyla üç sürgülü kilidi işaret etti.

"Bunlar nedir?"

"Düşündüğün kadar kötü bir şey değil, Jude."

Kollarını önünde kavuşturup sırtını kapıya yasladı, bedeni neredeyse kapının tamamını kaplıyordu. Jude küçük odamın içinde normalde olduğundan çok daha iri görünüyordu. "İyi bir şey olsa bu kadar kilide ihtiyacın olmazdı."

Doğruyu söylemek istemediğim için, "Neden bu kadar dert ediyorsun?" dedim savunmaya geçerek.

Bakışları bir anlığına yumuşadı, sonra derin bir nefesle birlikte tekrar sertleşti. "Aslına bakarsan bilmiyorum. Fakat şu an buradayım ve *bunu* gördüm," derken başıyla kilitleri işaret ediyordu. "Görmemiş gibi yapmayacağım."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Jude kemiğin kokusunu alan köpekten farksızdı. Gördüklerini unutup buradan gitmeyecekti, ben de yaratıcı bir yalan uyduramayacak kadar yorgundum. Ayrıca saçma bir açıklamaya inanmayacak kadar zekiydi.

“Bana güvenebilirsin,” dedi. “Bunu sana çoktan kanıtlamadım mı?”

Peluş ayıcığı sanki can simidiymiş gibi hâlâ göğsümde tutuyordum. Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladıktan sonra yatağımın ucuna oturdum.

“Evet.”

“İnsanlara benimle konuşsunlar diye yalvaran biri değilim, Kıvılcım. Bugün sıcağın altında kan ter içinde kalana kadar çalıştım. Yorgunum. Sen zaten yorgunsun. İkimiz için de durumu kolaylaştırsan olmaz mı?”

Odanın içinde ağır bir şekilde yürüyüp tam önümde durdu, yıpranmış botlarının uçlarına bakıyordum.

“Yanına oturabilir miyim?”

“Evet.”

Aramıza belki otuz santimlik bir mesafe bırakarak oturdu. Gus yanağını Jude’un koluna sürtmeye başladı. Erkeklerden çekineceğini düşünmüştüm çünkü daha önce etrafında hiç erkek olmamıştı.

“Tatlı kedi,” dedi Jude.

“Aslında uzun bir hikâye,” diye anlatmaya başladım. “Sanırım aynı anda birden fazla şey oluyor. *Orada* olan şey var mesela.” Bakışlarımı kilitli kapıya çevirmiştim. “Bir de içimde olanlar var.”

Sözlerime devam etmemi beklerken kocaman eli kedinin sırtını okşuyordu. Gus minik bir lokomotif gibi mırıldanarak ona cevap veriyordu.

“Ne zaman başladı bilmiyorum ama annem bir istifçi. Bence her zaman öyleydi, sadece ben küçükken bu kadar kötü değildi. Evin her odasına doldurduğu eşya yığınları neredeyse tavana yaklaşıyordu. Eşyaların üzerine tırmanmadan, aralarına sıkışarak sıyrılmaya çalışmadan bir odadan diğerine geçmek mümkün değildi. Zaten temizlik yapmayı yıllar önce bırakmıştı. Mutfak ve banyo leş gibiydi, etrafta böceklerle çürümüş yemekler vardı.”

Zorlukla yutkundum. Jude'un boynu gerilmişti, gamzeli çenesindeki kaslar titriyordu. "Artık tuvaleti kullanamıyorum, bu yüzden büyük bir kovaya kedi kumu koydum. Tuvaletimi oraya yapıp her gün atıyorum. İğrenç olduğunun farkındayım, sadece başka ne yapacağımı bilemedim."

Sert bir hareketle elini saçlarının arasından geçirdi. Bakışları odayı tararken gözlerinin kenarları kısılıyordu, sonunda köşede duran küçük buzdolabını fark etti.

"Orada biraz yiyecek ve su bulunduruyorum. Her gün beden eğitimi derslerinden sonra okulda ya da kamyon parkında duş alıyorum. Birkaç yıl önce evi terk ettiğinden beri babamdan haber almadım. Anneme gelince... Orada öylece oturuyor. Evden telefonla müşteri hizmetlerinde çalışıyor. Benim burada olduğumu unutmuş gibi davranıyor ve benimle konuşmuyor. Artık evin diğer tarafına geçmiyorum, o yüzden annemi hiç görmüyorum. Sadece mesaj gönderiyorum. Bazen cevap veriyor. Kapıyı kilitli tutuyorum ki, içeri girip burayı da eşyalarıyla doldurmasın. Pencereden girip çıkıyorum çünkü içeriden sokak kapısına ulaşamıyorum."

Sözlerimi bitirdiğimde, "Nasıl *boktan* bir şey bu?" dedi Jude.

Çekinerek, "Bu şekilde yaşamayı öğrendim, artık taşınabileceğim günün gelmesini umut ediyorum," dedim.

Jude birden ayağa kalkıp kapıyı işaret ederken, "Aç şunu," dedi. "Kapıyı aç hemen, içeriye bakacağım."

Kalbim küt küt atıyordu. Bu en kötü kâbusumdu. Evin geri kalan kısmını görmesini, kokusunu almasını istemiyordum. "Jude, ben..."

"Aç. Hemen," derken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. Kilitlere uzandığım sırada ellerim titriyordu. "Anneme bir şey söyleme, Jude. O sadece... hasta. Lütfen bir şey söyleme."

"Tamam, bir şey söylemeyeceğim. Kapının diğer tarafında ne olduğunu görmeme izin ver."

Annem büyük olasılıkla televizyona kilitlenmiş haldeydi ve evde yabancı birinin olduğunu bile fark etmeyecekti.

Sürgü kilitleri kaydırıp kapıyı açarken göğsümdeki ağrı boğa-

SAKIN GELİNİ ÖPME

zıma ve köprücük kemiğime yayılıyordu. Jude hafifçe geri adım attı, burnunun ekşimsi kokuyla buruştuğunu görebiliyordum. Bu akşam buradan gittiğinde, onunla kurduğumuz arkadaşlığın tamamen sona ereceğine emindim. Kimse böyle bir pisliğin içinde yaşayan biriyle arkadaş olmak istemezdi.

Odamdan dışarıya sadece bir adım atmasına rağmen kısıp sesli bir ısıp çaldı. Boyunu aşan eşya yığınlarının arasındaki dar geçide zorla girmeye çalışmadığı sürece ancak ufak bir adım atmaya başarabilirdi. Jude'un kolunu yakaladım ve onu odaya çektim, ardından kapıyı hızla kapatıp yeniden kilitledim.

"Rahatladın mı? Sonunda dehşet evini gördün."

"Bunun ne kadar büyük bir yangın tehlikesi olduğunun farkında mısın? Çocuğunun hayatını tehlikeye atma suçundan bahsetmiyorum bile..."

"On sekiz yaşındayım," diye araya girdim.

"Birkaç ay önce değildin. Bu tamamen *rezalet*." Odanın etrafında yürümeye başladı, birkaç saniyede bir dönüp kapıya bakıyordu.

Kısa bir süre Jude'u izledikten sonra, "Arka bahçede oturup konuşmak ister misin?" dedim. İçinden bir sigara yakma isteği geçtiğine emindim.

Başını hızla yukarı aşağı salladı. "Evet, biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Camdan kendi başıma belki yüz defa çıkmama rağmen, Jude dışarı çıkıp ayaklarını toprağa bastığı anda inmeme yardım etmek için elini uzattı. Adamın içinde bir şövalye yaşıyordu. Karanlıkta sessizce yürüyüp evin arkasına geçtik ve yıllardır bahçede duran eski, paslanmış bar sandalyelerine oturduk. Daha doğrusu *ben* oturdum. Jude bir sigara yaktıktan sonra başını kaldırıp gökyüzüne bakmaya başladı.

Benim için endişelenmesi hem tatlı hem de beklenmedik bir şeydi. Birinin bana böyle ilgi göstermesi karşısında ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Minnettar mı olmalıydım, yoksa şüphelenmeli miydim?

Birine gerçekten güvenilip güvenilmeyeceğini nasıl anlıyoruz?

CARIAN COLE

“Böyle yaşamak doğru değil, Skylar. Sağlıksız olduğunu gösterecek en az yirmi neden sayabilirim.”

“Biliyorum ama sahip olduğum tek şey bu. Seçeneklerim oldukça sınırlı. Para biriktirip buradan kurtulmak için elimden geleni yapıyorum. Bu yüzden Rebecca’nın yeni iş teklifi beni çok heyecanlandırdı. Mezun olduktan sonra yanında tam zamanlı çalışmayı çok istiyorum.”

“Baban nerede?” diye sordu Jude. Dalında sallanan kırık sallıncakla ortama mükemmel uyum sağlayan ağaca bakıyordu.

“Daha fazla dayanamayacağını anlayıncaya kadar ön taraftaki karavanda yaşıyordu.”

Jude hızla arkasına dönüp bana baktı. “Seni burada böyle bir hayata mı terk etti?”

Sessizliğim yeterince iyi bir cevaptı.

Sigarasını yere atıp botuyla ezdikten sonra yamulmuş masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu.

“Hastanede neler olduğunu anlat. Başka testler yaptılar mı? İyi misin?”

Masayı çevreleyen metal şeridin arasına sıkışmış bir yaprakla oynuyordum.

“Evet, birkaç test daha yaptılar. Küçüklüğümde beri sağlık sorunlarım vardı. Ne yazık ki verilen ilaçları kullanma ya da takip için doktorla görüşme şansım hiç olmadı. Sanırım rahatsızlıklarım kötüye gitmiş.”

“Neden ilaçlarını almadın?”

“Sağlık sigortamız yok ve annem durumumun ciddi olduğuna asla inanmadı. Henüz küçükken okula gidemediğim günler çoğalınca uzaklaştırma aldım. Kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda dinlenmemi söylerdi. Bir süre sonra doktora da götürmemeye başladı.”

“Akıl alır gibi değil,” dedi Jude başını iki yana sallayarak.

“Annem sadece...” Kibar bir kelime bulmak için uğraştım. “Akıl başında değil. Bu yüzden sorun çıkarmamayı öğrendim. Kendi başımın çaresine bakıyorum.”

“Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın.”

Yaprağı sıkıştığı yerden çekip çıkardım ve yere attım. “Başka seçeneğim yok.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Haklısın.” Eliyle çenesindeki kirli sakalına dokundu. “İyi misin peki? İlaçlarını aldın mı? Daha iyi olacak mısın?”

Olmayı umuyordum.

“Sayılmaz. Ne yazdıkları ilaçları almaya ne de istedikleri gibi her hafta doktora gitmeye gücüm yeter.”

“Her hafta mı?”

Tüm bu sorular beni geriyordu. Daha önce kimseye açıklama yapmak zorunda kalmamıştım. Ben kenara itilmeye, göz ardı edilmeye alışkındım. Gölgelelerin arasına karışıp gözden kaybolabiliyordum.

Dizlerini göğsüme çekip ayakkabılarımı sandalyenin ucuna dayadım, ardından kollarımı bacaklarıma sardım.

Sonunda gözlerine bakmaya cesaret ederek, “Sanırım hastanede bahsetmiştim, bir çeşit yeme bozukluğum var,” dedim. Gözlerinin kenarlarında ince çizgiler vardı. “KYB deniyor. Kaçınan/Kısıtlayıcı Yeme Bozukluğu anlamına geliyor. Anlaşılan uzun zamandır sorunum varmış ama resmi olarak daha geçen yıl teşhis konuldu. Biraz para biriktirip doktora gitmiştim fakat devam etmeye maddi gücüm yetmedi.”

“Bu nasıl bir şey? Bulimia gibi mi?”

“Hayır, kendimi kusmaya zorlamıyorum. Sadece belli gıdaları yiyebiliyorum. Yani aslında hepsini *yiyebilirim*. Sadece... zihinsel olarak diğer gıdaları yemeyi kabullenemiyorum. Deneyecek olursam öğürüyorum. Aşırı mide bulantım oluyor ve hastalanıyorum. Bunun ruh hastalıklarına benzer olduğunu söylediler. Belli gıdaları küçüklüğümde yaşadığım travmatik olaylarla bağdaştırmışım. Dolayısıyla beynim onları yememe izin vermeyerek beni korumaya çalışıyor.”

Dışarısı karanlık olduğu için şükrediyordum, üzerimize sadece sokak lambasının ve ayın soluk ışığı vuruyordu. Jude’un yüzümü görmesini istemiyordum. Kişisel hayatımın utanç verici ayrıntılarını anlatırken onun -neredeyse hiç tanımadığım ancak tanımayı çok *istediğim* bu adamın- yüzünü görmek istemiyordum.

“Sanırım ben küçükken başladı çünkü annem evde son kullanma tarihi geçmiş yiyecekleri tutuyordu. Süt. Yumurta. Tavuk.

Meyve. Puding. Bilmediğim için bunları yiyor, ardından hastalanıyordum. Sanırım zihnim bazı yiyecekleri hastalanmakla ilişkilendirdi. Bazen yiyeceğin kendisi olmadan sadece renginin benzemesi, dokusunu hatırlatması bile sorun oluyor.” Derin bir nefes verdim, sessizliğini ölçmeye çalışıyordum. Sadece dinliyor muydu? Yoksa bana acıyor muydu? Ya da yargılıyor muydu? “Sindirim sorunlarım da var. Reflüm var ve çok ciddi şekilde mide yanması sorunu yaşıyorum. Ayrıca boğaz ağrım ve sinüzitim oluyor. Bunlar yüzünden rahatsız olup bazen yeterince yiyip içmiyorum. O zaman da düzgün beslenmemek beni hasta ediyor. Sanırım berbat bir haldeyim.”

“Hayır değilsin. Sakın böyle düşünme.”

Sesindeki samimiyet ruhumun derinlerine kadar işleyip beni sıcacık bir battaniye gibi sakinleştiriyordu. Yeniden konuşmaya başlamadan önce o battaniyeye bir süreliğine huzurla sarılmadan edemedim.

“Tüm bunları senden başka kimseye anlatmadım. Megan bile en yakın arkadaşım olmasına rağmen her şeyi bilmiyor.”

“Bu oyunda eline kötü kartlar gelmiş.”

“Belki öyledir ama hayatımın geri kalanını belirlemesine izin vermeyeceğim. Buradan çıkmanın ve lanet bir hamburger yiyebilmenin bir yolunu bulacağım.”

Jude bir kahkaha patlattı, yüzünde beliren hayranlık ifadesiyle başını sallıyordu. “İşte bu yüzden sana ‘Kıvılcım’ diye sesleniyorum.”

Bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum ama bir şekilde bedenimin her bir hücresinin gülmeyi öğrendiğini bana hissettirmeyi başlıyordu.

Bundan çok hoşlanıyordum.

Jude’dan çok hoşlanıyordum.

BÖLÜM 10.

JUDE

Duvarlar pembeydi. Açık tonlarda bebek odası pembesi değil, koyu ve morumsu bir pembeydi. Bej rengi halıyı birkaç yıl önce kaldırmıştım, neredeyse iki haftamı almıştı. Duvardan duvara halıyı sökmek çok zor değildi, bunu uykumda bile yapardım. Ancak halının daha parlak, temiz ve kabarık olan kısımları yatakla mobilyaların bir zamanlar nerede durduğunu hatırlatıyordu.

Anılar çok acımasız olabiliyordu.

Üzerinde durduğum masif ahşap zemin artık çok daha iyi durumdaydı. Ruhlara ev sahipliği yapmıyordu. Ne yazık ki yepyeni mobilyalarla döşememe rağmen, bomboş bir çukur hissi veren tek oda buydu.

Pembeden büyük bir tutkuyla nefret etsem bile, duvarları yeniden boyamaya bir türlü elim gitmiyordu.

Hâlâ bana bağırıyormuş gibi hissediyordum. Bu lanet oda ve iğrenç kız işi duvarları, *"Hey! Bak bana! Ben içinde insan olmayan güzel, temiz, pembe bir odayım!"* diyordu bana.

İçinde köftesi olmayan hamburger ekmeği gibiydi.

Odadan çıkarken kapıyı arkamdan kapattım. Kapıyı hep kapalı tutuyor, bir gün içeriden Erin'in sesini duymayı umuyordum. Yüksek sesle müzik dinlemesini, arkadaşıyla telefonda konuşmasını, hatta bana laf sokmasını duymayı bekliyordum.

Zihnimiz bizi rahatlatmak için aptalca şeyler söylüyordu.

Uzun zaman önce, bu ev mutlu olduklarını düşündüğüm bir ailenin yuvasıydı. Ardından kahkahalar azalarak yerini boşanmayı beraberinde getiren tartışmalara bırakmıştı. Babam evden ayrıldığında ben on yedi, Erin ise dokuz yaşındaydı. Zamanımın çoğunu partilerde geçiriyor, durmadan içiyor ve başımı sürekli derde sokuyordum. On sekiz yaşına girdiğim anda evden ayrıl-

dım. Beş yıl sonra annem kanserle mücadele etmeye başladı. Bunun ardından annemle kız kardeşime bakabilmek için aklımı başıma toplamaya söz verdim ve oturduğum boktan apartman da-iresini bırakıp buraya taşındım.

Annemin durumu iyiye gitse de kız kardeşim onun başa çıkamadığı yabani bir çocuğa dönüştü. Ben de havalı bir ağabey olma hevesiyle ona arkadaşımıymışım gibi davranıp kız kardeşimin tuhaflıklarını göz ardı etmişim.

Ardından Erin gitmişti.

Annem yoğun bir yas içine girdikten sonra ayaklarını yerden kesen bir adamla tanışmıştı. Yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Bu kasabadan, bu evden, ona geçmiş hatırlatan -ben dahil- her şeyden uzak olmaya ihtiyaç duyuyordu. Evi bana devredip sonraki gün gitmişti. Böylece hayatımdan kaybolan üçüncü kişi olmuştu.

Kız kardeşimin yanında olması gerektiği gibi durabilseydim, belki de ortadan kaybolmazdı. Annemiz kaçıp gitmezdi. Ben kendimi suçlu, değersiz, tam anlamıyla terk edilmiş hissetmezdim. Kim bilir, belki de ilişkilerden korkmazdım. Üç yatak odası, iki banyosu olan sekiz dönümlük toprak üstüne kurulu bu evde karım ve çocuklarımla yaşıyor olurdum. Annemle kız kardeşim Noel'de akşam yemeği için bize gelirdi.

Motosikletime atlayıp pembe odayı unutmak için dağlarda en sevdiğim yere gittim. Buna rağmen, yaptıklarım geçen haftadan beri aklımda susmak bilmeyen sesi uzaklaştırmaya yetmemişti. Çılgınca bir fikir olarak ortaya çıkan şey, başlı başına bir projeye dönüşüyordu. Zihnimde demlendikçe gözüme o kadar çılgınca gelmemeye başlamıştı. Doğru olduğu hissi giderek kuvvetleniyordu.

Durumu düzeltebilirdim.

Bir hafta önce evini gördüğüm günden beri Skylar'la konuşmamıştım. Sadece okula girip çıkarken otoparkta gördüğümde birbirimize el sallamıştık. O gece Skylar'ın evinden dönerken suçluluk duygusu yakama yapışmıştı, o zamandan beri peşimi bırakmıyordu. Beni izliyor, baskı yapmasa da varlığını hissettiriyordu.

Yanımdan ayrılıp doğruca eve gelmişim. Fakat sıcak duş aldıktan sonra bile, o mide bulandırıcı bozuk yemek kokusunu -ya da her neyin kokusuysa- hissetmeye devam etmişim. Bir süre

SAKIN GELİNİ ÖPME

sonra uykuya dalmıştım ama ne kapıdaki kilitlerin ve yığın halinde duran çöplerin görüntüsünü ne de Skylar'ın kaygılı bakışlarını unutabilmiştim.

Hepsi o kadar iğrenç, umutsuzluk hissiyle dolu ve yanlış hissettiriyordu ki.

Ashında hiçbir şekilde benim sorunun ya da beni ilgilendiren bir konu değildi.

Tıpkı Cassie'yi, -kir içindeki minik yavru köpeği- boş bir inşaat sahasında bulduğum zaman olduğu gibi yürüyüp gitmeyi kendime yediremiyordum. Yavru köpeği gördüğümde gitmeyi denemiş, birkaç gün boyunca yaprakların arasında dolaşmasını izlemiştim. İnemelerini duymazdan, hüzünlü bakan kocaman kahverengi gözlerini görmezden gelmiştim. Kendi başının çaresine bakabileceğini, belki başka birinin müdahale edip köpeği alacağını düşünmeye çalışmışım. Tabii ki öyle olmamıştı. Sonunda onu bir geceliğine eve götürmek için yakalamıştım çünkü hava soğuktu ve donmasından korkmuştum.

Sadece bir geceliğine benimle kalması gerekiyordu.

Bu yaşananlar dört yıl önceydi.

Cebimden telefonumu çıkarıp Skylar'a mesaj attım.

Ben: Hey, Kıvılcım.

Skylar: Selam, Şanslı.

Ben: Bugün çalışıyor musun?

Skylar: Evet. İş polisi misiniz acaba? ;-)

Gülerek cevap yazdım.

Ben: Hayır. ;-) İşin bitince birlikte arabayla dolaşabilir miyiz?

Skylar: Yine arabamı kullanmak istiyorsun, öyle değil mi?

Ben: Hahaha, evet. Aynı zamanda seninle konuşmak istiyorum.

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü.

Skylar: Kötü bir şey mi?

Ben: Hayır.

Skylar: Tamam. Saat 15.30'da mağazaya gelersen, arabayla gezeriz.

Otoparkta Skylar'ın arabasına yaslanıp sigara içerek bekliyordum. Rebecca'nın Skylar'la aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesini istemiyordum ama o nefis çikolata parçacıklı, ağızda dağılan kurabiyelerden yemeyi gerçekten çok istiyordum.

Ben: Şu kurabiyelerden birkaç tane getirme şansın var mı? ;-)

Skylar: Tabii ki! Beş dakikaya geliyorum.

Skylar mağazadan tam zamanında çıktı, hâlâ biraz solgun görünüyordu ama son gördüğümünden bu yana çok daha enerjikti. Bugün üzerinde püsküllü mokasenleri, dizlerine kadar yırtıklar olan bir kot ve minik kuş tüyleriyle süslenmiş kabarık siyah bir kazak vardı. Kazağının üzerinde bir karga patlamış gibi görünüyordu.

Bu kız hayatımda gördüğüm en acayip, en havalı kıyafetleri giyyordu.

Kocaman bir gülümsemeyle bana doğru gelip arabasının anahtarlarını ve içinde kurabiyeler olan minik mavi paketi uzattı.

Skylar arabaya binerken, "Beni sadece arabam ve kurabiyeler için görmek istiyormuşsun gibi geliyor," dedi şakalaşarak.

"Belki hangi tuhaf kıyafetleri giydiğini görmek içindir."

"Ne? Kıyafetlerimi beğenmiyor musun?" dedi özgüven dolu bir gülüşle.

Motoru çalıştırdım ama vites atmadan birkaç saniye bekledim. "Aslında kıyafetlerini beğeniyorum."

Şehir merkezinden çıktığımızda, kurabiye paketine saldırmadan önce Skylar'a bir tane yemesini teklif ettim.

Burnunu kırıştırdı. "Hayır, teşekkürler."

"Hiç denedin mi?"

"Kurabiye yenmeyecekler listemde."

"Tamam o zaman. Bana daha çok kurabiye kalır." Ona doğru sınıtarak bakıp kurabiyelerden birini ısırdım. "Tekrar doktora gidebildin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

Sessiz bir yere park edene kadar asıl konuya girmeyecektim, o yüzden yiyecek konusuna geri döndüm.

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Aç mısın? Seni yiyecek bir şeyler almaya götürebilirim.”

“Jude.” Skylar bana döndü ve yüzüme dik dik bakarak uzun saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Lütfen beni beslemeye çalışma. Parkta gördüğün bir güvercin değilim.”

“Biliyorum... sadece...”

“Yapma. Beni analiz etmeni ya da bana acımanı istemiyorum. Sadece arkadaşım ol, tamam mı?”

Kurabiyemi yuttum. “Arkadaşlar, birbirlerinin aç kalmasına izin vermez.”

“Ben aç kalmıyorum.”

“Kaldırımda bayıldın.”

“Yorgundum, ayrıca hava aşırı sıcaktı. O olayın diğer sorunlarıyla hiçbir ilgisi yok. Küçüklüğümden beri her yıl en az bir kez bayılırım.”

Sanki çok normal bir şeymiş gibi söylemesi çok rahatsız ediciydi, yine de üstüne gitmek istemiyordum. Bugün niyetim ona yardım etmektir, arabadan fırlayıp benden uzaklaşmak isteyecek kadar canını sıkmak değil.

Arabayla ilerlerken tuhaf müşterilerinin komik hikâyelerini anlattı. Nereye gideceğimizi planlamamıştım, bu yüzden kendimizi daha önce salıncaklardan atladığımız oyun parkında bulduk.

“Salıncaktan atlama yarışında beni geçmeye çalışacağını söyleme sakın,” dedi Skylar paslı kapıyı itip açarken. “Yine kaybedersin.”

“Hayır, sadece konuşmak istiyorum.”

Parktaki diğer beş yetişkinin ve etraflarında koşuşturan çocukların en uzağındaki piknik masasına doğru yürüyen Skylar yan gözle bana bakıyordu.

“Çok ciddi bir şey varmış gibi *konusmak* demen beni neden geriyor?”

“Çünkü konu *ciddi*.”

Bankta yan yana oturup küçük bir kızın başından aşağı bir kova kum döküşünü, ardından kendinden geçercesine kıkırdamasını izledik. Skylar bana doğru dönüp baktığında alnını kırıştırdı. Dili dudaklarının arasında gezinirken gergin olduğunu hissedebiliyordum.

“Pekâlâ. Neler oluyor, Şanslı? Öleceğini falan mı öğrendin?”

“Yok artık!”

Avuç içlerim terliyordu. Aklımdaki düşüncenin aslında aşırı berbat olduğunu fark ettiğimde, sakın halimden hızla uzaklaşmaya başladım. Skylar duyduğunda delirebilir, bana hakaretler edebilir, koşarak arabaya gidebilirdi. Ona yardım etmemin altında sapkınca bir niyet olduğunu düşünebilirdi.

“Jude?” diye ısrar etti.

“Durumunu düşünüyordum,” dedim ellerimi birbirine sürterek. “Sanırım sana yardımcı olabilirim.”

Kaşlarını çatınca dudaklarının kenarları yukarı büküldü. “Hangi durumum? Ev mi? Hastalığım mı?”

“Hepsi.”

Dirseklerini masanın üzerine yaslayıp çenesini elinin içine yerleştirdi. Mavi gözleri ilgi ve endişeyle hafifçe kısılmıştı.

Sonrasında ağızından çıkan kelimeleri hâlâ aklım almıyordu. Asla söyleyeceğimi düşünmediğim kelimelerdi, özellikle de bu şekilde. “Evlenebiliriz diye düşünüyordum.”

Nefes alıp vermediğine emindim. Taş kesilmişti, asla konuşmadan sonsuzlukmuş gibi hissettiren bir süre boyunca bana öylece baktı. Sonunda gözlerini kırıştırıp patladı. “Ne yapabiliriz diye düşünüyordun?” Ne derken neredeyse çığlık atmıştı. Kum havuzunun yanında duran iki kadın bize doğru baktı.

Boğazımı temizledim, etraftan bize bakan insanlarla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Sanki bunu söyleyince şok hissini azaltabilecekmişim gibi, “Evlenebiliriz. Tabii sadece kâğıt üstünde,” dedim. “Benim sigortama dahil olursun. Böylece doktora gidebilir, ilaçlarını alabilirsin. İstersen benim evimde yaşayabilirsin. Boş bir odam var, böylece sana ait bir banyon olur. Hiçbir karşılık beklemiyorum. Kendi ayaklarının üzerinde durabilecek hale gelene kadar ev arkadaşı oluruz.”

Skylar şoka girmiş bir halde, “Benimle evlenmek mi istiyorsun?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Yani, evet ama sadece sana yardımcı olmak için. Gerçek bir evlilik olmayacak. Mezun olduğunda tam zamanlı çalışabilir duruma geleceksin, kendi sigortanı yaptırdığın an boşanırız. Çok önemli bir şey değil, sadece o zamana kadar seni içinde bulunduğun berbat durumdan kurtarıyoruz. Yaşayabileceğin güvenli ve temiz bir yerin olur. Hem ihtiyacın olan sağlık hizmetlerini de alabilirsin.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

Skylar bana şaşkınlıkla bakakalmıştı. Rengi gitgide solgunlaşıyordu. Bakışları bana değil, arkamızda oynayan çocuklara sabitlenmişti. Onun durduğu yerden bir pislik gibi görünüyor olmalıydım, tabii ki yanımda otururken nutku tutulurdu. Tanrım... on sekiz yaşında birine evlenme önerisinde bulunmak için tamamen delirmiş olmalıydım.

Kız hâlâ lisede okuyordu.

Bravo, Şanslı. Resmen aklını kaçırdın.

Tam o anda, bir duman bulutuna dönüşerek yok olabilmeyi diledim.

“Bundan senin çıkarın ne olacak?” Skylar’ın sesi titriyordu.

Beynim durmuştu. Benim çıkarım ne mi olacaktı?

“Şey...” Elimi saçlarımın arasından geçirdikten sonra cebimden sigara paketini çıkardım. Bu soruya nasıl cevap verilir bilmiyordum çünkü teknik olarak benim çıkarım gözle görünür bir yerde değildi. Daha derinlerdeydi, daha kişiseldi.

Kefaret. Çok uzun zaman önce yanımda olan birine yapmadığım -ya da yapamadığım- yardımı şimdi telafi etme şansıydı. Çok fazla potansiyele sahip başka bir genç kadının kötü bir yere sürüklenmesini engelleyebilmeyi umuyordum.

Zippo çakmağımı tek hareketle açtım ve *Marlboro* sigaramı yakıp içime derin bir nefes çektim.

“Sadece iyi bir şey yapmak istiyorum.” Sigaranın dumanını Skylar’dan uzağa doğru üfledim. “Tek isteğim bu.”

“Ama neden? Neden ben?”

Omuz silkerek, “Neden olmasın? Bence dertlerinin arasında bir molaı hak ediyorsun. Sen iyi birisin,” dedim.

Bacaklarını kaldırıp bağdaş kurarken gözleri hâlâ üzerimdeydi.

“Peki ya, Fluffle-Up-A-Gus?”

Sigaranın dumanıyla boğulacaktım. “Fupagus ne ya?”

“Kedim, Jude,” dedi sanki bilmem gerekiyormuş gibi. “Fluffle-Up-A-Gus.”

“Yanında getir. Ne kadar kalabalık, o kadar eğlenceli.”

“Peki ya köpeğin? Kedilerle arası iyi mi?”

“Yaşayıp göreceğiz.”

Skylar kaşını hafifçe yukarı kaldırdı. “Yalnız mı yaşıyorsun?”

“Evet.”

“Bu bölgede misin? Okulumu değiştirmem gerekmeyecek, öyle değil mi?”

“Evet.”

Bir süre sessizce durduk, galiba sorabileceği soruları aklından geçiriyordu. Tenine yeniden renk gelmeye başlamıştı. Sonunda yüzüne çekingen ve utangaç bir gülümseme yayıldı. "Şey... soyadımı değiştirecek miyim?"

Bu aklıma bile gelmemişti.

"İstersen değiştirirsin. Bu tamamen sana kalmış."

Skylar uzun ve yavaş bir şekilde nefesini bıraktı. Kısa bir süre gözlerini kapattıktan sonra açtı. "Bu o kadar... İnanamıyorum. Aklımı kaçırmış gibiyim, Jude. Bu yıl vereceğim en büyük karar, mezuniyet balosuna giderken giyeceğim kıyafet olur sanıyordum. *Bu değil.*"

"Ben de böyle bir şeyi planlamıyordum. Seni kaldırımda baygın halde bulduktan sonra nasıl yaşadığını görmek, doktora gidemediğini öğrenmek beni çok sarstı. Neden bilmiyorum ama çok kötü hissettim ve bu konuda bir şeyler *yapmak* istiyorum."

Benim bile tam olarak anlamadığım bir şeyi Skylar'a nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim şey, o gece Skylar'ın evine gittikten sonra sabah onun için bir şey yapmam *gerektiği* hissiyle uyandığımdı. Sanki... bana atanmış bir tür görev gibiydi.

"Sen ciddi misin? Gerçekten mi?" dedi Skylar.

"Çok ciddiyim. Sana yardım etmek istiyorum. Başka bir şey yok, yemin ederim. Sadece ayrıldığımız zaman bana ait malların yarısını almayacağına dair bir evlilik sözleşmesi imzalaman gerekiyor. Karşılığında istediğim bu."

"Benim açımdan hiçbir sorun yok. Sana ait bir şeyi istemiyorum."

Kalbim küt küt atıyordu. Endişemin nedeni başımı sokmak üzere olduğum dert miydi, yoksa başka bir şey miydi emin olamıyordum.

"Yüzüğüm olacak mı?" diye sordu Skylar çocuksu, hatta neredeyse umut dolu bir sesle.

"Pırlanta yüzük *gerçek* tekliflerde verilir. Sanırım resmiyet kazanması için birbirimize nikâh yüzüğü verebiliriz. Tabii takmak zorunda değiliz."

"Tamam."

"O zaman... cevabın evet mi?"

Skylar başını yana doğru eğdi. "Olabilir. Sanırım... evet."

"Sanır mısınız?" diye tekrar ettim gülerek. "Siktir, iyi ki gerçek bir evlenme teklifi değilmiş. Bu cevapla mahvolurdum."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Omzumu şakayla hafifçe itti. "Olmazdın. Sadece bir iki gün düşünmek istiyorum, olur mu?"

"Tabii ki. Ne kadar gerekiyorsa o kadar düşünmelisin."

"Senin de düşünmen lazım."

"Geçen gece senin evine geldiğimden beri düşünüyorum. Kimse o şekilde yaşamamalı. Evim var. Sağlık sigortam var. Karım ya da çocuğum yok. Sana yardım etmemem için hiçbir neden yok."

"Sana maliyeti olmayacak mı peki?"

"Biraz. Önemli bir şey çıkacağını sanmıyorum. Düşünmene bile gerek yok."

"Lisede okurken evli olmam tuhaf karşılanmaz mı?"

"Evet... Herkese söylemek zorunda değilsin. Ben kimseye duyurmayacağım. Sadece formalite, başka bir şey değil. Seninle gerçekten evlenmezdim."

Skylar'ın başı ağır bir şekilde öne düştü, yere bakarken uzun saçları yüzünü kapatıyordu. Uzun bir süre o halde kalarak yüzünü benden gizledi.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını yukarı aşağı sallayıp burnunu çekti. "Evet."

Titreyen fısıltısı neredeyse kalbimi parçalayacaktı.

Saçlarını nazikçe yüzünden çektim.

Ağladığını görmeyi beklemiyordum. Gözyaşlarını silme isteğime engel olmam gerekmişti.

"Hey, ne oldu? Mutlu olursun sanmıştım."

Skylar parmak uçlarıyla yüzündeki gözyaşlarını silip belli belirsiz gülümsedi. "Mutlu oldum. Hem de çok. Sadece biraz ağır geldi." Başını kaldırıp bana baktığında iri mavi gözleri benimkilerle kilitlendi. "Kimse bana böyle bir iyilik yapmamıştı. Hiçbir zaman."

Ben bir şey diyemeden Skylar kollarını omuzlarıma doladı. Sıcak ve nemli yanağını boynuma yaslamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Sen harikasın."

"Harika değilim, Kıvılcım. Sadece iyi biri olmaya çalışıyorum."

Vücuduma daha da sıkı sarıldı. "Öylesin. En iyisisin."

Bu fikir aklıma geldiğinde gözyaşları ve kucaklaşmalarla karşılaşmayı beklemiyordum.

Tıpkı kollarımı ona dolayıp sarılışına karşılık vermeyi beklemediğim gibi.

BÖLÜM II..

SKYLAR

Dün Jude'u gördüğümünden beri hayal âleminde gibiydim.
Evlilik.

Formalite evlilik.

Neredeyse hiç tanımadığım ve yaşça benden büyük bir erkekle, hem de hâlâ lise son sınıfta okurken.

Bununla ilgili filmler izlemiştim. Anlaşmalı evlilikler.

Sadece kâğıt üzerinde evlilikler.

Filmlerde genellikle romantik bir şeyler yaşanır, çiftler âşık olur ve sonsuza kadar mutlu yaşardı. Tabii bizde durum öyle olmayacaktı. Gözlerimi ödülüne dikmişim, hayallerimdeki karavanı alıp Gus'la birlikte dünyayı keşfe çıkacaktım.

Durumu Megan'a anlatıp fikrini almayı çok isterdim ama hayatında duyduğu en saçma şey olduğunu söylemesinden korktuğum için anlatmamıştım. Ayrıca Erik'e söyleme ihtimali vardı, o da gidip bir başkasına söylerdi ve böylece bütün okul öğrenirdi.

Her zamanki gibi tek başımaydım. Tabii bu sefer durum farklıydı. Bu defa hayatımın en büyük kararlarından birini vermeye çalışıyordum.

Gus'la birlikte yerde otururken parlak yeşil gözlerini bana dikmiş, anlattıklarımı ilgiyle dinliyordu.

"Sonucu felaket olabilir," dedim. "Neredeyse hiç tanımadığımız bir adamla aynı evde yaşayacağız. Psikopatın teki olabilir. Bizi bodruma kilitleyip çocuklarını doğurmaya zorlayabilir. Hatta bizi ölene dek aç bırakabilir, üstelik kimse öldüğümüzü bile bilmez. Herkese parasını çalıp kaçtığımızı söyleyebilir."

Kedinin bırıkları öne doğru kıvrıldı, okşanmak istediğini göstererek patisini koluma koydu.

"Belki de sadece iyi biridir. Temiz bir evde yaşayabilir, iyi yi-

SAKIN GELİNİ ÖPME

yecekler yemekyi öğrenebiliriz. Evin giriş kapısını kullanabiliriz. Gerçek bir banyomuz olabilir. Karavanımız için para biriktirebilirim ve bir yıl sonra hayalini kurduğumuz hayatı yaşamaya başlarız.” Kedinin başını yavaşça kaşıyor, yanaklarını okuyordum. “Sadece ona güvenmemiz gerekiyor. Şimdiye kadar bana hep iyi davrandı, değil mi? Acayip bir şey yapmadı ya da söylemedi. Her gün işe gidiyor. Bana ‘Kıvılcım’ diyor, Gus.”

İç geçirerek içi neredeyse boş olan odama baktım. Kedim ve benim tuvalet kumlarımızın durduğu dolaba. Üzerinde üç kilit olan kapıya...

Burası ev değil, bir hapisaneydi.

Artık on sekiz yaşındaydım, yani yasal olarak yetişkindim. Doğru ya da yanlış olması fark etmeksizin, hayatıma dair kendi kararlarımdan sorumluydum.

Jude bana bir çıkış yolu önermişken hayır demek aptallık olurdu. Onunla evlenip yardım teklifini kabul etmek, geleceğimi tamamen değiştirebilirdi.

Kendime bunun gerçek bir evlilik olmadığını hatırlatıp duruyordum. Gerçek bir evlilik olmayacaktı. Buradan çıkmamı ve kendime gerektiği gibi bakmamı sağlayacak bir kâğıt parçasından başka bir şey değildi.

“Ona baba demen gerekmiyor, Gus. Bu öyle bir şey değil. Eminim köpeği sana kibar davranacaktır. Birlikte takılabileceğin tüylü bir arkadaşının olması hoşuna bile gidebilir.”

Kedi yanıma kıvrıldı, belli ki konuşmamız hoşuna gidiyordu. Telefonumu alıp Jude’un numarasına bastım.

“Hey,” diye açtı telefonu.

“Selam...” Saçımı parmağımla döndürüp duruyor, gergin hissediyordum. “Teklifini düşündüm.”

“Anlaşma diyelim, olur mu?”

“Anlaşmamızı,” diye düzelttim. “Acaba önce gelip evini görebilir miyim?”

“Ah, tabii. İlk önce benim teklif etmem gerekirdi. Düşünemedim.”

“Sorun değil. Benim de şimdi aklıma geldi.”

“Antrenman yapıyordum, daha yeni bitirdim. Duş almam gerek, saat dört gibi gelsen olur mu?”

“Olur tabii.”

"İstersen arkadaşınla gelebilirsin," dedi. "Kendini daha rahat hissedeceksen."

"Sanırım yalnız gelsem daha iyi olur ama teşekkür ederim."

"Adresi mesajla gönderirim."

Birkaç saniye sonra mesajı geldi. Adresi yüzümü güldürmüştü. *Winterberry Caddesi*. Bu isim masalsı ve güvenli bir yer gibi geliyordu.

Gus'a, "Bana şans dile," dedikten sonra hafif bir makyaj yaptım. *Doors* baskılı kapüşonlu, kot pantolon ve boğazlı siyah spor ayakkabılarımı giydim.

Telefonumdaki GPS'in tarif ettiği yolu izleyerek şehir merkezini geçip arabamı bana hiç tanıdık gelmeyen banliyö bölgesine sürdüm. *Winterberry Caddesi*, bağlandığı diğer cadde kadar ağaçlarla dolu ve dönemeçli bir yoldu. Evler hem yoldan uzakta konumlanmıştı hem de aralarında oldukça mesafe vardı. Benim sokağımdaki neredeyse üst üste binen, aynı kalıptan çıkmışçasına birbirine benzeyen sıkıcı evlerle hiç alakası yoktu. Jude'un posta kutusu, evinden çok daha önce göze çarpıyordu. Garajının önüne arabamı çekmeden önce doğru adrese geldiğimden emin olmak için durup posta kutusuna dikkatle baktım.

Eve doğru yaklaşırken kalp atışlarım hızlandı. Elimdeki şişeden bir yudum su içip temiz hava girsin diye pencereyi açtım. İçten içe acayip korktuğum halde sakın, olgun ve akli başında görünmek istiyordum.

Etrafı tarabzanlarla çevrili verandası, çiçek tarhları ve garajıyla çiftlik evi tarzında iki katlı bir ev görmeyi beklemiyordum. İçinde bir aile yaşıyormuş gibi görünüyordu, vücudu dövmelemlerle kaplı bekâr bir adam değil. Jude'un kamyoneti garajın önünde olmasaydı, yanlış eve geldiğimi düşündürdüm.

Kafam karmakarışık. Arabamı garajın önüne, onun kamyonetinin yanına park ettim. Taş döşeli yoldan verandaya doğru yürürken aklımdan tek bir düşünce geçiyordu. *Burada yaşayabilirim*. Verandadaki şu salıncakta oturabilirdim. Gus pencereden buradaki ağaçları izleyip kuşlarla sincapları görebilirdi.

"Yolu bulmuşsun."

Jude'un sesini duyunca sıçradım. Öylesine derin düşüncelere dalmıştım ki ön kapıyı açtığını duymamıştım bile, üstelik küçük tüylü bir köpek ayağımın dibinde mutlulukla kuyruk sallıyordu.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Selam... Köpeğin çok tatlıymış," dedim kekeleyerek. Ardından dizlerimin üstüne çöküp tatlı köpeğini sevdim. Cassie de beni öpücüklerle boğarak karşılık verdi. "Sen ne kadar tatlısın böyle?" Çocuksu bir ses tonuyla konuşurken ellerimi yumuşacık tüylerinde gezdirdiyordum. Gözlerinin üzerine düşen tüylerinden yüzü neredeyse görünmüyordu.

"Cassie, buraya gel. Skylar'ı boğmayalım," dedi Jude. "Kusura bakma, hemen heyecanlanıyor. Fazla misafirimiz gelmez. Seni artık heyecan verici bulmadığında sakinleşecektir." Tuhaf bir ifadeyle sırtıyordu. "Yani, eminim heyecan verici birisin ama bir süre sonra öyle gelmeyeceksin. Tabii ondan bahsediyorum. Demek istediğim, onun için artık yeni olmayacaksınız." Düşüştü tuhaf durumdan çıkmaya çalışıyordu ve bu durum onu aşırı derecede seksi gösteriyordu. "Ne demek istediğimi anladın."

"Anladım," dedim gülümseyerek. Elimi bahçeye doğru savururken etrafı işaret ettim. "Burası çok güzel."

"Hadi, içeri gel."

Peşinden gidip ön kapıdan içeri girdim. Evin içinin en az dışarı kadar güzel ve samimi olduğunu görmek hem rahatlatıcı hem de şaşırtıcıydı. Yemek odasına açılan büyük bir mutfak vardı. Salonun samimi havasını gri taş şömine tamamlıyordu. Ayrıca çok fazla pencere vardı! Mutfak tezgâhının üzerindeki ufak tefek şeyler dışında her yer tertemiz ve düzenliydi. Havada sadece parfümünün kokusu vardı. Belki tıraş losyonunun, belki de sosyal medyada sürekli karşıma çıkan şu sakal bakım yağının kokusu olabilirdi. Ne olursa olsun, unutulduğu için çürümüş şeylerin kokusuna benzemiyordu.

"Çok güzel," dedim. "Bu kadar hoş bir yer bulmayı beklemiyordum."

"Neden, bekâr bir adam olduğum için mi?"

"Evet."

Jude omuzlarını dikleştirdi. "Ben de şaşıyorum. Burası annemle babamın eviydi ve bir şekilde bana miras kaldı. Yavaş yavaş tadilat yapıyorum. Bu kat bitti ama üst katta hâlâ çalışıyorum. Son olarak da bodrumu tamamlayacağım."

"Gerçekten çok güzel."

"Sana bir şey göstereceğim, bence senin Fupagus kedin bunu sevebilir."

Kedimden böyle bahsetmesine gülerek peşine takıldım. Evin arka tarafında bulunan bir kış bahçesine girdik. Duvarlar ve tavan tamamen camdan yapılmıştı. Tepede sallanan bir sürü bitki vardı, hatta bir o kadarı da küçük sehpalarda üzerinde duruyordu.

"Vay canına!" dedim. "Çok havalı."

"Teşekkürler. Annem bitkileri çok severdi. Hepsini öldürmemeyi öğrenmem biraz zaman aldı. Neyse ki artık iyi durumdalar." Kış bahçesinin diğer tarafına doğru hareketlendi. "*Aloe vera* bitkisi var." Yan yana duran küçük kutuları işaret ediyordu. "Şurada otlar var. Yasal otlar tabii ki." Yüzünde her zamanki şeytani gülümsemesi vardı. "Yemek pişirir misin?" Kelimelerinde hafif bir umut hissediliyordu.

"Ben mi?" Sanırım evde uzun zamandır mutfağa girmeyi bile başaramadığımı unutmuştu. Ya da pek bir şey yemediğim gerçeğini. "Hayır ama hep istemişimdir."

"Peki, deney yapmak istersen senin için kobay faresi olabilirim. Genellikle işten geldiğimde doğru düzgün bir şey pişiremeyecek kadar yorgun oluyorum. Tabii eğer istersen ve burada yaşamak istediğine karar verirsen."

Gergin olması aslında içine düştüğümüz bu acayip durum hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Sanırım o da en az benim kadar tuhaf hissediyordu ve kararsızdı. Bana bu işte birlikte olduğumuzu, ikimizin aynı çizgide durduğunu düşündürüyordu.

"Yemek pişirmeyi denemeyi çok isterim. Seni zehirlemeyeceğime söz veriyorum." Odanın içinde mutlulukla dolanıyordum. "Gus buraya bayılacak."

"Üst katı görmek ister misin?"

Heyecanla başımı salladığımda önden gidip yolu gösterdi.

"Dediğim gibi, bu katın tadilatını hâlâ bitirmedim." Koridorun duvarındaki bir çatlağı işaret ediyordu. "Tabii senin kullanacağın yatak odasıyla banyo yenilendi, hiç kullanılmadı. Banyo burası." Beyaz bir kapının önünde durduk, içeriye kafamı uzatıp hızlıca baktım. Havaya zıplayarak çılglık atlamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Fayans döşeli bir duş! Tuvalet! Çift lavabo! Her şey tertemizdi, her yer beyaz ve açık griydi. Üstelik çok temiz kokuyordu.

"Jude... Burası muhteşem. Bil diye söylüyorum, duşta yaşayabilirim."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Gözleri gururla parladı. Söylediklerimden daha fazlasını hak ediyordu. Harika bir iş çıkarmıştı.

"Temiz tuttuğun sürece hiç umurumda olmaz. Gerçekten, tek istediğim bu."

"Her yeri temiz tutacağıma söz veriyorum," dedim ağırbaşlı bir ifadeyle. Hiçbir şeye asla zarar vermezdim. Ne bana duyduğu güvene ne de güzel evine.

"Hemen yanındaki oda senin olacak. Banyo odanın içinde değil, kusura bakma."

Bunu sanki önemliymiş gibi söylemişti. İki kapının arasında sadece birkaç adımlık mesafe vardı. Tamamen temiz, güvenle geçeceğim ve engelsiz yürüyeceğim bir alandı. Benim için cennetten farksızdı.

Göstermek için kapısını açtığı pembe duvarlı odanın eskiden bir kıza ait olduğu belliydi. İki beyaz şifoniyer, iki komodin ve açık gri yatak örtüsü serili çift kişilik yatak dışında herhangi bir aksesuar yoktu.

"Hımm... Duvarları benim için mi boyadın?" Omurgamdan aşağı rahatsız edici bir ürperti yayıldı. Taşınmayı kabul edeceğimi varsayıp odayı aşırı kız işi bir pembeye mi boyamıştı?

"Hayır. Tanrım, hayır. Asla herhangi bir yeri kendi isteğimle bu renge boyamam." Eliyle yüzünü sıvazladı. "Burası kız kardeşimin odasıydı. Eşyalarını ve eski halısını attım ama bu rengi çok severdi. Bu yüzden başka bir renge boyamak içimden gelmedi. Gördüğün her şey tamamen yeni. Yatak, çarşaflar, yorgan, komodinler. Boş duran odalardan nefret ederim. Seninle tanışmadan çok önce döşemiştim."

Rahat bir nefes aldım. "Çok hoş." Kız kardeşinden bahsettiğinde başını eğdiği gözümden kaçmamıştı. Söylemediği bir şey olduğu belliydi. Tabii ki beni ilgilendirmezdi. Buraya adamın özel hayatına karışmaya gelmemiştim.

"İstersen duvarın rengini değiştirebilirsin."

"Hayır," dedim koluna dokunarak. "Bu halini sevdim. Mutluluk veren bir renk ve buna ihtiyacım olduğu kesin."

Evdeki odamdan daha büyüktü, ayrıca dolap da çok genişti. Odanın pencereleri arka bahçedeki ağaçlara ve çiçeklere bakıyordu. Yakında yapraklar kızılın, sarının, turuncunun en canlı tonlarına bürünüp mükemmel New England manzarasını oluşturacaktı.

Odanın içinde dolaşarak mobilyalara hafifçe dokundum, ardından Jude'a döndüm. Girişte durmuş, omzunu kapının pervazına yaslamıştı. Duştan sonra saçları hâlâ nemliydi, bir kısmı gözlerinin üzerine düşmüştü. Siyah gömleğinin gergin kumaşı, egzersiz sonrası daha kaslı duran kollarını ve göğsünü kaplıyordu.

Dövmelerini, kaslarını ve ne kadar erkeksi olduğunu görmezden gelmek çok zordu. Biraz mahcup hissediyordum. Daha önce birlikte yaşadığım tek erkek babamdı. Fakat onun akılda kalan, etkileyici bir varlığı olduğu söylenemezdi. Artık bu evde yaşayacaksam buna alışmam gerekiyordu.

Burada yaşamayı gerçekten çok *istiyordum*. Hemen şimdi taşınısam bile benim için uygundu.

"Skylar?"

"Evet?"

Siktir. Burada durmuş aptal gibi Jude'a bakıyordum. Şapşal, hayallere dalmış bir kız surati görmediğini umuyordum.

Tabii sırtına bakılırsa, surat ifademini değiştirdiği çok belliydi. "Aşağıya inip burada yaşama konusunu konuşmak ister misin diye sordum."

Yanaklarım aniden ısındı, kalbimse utançla çırpınıyordu. "İyi fikir." Ellerimi üzerimdeki penyenin ön ceplerine sokup gülümsedim, ardından Jude'un yanındaki kapı aralığından geçtim.

Mutfakta oturduğumuzda soğuk bir şeyler ikram etme teklifine hayır diyerek kaba davrandığımdan endişe ediyordum. İnsanlar birbirlerine çok sık yiyecek ve içecek ikram ettikleri için farkına varmıyorlardı ama benim gibi kişiler ayıp olabileceğinden endişe ederek ikramı reddetmekte zorlanıyordu. Birlikte yiyip içmek sosyal davranışlardı. Doktorun yardımıyla bu tarz şeyler konusunda normale dönebilmeyi umuyordum.

"En azından biraz ekmek ikram edebilir miyim?" diye sordu Jude şakacı bir şekilde. Ama ciddi olduğunu görebiliyordum. "Buğday ekmeğim var."

Ona doğru bir bakış attım. "Jude... ben iyiyim. Lütfen oturur musun? Yemek konusunu akışına bırakman gerek. Söz veriyorum doktora gideceğim, ardından yiyecek ve içecek konusunda

SAKIN GELİNİ ÖPME

yaşadığım sıkıntıları aşmak için elimden geleni yapacağım. Fakat beni zorlama, lütfen.”

“Seni zorlamaya çalışmıyorum. Sadece kötü hissediyorum.”

“Biliyorum, çok tatlı davranıyorsun. Teşekkür ederim. Ancak ikimizin de akıl sağlığını koruyabilmek adına ‘Skylar nasıl beslenebilir?’ oyunu oynamayalım. Önümde dilediğin gibi yiyip içebilirsin, asla rahatsız olmam.”

“Ben rahatsız oluyorum. Kaba davranıyormuşum gibi düşünüyorum.”

“Davranmıyorsun,” dedim ısrarla. “Burada büyüteç altında inceleniyormuş gibi hissederek yaşayamam. Hiç alışkın değilim, beni korkutur.”

Jude ahşap sandalyeye oturup arkasına yaslandıktan sonra başını sallayarak onayladı. “Haklısın. Birlikte yaşayacaksak daha az strese ihtiyacımız var, fazlasına gerek yok. Özellikle de senin. Sakin olacağım.”

Aman Tanrım. Gerçekten taşıyor muydum?

Nasıl taşınmayacaktım ki? Evde kalacak olursam, ev gidecek daha da iğrençleşecekti. Ne ilaçları almaya ne de doktor görüşmelerine param yetecekti, dolayısıyla iyice hastalanacaktım. Kötüye gitmesinden korkuyordum, üstelik daha ne kadar kötüleşebileceğini bile bilmiyordum. Bana ne olacaktı? Çalışamayacak kadar hastalanırsam ne olacaktı? Odamda kilitli halde ölür, ardından çürür giderdim. Annemin öldüğümü fark etmesi aylar sürerdi. Gus da ölürdü.

Kalbim küt küt atıyordu. Beynim sulanmış gibiydi, tenimi ince bir ter tabakası kaplamıştı. Neden birdenbire bu kadar sıcak olmuştu? Üstümdeki kapüşonluyu çıkarmak istiyordum ama altında sadece sutyenim vardı. Bir sürü pencere olmasına rağmen hiçbiri açık değildi. Hava almam gerekiyordu...

“İyi misin, Kıvılcım?”

Jude’a gözlerimi kırıştıtararak baktım, birdenbire görüntüsü bulanıklaşmaya başlamıştı.

“Skylar?” Sonunda yüzünü görebiliyordum, gri gözlerini kısararak bana bakıyordu. “Yine kireç gibi oldun.”

“Üzgünüm... Başım dönüyor.”

“Kahretsin.” Jude oturduğu sandalyeyi hızla geri itip lavaboya koştu, kâğıt havludan büyük bir parça koparıp ıslattı. “Şunu

alnına koy," dedi. Söylediğini yaparak soğuk havluları yüzüme bastırdım.

"Şunu içmeye çalış." Buzdolabından aldığı şişenin kapağını açıp bana verdi. "Portakal aromalı su. İçinde elektrolitler var. Tuhaf bir şey yok. Bozulabilecek bir şey yok. Yiyecek ve içecek için zorlama yok kuralımızı çiğnediğimin farkındayım ama mutlfağında bayılmana izin veremem."

"Tamam," diye fısıldadım pes ederek. Yaşım daha küçükken bunun gibi içecekler içtiğimi hayal meyal hatırlıyordum. Ağzıma boya kalemleriyle aynı renklerde şeyler koymayı sevmiyordum çünkü geçmişte güvenli olup olmadıklarını asla bilememiştim.

Şişeyi tutarken parmaklarım titriyordu. Jude bana kötü bir şey vermezdi. Kapağını yeni açtığını gözlerimle görmüştüm. Kapağın ilk defa açılırken çıkardığı sesi duymuştum. Yeni ve daha önce açılmamış bir içecekti. Midemi bulandıracak olursa koridorun sonunda banyo vardı, üstelik Jude da çok hastalanacak olursam beni hastaneye götüreceğini çoktan kanıtlamıştı.

Ona güveniyordum.

Soğuk ve tatlı olan içeceği çekinerek yudumladım ama tadı iğrenç gelmedi. Kötü bir şey olacak diye beklesem de -ne olduğunu bilmiyordum- hiçbir şey olmadı. Hatta oldukça ferahlatıcıydı. Keşke parlak turuncu renkte değil, tamamen renksiz olsaydı. Sanırım ona bakmadığım sürece dehşete kapılmadan içebilirdim.

"K-koyu renk kupa gibi bir şeye koyabilir misin? Pipetin varsa..."

Birkaç saniye içinde Jude aromalı suyu uzun, siyah bir kupaya doldurup içine yeşil renkte bir pipet koydu.

Teşekkür edercesine gülümsedim ve gözlerimi kapatıp içmeye devam ettim. Suyun tatlı aroması güzeldi. Kafamın bulanık hali yavaşça dağılmaya başlamıştı. Kötü bir şey olmuyordu. "Galiba panik atak geçirecektim," dedim. "En son bayıldığım zamanla aynı olduğunu sanmıyorum."

"Panik atak mı?" diye tekrarlarlarken kendini karşımdaki sandalyeye bırakıverdi. "Neden? Burada olmaktan korkuyor musun?"

Korkuyordum. Heyecanlıydım. Endişeliydim. Umutluydum.

Bakışlarımı yere indirince, lavabonun önündeki küçük paspasın üzerinde yatan köpeği ve yanındaki rengi solmuş peluş ayıyı gördüm. Burada mutluydu. Seviliyordu.

“Biraz gerginim. Sanırım yanlış karar vermekten korkuyorum.” Alnımdaki nemli kâğıtları alıp önümdeki masaya bıraktım. “O evde yaşamaktan çok yoruldum. Sürekli hasta hissetmekten bıktım. Orada kalacak olursam başıma geleceklerden korkuyorum.”

“Ben de,” dedi yumuşacık bir sesle.

“Bu yıl neredeyse okula başlamayacaktım,” diye itiraf ettim. “Okulu bırakıp tam zamanlı çalışmayı düşündüm. Böylece bir oda, belki bir apartman dairesi kiralayacak kadar para kazanabileceğimi umuyordum.” Soğuk içecekten bir yudum daha içtim. “Yapamadım, büyükbabama okulu bırakmayacağıma dair söz vermiştim. Aptalca olduğunu biliyorum ama büyükbabam ölmüş olsa bile, okulu bırakırsam haberinin olacağından korkuyorum.”

“Hiç de aptalca değil. Okuldan ayrılmamalısn, hatta üniversiteye gitmelisin. Gençliğinde kötü tercihler yaparsan sonradan toparlanman çok zor olur. Bazen çukurdan çıkmak bile mümkün olmaz. Güven bana, kendimden biliyorum.”

“Bazen bir ayağım zaten çukurdaymış gibi hissediyorum.”

“İşte bu yüzden sana yardım etmeye çalışıyorum.”

Pipeti içeceğimin içinde döndürürken masanın diğer tarafında oturan Jude’u inceliyor, olayının tam olarak ne olduğunu düşünüyordum. Neden burada yalnız yaşıyordu? Onun yaşındaki yakışıklı bir adamın çoktan evlenmiş olması gerekmez miydi? Neden bu büyük evi satıp daha küçük bir ev almamıştı? O pembe odayı neden başka renge boyamamıştı? Ayrıca neden *bana* yardım etmek istiyordu? Neden, neden, *neden*?

Hissettiğim gerginlikle dudaklarımı yaladım. “Neden bana yardım etmek istediğini hâlâ anlamıyorum. Ben senin için hiç kimseyim.”

Yorumumdan rahatsız olmuş gibiydi. “Sen hiç kimse değilsin.”

“Beni tanı mıyorsun bile... Gerçekten tanı mıyorsun.”

“Yani? İnsanlar her gün gerçek anlamda tanımadıkları kişilere yardım etmiyorlar mı?” Jude dirseklerini masaya dayadı, yoğun gri gözlerini benimkilere sabitlemişti. “Doktorlar hastalara yardım ediyor. İnsanlar mağazalarda başkalarının poşetlerini taşıyor. Bazıları yabancı insanlara bağışta bulunuyor. Araban yolda kaldıysa ve kenara çektiysen durup yardım ediyorlar. Dünyada iyi insanlar *var*, Skylar. Başka birine yardımının dokunduğunu bilmenin ötesinde hiçbir karşılık beklemeyen insanlar var. Benim

geçmişim berbat. Bir sürü boktan şey yaptım. Sadece bir kez iyi bir şey yapma şansına sahip olmak istiyorum. Bu o kadar kötü mü?"

Jude'un katıksız samimiyeti karşısında zorlukla yutkundum. Bugüne kadar kimsenin bana karşı bu derece dürüst olduğunu sanmıyordum. Bana yardım etmesinin altında yatan bir neden olduğunu düşünüyordum ama kötü niyetli olabileceğine dair düşüncelerim hızla yok oluyordu.

"Bu işten başka çıkarın yok mu? Öylesine yapılmış bir iyilik mi?"

Jude sandalyesinde yeniden arkasına yaslanarak kollarını sıvadı. "Evet. Hepsi o kadar." Katı ses tonu gözlerinin söylediklerini gizleyemiyordu, yaptığı bu iyiliğin onun için bir anlamı vardı.

"O zaman oldukça şanslıym demek ki, Şanslı." Gülümseyerek havayı yumuşatmaya çalıştım.

Jude'un yüzünde ukala sırtışı tekrar belirdi. "Belki biraz."

Derin bir nefes alıp elimdeki kupayı masaya bıraktım ve biraz ileri ittim. "Pekâlâ. Tamam dersek eğer... nasıl olacak? Sonraki adım ne?"

Filmlerde gördüğüm düğün sahnelerinden bir kolaj gözümün önünden geçiyordu.

"Bunu bugün konuşmak istediğinden emin misin? Kendini biraz daha iyi hissedene kadar beklemek istemez misin?"

"İyi hissediyorum. Bence şimdi konuşmalıyız ki bir karar verebileyim."

Jude başıyla onaylarken öne düşen saçlarını hızlı bir hareketle geriye doğru attı. "Pekâlâ. Sanırım önce avukatımdan bir sözleşme taslağı hazırlamasını istemem gerekiyor, boşandığımızda mallarım üzerinde hakkın olmayacağına ya da nafaka alamayacağına dair. Pislik gibi davranmaya çalışmıyorum, sadece işimi ve evimi korumam gerek."

"Çok iyi anlıyorum."

"Sözleşmeye bir şey eklemek istersen söyle."

"Ne gibi?"

"Bilmem. Mallarının yarısını alamayacağıma dair bir madde falan."

Kükreler gibi bir sesle güldüm. "Külüstür arabamın yarısı ve kedim gibi mi?"

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Evet. Bak ne diyeceğim... Eşitlik olması açısından sözleşmeye birbirimize ait mallar ya da evli olduğumuz süre içerisinde edindiklerimiz üzerinde hakkımız olmayacağını yazdıracağım. Hesaplarımız tamamen ayrı olacak. Seni benim sigortama ekletmek için ne gerekiyorsa ödeyeceğim ama katkı paylarıyla sigorta kapsamında olmayan şeyler senin sorumluluğunda olacak."

"Bana uyar," dedim. İçten içe sigorta kapsamında olmayan şeyleri ödemeye gücümün yetmesini umuyordum. "Peki ya kira?"

"Senden kira almayacağım, Skylar. Bu ev benim."

"Burada bedavadan yaşayamam. Evde bile faturaların bir kısmını ben ödüyorum. Böyle bir yaşantı istemiyorum, Jude."

Jude derin bir iç geçirdikten sonra eliyle saçını düzeltti. "Tamam o zaman. Alışverişi yapıp market masraflarını karşılamaya ne dersin? Alışveriş yapmaktan nefret ederim, bana çok büyük yardımda bulunmuş olursun." Gözleriyle odayı tarıyordu. "Bir de bazen köpeği tarayabilirsen harika olur."

"Çiçekleri sulayıp evi temizleyebilir miyim?"

"Sen hizmetçi değilsin. Bunu istemiyorum, böyle bir beklentim de yok."

"Yapmayı ben *istiyorum*."

"İstiyorsan yapabilirsin, bu tamamen sana kalmış. Ben senden hiçbir şey beklemiyorum."

"Biliyorum. Bir şey yapmak iyi hissetmemi sağlayacak. Yoksa çok fazla suçluluk hissederim. Tabii odana ve banyona girmem."

"Anlaştık," dedi. "O zaman sanırım tarih belirleyip başvuru yapmamız, ardından nikâh memuru ayarlamamız gerekiyor. Herhangi bir misafire ya da şahide gerek yok. Sadece biz olacağız."

"Tamam."

Ben hiçbir zaman prensesler gibi bir düğün ve dökümlü beyaz bir gelinlik hayal eden küçük kızlardan olmamıştım. Bu yüzden sesimin bu kadar sakin çıkması beni şaşırtmıyordu. Sanki bu son derece normal bir konuşmaymış, beynimin değerlendirip analiz etmek durumunda kaldığı en çılgınca fikir değilmiş gibi geliyordu.

Bu da hakkımda çok şey söylüyordu.

"Sigara içiyor musun? Ya da içki?" diye sordu Jude.

Öylesine sorduğu sorular karşısında afallamıştım. "İçki içecek kadar büyük değilim."

"Ah." Dudaklarının kenarı aşağıya doğru kıvrıldı. "Benim hatam. Daha on sekiz yaşında olduğunu unuttum."

"Yeterince büyük *olsaydım hile* içmezdim. Ayrıca hiç sigara içmedim."

"Benim sigara içtiğimi biliyorsun zaten ama evde asla kullanmam. Çok nadiren bir bira içerim. Eve gelir, her gece köpekle beraber kanepede zaman geçiririm. Bil diye söylüyorum, burada parti falan vermiyorum. Ev her zaman sessizdir." Uzun saçlarına, sonu gelmeyen dövmelerine, hırpani ve seksi görüntüsüne baktım. Sessiz, evde takılmayı seven biri olacağı asla aklıma gelmezdi. Onu barlarda, striptiz kulüplerinde takılan bir olarak hayal etmiştim.

Yanıldığımı öğrenmek beni rahatlatmıştı.

"Ben sessizliği severim," dedim. "Gus da sessizdir. Seni rahatsız etmeyiz. Kimseyle çıkmıyorum. Megan'la takıldığımızda genellikle onun evine gideriz. Tek istediğim sağlığımın daha iyiye gitmesi, o evden çıkmak ve mezun olup hayatımda bir düzen sağlamak. Partileri sevmem. Genellikle her gece saat onda yatmış olurum."

Jude bana göz kırptığında, kalbim yavru keçiler gibi tuhaf hareketlerle sıçramaya başladı. "Kimseyle çıkmamana şaşmamalı."

"Teşekkürler, pislik." Masanın altından şakacı bir tavırla tekme attım.

"Sadece takılıyorum," dedi. "Senin öyle şeylerle alakan olduğunu düşünmemiştim zaten. Oldukça akli başında biri gibi görünüyorsun."

"Çok tuhaf bir iş görüşmesi yapıyormuşum gibi hissetmeye başladım."

Jude bir kahkaha patlattı, başını hafifçe geriye atınca boynundaki dövmeler görüldü. Kulağının hemen altındaki küçük, yeşil dört yapraklı yoncayı seviyordum. "Sana söz, bundan daha tuhaf bir hal almayacak. Seni sıkmayacağım."

"Ben de seni delirtmeyeceğim ve aptalca şeyler yapmayacağım," diyerek söz verdim. "Burada olduğumu bile anlamayacaksın. Odamdan çıkmayacağım."

"Odanda durmana gerek yok. İstediğin yerde zaman geçirebilirsin. Burası büyük bir ev. Çok uzun zamandır tek bir odaya sıkışıp kalmışsın zaten."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Başımı inanmazlıkla yavaş bir şekilde salladım. “Bunu yaptığınıza inanmıyorum. Çılgınlık, öyle değil mi?”

“Evet, bu konuda yalan söyleyecek değilim. Fakat biz ne kadar çılgınlık olarak görürsek, o kadar çılgınca olur. Kafaya takmazsak bir sorun olmaz. Sadece aynı evde yaşayan iki insanız. Kâğıt üzerinde evli olacağız, böylece doktora gidebilir ve o cehennem gibi evden kurtulabilirsin. Büyüttülecek bir şey değil.”

Bu söylediğini sindirmeye çalıştım. *Büyüttülecek bir şey değil.* “Tamam. Haklısın.”

“Bir isteğim var,” dedi Jude. Parmaklarını birbirine geçirdiği elleri masanın üzerinde duruyordu. Dövmelerindeki tasarımları, aralarındaki harfleri incelemekten duramıyordum. “Anlaşmayı bozabilecek bir şey.”

“Ah...” Gözümü kısıp ona baktım. “Nedir?”

“Annenle tanışmalıyım. Ne yaptığımızı, bunun nedenini ona bizzat söylemem lazım.”

Midem kaygıyla kasılmaya başladı. “Hayır, Jude-”

“Yapmam gerekiyor, Skylar. Doğru olan şey bu. O senin annen.”

“Ne yaptığım umurunda bile olmaz! Hiçbir zaman olmadı.” Çok küçükken annemin sevgi dolu hallerini hayal meyal hatırlıyordum ama o anılar zihnimin kuytularında çok derinlerde kaybolup gitmişti.

“Belki olur, belki de olmaz. Önemli olan o değil. On sekiz yaşında olmana rağmen hâlâ onun çocuğusun. Annenle yüz yüze oturup konuşmadan yanıma taşınmana, benimle evlenmene izin veremem.”

Bundan hiç hoşlanmamıştım. Jude’u onca çöpün arasında kanepede oturmuş, annemle evliliğimiz hakkında sohbet ederken düşünemiyordum. Annem ebeveynlik şapkasını çıkaralı yıllar olmuştu. Bu görüşme inanılmaz derecede küçük düşürücü ve tuhaf hissettirecekti.

“Bu ne şimdi, Jude?” diye sızlandım. “Telefon etsen olmaz mı? Ya da görüntülü konuşsanız?” Annemle en son ne zaman yüz yüze konuştuğumu *ben* bile hatırlamıyordum. İçerideki eşya yığınları üzerinden atlayamayacağım kadar yükseldiğinden beri böyleydi.

Jude başını iki yana sallıyordu. “Hayır. Doğru olanı yapmam lazım.”

“Bunun gerçek bir evlilik olmadığını kendin söyledin!”

“Ama yasal bir evlilik. Bu konu tartışmaya açık değil, Skylar.”

Birkaç dakika boyunca gözlerimizi dikip birbirimize baktık, bu konuda geri adım atmayacağı belliydi. Gri gözlerinde boğulduğumu, içlerindeki gümüş renkli beneklerle büyülediğimi ve başımı çevirmem gerektiğini hissediyordum. “Konuşurken yanınızda olabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Annemin büyük tepki göstereceğini, “Hayır, olamaz... Küçük kızımı benden alamazsın!” diyeceğini sanıyorsa delirmiş olmalıydı. Söyleyeceği tek şey, Jude’dan para istemek olurdu.

“İyi. Sen kazandın. Kocaman omuzlarını evime sığdırma çabalarında sana iyi şanslar dilerim.”

“Çok komiksin.” Jude’un sırtışı giderek büyüyordu. “Akli-mıza gelen başka bir şey olursa evlilik sözleşmesine ekletiriz. Bu hafta içinde hazırlatırım, oradan ilerleriz.”

Ayağa kalkıp sandalyemi masanın altına ittim. “Benim de bir kuralım var,” dedim Jude’a gülümseyerek. “Törende gelini öpmek yok.”

Jude da ayağa kalkıp kupamı bulaşık makinesine koymak için odada salınarak yürüdü. “Oldu bil. Sana söz veriyorum, Kıvılcım. Seni asla öpmeyeceğim.”

Kalbimdeki ufacık hayal kırıklığını fark etmemiş gibi yaptım.

BÖLÜM 12

JUDE

Skylar şaka yapmıyordu.

Beni uyardığı halde, evinin kapısını açıp içeri adım attığımızda şoka girmiştin.

Her taraf, yerden tavana kadar uzanan ıvır zıvır yığınlarıyla doluydu. Bazıları kutularda ve çantalarda, bazılarıysa öylece yere atılmıştı. Çok fazla kıyafet, valiz, konserve yiyecek, dergi, kitap ve battaniye vardı. Losyon ve şampuan şişeleri de aynı şekilde etraftaydı. Rasgele aksesuarlar sağa sola fırlatılmıştı. Ucuzluk dükkânında bir patlama olmuş ve bu kadın da patlamadan sonra oluşan dağınıklığın içine bir kanepeyle televizyon koymaya karar vermiş gibiydi.

“Anne,” diye seslendi Skylar. Yığınların arasındaki dar yere sığmaya çalışıyor, nispeten alçak olanların üzerinden atlıyorduk. “Biz geldik.”

Anlaşılan annesine benim geleceğimi söylemiş ama nedenini söylememişti.

“Ah, ne güzel,” dedi annesi tamamen normal, neşeli bir ses tonuyla. İki insanın kelimenin tam anlamıyla tırmanarak oturma odasına ulaşmaya çalıştığı düşünülürse böyle konuşması deliceydi.

Sonunda odanın diğer ucuna ulaştık. Kanepenin etrafında, yaklaşık yarım metre çapında ayakta durabileceğimiz kadar geniş bir temiz alan olduğunu gördük. Kanepenin altına hızla kaçan bir şeyi göz ucuyla gördüm, ya büyük bir hamam böceği ya da küçük bir fareydi.

Hassiktir.

Tek istediğim Skylar’ın eşyalarını toplayıp bu lanet yerden gitmekti.

Skylar tuhaf bir sesle, "Anne, bu arkadaşım Jude," derken yüzüne yaklaşan bir sineği kovalıyordu. "Jude, bu annem Nicole."

Yeşil kadife kanepede oturan kadının benden sadece birkaç yaş büyük olduğunu fark ettiğimde, iğrenme duygusu içimde bir yılan gibi kıvrılmaya başladı. Hayallerimde canlandırdığım gibi yaşça daha büyük, hayatının ilerleyen yıllarında bir kız çocuk sahibi olmuş, saçları beyazlamaya başlamış bir kadın değildi.

Bir zamanlar güzel bir kadın olduğunu gösteren uzun sarı saçları ve mavi gözleriyle kızının daha yaşlı hali gibiydi. Oysa bir şeyler, belki yaşadığı zor zamanlar, alkol, uyuşturucu ya da zihinsel rahatsızlığı sert ve yorgun görünmesine neden oluyordu. Saçlarıyla teni çok cansız, tırnakları gereğinden fazla uzundu. Yanında duran küçük bir sehpa küllük olarak kullandığı bir avuç kum vardı. Yanında sarılı iki esrar sigarası olduğunu fark ettim.

"Oturun..." Nicole, kanepenin üzerinde duran *Cheetos* ve kraker poşetlerini itip yere atarak bize sağ tarafını işaret etti.

Ben daha hareket etmeye fırsat bulamadan Skylar kolumu yakaladı. "Hayır," dedi. "Ayakta duralım. Fazla kalmayacağız."

Skylar'ın rahatsızlık duyduğu çok belliydi ve onu suçlayamazdım. Sanki zararlı atık boşaltma bölgesinin ortasında dikiliyor gibiydik.

Skylar'ı duymazdan gelip kanepeye, annesinin hemen yanına oturdum. Geçmişte, yabancılarla dolu ucuz motel odalarındaki partilere katılırken daha kötü yerlerde oturduğuma emindim.

Skylar ayakta durup kollarını önünde kavuşturdu, gözleri sabırsızlıkla kararmış bir halde dudaklarını sıkıyordu. Dilini ısırduğuna emindim.

Kanepenin eskimiş süngeri ağırlığının altında iyice çöktü, başımın arkasını da sert bir şeye çarptım. Dönüp baktığımda boyun kısmı kanepenin arkasına doğru uzanan, bir metreden biraz daha uzun bir zürafa heykeli gördüm.

"Bu tam olarak nedir?" diye sordum. Elimi heykelin siyah keçeden yapılmış burnunda gezdiriyordum.

"Zürafa," dedi Nicole.

"Peki neden burada?"

Kadının kafasının işleyişini biraz olsun anlamaya çalışmam gerekiyordu. Belki tüm bunları toplamasının altında yatan iyi bir neden vardı. Kim bilir, belki de zihninde Skylar'ın farkında olmadığı önemli bir plan vardı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Nicole heykele o kadar büyük bir hayranlıkla bakıyordu ki özel bir ana tanıklık ediyormuşum gibi hissettim. "Çünkü güzel, ayrıca sadece iki yüz dolara satılıyordu. Hem başka zürafam da yok."

Ah. Mantıklı hiçbir yanı yoktu. En azından *akla yatkın* bir şey yoktu.

Başım la onaylayıp zürafaya tekrar bakarken, bu kadına neden kızına evlenme teklif ettiğimi anlatacak uygun kelimeleri bulmaya çalıştım. Böylece buradan defolup gidebilirdik.

Skylar benden önce davranıp, "Anne, buraya evleneceğimizi ve benim taşınacağımı haber vermek için geldik," deyiverdi.

Nicole, "Hamile misin?" diye sordu. Gözlerini kızının karnına sabitlemiş, suçlayıcı bir tonda sormuştu.

"Hayır," dedik ikimiz aynı anda.

Skylar'a bakarak, "O zaman neden evleniyorsun?" dedi. Arından bana doğru döndü. "Peki ya *sen*?"

Başımı salladım. "Çünkü..."

Nicole sözümü kesip, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Otuz dört yaşındayım ama..."

"Otuz dört yaşında mısın?" Gözleri yerinden fırlayan Skylar'ın sesi cıyaklar gibi çıkmıştı. "O kadar yaşlı olduğumu bilmiyordum."

"O kadar yaşlı değilim," dedim savunmaya geçerek. Gömleğimin altında baba göbeği değil, altılı karın kaslarım vardı.

"İyi, ben de otuz sekiz yaşındayım," dedi annesi duygusuzca. "Babası olacak yaştasın..."

On altı yaşındayken birini hamile bırakacak kadar aptal olsaydım bu dediği doğru olabilirdi. Ama değildim.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Biraz sakın olabilir miyiz?"

"Kaç yaşında olduğunun bir önemi yok. Bu gerçek bir evlilik değil, anne," diye araya girdi Skylar.

"Öyle," diye düzeltiltim. "*Gerçek*, yasal bir evlilik. Sadece biz birlikte değiliz. Kızınla yatmıyorum."

Nicole sanki bu konuşma yüzünden başına ağrılar girmiş gibi parmaklarını şakaklarına bastırıp gözlerini kapattı. Benimkini ağrıttığı kesindi. "Kafam karıştı."

"Kafanızı karıştırmak istemedim," dedim. "Skylar'ı sağlık sigortama ekleyebilmek ve yaşayabileceği bir yere sahip olmasını

sağlamak için evleniyoruz. Kızınız hasta, düzenli olarak doktora gitmesi gerekiyor. Terapiye ve ilaçlara ihtiyacı var.”

Nicole gözlerini devirince kan beynime sıçradı. Şaka yapmıyordum, kadın gözlerini devirmişti. Ardından dramatik bir iç çekişle arkasına yaslandı. “O hep mızımızın tekiydi. Midesi, başı, boğazı... Beş yaşından beri hiç değişmedi.”

“Çünkü hastayım, anne. Senin sorunun ne?” Skylar’ın yanakları kızarmıştı. Öfkeyle zürafanın burnuna bir şaplak indirdi. Darbenin etkisiyle heykelin boynu döndü, artık camdan yapılmış ruhsuz gözleriyle bize bakıyordu. “Sen o akılalmaz fantezi dünyanda sıkışıp kalmışsın, ben artık orayı terk ediyorum!”

“Tamam, sakın ol.” Eline uzandım ama refleks olarak geri kaçtığı için yerde duran bir tencere kutusuna takılıp neredeyse düşecekti.

Skylar, “Yemek bile pişirmiyor!” diye bağırırken tencerenin kutusuna tekme atmıştı. “Sana umurunda olmayacağını söylemiştim, Jude. *Baksana* ona.”

Bakıyordum, üstelik geçen her saniye Nicole’ün ilgisizliği sinirimi daha çok bozuyordu. Oturduğu yerde eline bir dergi almış sayfalarını karıştırıyordu, kızının duygularına tamamen yabancıydı. Pisliğin teki mi, yoksa zihinsel olarak bir sorunu mu var ayırt edemiyordum. Belki ikisi birden vardı ve tehlikeli bir karışım olmuştu.

Kollarımı dizlerimin üzerine koyup gözlerimi Nicole’e diktim, benimle göz teması kurmasını umuyordum ama kurmadı. “Sadece aramızda bir şey olmadığını bilmenizi istedim. Sadece arkadaşız. Skylar’a yardım etmek istiyorum, o kadar. Yaşayabileceği güvenli bir yeri olacak, ayrıca doktora gidebilecek.”

Dilini şaklatarak bir cıklama sesi çıkardıktan sonra, “Bu dünyadaki hiçbir erkek güzel bir kıza sadece yardım etmek istemez,” dedi kelimeleri uzatarak. “Ben çünkü çocuk değilim.”

“Kes şunu, anne,” diye azarladı Skylar, başını iki yana sallıyordu. “Jude öyle biri değil.”

Nicole elindeki dergiyi yere fırlattı. “Ne yaptığınız umurumda bile değil. Burası benim evim, o yüzden giderken eşyalarımın hiçbirini almaya kalkışma.”

Skylar gözlerini devirdi, bense bir araya gelmeyi teklif edip onu bu duruma soktuğum için pişmanlık duyuyordum. “Yüce

SAKIN GELİNİ ÖPME

Tanrım, senden tek bir çöp bile istemiyorum. Senin çöptünden uzaklaşmaya çalışıyorum.”

“Ayrıca düğün için para falan vermem,” diye ekledi arsızca.

“Düğün yapmayacağız,” dedim.

“İyi. Gelmemi de beklemeyin. Bir yıl bile evli kalmazsınız.”

Evliliğimizin olayının bu olduğunu, uzun yıllar sürdürmeyi amaçlamadığınızı anlatmaya çalışarak nefesimi tüketme zahmetine girmedim.

“Gidebilir miyiz, lütfen?” dedi Skylar yalvaran gözlerle. “Bu koku beni hasta ediyor.”

“Ne kokusu?” diye sordu Nicole. Burnuyla havayı kokluyordu. “Bana koku falan gelmiyor.”

Sanırım burun körelmesi diye bir olay gerçekten vardı. Nasıl oluyordu da içinde yaşadığı evin leş gibi kokusunu almıyordu? Daha geleli on dakika olduğu halde burnuma çamaşır suyu çekmek istiyordum.

Ayağa kalkarken boğazımı temizledim. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim olabildiğince kibar davranmaya çalışarak. Bu kadına, kızına karşı davranışlarıyla ilgili söylemek istediğim çok şey vardı. Ancak söylersem görüşme çirkin bir hal alırdı ve Skylar’ın yaşadığı stresi arttırmak istemiyordum. “Kızınızın iyi olacağına söz veriyorum.” *Senin ister umurunda olsun ister olmasın.* “Buranın temizlenmesi konusunda yardıma ihtiyacınız olursa, ben müteahhitlik yapıyorum. Ekibimle birlikte iş makinelerimizi getirip her şeyi atmanıza yardımcı olabiliriz.”

Ani bir öfkeyle gözlerime baktı. “Neden böyle bir şey yapacaktım? Eşyalarımı atmak istemiyorum.”

“Peki,” dedim. “Fikrinizi değiştirirseniz haber verin.”

“Değiştirmem,” diye tısladı. “Onu alabilirsin ama başka bir şey almayı aklından bile geçirme.”

Kızından hiç düşünmeden vazgeçmesi beni sinirlendirmişti, bu yüzden kendimi daha fazla tutamadım. “Çok yazık,” dedim. “Şu boktan zürafayı evime götürüp kış bahçesine koyarım diye düşünüyordum.”

Nicole’ün bana olan bakışlarında alev alev yanan bir azap vardı. “Çıkın dışarı,” diye tısladı.

Skylar bileğimi yakaladı. “Gidelim, Jude. Lütfen.”

Evden çıktığımız gibi temiz havayı derin bir şekilde içimize çektik, ciğerlerimize dolan o ekşi havayı boşaltmaya çalışıyor-

duk. O sürtük acaba kocasının cesedini evde saklıyor olabilir mi diye düşündüm. Belki de adam Skylar'ın zannettiği gibi bırakıp gitmemişti.

Skylar kapının önündeki merdiven basamaklarına oturup ağaçların ardından batan güneşi izlerken, ben de bir sigara yaktım.

"Söylemiştim," dedi sonunda, sesinden kınıldığı belli oluyordu. "Beni biraz bile umursamıyor."

Ayağımı kaldırıp oturduğu basamağa koydum ve Skylar'ın göz hizasına kadar eğildim. "Bence olay o değil," dedim. "Bence zihinsel bir sorunu var."

"Hadi ya?" dedi alaycı bir tonda.

"Ciddiyim. Bence aslında *önemsiyor*. Sadece bunu göstere-meyecek, hatta doğru düşünüp değerlendiremeyecek kadar berbat bir durumda." Bir anne için bu kadar zavalıca bir bahaneyi savunmaktan nefret etmeme rağmen, Skylar'a maruz kaldığı tavır konusunda daha iyi hissettirecek *bir şey* söylemem gerekiyordu.

"Artık kafama takmıyorum bile, Jude. Babam onun için gerçekten çok uğraştı. Annem ilaçlarını almayı bıraktı, doktora gitmeyi bıraktı. Babam gittikten sonra da ben uğraştım. O kadar..." Umutsuzca omuz silkti. "O kadar imkânsız ki. Yardım almak istemeyen birine yardım edemezsin."

"Haklısın."

Başını kaldırdı ve gözlerimin içine kararlılıkla baktı. "Senin yardımını *istiyorum*. Keşke istemeseydim ama neyle yaşadığımı görüyorsun."

Sigaranın dumanını burnumdan üfleyip başımı salladım. Bir şey söylememi beklemiyordu.

"Bu gece gitmek istiyorum," dedi yavaşça. "Yapabilir miyiz? Bu gece yanına taşınabilir miyim?"

Şaşkınlık kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Birkaç hafta daha taşınmasını beklemiyordum. Bu durumu içimize sindirmek için zamanımız olacağını düşünmüştüm. Acele kararlar vermemek gerektiği söylenirdi çünkü genellikle berbat sonuçlar doğururdu.

Siktir et. Berbat sonuçlardan kaçındığım hiç görülmemişti.

Sigaramı eve uzanan çatlamış beton yola atıp izmariti ayağımla ezdim.

"Ne kadar eşyan var, Kıvılcım?"

Gülümsemesi Skylar'ın yüzüne yavaşça yayılıyordu. "*Tam da kamyonetine sığacak kadar.*"

BÖLÜM 13.

SKYLAR

Bütün eşyalarımın Jude'un kamyonetinin kasasına sığabilmesi üzücü müydü, yoksa bana sadece bir kolaylık mı sağlıyordu emin değildim. Üstelik şanslıydım, annem banyo küvetinin içindeki plastik Noel ağacının altına yepyeni bir kedi taşıma kutusu istiflemişti.

Kutuyu düğün hediyesi olarak almama izin verdi.

Ayrılmadan önce anneme kaskatı bir sarılmayla hoşça kal demek kalbimi kırmıştı. Bana sarılmamış, gözyaşı dökmemişti. İçimden bir parça bunu yapmasını istemişti. Ne olursa olsun, o benim *annemdi* ve onu seviyordum. Fakat ne yazık ki nasıl anlayabileceğimi bile bilmediğim birine dönüşmüştü, bu yüzden kasıtlı ya da değil artık beni daha fazla incitmesine izin veremezdim.

Corvette'imle Jude'un peşinden evine giderken emniyet kemeriyle yolcu koltuğuna bağladığım Gus, taşıma kutusunda miyavlıyordu. Ev dikiz aynamda bulanık bir anı gibi ortadan kayboldu, boğazımda düğümlenen duygulara rağmen bir daha oraya dönmeyeceğimi biliyordum.

Jude'la birlikte eşyalarımı kamyonetten indirdik, evinin o güzel meşe merdivenlerinden çıkıp frambuaz pembesi odaya taşındık. Zaten çok fazla eşyam yoktu. Bana ait olan şeyler kıyafetlerim, birkaç peluş hayvan, kitaplar ve kişisel bakım malzemelerinden ibaretti. Annemin evindeyken Jude beni odadaki küçük buzdolabını bırakmaya sabırla ikna etmişti. Sadece buzdolabını evden çıkarmak çok zor olacağı için değildi, mutfaktaki buzdolabını kullanmayı öğrenmem şarttı. Yiyeceklerin odada saklanmaması gerekiyordu. Tabii ki mantıklı yanımlı bunu *biliyordu* ama başta paniklemiştim. Buzdolabını evde bırakma düşüncesi nefes

aldırmıyor gibiydi. O küçük buzdolabı, yiyecekleri benim için güvende tutan sihirli bir kutuydu.

Ama bir şekilde... başardım. Buzdolabını orada, ait olduğu yerde bıraktım.

Son kez pencereden dışarı çıkmadan önce odamın kapısındaki üç kilidi açtım. Eminim bir ay bile geçmeden odam ve mobilyalarım, annemin saçma sapan eşyalarının işgaline uğrayıp görünmez olacaktı. Bana dair her türlü iz silinecekti.

Yeni yatak odamın kapısı iki defa çalındığında sıçrayarak düşüncelerimden sıyrıldım.

"Gel," diye seslendim. Yere yaydığım kıyafetlerimin yanına oturmuş, şifoniyere ve dolaplara yerleştirmek için düzgünce katlıyordum.

Jude üzerinde gri bir eşofman ve siyah bir atletle içeri girdi. Akşamları giydiği rahat ev kıyafetlerini görmeye hiç hazır olmasam da #griesofman etiketiyle Instagram'da paylaşmalık bir görüntüsü vardı.

Hemen yanımda dikilerek, "Yatmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Ağzım kurumuştum, vücudumun *diğer* yerleri için aynı şeyi söyleyemiyordum.

Bunu başarabilirdim. İyi görünümlü bir adamla, hülyalı gözlerle bakıp ağzımın suyunu akıtmadan yaşamayı becerebilirdim. Adamın otuz dört yaşında olmasından bahsetmiyordum bile! Neredeyse ebeveynlerimle aynı yaşıydı. Kesinlikle hiç seksi değildi.

"Yok." Gözlerimi hızla *onun* görünen her şeyinden ayırıp katladığım kazağı iç çamaşırları yığınının üzerine koydum. Jude odaya girdiğinden beri açıkta öylece duruyorlardı. "Eşyalarımı yerleştiriyorum. Hiç bu kadar çok alanım ve çekmecem olmamıştı."

Jude hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Saat geç oldu, hepsini bu akşam yapman gerekmiyor."

"Yorgun değilim." Beynimde kaygı, korku, umut ve heyecandan bir fırtına ortalığı birbirine katıyordu. Sakinleşene kadar oyalanmazsam uykuya dalmamın imkân yoktu.

Gus yatağın üstünde, kedi otu dolgulu faresiyle kıvrılıp yatmıştı. Jude çenesiyle onu işaret etti. "Gus yerleşmiş görünüyor."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Gülümsedim. "Çok şaşkınım. Korkup haftalarca yatağın altından çıkmaz diye düşünmüştüm."

"Yarın onu Cassie'yle bir araya getirebiliriz. Sorun yaşayacaklarını sanmıyorum."

"Umarım." O zamana kadar Gus'ı odamdan çıkarmayıp kapıyı kapalı tutacaktım.

Jude esnedi ve ensesini hafifçe sıkıp başını yana doğru çevirerek kütletti. "Tamam, ben yatıyorum. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler," dedikten sonra tam kapıdan çıkmak üzereyken onu durdurdum. "Bekle... Jude?"

Bana döndü. "Hımm?"

Dilimi dişlerimin kenarına değdirdim. "Teşekkür ederim. Benim için yaptığın her şeye." Bir anlığına ona sarılmak istedim ama sonra bunu yapmamamın daha iyi olacağına karar verdim.

Bana göz kırıp gülümsedi. "İyi uykular, Kıvılcım."

Jude dışarı çıkıp kapıyı kapatır kapatmaz derin bir nefes verip rahatlardım. Gerçekten çok iyi bir adamdı. İçinde sutyen olmayan beyaz tişörtümle burada oturduğum halde bakmamıştı bile. Herhangi bir cinsel imada da bulunmamıştı. Daha öncesinde bana evin anahtarını vermeyi ihmal etmemiş, bir arkadaşımın evinde kaldığımı hissettirmenin ötesinde hiçbir şey yapmamıştı.

Hâlâ içimde belli belirsiz bir korku vardı. Korkunç bir hata yapıyor olabilirdim. Ya işler ters giderse ve evden ayrılmak zorunda kalırsam? Annemin yanına geri taşınamazdım, eşyaları odamı çoktan doldurmuş olacaktı. Nereye gidecektim? Öncekinden daha kötü bir duruma düşmem mümkün müydü? Arabamda veya bir köprü altında yaşamak zorunda kalabilirdim.

Ah, Tanrım.

Kıyafetlerimi kaldırırken kendime sessizce *hayır* dedim. *İyi olacağım.*

Sonunda ışığı söndürüp yatağa girdiğimde saat neredeyse sabahın ikisi olmuştu. Yeni ve yumuşacık yorganın altında kıvrıldım. Yüzümü yastığa bastırıp temiz kokusunu içime çektim. *Ne* kokusu olduğunu bile bilmiyordum, sadece temiz kokuyordu. Rahatlatıcıydı. İkinci el eşyaları sevsem de içinde hem yeni bir yatak hem de yeni mobilyalar olan bu odada olmak hoş bir değişiklik olmuştu. Tek istediğim nefes almak, nefes almak ve nefes almaktı, sanki içime girip bana yepyeni bir başlangıç sunabilirmiş gibi.

Belki, yani umarım, *bu* yeni bir başlangıç olurdu.

BÖLÜM 14

SKYLAR

Üç Hafta Sonra

Bugün o büyük gündü.

Alternatif bir gerçeklikte hayatımın en mutlu günü olabilir-
di. Beyaz bir gelinlik giyordim. Kendimi tanıyorsam bohem tarz,
uzun ve dantelli, yüzlerce küçük düğmesi olan bir gelinliğim
olurdu. Eski deri çizme giyordim. Babam kilisenin koridorundan
yürüyüp, beni eşime teslim etmek için dışarıda beklerken odanın
içinde volta atıyor olurdu. Annem endişelerimi gidermek ve beni
sakinleştirmek için uğraşırdı. Megan başnedimem olup bana çok
güzel göründüğümü, Jude'un harika bir vücudu ve güzel saçları
olduğu için çok şanslı olduğumu söylerdi. Hayallerimin erkeğine
evet derdim, ardından sonsuza kadar mutlu olacağımız hayatımı-
za başlardık.

Gerçek şuydu ki ben düğünlere, Bay Doğru'ya, hatta sonsuza
kadar mutlu yaşamaya inanmıyordum. Ayrıca yanımda Jude'dan
başka kimse yoktu.

Nikâh memurumuz Carol bir saat içinde burada olacaktı.
Tören Jude'un arka bahçesinin köşesindeki çiçekliğin yanında,
asma yapraklarının sardığı eski bir kamelyada yapılacaktı.

İnsan gerçek bir düğün olmayan düğününde ne giyerdi?

Beş dakikadır gardırobumun önünde duruyor, dudaklarımı
ısırarak kendime bu soruyu soruyordum. Sonunda tüllü beyaz bir
etek ve uzun kollu, siyah dantelli bir *body suit* giymeye karar
verdim. Üstüme de eski siyah deriden bir motorcu ceketini geçirip,
beyaz dantel çoraplarımla pembe *Converse* ayakkabılarımı giy-
dim. Son olarak, tokenin ucuna tutturup saçımın arkasında yelpa-
ze gibi açtığım küçük bir duvakla kombinimi tamamladım. Boy
aynasındaki yansıma bakarak gülümsedim. Üzerimdeki kıya-
fet aşırı tatlıydı. Özellikle de beyaz etek çok güzel duruyordu. En

SAKIN GELİNİ ÖPME

azından *biraz* bile olsa gelin gibi görünmek istiyordum, böylece nikâh memuru gerçekten evlendiğimize inanırdı. Dün gece Jude'la bu konuyu konuşmuştuk, *ölüm bizi ayırana kadar* yeminlerimizin tamamen palavra olduğunu anlamasına izin veremezdik.

Bunun formaliteden bir evlilik olduğunu anlarsa bizi evlendirmeyebilirdi.

Makyajımı yaptıktan sonra Belongings'den aldığım parfümü sıkıp aşağıya indim. Jude kış bahçesindeki bambu sandalyede oturuyordu. Tıpkı bizim gibi uyumlu iki ev arkadaşı olan Cassie'yle Gus da yanındaydı. Aynı mekânda mutlu mesut yaşıyor, birbirlerinin yoluna çıkmıyorlardı.

"Selam," dedim. "Carol az sonra gelir."

"Evet." Jude başını telefonundan kaldırıp bana baktı, ardından baştan aşağı süzmeye başladı. Uzun bacaklarımda biraz oyalandı ve dudaklarında belli belirsiz bir hayranlığın gülümsemesi belirince midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Ta ki bakışları ayaklarımla buluşuncaya kadar. Gözlerine inanamıyormuş gibi bir kez daha bakarken gülümsemesi yüzünden kaybolmuştu.

"Skylar, pembe spor ayakkabı giyemezsin."

Eğilip ayaklarıma baktım. "Neden ki?"

"Çünkü seni küçük gösteriyor."

Başımı çevirip gözlerimi Jude'a diktim. Sadece spor ayakkabılardan bahsediyorduk. Elimde çingirakla odaya girmişim gibi konuşuyordu. "Ben *küçüğüm* zaten."

"Biliyorum ama biz evleniyoruz. Yaşını aile mahkemesine bağrı bağrı ilan etmemize gerek yok."

Savunmacı bir tavırla kollarımı önümde kavuşturdum. "Pembe spor ayakkabı giyen bir sürü insan var. Benden utanıyorsan bu işi yapmayalım, Jude. Unut gitsin."

Jude iç geçirip elindeki telefonu yanında duran ufak sehpaye bıraktı. "Senden utanmıyorum, sadece yaşına göre küçük görünüyorsun. İnsanlar her zaman en kötüsünü düşünür. Kimsenin sana bir şey yaptığımı düşünmesini istemiyorum."

Bunun nereden çıktığını anlamamıştım, "insanlar" dediği kimdi ya da "bir şey" ne olabilirdi?

"Ne gibi?" diye sordum. "Beni hapladığını, sonra zorla evlenmek için arka bahçene sürüklediğini mi düşünecekler?"

"Tabii ki hayır. Fakat seni istismar ettiğimi, beynini yıkayıp

Stockholm Sendromu yaşattığımı, hatta bir şekilde seni kaçırdığımı düşünebilirler."

Kaşlarımla çatarak saçlarımla kabartmaya başladım. "O dediğinin ne demek olduğunu bile bilmiyorum."

Jude başını iki yana salladı. "Boş ver. Belki sadece tören için biraz daha yetişkinlere uygun bir ayakkabı giyebilirsin. Bizi sözde çift olarak görecektik ilk kişi o..."

Şimdi anlıyordum. *Birlikte* nasıl görüneceğimizden endişeleniyordu. Aynı evde yaşıyor olmamız dışında hiçbir zaman birlikte olmuyorduk. Ancak bazı insanlara biraz uyumsuz görünebileceğimizi anlıyordum. Şahsen ben umursamıyordum ama belli ki o umursuyordu.

"Tamam," dedim. "Başka ayakkabılar giyeceğim için daha büyük görüneceğimi hiç sanmıyorum ama neyse."

Yeniden odama çıkıp onu memnun edecek kadar yetişkin görünmemi sağlayacağını düşündüğüm tek ayakkabımı giydim. On santimlik yüksekliğiyle bir çift siyah topuklu ayakkabıydı. Sadece bir kez giymiştim, geçen yıl Cadılar Bayramı partisinde girdiğim kedi kadın kostümünün bir parçasıydı. Megan beni topuklu ayakkabılarla seksi görüneceğime ikna etmişti.

Alt kata geri döndüğümde, Jude yeni ayakkabılarıma yine inanmayan gözlerle baktı.

"Yine ne var?" diye sordum. "Hâlâ surat asıyorsun. Topuklu beyaz ayakkabı daha iyi olur eminim ama bende beyazı yok. Ben..."

Jude elini kaldırarak ayakkabılar üzerine sonu gelmeyen bir söylenme seansına başlamamı engelledi. "Sorun değil. Gerçekten. Siyah da güzel. Sadece..." Gözünü ayakkabılarıma dikmişti. "Yüksek."

Jude ayağa kalkarken gözlerimi kırıştıırıyordum. "Şey, o yüzden yüksek topuklu ayakkabı deniyor."

"Gayet güzeller." Jude gülümserken çenesinde minik bir kas seğiriyordu. Ayrıca hâlâ ayakkabılara bakıyordu. Aslında... sanırım bacaklarıma bakıyordu. "Endişelenme," dedi. "Harika görünüyorsun. Ben gidip giyineyim."

Jude'un kalktığı sandalyeye kendimi bıraktım ve sonbahar tablosuna benzeyen arka bahçeyi izledim. Yapraklar değişmeye başlamıştı. Kırmızılar, sarılar ve turuncular çimenlere yayılmıştı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Meşe palamutlarıyla kozalakların arasında koşuşturan sincaplar, gözlerini ayırmadan onları izleyen Gus'ı eğlendiriyorlardı.

Burada yaşamak, üç hafta önce olacağını düşündüğümden bile daha güzeldi. Hem sessiz hem de huzurluydu. Burada, anemin evinde hiç olmadığı kadar iyi uyuyordum. Belki kendimi daha güvende, daha az kaygılı hissettiğim içindi. Jude'la aynı evde yaşamak rahattı. Gergin hissetmeme sebep olmadığı gibi, bana istenmediğim hissini hiç yaşatmamıştı. Oldukça sessiz ve bağımsız biriydi, belki birazcık da kasvetliydi. Tabii şakacı ve eğlenceli bir yanı hep oradaydı. Bu karışımı fazlasıyla çekici bulsam da en çok tutarlılığına hayrandım. Her sabah işe gidiyor, eve gelip akşam yemeğini yiyor ve biraz televizyon izledikten sonra yatıyordu. Hafta sonları evdeki işleri yapıyor, bazen bir arkadaşıyla bیلardo oynamaya gidiyordu. Genellikle akşam yemeklerini birlikte yiyor ve film izliyorduk.

Babamın evimize döner kapı muamelesi yaptığı, kafasına göre gelip gittiği bir ortamda büyümüştüm. Saatleri hep değişirdi. Kimi zaman geceleri çalışırdı, kimi zaman da gündüzleri. Sık sık arkadaşlarıyla dışarıya çıkar, *bowling* oynamaya ya da bira içmeye giderdi. Çoğu gece eve bile gelmezdi. Onu bir daha ne zaman göreceğimi hiç bilemezdim, bazen haftalarca görmediğim olurdu. Benimle bir program yapsa da genellikle unutturdu çünkü çoğu zaman son dakika bir işi çıkardı.

Sonra karavana taşındı ve sonun başlangıcı bu oldu.

Buradayken yatak odası kapımı açık bırakarak uyuyabilmek ve eve girip çıkmak için ön kapıyı kullanabilmek çok hoşuma gidiyordu. Pencereye tırmanma günlerim artık sona ermişti.

Jude'un merdivenlerden indiğini duyunca dönüp baktım, bu defa şaşkınlıkla bakma sırası bendeydi.

Uzun saçlı erkeklerin genelde yaptığı gibi saçlarını topuz haline getirmişti, ilk defa böyle topladığını görüyordum. Aslında erkeklerde bu tarzı sevmiyordum ama Jude'da inanılmaz güzel durmuştu.

Diğer her şey gibi.

Siyah, üstüne siyah, ardından tekrar siyah.

Her zaman üzerinde görmeye alışkın olduğum tişört ya da uzun kollu penyenin yerini siyah bir gömlek almıştı. Gömleğin üstten dört düğmesini iliklemediği için göğsündeki dövmesinin

bir kısmı görünüyordu. Siyah bir kot ve aynı renkteki motorcu çizmelerini giymişti. Büyük, metal bir tokası olan siyah deri bileklik kolunu sarıyordu. Yüzükparmağında her zaman taktığı gümüş kafatası yüzüğün olmadığını fark edince kalbim bir anlığına duracak gibi oldu.

Aniden vücudumu bir ateş sarmaya başladı.

Az sonra o parmağa bir yüzük takacaktım.

Jude da aynı şekilde benim parmağıma takacaktı.

Karşımda duran bu adam resmen benim kocam olacaktı.

Ben de resmen onun karısı olacaktım.

Sırtımdan aşağıya kadar ürperiyoordum.

Zihnimde *benim ve onun* gibi kelimeler uçuşuyordu. Bunlar düşünmemem gereken kelimelerdi çünkü aslında sahtelerdi. Gerçek değillerdi. Bazen aradan sızmalarını engelleyemiyordum. Birinin hayatındaki özel insan *olmanın* nasıl hissettireceğini merak ediyordum. Onun da *benim* olmasının.

Hızla silkelenip üstümdeki hüznü attım. Hiçbir şekilde Jude'a karşı bir şeyler hissetmeme izin vermeyecektim. Ya da başka bir erkeğe, her ne olursa olsun.

"Carol geldi." Jude elini uzattığında beni kaldırmasına izin verdim. "Hadi gidip başımızı bağlayalım, Kıvılcım."

Derin bir nefes alıp incecik topukların üzerinde bacaklarım titreyerek yürümeye başladım. "Tamam," dedim gülümseyerek. "Yapalım şu işi."

Nikâh memurunu selamlarken Jude elimi tutuyordu, birlikte arka bahçeye geçtiğimizden beri bırakmamıştı. Kadına mutlu bir çift olduğumuzu "göstermek" için mi yapıyordu, yoksa beni rahatlatmak için mi bilmiyordum.

Elimi tutan ilk çocuk -aslında adam- oydu ve neden tuttuğunu umursamayacak kadar hoşuma gitmişti.

Carol hiç beklemedi ve bize toparlanmamız için zaman tanımadı. Daha gözümü bile kırpamadan asmalı çardağın altında, Jude'la karşılıklı durmuş birbirimize bakıyorduk. Carol el ele tutuşmamızı isteyince birden çocuklaştığımı hissettim, sanki evcilik oynuyormuşuz gibi gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyordum. Çocukken RingPop'un bana evlenme teklif ettiği zamanlardaki gibiydi.

Ayağımdaki *yetişkin ayakkabıları* sayesinde Jude'un göz hizasında olmama rağmen kendimi birleşen ellerimize bakmaya zorluyordum. Ya da pürüzsüz ve neşeli sesiyle bize yeminlerimi-

SAKIN GELİNİ ÖPME

zi ettiren Carol'ın gümüş rengi saçlarını inceliyordum. Jude'un gözlerinde beni içine çeken, doğru düzgün düşünemediğimi hissettiren sihirli bir güç vardı. Hayatımın en büyük yalanını söylerken o gözlerin içine bakmak yanlış geliyordu. Sanki çok büyük bir kötü karma yaratacakmış gibiydi.

Gümüş nikâh yüzüğünü Jude'un parmağına takarken elim titriyordu. İnce, parlıtlı bir yüzüğü benim parmağıma takarken de onunkilerin titrediğini hissedebiliyordum.

Parmağımdaki yüzüğe bakarken donakalmıştım. Birlikte karar vermemiştik, sadece birbirimize takacağımız yüzükleri almak ve törende hazır etmek üzere sözleşmiştik. Bir tiyatro oyununun aksesuarı gibiydi, bundan daha uygun bir terim düşünemiyordum. Jude'un yüzüğünü Megan'la alışveriş merkezine gittiğimizde mağazaların birinden almıştım.

Fakat onun parmağına taktığı yüzük, pembe altın üzerine oturtulmuş gerçek küçük pırlantalara benziyordu. Birlikte izlediğimiz bir filmde ana karaktere yüzük verilirken bu tarzı *sevdiğimi* söylemiştim.

Kulak verdiğini düşünmemiştim bile.

Anlaşılan dinliyordu.

Şimdiyse nedenini bilmediğim halde içimden ağlamak geliyordu.

Carol elindeki küçük nikâh yeminleri kitapçığını kapatırken neşeyle, "Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin!" diye ilan etti.

Gelini öpmenin yasak olduğu konusunda anlaşmıştık. Carol'ın fark etmemesini ya da bizim tuhaf bir çift olduğumuzu düşünmemesini umarak, birbirimizi yanaktan öpecektik. Ancak yanağını öpmek için hareketlendiğimde topuğum nemli çime takıldı ve sendeleyerek Jude'a tutundum. Düşmemem için beni belimden tuttuğu halde yanağını denk getiremedim. Dudaklarım doğrudan ağzına geldi.

Belimdeki tutuşu sıkılaştı, hemen sonra beni kendine doğru çekti. Dudakları benimkilerle birleşti. Gözlerimiz kapandı. Elim kendi yolunu bulup ensesine uzandı. Yapmamaları gerektiğini bilmemize rağmen dudaklarımız sıcak ve nemli bir öpücükle buluşup birbirini soluksuz bırakmıştı. Ardından yavaşça, çekingen bir şekilde birbirimizden ayrıldık.

Tek bir öpücükle anlaşmamız bozulmuş, kaderimiz mühürlenmişti.

BÖLÜM 15

SKYLAR

Jude'la birbirimizden ayrılırken, "Tebrikler!" dedi Carol. "Ne kadar güzel ve tatlı bir çift oldunuz."

Gözlerimi Jude'un kurşuni griye dönen gözlerinden zorlukla ayırabildim. O öpücükten sonra dudaklarım bana yabancı gibiydi, üstelik aklı başında laflar söyleyecek durumda olduğumdan da emin değildim.

"Teşekkürler," dedi Jude. Sesi son derece düzgün ve normal çıkmıştı. "Bizim için buraya kadar gelmenize minnettarız."

"İsterseniz birkaç fotoğrafınızı çekebilirim," dedi Carol.

"Zamanınız varsa çok mutlu oluruz," diyerek birkaç adım ötedeki bir taşın üzerine koyduğum telefonuma doğru dikkatli adımlarla yürüdüm.

Jude'a bakamıyordum. Acaba o da benim gibi içten içe titriyor muydu?

Muhtemelen hayır.

Hissettiklerimin öpüşmemizle hiç alakası olmaması da mümkündü. Belki yine panik atak geçiriyordum. Belki sabah hiçbir şey yemediğim içindi.

"Her zaman evlendirdiğim çiftlerin fotoğraflarını çekerim," dedi Carol. Hoş bir gülümsemeyle telefonumu elimden aldı. "Şu büyük ağacın önünde durmaya ne dersiniz? Kırmızı yaprakları çok güzel görünüyor."

Carol'ın yönlendirmesiyle ağacın önüne geçtik, birbirine yaklaşımdan korkan on iki yaşındaki çocuklar gibi duruyorduk. Aramızda aniden oluşan tuhaflık, bıçakla kesilecek kadar yoğundu. Carol telefonumu ayarlamaya çalışırken gülsem mi, yoksa ağlasam mı bilemiyordum. Sonunda Jude kolunu belime doladı, kameranın *klik* sesini duyana kadar gülümsedik.

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Güzel!” dedi. “Şimdi isterseniz birbirinize dönüp öpüşün. İkinizin bu kadar utangaç durması çok şirin.”

Tanrım.

Yüzlerimizi birbirimize döndürdük. O tanıdık ve seksi gülümsemesi dudaklarının kenarlarında kıvrılıyor, onu öpmek *istememe* neden oluyordu. Jude nazik bir hareketle saçımı geriye attı ve yanağımı kocaman avucunun içine alıp çenemin altındaki başparmağıyla yüzümü yukarı doğru kaldırdı.

Ellerimi Jude’un göğsüne koyduktan sonra hafifçe omuzlarına kaydurdım. Bana doğru eğildiğinde, tıpkı filmlerde gördüğümüz gibi gözlerimi kapatıp ayaklarımdan birini kaldırdım.

Dudaklarımız birbirine yumuşacık bir şekilde dokundu. Jude ağzını benimkinin üzerinde kaydırıp dudaklarıyla benimkileri yakalayana kadar öpüşmemiz yumuşak bir dokunuştan ibaretti. Hafif bir iç çekişe benzeyen inlememi ağır ve şehvetli bir nefesle içine çekti. Eli yanağımı okşadı, geri çekilirken başparmağını çenemde yavaşça kaydırды. Ardından Carol’a dönerek onunla konuşmak için yanına yürüdü.

Orada öylece kalakalmıştım.

İkinci öpüşmemiz daha kısa olsa da yüzüme dokunuşu, o lanet gülümsemesiyle başparmağını çenemde gezdirmesi ve heyecan dolu gözleri kalbimi deli gibi attırmaya yetmişti.

Hâlâ öyle atıyordu. Dakikalar sonra bile.

Daha önce öpülmüştüm. En azından altı erkekle bunu deneyimlediğimi söyleyebilirdim. Birkaçıyla partilerde ve sinemada oldukça ileri gitmiştik, hatta ikisiyle sonuna kadar ilerlemiştim. Hepsi farklı zamanlarda olmuştu tabii. Bir yıldır kimseyle çıkmamıştım ama... Tanrı aşkına! Daha önce hiç kimse bir dokunuşla, iki kısa öpücükle Jude’un yaptığı gibi hissetmemi sağlamamıştı. Bugüne kadar kimse sadece yanağıma dokunmakla bacaklarımı güçsüz düşürmemiş, kalçalarımın titremesine sebep olmamıştı. Şimdi düşününce, takıldığım erkeklerden herhangi biri yüzüme dokunmamış bile olabilirdi. Memelerimi ve kıkırmı sıkıştırmaya çalışmakla daha çok meşgullerdi.

Yanağımın okşanmasının nasıl bir his olduğunu nereden bilecektim ki?

Yetişkin erkeklere özel bir hareket miydi?

Yoksa Jude’a özel bir şey miydi?

"Geliyor musun, Kıvılcım?" diye sordu. Carol'la birlikte eve doğru ilerlerken bana bakmak için arkasına dönmüştü.

Hişirdayan yaprakların üzerinde yürüyen Jude'a göz kırptım. Tam önünde güzel evinin kış bahçesi vardı, Cassie ve Gus bizi oradan izliyordu. İçimi tuhaf, hüzünlü bir his kaplamıştı. Bu görüntüyü sonsuza dek yüreğimde saklamak istiyordum.

"Evet." Ayakkabılarımı çıkardım ve çıplak ayaklarımla yürüyerek arkalarından verandaya gittim. Nikâh belgelerimizi imzaldıktan sonra Jude gereken ödemeyi yaptı. Teşekkür edip sarılarak uğurladığımız Carol, Volkswagen Beetle'ına binip gitti.

Her şey çok hızlı olmuştu. Sanırım baştan sona her şey otuz dakikadan kısa sürmüştü ve artık evliydik.

En azından yasal olarak.

Hiç konuşmadan içeriye girdik. Jude doğruca üst kata çıktı, bense hayvanlarla birlikte mutfakta oyalandım. Birkaç dakika sonra Jude her zamanki siyah tişörtü ve soluk kot pantolonuyla aşağıya indi.

"Biraz bilardo oynayacağım, dışarı çıkıyorum," deyip bana neredeyse hiç bakmadan ön kapıya yöneldi. "Görüşürüz."

"Tamam," diyemeden çoktan kapıdan çıkmıştı.

Sersemlemiş bir halde odama çıkıp bir iç çekişle yatağa atladım. Gus ve Cassie de benimle gelmişti, herhalde bacaklarıma yaslanıp biraz uyumayı umuyorlardı. Zaten günün geri kalanında battaniyelerin altında kıvrılıp yatma niyetindeydim. En azından bu tüylü bebekler yalnızlığımı kovalar, zihnimdeki düşünceleri uzaklaştırırdı.

Nedenini bilmediğim halde, kendimi kötü bir aşk filminin baş kahramanı gibi üzgün ve sarsılmış hissediyordum. Aslında törenden sonrası için hiç plan yapmamıştık. Sanırım günün devamını birlikte geçireceğimizi düşünmüştüm. Oysa şimdi aptallık ettiğimin farkına varıyordum. Biz sadece arkadaştık. Tören sadece formaliteydi. Jude'un beni sigorta poliçesine ekletebilmesi için yasal bir gereklilikti.

Bundan daha fazlası değildi.

Peki ya o öpücükler? İlki sakarlıktan kaynaklanan bir kazaydı, ikincisi de sadece poz vermek içindi çünkü Carol öpüşmemizi söylemişti.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Yanağıma dokunması... Herhalde Jude'un kadınlara yaptığı bir hareketti. tamamen alışkanlıktandı.

Hepsi bu.

Ön kapının sesiyle uyandım. Karanlık odanın içindeki yataktan doğrulurken hangi günde olduğumuzu ya da saatin kaç olduğunu algılayamıyordum. Komodindeki saat 21.30'u gösteriyordu.

Kahretsin. Altı saattir uyuyordum.

Jude mutfakta ses çıkararak bir şeyler yapıyordu. Cassie yataktan atlayıp odadan koşarak çıkınca ona mama vermeyi unuttuğumu fark ettim. Esneyerek yataarken giydiğim tişörtün altına bir tayt geçirdim ve sessizce merdivenlerden inmeye başladım.

Jude açık buzdolabı kapağının ardından bana bir bakış atarak, "Hey," dedi. "Uyuyor muydun?"

"Evet... Kitap okurken uyuyakalmışım."

"Yemek yedin mi?" Buzdolabından dilimlenmiş peynirle tereyağını çıkardı. "Peynir kızartacağım."

"Aç değilim."

"Sabah kahvaltısıyla öğle yemeğini yemedin, akşam yemeği de yememişsindir diye tahmin ediyorum. Bir şeyler yemen gerek."

"Şanslı..."

"Sana ekmek kızartayım."

"Tamam," dedim mutfak adasına yaslanarak. Yemek havamda değildim ama Jude haklıydı. Her gün yemem gerekiyordu. Siyah bir tavada sandviçinin malzemelerini pişirmesini, sonra kızartma makinesine benim için iki dilim ekmek koymasını izledim. Jude'un elleriyle yaptığı her şey göze kolay ve akıcı görünüyordu, sanki sihir numarası yapıyormuş gibiydi. Buraya taşındığımdan beri kendimi sık sık Jude'un ellerini izlerken, dövmelerine hayranlıkla bakarken, hatta şekillerin anlamlarını çözmeye çalışırken buluyordum.

Üstüne incecik tereyağı sürülüp tarçın serpiştirilmiş kızarmış ekmeklerin olduğu tabağı uzattığında, parmağında yüzük olmadığını fark ettim.

Nikâh yüzüğü dışındakiler parmaklarında duruyordu.

Hızlı olmuştu.

Jude karşımda sandviçini yerken hâlû ellerine bakıyordum. Aslında yüzüğü bu kadar çabuk çıkarmasından rahatsız olmuştum. Gündüz bana dokunuşunu, öperken yüzümü tutuşunu düşünmeden duramıyordum. Romantik ve sahiplenici hareketler gibi hissettirmişti.

Bunları düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Ekmeğimi bitirdikten sonra fırını açıp önceki gece sakladığımı, üstü alüminyum folyoyla kaplı tepsiyi çıkardım.

"Bunu senin için yaptım. Bizim için," dedim tepsiyi Jude'un önüne koyarken. "Daha önce yeriz diye düşünmüştüm ama sen gittin..." *Işık hızıyla uzaklaştın demek daha doğru olurdu.*

Jude peçetesiyle ağzını sildi, ardından bana sorgulayan gözlerle bakmaya başladı. Tepsinin üstünden folyoyu çekip aldım, altındaki damat smokini ve gelinlik şeklinde süslenmiş on tane çikolata parçacıklı kurabiyeyi gösterdim.

"Rebecca dün bunları yapıp süslememe yardım etti. Terapi-min bir parçası bu, sıfırdan bir şeyler pişirmem ve sonra yemem gerekiyor." Derin bir nefes aldım, yiyebileceğimden hâlâ emin değildim. "Daha hiç denemedim. Birlikte yapalım istedim."

"Skylar..." Jude'un derin sesinde belli belirsiz bir duygu tınısı duymayı beklemiyordum. Kurabiyelere bakarken bakışları yumuşamıştı. "Bizim için düğün kurabiyeleri yaptığına inanamıyorum."

"Mağazadaki şu sevdiğin kurabiyelerin aynısı, sadece üzerinde süsleme var. Umarım onlar seni rahatsız etmez."

"Dalga mı geçiyorsun? Süsleme olması çok daha iyi." Tepsiye elini uzatıp gelin süslemeli kurabiyelerden birini aldı. "Keşke bunları yaptığandan haberim olsaydı, evde kalırdım."

"Kurabiyeler için evde kalırdın yani, düğünümüzden sonra benimle takılmak için değil?" diye şaka yaptım.

"Tabii ki kurabiyeler için kalırdım. Bunların benim hassas noktam olduğunu biliyorsun. Tabii sahte karımla takılmak, pastadaki krema gibi olurdu." Jude göz kırparak gelin süslemeli kurabiyeden bir ısırık aldı. "Bu arada benzetme yapmaya çalışmadım."

"Nasıl olmuş?" diye sordu sahte eş. *Yani ben.*

"Çok lezzetli. Eğer yemeyi düşünüyorsan, ben hepsini bitirmeden bir tane al."

Tereddütlü bir şekilde damat süslemeli olanlardan bir tanesini alıp incelemeye başladım. Rebecca her adımda yanımdaydı. Taze malzemelerin hepsini göstermiş, her birinin ne işe yaradığını anlatmıştı. Tıpkı Jude gibi, o da iyileşme adımlarım konusunda sabırlı ve anlayışlı davranıyordu.

Gerçi Jude'la evleneceğimi söylediğim zaman biraz aksilik yapmıştı. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlatmak için öyle nedenler sıralamıştı ki listesi kilometrelerce uzardı. Üstelik hepsi geçerli nedenlerdi. Hislerini çok iyi anlıyordum, özellikle de tatsız bir boşanma yaşadığı için.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Jude. Ben hâlâ elimdeki kurabiyeye bakarken o üçüncüyü alıyordu. “Seni endişelendiren bir tarafı var mı? Rengi? İçindeki malzemeler? Hatırlattığı bir şey?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Hiçbiri değil. Sadece yeni.”

“Küçük parçalara bölmeye ne dersin?” diye öneride bulundu.

Öyle yapmak bazen işe yarıyordu. Neredeyse on santimetre çapında bir kurabiye, bir lokmada yutulacak parçalara bölündüğünde göze daha az korkutucu görünebiliyordu.

“Deneyeyim.” Küçük adımlarımın hepsini bildiği için minnettardım. Her terapi seansımdan sonra uzun uzun konuşuyorduk, Jude da samimiyetle dinliyordu. Sanırım gençken kısa bir süreliğine uyuşturucu tedavisi gördüğü için bunların ne kadar önemli olduğunu anlıyordu.

Kurabiyeyi ortasından ikiye böldükten sonra dört parçaya çevirdim, son olarak da tüm parçaları alıp daha küçük parçalar haline getirdim. Bir tanesini ağzıma sakince koydum ve bir süre dilimin üstünde beklettikten sonra yavaş yavaş çiğnemeye başladım. Çok fazla farklı doku ve tat vardı. Gevrek kısımların arasındaki çikolata parçacıkları ağzımda yumuşuyor, tatlı hissettiriyordu. Üzerindeki süsleme birazcık kaygandı. Boğazıma takılmıyor, midemi bulandırmıyordu.

Jude bana bakarken kaşlarını kaldırdı, tepki göstermem için bekliyordu. Bazen yeni yiyecekleri seviyor, bazen de tükürüyordum.

“Güzel,” dedim kurabiyeyi yuttuktan sonra. “Senin gibi takıntı haline getirmem ama kötü değil.”

Jude kıs kıs güldü. “Takıntı çok güçlü bir kelime.”

"Duruma uyduktan sonra..." dedim gülümseyerek.

Öpüşmeden sonra aramızın tuhaf olacağını düşünmüştüm ama öncesinde nasılsak hızla aynı halimize dönmüştük... Bugün olanlar sanki hiç yaşanmamış gibiydi. Öpüştüğümüzde bir şeyler hissetti mi diye düşünmek beni çıldırtıyordu. Bir yanım bunu umuyordu... çünkü ben hissetmiştim.

Peki bu ne anlama geliyordu?

Öylesine takılacak ya da flört edecek değildik.

Çarpık gülümsemesiyle bir parça kurabiye daha yiyişimi izliyordu. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Gerçekten mi? Ne düşünüyorum?" Aklımdan geçenler hakkında en ufak bir fikri bile olmadığını bildiğim için ona meydan okudum.

Bakışlarını benimkilere kilitleyip başını yana doğru eğdi. "Öpüşmemizi."

Bir anlığına nefessiz kaldım. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan bir yudum su içerken nereden anladığını düşünüyordum.

Sesimin normal çıktığını umut ederek, "Nereden çıkardın?" diye sordum.

"Yanılıyor muyum?"

"Sadece cevap ver."

Elini arkasına doğru attı, saçından siyah lastik tokayı çekip çıkardı ve başını salladı. Uzun saçları *rock* müzik videolarındaki gibi yüzünün etrafına düşmüştü.

"Çünkü ben de düşünüyordum."

"Ve?" dedim sabırsızca.

Tabaklarımızı alıp lavaboya götürürken, "Spor ayakkabılarını giymene izin vermeliydim," dedi.

"Gördün mü?" diyerek oyununa dahil oldum. "Yetişkin ayakkabılarını giyince, kendimi suratına yapışmış halde buldum."

Jude arkasını dönüp sırtıtarak bana baktı. "Merak etme, bebeğim. İlk değilsin."

Pislik.

"Buna eminim," dedim şakacı bir tavırla. Kalan son iki kurabiye'nin üzerini folyoyla kapattım. "Ama *ben* bunu yapan ilk karını'm."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Haklısın.”

“Bundan sonra senin yanında yüksek topuklu ayakkabı giymemeye dikkat ederim.”

Başını sallayarak onayladı. “İyi olur. Kazara gerçekleşecek başka öpücük istemiyorum.”

“Aynen.”

Birbirimize baktığımız sırada, aramızdaki boşlukta okulun laboratuvarında bulunandan daha çok kimya vardı. Jude’un çenesi gerilmişti. Kalbim kanatlanıp uçacak gibiydi.

Demek bu şekilde olacaktı. Şaka yaparak bundan kurtulmaya çalışacaktık.

Eli bana doğru uzanırken, “Kurabiyeler çok tatlıydı. Teşekkürler,” dedi.

Yeniden yanağıma dokunacağını anladığımda nefesimi tuttum... Bir öpücük daha vermek için yüzümü kendine doğru çekecekti.

Gözlerimi kapatıp bekledim.

Eliyle saçımı karıştırdı. “İyi geceler, Kıvılcım. Düğün günün kutlu olsun.”

Gözlerimi açtığımda gitmişti.

BÖLÜM 16

JUDE

Düğün günün kutlu olsun mu?

Böyle salakça bir lafı gerçekten söyledim mi... Hem de saçlarını karıştırdıktan sonra?

Dostum, kızla evlendin. Beş yaşında bir çocuk değil o.

Siktir. Bugün her şey yolundan sapmıştı.

On sekiz yaşında bir kızı asla öpmezdim. Genç kadınları arzulayan biri değildim.

Düğünler zehirdi.

Evlilikse lanet.

Bunu daha önce duymuştum, yaşadıklarım da kanıtıydı. Daha yirmi dört saat bile geçmemişken *yapmamamız* gereken şeyleri yapıyorduk.

Skylar tıpkı bir mıknaş gibi. Gece boyunca, eve dönüp onun yanında olmak istemiştim. Onu öptüğümde böyle hissetmişim, hâlâ aynı şekilde devam ediyordu.

Kahretsin, onu otoparkta ilk gördüğüm zamandan beri öyle hissediyordum. Zaman geçtikçe daha çok yakınlaşmamıza fırsat vermek yerine kaçıp gitmeliydim. Artık yasal olarak evliydik, evimde yaşıyordu. Kaçmama imkân yoktu.

Onu öptüğümü de unutmamam gerekiyordu. *Hem de iki defa.* Üstelik ona ve kendime, o çizgiyi asla geçmeyeceğime dair söz verdikten sonra.

Sözümü tutamamıştım. Aptallaşmış bir şekilde dudaklarımı anında onunkilerle buluşturmuştum.

Bir daha asla olmayacaktı.

Daha önce bir kadını öptüğüm için kafamda kıvılcımlar his-

SAKIN GELİNİ ÖPME

settiğim olmamıştı. *Lanet* olsun ki Skylar'la hissetmişim ve bu beni çok sarsmıştı.

Birkaç dakika önce banyodaki çeşmeyi açtığını duymuştum, şimdiyse odasından *Dark Side of the Moon* şarkısı duyuluyordu. Endişeliydim. Mutfaktayken bütün belirtileri görmüştüm. Kocaman açılmış ıslıl ıslıl gözleriyle bana baktığını, yüzükparmağımdan gözlerini ayıramadığını ve gelin damat süslemeli kurabiyelerini. Tabii kurabiyeler gerçekten çok güzeldi.

Skylar benden hoşlanıyordu. Bunda bir sorun yoktu, hatta hoştu ve tamamen karşılıksız da değildi. Ancak masum olarak başlayan duygular zamanla kalbini kırabilirdi. İhtiyacımız olan -Skylar'ın ihtiyacı olan- son şey buydu. Terapisi harika giderken herhangi bir şeyle, özellikle de benim yaptığım bir şeyle gerilemesine izin vermeyecektim.

Onun için aldığım küçük hediyeği daha önce vermeyi unutmuştum çünkü kurabiyeler aklımı başımdan almıştı. Çizmelerimi ayağımdan çıkardım ve holden geçip Skylar'ın odasına yürüdüm. Odanın kapısı aralık duruyor, yatağının yanındaki lamba loş, sarı bir ışık yayıyordu. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda Skylar'ın şifoniyerin önünde durduğunu gördüm, arkası bana dönüktü. Parmağındaki nikâh yüzüğüne bakıyor, elini hareket ettirdiğinde üzerindeki taşlar lambanın ışığında parlıyordu.

Kalbim duracak gibi oldu.

Bu yüzük, bir kadına verdiğim ilk mücevherdi. Nasıl bir şey istediğini biliyordum, bu yüzden onu bulmak için dört farklı kuyumcuya gitmiştim. Üzerinde badem şekilli pırlanta olan pembe altın yüzükler kolay bulunmuyordu, ayrıca ucuz da sayılmazdı.

Evliliğimiz sahte olabilirdi ama yüzük gerçektir.

Onu izlediğim sırada yüzüğü parmağından çıkarıp şifoniyerin en üst çekmecesine koydu.

Güzel. Yüzükleri takmamak konusunda aynı fikirdeydik.

Kapıyı çaldığımda Cassie havlayarak Skylar'ın ürküp sıçramasına neden oldu.

"Hey," dedi bana doğru döndüğünde. "N'aber?"

"İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Gördüğüm kadarıyla köpeğim yanına taşınmış," dedim şakayla. Cassie köşede duran pembe puantiyeli kedi yatağında yatıyordu, Gus ise yatağın üzerindeki polar battaniyeye kıvrılmıştı. Komodinin üstünde, yanan mum görünümlü pilli lambalardan vardı. Skylar perde asmıştı, duvarlarda şapka takıp hırka giyen kedi çizimlerinin olduğu eski moda posterler vardı. Odayı Skylar'ın dokunuşuyla görmek çok güzeldi. Artık ne soğuk ne de boş görünüyordu.

"Sanırım benden hoşlanıyor," dedi Skylar. "Peşimden buraya geliyor. Umarım sorun yoktur? İstersen kapıyı kapatır, içeriye girmemesini sağlarım."

"Hayır, sıkıntı yok. Yanında birilerinin olması güzel. İlgiyi çok sever."

Skylar uzun saçlarını arkaya doğru attı ve başını kaldırıp bana bakmadan önce perçemlerini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne oldu? Herhalde balayı için gelmemişsinizdir." Sağ kaşını kaldırmıştı.

Gülümsedim. "Kesinlikle hayır. Sana vermek istediğim bir şey var. Küçük bir şey." Arka cebimden bir dolarlık kazı kazan biletlerinden çıkardım. Skylar onları elimden alırken kaşlarını çatı.

"Ah... Çok teşekkür ederim. Hiçbir zaman kazanamadım."

"Ben de. Tabii bu daha çok sembolik bir şey. Buradan taşınana kadar her gün bir tane vereceğim. Sürekli ne kadar şanssız olduğunu söylüyorsun. Elbette her gün kazanmazsın ama eminim ayda birkaç defa, en azından bir dolar kazanırsın. Bunu her zaman iyi günlerin geleceğini hatırlatan bir işaret olarak gör."

"Jude..." Gözleri loş ışıktaki titriyordu. "Bu çok tatlı."

Siktir. Bunu tatlı değil, *eğlenceli* bulması gerekiyordu.

Omuz silktim. "Eğlenmek için yaptığım bir şey, hem sadece bir dolar."

Başını yukarı aşağı sallarken bileti sanki altından yapılmamış gibi tutuyordu. "Tamam ama bir gün büyük bir para kazanırsam, paylaşacağız."

"Tamamdır. Elli dolar üstünü paylaşırız."

"Anlaştık," dedi. "Senin önünde mi kazınmam gerekiyor?"

Alaycı bir cevap vermemek için kendimi tuttum. "İstediğin zaman yapabilirsin."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Kazanırsam sana söyleyeceğime söz veriyorum.”

“Kazı kazandan çok zengin olacağını sanmam.”

“Eğer olursam, karavan alırım.”

“Karavan mı?” diye tekrarladım.

“Evet, tekerlekli ev.”

“Karavanın ne olduğunu biliyorum. Corvette’inden sonra büyük bir sıçrama olur.”

Yüzüne şapşal bir gülümseme yayıldı. “İçinde yaşamak istiyorum. Ülkeyi gezip nereye istersem oraya giderim. İstedikim kadar kalır, sonra ayrılırım. Tek bir yerde takılıp kalmak istemiyorum.”

“Umarım karavanda şansın Corvette’ten daha iyi olur, yoksa yol kenarında çekici beklerken takılıp kalırsın.”

“Çok komik,” dedi Skylar. “İyi bir şey alırım. Motoru iyi durumda olan bir şey.”

Onun genç ve özgür ruhuna imrendim. Ne yazık ki fazla uzun sürmeyecekti. Birkaç yıl içinde o da herkes gibi iş, ev ve aile arasında sıkışıp kalacaktı.

“Eskiden buna benzer hayallerim vardı. Motoruma atlayıp yol beni nereye götürürse oraya gidecek, ucuz motellerde yaşayacaktım.”

“Neden yapmadın?” diye sordu.

“Çünkü aynı zamanda bir şeyler yemeyi de seviyorum. Kimse dağlarda motorla gezdiğim için bana para vermiyordu.”

Düşünceli bir halde dudağını ısırmaya başladı. “İşte bu yüzden her yerden yapılabilecek bir işim olacak.”

Hayat işte tam olarak bu kadar kolay olmalıydı.

“İyisin o zaman?” dedim eğilip köpeği okşarken. “Bugün olan her şeyin ardından?”

“Her şey derken?”

Ayağa kalktığımda sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım. “Evet... Resmi olarak evlenmek falan filan.”

Falan filan derken ne demek istediğimi ben bile bilmiyordum.

“Benim için her şey yolunda,” dedi Skylar. “Peki ya sen?”

“İyiyim.”

Her zamanki o tarif etmesi zor bakışlarıyla beni izlemeye başladığında, onu öpmek ya da saçlarını karıştırmak gibi saçma

sapan bir şeyler yapmadan önce odasından çıkmam gerektiğini düşündüm.

“Tamam o zaman, ben kendimi yatağa atıyorum,” dedim. “Herkes burada olduğuna göre, sanırım yalnız uyuyacağım.”

“Yoksa sen de mi burada uyumak istiyorsun?” diye sorduğu anda Skylar'ın gözleri kocaman oldu. Hemen ardından aceleyle ekledi. “Şaka yapıyorum.”

Gülerek başımı iki yana salladım ve kapıya yöneldim. “Bu durumda, bana iyi geceler demek kalıyor.”

Odama döndüğüme göre artık itiraf edebilirdim, koridorun diğer tarafında kucak kucağa yatmak dururken yalnız olmak berbatı.

BÖLÜM 17.

SKYLAR

“Farklı hissediyor musun?” diye sordu Megan. Törenden sonraki pazar günüydü ve yatağında oturmuş, onun getirdiği jel tırnak kitiyle tırnaklarımızı yapıyorduk.

“Neden farklı hissedeyim ki?”

“Çünkü artık *evlisin*.”

Gözlerimi devirdim. “Pek sayılmaz. Hiçbir şey değişmedi.”

Aslında değişmişti. Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Aniden, Jude’la aramda bir bağ hissetmeye başlamıştım. Sanki gözle görünmeyen bir iple birbirimize bağlanmış gibiydik.

“Farklı olan *bu*,” dedi Megan. “Sonunda seninle zaman geçirmek için evine gelebiliyorum.”

“Doğru. Buna çok seviniyorum.”

“Ben de. Güzel bir evde yaşayacağın ve hoş bir adamla evleneceğin kimin aklına gelirdi? Bu yıl senin yılın. Bence sonunda başına iyi şeyler geliyor.”

Haklı olmasını umuyordum.

“Jude’la ben sadece ev arkadaşınız, Meg. Evlilikten bahsetmeyi bırak. Ayrıca okuldan kimseye söyleme. Erik’e bile.”

“Söylemeyeceğime dair söz verdim. Endişelenme.”

Ona inanmak istiyordum ama Megan konuşmayı seven biriydi. Bu yüzden ağzından kaçırıp birine, hatta herkese söylemesinden endişeleniyordum. O gevşek ağızlı sürtükler durumumu öğrenirlerse asla susmazlardı.

“Erik’le nasıl gidiyor?” diye sordum.

Hoşlandığı çocuğun adı geçtiği an Megan’ın yüzünde kocaman bir gülümseme oluşması çok tatlıydı.

“Erik çok tatlı, Sky. Sana yemin ederim ona doyamıyorum. Onunla takılmak istediğim için bugün neredeyse buraya gelmeyecektim.”

Ojelerimi dizerken, "Vay canına, teşekkürler," dedim.

"Öyle söylemek istemedim. Seninle olmayı çok sevdiğimi biliyorsun. Buradayım, değil mi? Söylemek istediğim şey, Erik'le olmayı gerçekten seviyorum. Beni sürekli güldürüyor. Ayrıca pisliğin teki değil. Benden cidden hoşlandığını hissediyorum. Beni akşam yemeğine çıkanyor. Kısacası beni önemsiyor. *Gerçek bir erkek arkadaş gibi, daha önceden görüşüp bazen takıldığım tipler gibi değil.*"

"Sadece eğlenceli bir şeyler istediğini sanıyordum. Sana âşık olmasını istemediğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Öyle bir şey söylemedim, yoksa söyledim mi?" Megan şapşal bir ifadeyle gülümsedi. "Sanırım fikrimi değiştirdim."

"Meg... Ona âşık mı oluyorsun?"

Megan'ın yanakları kızardı, inanılmaz tatlıydı. "Olabilir."

"Aman Tanrım," dedim mutlulukla. "Ona söyledin mi? Peki ya o söyledi mi?"

Megan başını iki yana sallıyordu. "Henüz değil ama hislerimizin karşılıklı olduğundan eminim."

"Bu harika. Geçen yıl ineğin teki olduğunu düşünüyordum. Ona şimdi bir bak!"

"Öyle değil mi? Hayat çok tuhaf."

Başımın altına onaylayıp güvenli olduğunu umarak elimi UV ışığının altına yerleştirdim. Megan'ın internetten aldığı şeyler konusunda biraz pimpirikliydim.

"Sana birini bulup ikili randevuya çıkmalıyız. Hatırlıyor musun, hep büyüdüğümüzde birlikte randevulara çıkmak isterdik? Erik'le arkadaşı Carson'dan konuşuyorduk. Biraz garip biri ama senin için eğlenceli olabilir."

Burnumu kırıştırdım, bir anda içim ürpermişti. "İsmi Carson olan biriyle çıkmam."

"Neden olmasın? Tatlı biri... Tuhaf bir şekilde."

Harika. Kulağa ne kadar da cazip geliyordu.

"Çünkü 'Carson' birinin ancak soyadı olur," diye cevapladım. "Gerçek bir isim bile değil, iki kelimeyi birleştirmişler sadece."

Megan hayal kırıklığıyla yüzüme bakıyordu. "Bu sadece bir isim, Skylar."

"Hoşuma gitmedi."

Oflayarak turnağını törpülemeye başladı. "Çok acayıpsın. Olabilecek en tuhaf şeylere takılıyorsun."

“Yani?” dedim sırtarak.

“İyi de seçeneklerini sınırılıyorsun. Yiyecekler ve erkekler konusunda o kadar seçici olamazsın. Yoksa sonsuza kadar aç ve bekâr kalırsın.”

“Ben yemek seçmiyorum, Meg,” dedim savunmaya geçerek. “Erkek seçtiğim doğru ama yemek seçmiyorum. O tamamen farklı bir durum.”

Megan’ın omuzları düştü. “Özür dilerim, öyle demek istemedim. Yiyecek konusunun elinde olmadığını biliyorum. Hem daha iyiye gidiyorsun. O kurabiyeyi yediğin için seninle gurur duyuyorum.”

Tırnak yapma aparatıyla birlikte yukarıya çıkmadan önce kalan iki düğün kurabiyesini yemiştik.

“Terapistimi seviyorum. Sanki bir doktorla değil, arkadaşım-la konuşuyormuşum gibi hissettiriyor. Kadını sadece birkaç defa gördüm ama şimdiden bana yardımının dokunduğunu düşünüyorum. Yeme bozukluğum dahil, her konuda konuşuyoruz.”

Megan’a antidepresan kullanmaya başladığımı söylemeye hazır hissetmiyordum. Kelimenin kendisi bile rahatsız hissetme-neden oluyordu. *Antidepresan*. Ben depresyonda değildim. Aksine mutluydum ve hedeflerim vardı. Tüm gün yatak odasına tıkalıp kalan, çıkmayı reddeden, keşke var olmasaydım diyen biri değildim.

“Terapist, sigorta için evlenmen konusunda ne düşünüyor?”

Ahh. Böyle söyleyince kulağa çok kötü geliyordu. Sanki sigorta sahteciliği yapıyormuşum, hatta Jude’u kullanıyormuşum gibi anlaşılıyordu.

“Başta ona söylemek istemesem bile, bana yardım edebilmesinin tek yolu ona karşı dürüst davranmamdı. Şok olmasına rağmen işi beni yargılamamasını gerektiriyor. Jude olmasaydı terapistten randevu dahi alamazdım.”

Henüz Jude’un sigorta poliçesine dahil olmadığım için ilk birkaç görüşmenin ücretini nakit ödemiştım. Ancak sigorta olmadan uzun süre terapi görecekt olursam, daha bir ay bile geçmeden param biterdi ve bırakmak zorunda kalırdım.

“Doğru,” dedi Megan. “Gerçekten çok acayip bir durum.”

“İşte bu yüzden, sadece bilmesi *gereken* insanlar öğrensin istiyorum. Kimsenin beni yargılamasına ihtiyacım yok.”

"Anladım, aşkım. Endişelenmene gerek yok." Megan ellerime baktı. "Senin ojenin rengini daha çok beğendim. Neden bu elektrik mavisi denen ojeyi sürmeme izin verdin ki?"

Ben sonbaharı andıran, mercan benzeri bir renk seçmiştim. Megan da fosforlu mavi istemişti.

"Beni dinlemezdin ki," dedim sataşarak.

Megan güldü. "Beni iyi tanıyorsun. Sanırım idare etmem gerekecek. Baştan yapmak için fazlasıyla tembelim."

Turnaklarımızı yapmayı bitirdiğimizde her şeyi temizledik ve yere oturup en sevdiğimiz *reality* televizyon programları hakkında dedikoduya başladık. Programlarda yaşanan kaosların bağımlısı olduğumu itiraf etmeliydim, özellikle de ilişkilerle ilgili olanların.

"Törende çekilen fotoğrafları görmek ister misin?" diye sordum. Öncesinde yaklaşık on dakika bunu sorup sormamayı düşünmüştüm. Daha önce *İlk Görüşte Evlilik* programını uzun uzun konuşmuş ve yabancı biriyle evlenmenin çok acayip olduğunu düşünmüştük, bu yüzden fotoğrafları Megan'a göstermek uygun gibi gelmişti.

"Fotoğrafların var ve bana daha yeni mi gösteriyorsun?" dedi Megan. "En yakın arkadaşın olduğumdan emin miyiz?"

Kahkaha atarak telefonumu aldım, Jude'la benim yan yana olduğumuz ilk fotoğrafı açtım. Gece tüm fotoğrafları düzenlemiştim. Şimdi gerçekten çok daha hoş, hatta rüya gibi görünüyorlardı.

"Çok tatlı görünüyorsun!" dedi Megan. "Eteğin harika!"

"Teşekkürler." Sonraki fotoğrafa geçtiğimde Megan telefonu elimden alıp parmak hareketleriyle fotoğrafı büyüüttü.

"Dur bakayım... Siz ikiniz *öpüşüyor musunuz?*"

"Kısacık bir temastı sadece. Nikâh memuru o şekilde poz vermemizi söyledi. İşin aslını bilmiyor, biz de gerçek bir çift gibi görünmeye çalıştık."

"Hımm... *Oldukça* gerçek görünüyor. Topuklu ayakkabılarının içindeki seksi ayak kaldırışına baksana!"

"O ayakkabıları bir daha asla giymem. Neredeyse boynumu kıracaktım."

"Jude'un yanağına koyduğu o el... *Mükemmel*. Ayrıca dövmeleri resmen ateş gibi. Fotoğrafa biraz daha bakarsam yumurtalıklarım patlayacak."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Öyle değil mi?” dedikten sonra fotoğraflara belki ellinci defa bakmak için telefonu geri aldım. Carol neredeyse hepsinde bizi mükemmel bir anda yakalamıştı. Jude’la birbirimizin gözünün içine bakarken. Dudaklarımız birbirine dokunurken. Jude’un başparmağı yanağımı okşarken.

Tanrım. Gerçek bir yeni evli çift gibi *görünüyorduk*. O anda ben bile öyle hissetmiştim. Fotoğraflar çok yanıltıcı olabiliyordu.

Şu *gelini öpebilirsin* geleneğine de lanet olsun! Onun yüzünden Pandora’nın kutusu açılmıştı.

“Göz kamaştırıcı görünüyorsun,” dedi Megan. “Jude’un ellerini üzerinden alamamasına şaşırmadım.”

“Elleri üzerimde *değildi*.”

“Erik’i mezuniyetten sonra birkaç dövme yaptırmaya ikna etmeyi deneyeceğim. Çok seksi bir şey.”

Aynı fikirdeydim. Jude kesinlikle dövmelerden hoşlanmaya başlamama neden olmuştu. Tıpkı Megan gibi ben de birkaç dövmesi olan biriyle çıkmayı çok isterdim.

“Sence mezuniyetten sonra hâlâ birlikte olur musunuz?” diye sordum.

Megan’ın gülümsemesi yavaşça kayboldu, bana gözlerini kısararak bakıyordu. Keşke böyle bir şey sormasaydım. “Neden olmayalım?”

“Kimseyle üç aydan uzun süre çıkmadın. Ciddi bir şeyler yaşamak istediğini düşünmemiştim.”

“Daha birkaç dakika önce sana açık bir şekilde Erik’e âşık olduğumu söyledim.”

“Biliyorum, sadece *aşk* anlamında aşktan bahsettiğini anlamamıştım. Yani uzun vadeli aşktan.”

“Nasıl yani? Bilmediğim başka *aşk türü* mü var?”

Aslında çok vardı ama biz sadece liseli genç kızlardık. İkimizden biri, *aşk* gibi aşkın gerçekten ne olduğunu biliyor muydu ki?

Skylar arabasından çıkıp garaj yolunda yürürken, “Yolculuk nasıl geçti? Birkaç böcek yuttun mu?” diye sordu. Sonunda boş bir cumartesi günü denk getirince *Harley* motorumla tüm gün dolaşıp eve daha yeni dönmüştüm. Garaj kapısını açıp motosikleti içeri iterken Skylar beni izliyordu.

“İyiymi. Bu defa ağzıma kaçan böcek olmadı. Senin iş nasıl geçti?”

“Yoğun,” diye cevap verdi. “Cumartesi günleri çalışmaya alışkın değilim.”

Tiştörtümü çıkarıp alnımdaki ve yüzümdeki teri sildim. Skylar’ın bakışlarının göğsüme odaklandığını, ardından karın kaslarıma doğru kayarken dudaklarının hafifçe aralandığını fark etmiştim. Ben de en az onun kadar suçluydum. Gözlerim, göbek deliğinin hemen üstünde düğümlendiği ince beyaz bluzunun altından görünen çıplak karnına ve narin etini delip geçen ince gümüş halkaya müknaş gibi çekilmişti. Göbek deliğindeki *piercing*’in ucunda sallanan, gözleriyle aynı renkteki turkuvaz taş güneşte parlıyordu.

Siktir. Eğer isterse mankenlik bile yapabilirdi. Upuzun dalgalı sarı saçlar, uzun bronz bacaklar, düz bir karın, parlattıcı sürülmüş pembe dolgun dudaklar, yırtık kot pantolonu ve kovboy çizmeleri. Okyanus rengi gözleri her zaman sayısız duyguyla dolup taşıyordu. Bir an ıslıl ıslıl parlıyorken hemen sonra bilgece bakabiliyordu. Kahretsin, o gülüşü yok muydu? Skylar’ın en sevdiğim kıvrımıydı.

Tüm bu mükemmelliğin on sekiz yaşında bir genç kızda olduğunu hatırladığım an gözlerimi üzerinden çektim.

Bu kız beni yoldan çıkaracaktı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Bugün dışarı bök gibi sıcaktı," diyerek motorun arkasına koyduğum çantayı boşalttım.

Skylar parmaklarını benzin tankının üzerindeki kurt kafası tasarımının üzerinde gezdirdi, sonra motosikletin yıpranmış selesine dokundu. Avucunu derinin üzerinde gezdirirken okşar gibi düzleştiriyordu. İçimde hiç bilmediğim bir kıskançlık duygusu alevleniyor, keşke dokunduğu ben olsaydım diye düşünüyordum.

"Daha önce hiç motosiklete binmedim," dedi hevesle. "Bir gün seninle birlikte gelsem mi?"

Teklifi çok cazipti.

Fazla cazip.

Hayır. Etrafımızda ağaçlar ve masmavi gökyüzünden başka hiçbir şey ya da hiç kimse olmazdı. Skylar'ın kolları belime sarılıyken, bacaklarının arasında sıkışmış halde saatlerce dağlara tırmanan bir yolculukta kendime güvenemezdim.

Aramızdaki bu yavaşça yanan ve flörtle beslenen ateşten etkilenişiyordum. Düğün günü öpüşmemizin üzerinden iki hafta geçmesine rağmen, anısı geceleri yalnız kaldığımda zihnimi işgal ediyordu.

Tişörtümü omzuma atıp Skylar'a göz kırptım. "Boyun buna binmek için yeterince uzun değil, Kıvılcım."

Skylar'ın dudaklarında flörtöz bir gülümseme kıpırdandı. "Motordan mı bahsediyorsun, yoksa kendinden mi? Çünkü ikini de idare edebilirim diye düşünüyorum."

Siktir.

Başımı iki yana sallayarak güldüm. "Bu cevabı hak ettim, değil mi?"

"Kesinlikle hak ettin."

Konuyu hızlıca değiştirmek için, "Yemek yedin mi?" diye sordum. "Kyle'la buluşmadan önce duş alıp pratik bir sandviç yapacağım."

Skylar başını salladı. "Rebecca'yla birlikte çorba içtik."

Birlikte garajdan çıkarken, "Eve geç gelirim," dedim. Ardından kapıyı hızla çarparak kapatıp kilitledim.

"Ben *Outlander* izleyeceğim, büyük olasılıkla eve geldiğinde uyanık olurum."

"Yeniden kilt giymiş adamları mı izleyeceksin?"

"Evet." Skylar yan gözle bana bakıyordu. "Belki sen de giymeyi deneyebilirsin. Bacakların güzel."

"Görüntüye dayanabileceğini sanmıyorum."

Birlikte eve doğru yürürken Skylar sırtıyordu, ön kapıyı sonuna kadar açıp ona yol verdim.

Bizi Cassie'nin sallanan kuyruğuyla, Gus'un kesik kesik miyavlaması karşıladı.

"Gus yavaş yavaş bir köpeğe dönüşüyor," dedi Skylar. "Eve geldiğimizde artık kapıya koşmaya başladığını fark ettin mi?"

"Ben eve geldiğimde karşılama çok daha iyi, üçünüz birden karşılamaya koşuyorsunuz."

Koluma şakadan bir yumruk attı. "Kes şunu. Seni görmek için gelmiyorum, insanların girip çıkmak için kullanabildiği bir ön kapının olması beni heyecanlandırıyor."

"Berbat bir yalancısın."

Merdivenleri tırmanmaya başlamıştım ki Skylar arkamdan, "Sandviçini ben hazırlayayım mı?" diye seslendi.

"Sormana gerek var mı?"

Çavdar ekmeğine yaptığı ızgara hindili ve İsviçre peynirli sandviç, çoğu yiyeceği yemekten korkan biri için fazlasıyla güzeldi.

Possum's Den doldurulmuş hayvanlarla dekore edilmesiyle ün salmış küçük bir bardı. En dikkat çekici olanı da bir zamanlar bar sahibinin beslediği, şimdilerde barın arkasındaki bir rafta duran şaşı gözlü bir keseli sıçandı.

Ayrıca kızartılmış ekmek ve peynirden hazırladığı hamburgerleri muhteşemdi. Yanında ev yapımı balzamik ketçapla servis ediyorlardı.

Skylar'ın yaptığı hindili sandviçi yememiş olsaydım, kesinlikle peynirli hamburgerden yerdim.

"İyi ki gelebildin." Kalabalığın içinden geçip arka tarafta her zamanki yerimize geldiğimde Kyle sırtıma şaplak attı.

"Geç gelmem hiç gelmemiş olmamdan daha iyi, öyle değil mi?" İçeriye şöyle bir göz gezdirdim. Cumartesi akşamı için bile alışılmadık derecede kalabalıktı. "Bedava bira falan mı veriyorlar?"

Kyle omuz silkerek bana bir bilardo istakası uzattı. "Sanırım

SAKIN GELİNİ ÖPME

üniversiteli çocuklar bir maç kazanmışlar. Kızlar çok seksi, sarhoş olmaları da uzun sürmez.”

Nişanlısı tarafından terk edildiğinden beri kasabadaki dişi popülasyonunu, çim biçme makinesiyle dolaşan bir bahçıvan gibi azaltıyordu.

Kyle topları ayarladığı sırada barmene birayla birlikte istakalar için tebeşir getirmesini işaret ettim.

“Bugün motorla çıktın mı?” diye sordu Kyle.

Başım la onayladım, ardından masaya doğru eğilip açılış vuruşunu yaptım. “Sen de gelmeliydin. En az iki yüz elli kilometre uzağa gitmişimdir. Bu sezon bir daha çıkma şansım olmayabilir.”

“Debriyaj telim hâlâ kopuk.”

Biramdan bir yudum aldım ve masamıza geri koydum. Başımı hafifçe kaldırdığımda her hareketimi izleyen, üstelik bunu gizlemeye bile çalışmayan kızıl saçlı bir kız gördüm. Hızlı bir şekilde onu süzdüm. Gülümsemesi güzeldi. Makyajla yirmili yaşlarında gösteriyordu, belli ki makyajsız otuzlarındaydı. Kısa etek. Yüksek topuklu ayakkabılar. Beline kadar uzanan kıvrıcık saçlar. V yakalı dar bluzunun göğüs dekoltesinin üzerine düşen ince altın sarısı zincirler. Kalın siyah kalemle belirginleşen gözler...

Onun için av olabilirdim.

Göz teması kurmamızı fırsat bilerek elinde kokteyliyle yanıma geldi.

“Dövmelerine bayıldım,” dedi yüksek sesle, parmaklarını kol kaslarıma geçirmişti.

Elini kolumda gezdirmesini izledikten sonra bakışlarımı kaldırıp onunla göz göze geldim.

“Adın ne, kızıl?”

Başını yana doğru yatırdı, cevap vermeden önce uzun ve ayaklı kadehindeki pipeti dudaklarıyla sarıp parlak pembe renkli sıvıdan içti.

“Jolie,” dedi.

“Hadi, Şanslı. Senin sıran,” diye seslendi Kyle.

Kızın kahverengi gözleri iyice açıldı, ardından dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleşti. “Adın Şanslı mı?”

Başım la onayladım.

Jolie'nin eli kolumda yukarı doğru ilerleyip tişörtümün kolundan içeri girdi, uzun tırnakları tenimi yırtıcı bir kuşun pençeleri gibi çiziyordu.

Bana iyice yakınlaştı, nefesi kulağıma değecek kadar yakınımda duruyordu. Parfümü duyularımı ele geçirmişti ama hoşuma giden bir koku değildi. "Şanslı hissetmek ister misin, Şanslı? Ben çok isterim."

Kıs kıs gülerken bakışlarım sıkıldığını belli ediyordu. "Ah be, kızıl. Bundan daha iyisini yapmalısın."

Yavaşça uzaklaştığım sırada, Jolie'nin gülümsemesi yerini memnuniyetsizlikle çatılmış kaşlara bırakmıştı.

Bilardo masasına dönüp omzumun üstünden ona bir bakış attım. Jolie arkadaşlarının yanına döndüğü halde hâlâ beni izliyordu.

Kyle biz oyuna devam ederken Jolie'ye bakıyor, dikkatini çekmeye çalışıyordu. Başarılı olamamıştı. Belli ki onun gözüne kestirdiği kişi bendim.

Kadımlarla tanışmak, lise günlerimizden beri Kyle'ın benimle rekabet ettiği bir spor dalı gibiydi. Kızı hangimizin elde edeceğini umursamıyordum. Her hafta sonu biriyle seks yapmak o kadar da önemli değildi.

Fakat Kyle her hafta bardan farklı bir kadınla çıkmak zorundaymış gibi hissediyordu.

Kyle'la oyunumuz bittiğinde, Jolie'yle sarışın bir arkadaşı bize doğru yaklaştılar ve lades kemiği gibi ikiye ayrıldılar. Sarışın olan arkadaşımın yanına giderken kızıl da yeniden bana yaklaşılmıştı.

"Bana adını söyleyecek misin artık, yakışıklı?" diye sordu Jolie. İçkimi bitirdim. "Adımı zaten biliyorsun."

Kaçasını benimkine yaslayıp sarhoş gözlerini üzerime dikmişti. "İçimden bir ses, bunun takma ismin olduğunu söylüyor."

"Bununla yetinmek zorundasın."

Jolie'nin parmakları saçlarımın uçlarına değiyordu. "Buraya sık gelir misin?"

Orijinal sohbet konusundan puan alamayacağı belli olmuştu.

"Beni tavlamaya mı çalışıyorsun, yoksa sıkıntıdan uyutmaya mı?" diye sordum şakayla karışık.

Jolie kıkırdadı. "Sert adamsın, değil mi?"

"Beni bu kadar sıkmasaydın sertleşebilirdim, tatlım."

Sol tarafımda duran Kyle'ın dili sarışının ağzında, eliyse bluzunun içindeydi. Jolie ikisinin öpüşmesini izlerken dudaklarını yalıyordu.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu. "Caddenin aşağısında bir motel var."

Bir zamanlar o motelde öyle çok kalıyordum ki odalardan birinin numarasını çıkarıp benim adıma vermemiş olmaları şaşırtıcıydı.

Biriyle beraber olmamın üzerinden uzun zaman geçmişti. Artık elimi dinlendirsem iyi olacaktı.

Tam kızın belini kavrayıp arka kapıya yönlendirecektim ki zihnimde Skylar'ın gülümsemesi canlandı.

Bugün bana hindili sandviçi verirken gözleri parlıyordu. Rengi ve kokusu midesini bulandırmasına rağmen, ince bir tabaka acı hardal sürerek tam sevdiğim gibi hazırlamıştı.

Yanağımın içini ısırdım.

Jolie'nin eli bileğimi okşuyordu.

"Hadi," diye fısıldadı. "Saçımın rengi gerçek mi, yoksa değil mi öğrenebilirsin."

Sertçe iç geçirdim. "Hayır demek zorundayım. Biriyle beraberliğim var."

Jolie dudaklarını yanağıma dayayıp fısıldadı. "Sen söylemezsen ben de söylemem."

Eskiden bu kadar açık konuşulmasından tahrik olurdum.

Şu anda, sadece kirli hissettiriyordu.

"Sonra görüşürüz, kızıl."

Bu defa yanından ayrılıp bara doğru giderken dönüp bakmadım. Kyle'in otoparktaki randevusundan dönmesini beklediğim süre boyunca gözleri şaşı olan sıçana bakarak sodamı içtim.

"Senin neyin var?" diye sordu Kyle geri geldiğinde. "Kızıl saçlı hatun çok seksiydi. Sarışın yerine onu tercih ederdim."

Kalabalığın arasından daha küçük ve sessiz bir masaya doğru ilerlerken Jolie'yle arkadaşının yanından geçtik. Yanlarında iki adam vardı. Jolie bana gülümseyince başımı iki yana sallayarak sırtıttım.

Masaya oturduğumuzda, "Eh, ben o kadar beğenmedim," dedim.

Kyle, *Mind Eraser* kokteyli kafaya diktikten sonra bakışlarını üzerime sabitledi. "Nasıl beğenmemiş olabilirsin?"

Sandalyemde arkaya doğru yaslandım, parmaklarımı kadehimin buğulanan kısmında gezdiriyordum. "Delice bir şey yaptım."

"Dökül bakalım."

"Seks hikâyesi anlatmıyorum, göt herif."

"Ah." Kyle öksürdü ve kendine çekidüzen verdi. "Affedersin."

"Evlendim," dedim pat diye.

Söylediğimi duyduğunda donakaldı, ardından kahkahayı patlattı. "Güzel hikâye, Şanslı. Komik bile değil!"

"Ben çok ciddiym." Yüzümdeki sert ifadeyi bozmadan ona baktığımda yavaş yavaş gülmeyi bıraktı.

"Dur bir dakika... Hadi ama." Şaka yaptığımı söylememi bekliyor, durmadan kirpiklerini kırıştırıyordu. "Sen *ciddi* misin?"

"Evet."

"Hassiktir. *Kiminle* evlendin?"

Sabah kalktığımda Kyle'a içimi döktüğüm için pişman olacağım kesindi. Ancak o benim arkadaşımdı, üstelik birine anlatmaya ihtiyacım vardı. Şerefsiz biri gibi davranmadığı zamanlarda iyi bir adam olabiliyordu.

"Tanıdığın biri değil," diye yalan söyledim. Skylar olduğunu söylememeye karar vermiştim.

"Kim peki?"

"Tanıştığım bir kız. Hem zaten birlikte değiliz. Onunla evlendim çünkü durumu kötüydü."

"Siktir, yeşil karta mı ihtiyacı vardı?"

"Hayır, bizim kasabada yaşıyor. Bazı sağlık sorunları var ve sigortaya ihtiyacı vardı. Çok boktan koşullarda yaşıyordu, güvenli bir yerde değildi. Ben de düşündüm ve dedim ki... Neden olmasın? Ona yardım edeceğim."

Kyle masanın kenarını sınıksız tutuyordu. "Aklını mı kaçırdın, dostum? Sen evlilik fikrinden bile nefret edersin."

"Biliyorum ama bu gerçek bir evlilik değil. Sadece kâğıt üstünde evliyiz."

Kyle bana bakarak birasını tek seferde içti. "Bir tane daha lazım."

"Bence yeterince içtin."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Sırf sağlık sigortası olsun diye çok tanımadığın biriyle evlendin. Kız şimdi senin evinde mi yaşıyor?"

Başımı onaylarcasına salladım. "Tam olarak öyle."

"Çirkin mi? Çirkin olması lazım."

Çenem kasılmıştı. "Hayır. Çok seksi ve güzel."

"Kenar mahalle faresi mi?"

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Hayır, sık kafalı."

"Umarım başına bela olan biri falan yoktur. O işlere karışmak istemezsin, dostum."

"Görüştüğü kimse yok. Sadece kötü şeyler yaşamış iyi ve normal bir kız."

"En azından yatıyor musunuz?"

"Bunu anlamamanın senin için zor olduğunu biliyorum ama ben günün yirmi dört saati sikimle düşünmüyorum."

Kyle bana on kafalı bir yaratıkmışım gibi bakıyordu.

"Düğün yaptınız mı? Beni davet bile etmedin, öyle mi? Sağdıcın olmam gerekmiyor muydu?"

"Düğün olmadı. Sadece özel bir tören yaptık."

"Çok boktan bir şey bu."

Omuz silktim. "Biri için iyi bir şeyler yapmak istedim. Güzel bir his."

Ciddi tavrım onun biraz ayılmasına neden olmuştu. "Peki bu nasıl bir sistem? Kızın kendi odası mı var?"

"Tabii ki var. Erin'in eski odasında kalıyor."

"Bu durum ne kadar sürecek? Sonsuza kadar mı?"

"Hayır, en fazla bir yıl sürer. Ardından boşanacağız, o da taşınacak. Geçici bir şey yani."

Kyle'in kafası o kadar karışmıştı ki gözlerini durmadan kırpıştırıyordu. "Böyle bir şeyi senden asla beklemezdim, dostum. Kafam uçtu gitti." İçi boşalınca hızla uzaklaşan balon gibi bir ses çıkardı.

"Aynen, benimki de."

"O yüzden mi kızıl saçlı hatunla takılmadın? Gereksiz yere evli erkek suçluluğu falan mı yaşıyorsun?"

Evet.

Bu hiç mantıklı değildi. Skylar'la gerçekten evli değildik. Sevgili bile değildik. Sikimi istediğim herkese sokmakta özgürdüm.

Ama nedense... istemiyordum.

İnkâr etmeden önce bir anlığına duraksayarak, "Bilmiyorum. Olabilir," dedim. "Kız sadece dövmelerimle ilgileniyordu."

"Yani? Kimin umurunda?"

Cebimde telefonumun titrediğini hissettim, çıkarıp baktığım-

da Skylar'dan mesaj geldiğini gördüm. Cassie'yle Gus'ın kanepe-
pede sarmaş dolaş yatarken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti.

Skylar: Tanrım! Şunların tatlılığına bak. Birbirlerine bayılıyorlar!

Gülümseyerek hızlıca cevap yazdım.

Ben: Çok tatlı. Kiltli adamlar nasıl?

Skylar: Seksi. Bilardo nasıl? Topları doğru deliklere sokabil-
din mi? ;-)

Ben: Haha. Her zamanki gibi :-)

Kyle başıyla telefonumu işaret ederek, "Kim o?" diye sordu.

"O işte."

"Karın mı?"

Karım. Kulağa çok garip geliyordu.

"Hı hı."

Telefonu cebime geri koyarken Kyle'ın gözleri kısılmıştı.
"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki ondan hoşlanıyorum."

"Hayır, yani ona *tutuldu*n demek istiyorum. Hislerin anlaşılıyor.
Hiç böyle gülümsemezsin sen."

Sıçtım. O kadar belli oluyor muydu?

"Ben her zaman gülerim," dedim savunmaya geçerek. "Ayrıca o da sadece arkadaşım."

"Onunla tanışabilir miyim?"

"Seninle karşılaşmaya hazır olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Belki bir gün."

Omzuma hafifçe bir şey değdiğinde başımı kaldırıp baktım. Jolie bizim masanın yanından lavabolara doğru yürüyordu. Kyle eğilip yerden küçük bir parça peçete aldı. Biraz inceledikten sonra bana doğru attı. "Kızın telefon numarası."

"Hangi kızın?"

"Kızıl saçlının. Sanırım masaya bırakmak istedi ama sarhoş kıcıyla denk getiremedi."

Gülerek peçeteyi ona geri attım. "Sende kalsın. Ben ilgilenmiyorum."

Kyle peçeteyi katlayıp cüzdanına koydu. "O zaman bunu sak-

layayım. Her yerime şu geçici dövmelemlerden yaptırdıktan sonra boka üşüşen sinekler gibi etrafımda dolansın."

Esnerken kollarımı açıp gerindim ve boynumu kütlettim. "Gitsem iyi olur. Sırtım beni öldürecek."

"Gidecek misin?" dedi kollarını masaya dayayarak. "Daha çok erken. Hadi birkaç *shot* atalım ve masaya kızları davet edelim ki gecikmiş bir bekârlığa veda partisi olsun."

Ayağa kalkıp deri ceketimi giydim, ardından yakasını dikleştirdim. "Artık kendime iki içki sınırı koydum. Sen eve gidebilecek durumda mısın? İstersen götürebilirim."

"O kadar sarhoş değilim. Bir yolunu bulurum."

Aslında genelde olduğu kadar sarhoş değildi. Kalabalık azalmıştı, üniversitelilerin partisi daha heyecan verici bir mekâna taşınmış gibi görünüyordu. Ben gidince onun da sıkılıp eve gideceğinden emindim.

Kyle'in omzunu sıktım. "Pazartesi sabah görüşürüz. İşe akşamdan kalma gelme."

Skylar eve girdiğimde duvardaki saate bakarak, "Geç geleceğim derken bundan mı bahsediyordun?" dedi. "Daha gece yarısı bile olmadı."

"Sanırım tüm gün sıcakta motor kullanmak beni yordu."

Skylar'ın gözleri bana sabitlenmişti. "Yüzündeki şey ne?"

"Nerede?"

"Yanağında."

Elimle yüzümün yanını sildim.

"Diğer taraf," dedi gözlerini kartal gibi kısarak. "Ruj izi mi o?"

Utanarak yüzümün diğer tarafını temizledim. "Evet, kızın teki öptü."

Skylar merakla beni izliyordu. "Kızın biri öylece kalkıp yanına geldi ve dudaklarını yanağına mı yapıştırdı?"

"Aşağı yukarı böyle oldu, evet."

Kafasını kaşırken, "Bu sık sık oluyor mu?" diye sordu.

Ukala bir şekilde gülümsedim. "Yeterince sık değil."

"Çok rüküş bir renk. Eve gelmene hiç şaşırmadım," dedi dalga geçerek. "Benimle biraz televizyon izlemek ister misin?"

“Hâlâ Highlander mı izliyorsun?”

“*Outlander*. Fena halde trajik, romantik ve çok iyi. Onları de bir bakıma anlaşmalı evlilik sayılır.”

Bu dizi yüzünden Skylar’ın aklına delice fikirler gelmediğini umuyordum. Bizim hikâyemiz ne trajik denecek kadar iyiydi ne de romantik bir şekilde sonlanacaktı. Sadece bitecekti. Basitçe bitecek ve etkileyici bir yanı olmayacaktı.

Skylar kendi yoluna gidecekti.

Ben kendi yoluma gidecektim.

Çok basitti.

Bu kadar basit olsaydı, on sekiz yaşındaki sahte karımı aklımdan çıkaramadığım için seksi bir kadınla sevişme olasılığını geri çevirmeyeceğim gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

Bu iyi değildi.

Hem de hiç iyi değildi.

“Doğruca yatağa gitsem iyi olacak.”

Skylar’ın yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesi çabucak kayboldu. “Tamam. İyi geceler, Şanslı.”

“İyi geceler.”

“Dikkat et, merdivenlerde yüzüne öpücük falan çarpmasın.”

Odama geldiğimde ilk işim yüzümü ovalayarak temizlemek oldu.

BÖLÜM 19.

SKYLAR

Telefonum gelen mesajla titrediğinde odamda pilates yapıyordum.

Jude: Bodruma gelebilir misin?

Ben: Bunun ne kadar ürpertici bir istek olduğunu sana hiç söylemediler mi?

Jude: Aşağı gel. Lastik tabanlı bir ayakkabı giy.

Ben: Hâlâ ürpertici olmaya devam ediyor.

Jude: Kötü bir eş gibi davranmayı bırak ;-)

Şakasına gülerek pilates matımı topladım, ardından ayağıma spor ayakkabılarımı geçirip aşağıya indim.

Bodrum kat henüz bitmemişti, zemini ham betonu ve rutubet kokuyordu. Büyük ahşap kilerden bir şey almam ya da çamaşır yıkamam gerekmedikçe buraya nadiren iniyordum. Jude el aletlerini burada tutuyordu, ayrıca bir sürü kutu ve eski mobilyalar da vardı. Bir köşe spor alanı olarak düzenlenmişti, Jude haftanın birkaç günü burada spor yapıyordu.

Kilerin diğer ucuna doğru yürürken ayakkabılarım ses çıkarınca zeminin ıslak olduğunu fark ettim. Yanına ulaştığımda, yerde yaklaşık beş santimetrelilik bir su birikintisi vardı. Jude yerdeki karton kutuları telaşla kaldırıyor, eski bir çalışma tezgâhının ve üst üste konmuş ahşap paletlerin üzerine koyuyordu.

“İğrenç. Burada ne oldu böyle?” diye sordum.

Jude yüzüme bakmadan, “Dalgıç pompa arızalandı,” diye cevap verdi.

“Dalgıç pompa nedir?”

“Fazla yağmur yağdığında bodrumu su basmasını önleyen vakum gibi bir şey.”

"Ah," dedim zeminde yükselen suya bakarak. Bu iyi değildi.

"Şu eşyaları kaldırmama yardım et. Hepsinin mahvolmasını istemiyorum. Mümkünse daha hafif olanları kaldırmaya çalış."

Üzerinde siyah keçeli kalemle *Erin* yazan, tozlanmış eski kutuyu aldım. Aceleyle odanın hâlâ kuru olan bir yerine koydum.

Erin kutularından iki tane daha taşıdıktan sonra, Jude'un eski bir dosya dolabını ve çalışma masasını iterek sudan çıkarmasına yardım ettim.

"Teşekkürler," dedi elinin tersiyle alındaki teri silerken. Uzun saçları terli yüzüne yapışmıştı.

"Rica ederim," dedim. "Erin kim? Eski karın mı?" Üzerinde adı yazan altı kutu saymıştım, öncelikle onları kurtarmak için acele ettiği belliydi.

Jude eski çalışma masasına yaslanarak soluklandı. "Kız kardeşim."

"Eskiden burada, benim odamda mı yaşıyordu?"

"Evet."

Erin'in taşınırken eşyalarını neden yanında götürmediğini merak etmiştim.

"Kaç yaşında?" diye sordum merakla.

Jude tişörtünün ucunu kaldırıp yüzünü silerken karın kasları gözlerimin önüne serildi.

Aman Tanrım!

Ağzım birden Sahra Çölü'nden daha kuru hale gelmişti. Yutkundum ve nemlenmiş sekizli karın kaslarından gözlerimi kaçırdım.

"Yirmi altı yaşındadır diye umuyorum."

"Umuyor musun?"

"Gerçekten çok uzun bir hikâye, Kıvılcım. Şimdi hırdavatçıya gidip yeni bir pompa almam ve atölyenin süpürgesiyle bu pisliği temizlemem gerekiyor. Cumartesi günüm rezil oldu."

"Seninle gelebilirim," dedim çekinerek. "Kardeşini yolda anlatırsın. Hem döndüğümüzde sana yardım ederim."

İlgisi yerdeki giderek yükselen su birikintisine kaymıştı. Bir şekilde ev arkadaşı olarak aramıza koyduğumuz sınırı aşmış olabilir miyim diye düşündüm. Bugün itibariyle dört haftadır evliyedik. Buna rağmen akşam yemekleri ve birlikte izlediğimiz bir televizyon programı dışında mesafemizi koruyorduk.

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Ya da sen dönene kadar buradaki suyu çekirtmeye başlayabilirim.” dedim sessizliği bölmek için. “Bu işleri tek başına yapmana izin veremem. Ben de burada yaşıyorum.”

Jude nihayet bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinin etrafı hafifçe kızarmış, ince çizgiler derinleşmişti. Yorgunluktan ve yenilmişlik hissi yüzünden çökmüştü.

“İstersen gelebilirsin.”

Hırdavatçıya giderken yolun ilk birkaç dakikasında aramızda sessizlik vardı. Aklımda, tanıştığımız ilk gün beni eve bırakması canlandı.

Hayatımı baştan sona değiştireceğinin farkında bile değildim.

Tam bunları söyleyeceğim sırada alçak ve derin bir sesle konuşmaya başladı. “Erin kız kardeşimdi.” Ardından bir gün öylece ortadan kaybolduğunu anlattı. Onu haftalarca aradığını, polislin nihayetinde Erin’in evden kaçtığı ya da öldüğü sonucuna vardığını söyledi.

Anlattıklarını dehşet içinde dinledim. Söylediğine göre, Erin o zamanlar daha on altı yaşındaymış ve tuhaf bir kısa mesaj dışında hiçbir iz, hiçbir ipucu bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Jude ondan bahsederken duygu yoğunluğundan sesi çatlıyor, bu hali yüreğimi parçalıyordu. Erin’in öldüğüne inanıyor, kız kardeşinin evden kaçabilecek biri olmadığını söylüyordu. İkisi çok yakın oldukları için veda etmeden onu asla bırakıp gitmeyeceğini, bunca zaman onu habersiz bırakmayacağını düşünüyordu. Üstelik hikâye orada bitmiyor, annesiyle devam ediyordu. Jude annesini, onun kanserle mücadelesini ve iyileşmesinin ardından evden ayrılışını anlattı. Onu anılarla dolu bir evde yalnız bırakıp gittiğinden beri arada bir telefon etmek, birkaç doğum günü ya da bayram kutlama kartı göndermek dışında iletişimleri olmadığını söylemişti. Jude’un gençliğinde içki ve uyuşturucuyla kötü bir dönemi olduğunu biliyordum. Ancak bana az önce anlattıklarıyla alakası olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Madde kullanımının umursamaz, asi bir karakterden kaynaklı olduğunu düşünürken, şimdi acısını uyuşturan bir şey olarak kullandığını görüyordum.

Koltukta ona doğru dönerek elimi onunkinin üzerine koydum. “Çok üzüldüm,” dedim buruk bir sesle. “Bütün bunlar... Çok acı.”

Genç bir kızın öylece ortadan kaybolabilmesine inanamamış-

tım. Nereye gitmişti? Ona ne olmuştu? Bilinmezlik ve bir sonuca varamamak beni delirtirdi. Babam hayatımdan çıkmıştı ancak onun bir yerlerde yeni bir hayat kurduğunu biliyordum. Sadece ben hayatında yoktum. Jude'un ki gibi bir durum yaşasam cevaplara *ihtiyacım* olurdu. Neler hissettiğini hayal dahi edemiyordum.

Jude başıyla onayladı, avucunu bana doğru çevirip parmaklarımızı birleşmeye davet etti. İnce parmaklarımı hafifçe sıktığında, bedenime rahatlatıcı bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Adı konmamış derin bir bağ kuruyor, ellerimizle sarılıyorduk.

Hırdavatçı dükkânına gidene kadar ellerimiz birbirine kenetli halde öylece kaldık. Alışveriş yaptığımız sırada, kayıp kız kardeşinin ve Jude'un sesindeki acının göğsümü nasıl sıkıştırdığını düşünmeden edemedim. Elimi tutmanın onu rahatlatıldığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Onunla ilk karşılaştığımda şefkat dolu, hassas tiplerden olmasını beklemiyordum. Oysa yavaş yavaş onun sert görünüşünün altında çok farklı bir varlığın gizlendiğini anlamaya başlıyordum.

Bodrumu kurulamamız saatler sürmüştü. Ancak suyu vakum süpürgesiyle çekmek tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi. Jude'un canı sikkındı, eski evler ve küf mantarlarının yarattığı tehlike hakkında söylenip duruyordu.

Suyu tamamen temizlediğimizde, "Biraz çamaşır suyuyla yeri sileceğim," dedi Jude. "Sen istersen yukarıya çık. Kokusu başını ağrıtır."

"Seninki ağrımayacak mı?" diye sordum.

"Benimki zaten ağrıyor. Maske takarım, önemli değil."

"Eğer çok eminsen?"

Yorgun bir gülümsemeyle, "Eminim. Bana çok yardımın dokundu. Birazdan yanına gelirim," dedi.

Gönülsüzce üst kata çıkıp hayvanlara mama verdim, sonra sıcak bir duş aldım. Bütün gün ter içinde yapış yapış hissetmişim, ayaklarım da saatlerce ıslak kaldığı için üşümüşü. Yumuşak bornozuma sarındım ve yatağın üzerine oturarak havluyla saçlarımı kuruladım. Midem guruldayıp gün boyunca yemek yemediğimi hatırlattı. Ne yazık ki yemek konusu beni hâlâ zorluyordu.

Hırdavatçıdan dönerken Jude bir *fast-food* restoranında durmuştu. Sipariş verme sırası bana gelince donup kalarak sadece hamburger ekmeği istemiştım. Arabaya servis bölümündeki ışıklı menüde yiyeceklerin resimleri bana fazla gelmiş, midemi bulandırmıştı. Burgerlerin ve salataların üzerinde çok fazla şey vardı. Arkamızda kuyruk oluşunca hızlı karar vermek zorunda hissetmişim ve malzemeleri analiz etmek için zamanım olmamıştı.

Jude'un haklı olarak canı çok sıkılmıştı. Evin durumunu kafasına taktığı için berbat bir gün geçiriyordu. Benim için patates kızartması sipariş ederek şansını denemek istemişti. Ancak patatesler hem fazla yağlıydı hem de dilimin üzerinde mide bulandırıcı bir his bırakıyordu. Öğürerek ağzımdakini tükürmüştüm. Jude'un hamburger ekmeğinin yarısını verme teklifini de kabul etmedim çünkü yemeğinin tadını çıkarmasını istiyordum, bir kısmını bana vererek yemeğini rezil etmesini değil.

Biraz olsun yiyebilmem için hamburger ekmeğinin üst kısmını bana vermeyi bile teklif etmişti. Öyle tatlı bir davranıştı ki hayır dediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Muhtemelen, kıymet bilmeyen huysuz biri olduğumu düşünmüştü.

Bugün kötü yemek günü dediğim günlere dendi. Önümüzdeki hafta terapistim ve diyetisyenimle konuşmak için günlük uygulamasına not aldım.

"Hey."

Jude'un sesiyle irkildim, kapıya doğru baktığımda neredeyse telefonumu düşürecektim. Yüzünde o lanet gülümsemesiyle elinde bir tabak tarçınlı tost tutuyordu.

Kızarmış olması ekmek yediğim gerçeğini değiştirmiyordu ama bu halini *işlenmiş* ekmek gibi düşünüyordum.

"Bir şeyler yemek isteyebileceğini düşündüm," dedi Jude. Ki-barca *yemek yemen gerek* diyordu.

Çabalıyordu. Gerçekten uğraşıyordu.

Tabağı elinden alırken, "Şanslı... Beni beslemek zorunda değilsin," dedim.

"Bugün bana yardım ederken çok yoruldun."

"Burada yaşıyorum. Bir şeyler bozulursa yardım etmem gerekir. Bana teşekkür etmene ya da akşam yemeği hazırlamana gerek yok."

"Sadece kızarmış ekmek hazırladım, önemli bir şey değil."

Bir ısınk alıp ağır bir şekilde çiğnedim. Jude kapı girişinde oyalanmayı sürdürüyordu. Mutlaka izin istiyor ya da benim söylememi bekliyor, aksi halde asla içeri girmiyordu. Hapşırıp burnumu kaşıyarak, "Kahretsin. Üstündeki çamaşır suyu kokusunu alabiliyorum. Üstünü değiştir. Hatta duş alıp temizlen, yoksa hasta olacaksın," dedim.

"Evet, birazdan gidip temizleneceğim." Ellerini ovuşturdu. "Saat daha sekiz, duştan sonra Netflix izleyerek takılmaya ne dersin?"

Ekmek boğazıma takıldı. "Şey, o laf senin düşündüğün anlam gelmiyor."

Neden bahsettiğimi anlamadığı boş bakışlarından belliydi. "Ne? Bombok bir günün ardından film izleyip gevşemeyelim mi?"

"Harika fikir ama Netflix izleyerek takılmak farklı bir şey."

"Beni aydınlatmak ister misin?"

Parmaklarıma bulaşan tereyağını yaladım. "Takılalım demek, argoda sevişelim anlamına gelir."

Jude'un rengi attı. "Gerçekten mi?"

"Hı hı."

Ellerini kendini savunmak istercesine kaldırdı. "Ben sadece film izlemek istiyorum. Sevişme falan yok."

İçimde bir anlığına beliren hayal kırıklığıyla dudaklarım büzüldüğünde, ekmekten bir ısınk daha alarak saklamaya çalıştım. Bunu bana nasıl yapıyordu? Onunla sadece arkadaş olmak istediğim halde midemde uçuşan kelebeklerin, garip kaçan konuşmaların ve delice kalp atışlarının olduğu bu alışılmadık tuhaflıktaki yere varıyorduk.

"Sorun değil," dedim. "Beni yatağa atmaya çalıştığını düşünmedim."

"İyi. Eğer niyetim o olsaydı, film izlemek gibi basit bir bahane bulmazdım."

Şaşkınlıkla Jude'a baktım.

"Seni kandırmak için bahane arayacağımdan değil tabii," dedi aceleyle. "Ya da seninle sevişmek istediğimden."

"Peki, teşekkürler!"

"Bak, sadece seni o şekilde görmediğimi söylemeye çalışıyorum."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Can yeleği ister misin, Şanslı? Çırpındıkça batıyorsun.”

“Demek istediğim, asla böyle bir şey yapmam. Yani, sen güzelsin ama...”

Daha önceki şakamızı kullanarak, “*Cidden* kötü kocalar gibi konuşuyorsun,” diye araya girdim. Birbirimize kötü eş olmakla ilgili şakalar yapmaya ne zaman başladığımızı hatırlayamıyordum. Ancak böyle zamanlarda aramızdaki o tuhaf gerginliği kınyordu.

Jude dağınık saçlarını eliyle düzeltirken ona gülümsedim. “Bir saate kadar oturma odasına inerim. Film izlemek ve sıcak, tereyağlı patlamış mısırdan yememeyi başararak beni etkilemek istersen, beklerim.”

Odadan çıktığında telefonumu alıp Megan’a mesaj yazdım.

Ben: Planda değişiklik oldu, bu gece seninle takılamıyorum.

Megan: Hadi ya, Carson da uğrayacaktı. Onunla zaman geçirmeni istiyordum.

Ben: Üzgünüm. Kendimi iyi hissetmiyorum. Başka zaman olsa?

Megan: Tabii! Geçmiş olsun! Öptüm.

Jude’la Netflix izleyerek rahatlamamak, kesinlikle tesadüf olmayan bir buluşmadan çok daha eğlenceli geliyordu. Hem artık evli bir kadındım. Erkeklerle görüşmem uygun muydu? Bizimki gerçek bir evlilik olmasa bile, başkalarıyla görüşmek kötü karma olmaz mıydı?

BÖLÜM 20

JUDE

Kucağımda yeni patlattığım bir kâse mısır ve ayağımın dibinde oturan köpeğimle kanepeye yerleştiğim sırada Skylar yanıma geldi. Üzerine beyaz bir kapüşonlu geçirmişti. Altına giydiği polar pijamanın her yerinde barış işaretleri vardı ve tıpkı bebek tulumlarında olduğu gibi ayağa geçirilen türdendi.

Başımı iki yana sallayarak kahkaha attım ve ağzımı patlamış mısırla doldurdum.

“Sakin pantolonuma gülme,” dedikten sonra kanepenin beş adım uzağındaki televizyon koltuğuna yerleşti. Her zaman oraya oturmayı tercih ediyordu. “Suyun içinde durmaktan ayaklarım donmuş.”

“Kıyafetlerin konusunda asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun.”

“Ayaklarımın sıcacık ve rahat olmasını kısıkanıyorsun.”

“Yalan söyleyecek değilim,” dedim.

“Film seçtin mi?” Saçlarını dağınık topuz haline getirdikten sonra bileğine taktığı beyaz lastik tokayla topladı.

“Aşağı gelip gelmeyeceğinden emin olana kadar bekledim.”

“Fazlasıyla zorlama davetinden sonra gelmem gerektiğini düşündüm.”

Uzaktan kumandayı alıp Netflix’in film menüsünü açtım. “Uzun bir süredir flört girişiminde bulunmadım.”

“Belli oluyor,” dedi Skylar. “Bu arada, Megan bu akşam beni Carson diye bir çocukla tanıştırmaya çalışıyordu. Çocuğu anlatırken *garip* biri olduğunu söyledi. Hemen uzaklaştım.”

“Neden? Cumartesi gecesindeyiz, dışarı çıkıp eğlenmen lazım.”

“Muhtemelen tek derdi beni sarhoş edip seks yapmak. Ayrıca soyadı tıpkı ismi gibi olan, benimle tuhaf sohbetler edecek bir tiple çıkmak eğlence anlayışına uymuyor.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

Kahkahamı bastırmam gerekmişti çünkü tam olarak on yedi yaşındaki halimi anlatıyordu. "Eğlence anlayışın ne o zaman?"

"Bu," dedi basitçe. "Bir yığın saçmalık dinlemek yerine rahat kıyafetler giyip oturmak. Ardından güzel ve temiz bir yatakta kelimle kıvrılıp uyumak, ayrıca ertesi gün canımın istediği kadar geç saatte kalkmak." Skylar bir an durup sevimli bir hareketle başını yana eğdi. "Hem... seninle takılmak o kadar kötü değil."

Cevabı beni şaşırtmıştı. Onun yaşındaki kızların çoğu cumartesi gecesini evde geçirmeyi ölüm gibi görürdü, özellikle de birlikte olduğu...

Birlikte olduğu kim? Beni ne olarak görüyordu ki? Kendisinden büyük ev arkadaşı mı? Sahte kocası mı? Ekrandaki filmlerin arasında gezerken ağzımdaki mısırı çiğnedim. Benimle ilgili düşünceleri, -hem kafasının içindekiler hem de arkadaşlarına anlatıkları- muhtemelen bilmek istemeyeceğim türdendi.

Skylar ani bir heyecanla ekranı işaret ederek, "Ah, hadi şunu izleyelim!" dedi. "*Almost Famous*."

"Bu film çikalı yıllar oldu."

"Evet ama en sevdiğim filmlerden biri. Hiç sıkılmadan tekrar tekrar izlerim."

Sırtarak filmi seçtim. "Benim de en sevdiklerimden. Müzikleri harikadır."

"Kesinlikle!"

Film başlarken ayaklarımı sehpanın üzerine doğru uzatıp arkama yaslandım. Sırtım ve boynum, tüm gün rutubetli bodrum katında eğilerek iş yaptığım için ağrıyordu.

Erin'in *o da sana böyle söylemişti*, dediğini duyar gibi oldum.

Film başladıktan birkaç dakika sonra, "İstersen buraya oturabilirsin, biliyorsun," dedim. "Ekranı daha iyi görürsün." Oturduğu koltuğun televizyona göre yeri kötüydü, rahat bir şekilde görebilmek için boynunu uzatması gerekiyordu. Annemle birlikte yaşadığımız dönemde orada oturmaktan nefret ederdim. Birkaç yıl önce yeni mobilyalar almış olsam da her şeyi aynı şekilde yerleştirmiştim. Nedenini bilmiyordum, sonuçta amacım evin farklı görünmesini ve farklı bir his vermesini sağlamaktı.

"Emin misin?" Sanki kanepede benimle oturmak sınır ihlali

* *Şöhrete Bir Adım*, 2000 yılında çekilmiş ve Cameron Crowe tarafından yazılıp yönetilmiş komedi-drama filmi. (e.n.)

gibiymiş de şu an ona VIP giriş kartı veriyormuşum gibi sormuştu.

"Evet." Çenemle kanepenin diğer ucunu işaret ettim. "Orası senin yerin olsun."

Koltuktan kalkıp yanıma doğru geldi ve kanepeye oturdu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kalçasını sağa sola hareket ettirerek iyice yerleşti.

Mısır kâsesini Skylar'a uzattım. "Patlamış mısır ister misin? Hâlâ sıcak."

Burnu hafifçe yukarı kalktı. "Yapamam. Küçükken boğazıma patlamış mısır takılmıştı."

Skylar'ın yiyeceklerle ilgili çoğu korkusu benim için fazlasıyla kafa karıştırıcıydı, yine de onu zorlamadım. Önemli olan artık daha iyi durumda olmasıydı.

En son ne zaman biriyle takılıp film izlediğimi hatırlamıyordum, özellikle de bir kadınla.

Ancak Skylar bana taşındığından beri bunu çok sık yapıyorduk. Etrafta başka birinin olmasını, hatta köpeğim dışında biriyle konuşabilmeyi ne kadar çok özlediğimin farkında bile değildim.

Skylar'ın etrafımda olmasını fazlasıyla sevdiğim gerçeğiyle savaşıyordum. Hatta gereğinden çok daha fazla seviyordum. Tıpkı şu an olduğu gibi güldüğü her an aklıma öpüşmemiz geliyordu.

Hiç yaşanmaması gereken o öpüşme...

Asla yaşanmaması gereken o *ikinci* öpüşme.

Eğer dikkatli olmazsam, hiç yaşanmaması gereken üçüncü bir öpüşme daha olacaktı.

Bunu yapamazdım. Skylar daha on sekiz yaşındaydı. Benim için ulaşılabilir olamazdı. Tanrı aşkına, bebek tulumuna benzeyen bir pijama giyiyordu. Benim gibi biriyle ilişki yaşamak için çok genç, çok masumdu. Kadınlar sadece nefret edecekleri gün gele- ne kadar bana âşık oluyorlardı. Bu yüzden sadece bir süre flört edip ara veriyor, ardından yoluma devam ediyordum. Her zaman, "*Eğlenceli bir andı,*" dedikleri türden bir adam olmuştum. Me- sele şuydu ki kadınlara karşı nazıktım. Göğün teki olmadığım için onlara iyi davranıyordum. Nerede durmamız gerektiğini önceden söylüyordum çünkü *kalıcı olmak* istemiyordum. Fakat her nasıl- sa, bu işleri daha da kötü hale getiriyordu. Sanki dürüst ve nazık davranmamı değil, pisliğin teki olmamı tercih ediyorlardı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Geriye yaslanıp kollarımı başımın arkasına koyduğumda, boynumdan belime doğru bir ağırlık saplandı. Hissettiğim rahatsızlıkla yüzümü buruşturup vücudumu hareket ettirirken inledim.

“Olamaz... Sırtını mı sakatladın?”

“Sırtımda ve boynumdaki bazı disklerde sorun var. Bazen kötüleşiyor.”

“Yaşlanmak berbat, değil mi?” diye takılsa da gözlerindeki ifade endişeyle doluydu.

“Tahmin bile edemezsin.”

Kâsenin içinde bol yağlı bir patlamış mısır ararken, tamamen yağsız olan bir tanesi gözüme takıldı.

“Şuna bak.” Mısır tanesini elime alıp gösterdim. “Cassie’ye benziyor.”

“Sen kafayı mı yedin?” Skylar kahkaha attı. “Patlamış mısır tanesi sadece!”

“Değil işte, bak. Şu kısmı sallanan kulaklara benziyor, burası gözleri, şu da burnu.”

Mısırı Skylar’a verdim, incelemeye başladıktan bir süre sonra dudaklarına kocaman bir gülümseme yayıldı. “Aman Tanrım. Gerçekten benziyor. Çok komik değil mi?”

“Yesene. Patlamış mısırı ilk defa deniyormuş gibi yaparsın.”

“Hımm...”

“Üzerinde hiç tereyağı yok, o yüzden ıslak ya da tuhaf gelmez.”

Skylar zafer kazanmış gibi, “Tamam, deneyeceğim,” dedikten sonra mısırı ağzına attı.

Geçen birkaç saniyenin ardından şiddetle öksürmeye başladı. Bir eliyle ağzını kapatıyor, diğeriyle kanepenin kolunu sımsıkı tutuyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

Başını hızla ileri geri sallamaya başladı, bana doğru döndüğünde gözleri korku doluydu.

“Boğazıma takıldı.” Tekrar öksürdü. “Bir parçası.”

Siktir. Kâseyi bırakıp Skylar’a yaklaştım. “Şimdi aşağı inecek.”

Nefes almak için çırpınırken Skylar’ın göğsü inip kalkıyordu. “Nefes alamıyorum... Boğulacağım.”

Gözlerimin önünde hızla paniğe kapılıyor, hiperventilasyonun* eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

“Konuşuyorsun, demek ki nefes alıp verebiliyorsun. Boğulmuyorsun. Sadece mısır parçası boğazını rahatsız ediyor.” Bardağımı kapıp Skylar’a uzattım. “Şundan bir yudum al.”

Boğazımı tutup öksürdüğü sırada gözleri iyiyece büyülmüştü. “Olmaz.”

Unutmuştum... Skylar gazoz içmiyordu çünkü kötü içecekler listesindeydi.

Yutkunmaya çalışırken yukarı aşağı hareket eden boğazını, nefes almakta zorlanırken korkudan titreyişini çaresizlikle izliyordum.

Boğulmadığından emindim. Muhtemelen mısır tanesinin küçük bir parçası boğazına takılmıştı ve Skylar’ın panik atak geçirmesine neden oluyordu.

“Skylar, yavaşça nefes almaya çalış,” dedim sakince. “Boğulmuyorsun.”

“Yutamıyorum...” diye ağlamaya başladı, yanakları kızarmıştı. “Boğazıma yapıştı.”

“Gidip su getireyim.”

Bir şişe su almak için koşarak mutfığa gittim, geri döndüğümde Skylar yoktu.

“Skylar?”

Koridorda ilerlerken banyodan gelen öğürme seslerini duydum ve hızlıca o tarafa yöneldim. Aralık kapıdan başımı dikkatlice içeriye uzattığımda Skyler’ın yere oturmuş, küvete doğru eğildiğini gördüm. Bu görüntü içimi acıttı. Yanaklarından yaşlar süzülüyor, bedeni hıçkırıklarıyla birlikte kontrolsüzce titriyordu.

Önünde diz çöküp şişenin kapağını açtım.

Skylar koluma tutundu, tırnakları son bir çabayla tenime saplanmıştı. “Ölüyorum... Nefes alamıyorum...” diye fısıldadı, nefesini hızla içine çekmeye çalışıyordu. Sesinde kalbimi parçalayan katıksız bir korku vardı. Beni korkutuyordu.

“Skylar... Bebeğim, hiçbir şeyin yok. Sadece bana bak.” Yaşlarla dolu dehşet içindeki gözlerini kaldırıp bana baktı. “Nefes

* Hızlı ve derin solunumla daha fazla hava alıp vermesine rağmen, kişinin hava almasının imkânsız olduğunu hissettiği, anksiyeteye ilişkili bir solunum bozukluğudur. (e.n.)

SAKIN GELİNİ ÖPME

alabiliyorsun. Ölmüyorsun, güven bana. Şunu iç, olur mu? Boğazından geçeceğine söz veriyorum.”

Zorla aldığı soluklarının arasından mırıldandı. “Yapamam, yapamam...”

Skylar zihinsel olarak artık benimle değildi, bambaşka bir yerdeydi. Bunu gözlerindeki dehşetten ve dudaklarının korkuyla titremesinden anlayabiliyordum. Zamanda hızla geriye gitmiş, peşini bırakmayan bir çocukluk anısının tutsağı olmuştu.

Korkularının derinliğini ya da Skylar'ın üzerindeki etkilerinin ne kadar güçlü olduğunu hiç bilmiyordum. Bu sadece yeme bozukluğu değildi, sanki onu korkutan ve öldürmekle tehdit eden bir canavar vardı.

“Bir şeyin yok, inan bana.” Şişeyi dudaklarına götürdüm. “Minik bir yudum al. Su, mısır parçasını yumuşatıp aşağı inmesini sağlayacak.”

Skylar şişeyi yanından uzaklaştırdı, öğürürken zorlukla nefes alıyordu. “Bayılacağım... Öleceğim...”

Başımı salladım. “İyisin. Bana güven.” Şişeyi yeniden dudaklarına götürdüm. “Sadece bir yudum al. Ben buradayım. Ölmene asla izin vermem.”

Aslında ölmeye yakın bile değildi ama öyle olduğuna inanıyordu. Hayalet gibi peşini bırakmayan korkuları son derece gerçektir. Onları ev görünümündeki o çöplükte bırakamamıştı. Yanı başındaydılar, ruhunu ele geçirip onu boğularak öleceğine ikna ediyorlardı.

Titreyen elleriyle şişeyi tuttuktan sonra suyu ağır ağır yudumlamaya başladı.

“Hâlâ duruyor...” Gözlerinden yaşlar süzülürken umutsuzca ağlıyordu. Onu böyle görmek kalbimi paramparça etmişti. Belki de hastaneye *götürmeliydim*. Ciddi bir duygusal kriz geçiren birine nasıl davranılması gerektiğini bilmiyordum.

“İçmeye devam et.” Acil servise gitmek zorunda kalmayacağımıza dair hâlâ umudum vardı. “Birazdan düzelecek.”

Sudan minik yudumlar almasını, o lanet şeyin boğazından gitmesini beklediğim sırada nihayet gerçekleştiği anı gördüm. Skylar'ın gözleri parladı, şişeyi tutan eli gevşerken biraz daha su içti.

Sonunda rahatlayarak derin bir iç çekti. “Sanırım gitti,” diye fısıldadı.

"Gördün mü?" Biraz tuvalet kağıdı koparıp ona uzattım. "İyisin."
Önce yüzünü sildi, ardından akan burnunu temizledi.

"Jude... Özür dilerim..."

"Hey." Sözünü kestim. "Sakin özür dileme."

"Çok utanıyorum," dedikten sonra elleriyle yüzünü kapattı.
"Nefes alamadım... Küçükken boğazıma bir şey kaçmıştı ve ne-
redeyse boğuluyordum, çok korkmuştum."

"Geçti artık."

"Geçmedi." Ellerini ensesine götürüp başını iki yana salladı.
"Berbat bir haldeyim. İyileşmeye başladığımı düşünmüştüm."

"İyileşiyorsun. Bu hemen olacak bir şey değil. Eminim doktor
da sana böyle söylemiştir."

Belli belirsiz onayladı. "Evet..."

"O zaman bu tarz şeyleri yaşamam oldukça normal. Terapiye
başlayalı daha bir ay bile olmadı. Kendine bu kadar yüklenme."

Ayağa kalktım ve elimi Skylar'a uzatıp kalkmasına yardım
ettim.

"Yüzünü yıkadığında çok daha iyi hissedeceksin. Hadi gidip
filmin kalanını izleyelim. Başka mısır yemek yok." Yanağımın
içini ısırp ağlamaktan kızarmış yüzünü inceledim. Bu olay ya-
şanmadan önceki mutlu ve sevimli görüntüsü ne kadar değişmiş-
ti. "Her şeyi berbat ettim. Yemeni istememeliydim."

İçim suçluluk duygusuyla doldu. Bu benim hatamdı.

Pisliğin tekiydim.

"Köpek şeklindeki patlamış mısırını boğazıma kaçırmam se-
nin suçun değil." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Benim suçum olduğunu kabul ediyorum ama..." Çenesine
dokunup yüzünü yukarı doğru kaldırdım. "Boğulduğunu ya da
öleceğini düşünseydim, burada bir saniye bile oyalanmazdım.
Seni şimşek hızında hastaneye götürürdüm. Sana bir şey olması-
na asla izin vermezdim."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. Sanki soğuktan donu-
yormuş gibi bedeni hâlâ titriyordu. "Birkaç dakika içinde yanına
gelirim."

Ona biraz alan tanımak adına köpeği bahçeye çıkardım, ayı
izleyerek hızlıca bir sigara içtim. Skylar'ı bu denli korkmuş ve
üzgün görmek beni çok sarsmıştı. Ancak bunlara şahit olmak,
onunla evlenme kararımın doğruluğunu iyice güçlendiriyordu.

SAKIN GELİNİ ÖPME

İyileşmek için yardıma ihtiyacı vardı. Kimse hayatını yiyeceklerden bu derece korkarak yaşamak zorunda kalmamalıydı.

İçeri girdiğimde oturma odasında beni beklediğini gördüm. Kanepenin ortasında otururken inanılmaz derecede genç ve kırılgan görünüyordu.

Sakince yanına oturdum. “Kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Biraz daha iyiyim. Hâlâ kalbim hızlı atıyor ve azıcık titriyorum.”

Kolumu ona doğru uzattım. “Gel buraya.”

Yüzüme tereddütle baktıktan sonra yavaşça yanıma yaklaştı. Bana yaslanıp başını omzuma koyduğunda, kanepenin arkasındaki ince battaniyeyle üzerini örttüm. Ardından kolumu nazikçe omuzlarına sardım.

“Böyle daha iyi hissediyor musun?” diye sordum yavaşça.

Başını yukarı aşağı sallayarak iyice yanıma sokuldu ve kısık bir sesle, “Evet,” dedi. “Teşekkür ederim.”

İlişkilerden kaçınmama rağmen sarılmanın ve birinin yanında kendini güvende hissetmenin gücünü anlıyordum. Skylar korkmuştu, ailesi tarafından yalnız bırakılmıştı, üstelik yabancı biriyle yaşıyordu. Ona şefkat göstermek beni öldürmezdi.

Filmi izlerken elimi aşağıdan yukarıya doğru yavaşça hareket ettirip kolunda gezdirdim. En azından bir süreliğine, bunun onu sakinleştirmesini ve korkularından uzaklaştırmasını umuyordum. Parmaklarımın tersiyle boynunun yan tarafını hafifçe okşarken kalp atışlarını hissedebiliyordum. Sonunda nefes alış verişleri yavaşlamış, bedeni gevşemişti. Filmin ortalarında bir yerde, diğer elime uzanıp sımsıkı tuttu.

Birlikte neden bu kadar rahat hissettiğimizi, birbirimize bu kadar doğal bir şekilde nasıl uyduğumuzu anlamıyordum. Hatta bu küçük ve samimi dokunuşlar son derece normal geliyor, asla yanlış ya da tuhaf hissettirmiyordu.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Gözlerimi kapatsam tam burada, Skylar kollarımın arasındayken uyuyakalırdım. Sanırım bundan gerçekten hoşlanabilirdim. Herhangi bir yakınlaşma anında, normalde ilk tepkim olabildiğince uzağa kaçmak olurdu. Skylar’ın yanındayken durum böyle değildi. Aslında öyle olmasını beklemiştim. Hatta bu tarz rasgele

yakınlık anlarını yaşamak için kendime izin verip o dürtüyü harekete geçirmeyi bile denemiştim. Buna rağmen asla olmamıştı. *Tam aksine*, duygularımın neden arkadaşlığın dışına çıktığı konusunda kafa karışıklığı yaşıyordum.

Yakınlaşmakta olduğum kadar, kafa karışıklığında da oldukça iyiydim.

Film bittiğinde Skylar doğruldu ve bakışlarını bana çevirdi. Mavi gözleri ağlamaktan kızarıp şişmiş, dağınık topuzu yana kaymıştı.

Böyle bir görüntü bana çekici gelmemeliydi fakat söz konusu o olunca durum farklıydı. Çok tatlı derecede çekiciydi.

“Sen iyi bir adamsın, Jude,” dedi yumuşak bir sesle.

Ona göz kırptığımda gülümsedi. “Kendime göre anlarım var.”

“Tüm bunlara gönüllü olmamıştın, biliyorum. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim.”

“Sanki hastalıkta ve sağlıkta diye bazı sözler verdiğimi hatırlıyor gibiyim,” dedim sırtarak.

“Evet ama o yeminler *gerçek* değildi.”

Hayır, değildi.

Yine de bir şekilde gerçeğe dönüşüyordu.

BÖLÜM 21

JUDE

Ertesi sabah saat sekiz gibi mutfığa girdiğimde Skylar oradaydı. Onu, elindeki kuruvasanı tırtıkladığı sırada camdan dışarıyı seyrederken bulmak beni şaşırtmıştı. Omzunun üstünden bir bakış attığımda, dikkatini çeken şeyin arka bahçedeki eski taş duvarın üzerinde koşturan bir sincap olduğunu fark ettim.

“Neden bu kadar erken kalktın?” diye sordum. “Bugün geç saatlere kadar uyumak istediğini söylemiştin.”

Skylar pencereden uzaklaştı. “İstiyordum ama uyuyamadım. Sanırım dün gece yaşadıklarım beni sarstı. Uzun zamandır dün olduğu kadar korkmamıştım. Terapistim yeni gıdalar yemeye başladıkça bunun olabileceğini söylemişti. Galiba olmamasını umut ediyordum.”

“Ben kötüye gittiğini düşünmüyorum.”

“Umarım gitmiyorumdur. O duyguyu hiç sevmiyorum.” Sandalyeye oturup eski iş botlarımı giydiğim sırada beni izliyordu. “Bugün çalışıyor musun? Pazar günü?”

“Hayır, dayımı ve yengemi ziyaret edeceğim.”

“Dayın ve yengen olduğunu bile bilmiyordum.”

“Yaşlılar, yetmişli yaşlardalar. Çoğu zaman mantıklı düşünmüyorlar. Ayda birkaç kez kontrole gidip evi yakmadıklarından ya da paralarının yarısını internette gördükleri, dünyanın diğer ucundaki bir prenze falan göndermediklerinden emin oluyorum.”

Skylar güldü. “Eğlenceli insanlara benziyorlar.”

“Benimle gelebilirsin, tabii eğer istersen.”

Aniden ağzındaki yemeği çiğnemeyi bıraktı. “Gerçekten mi? Ailenle tanışmamı mı istiyorsun?”

Omuz silktim. “Neden olmasın? Çok önemli bir şey değil, hatta eğlenceli bile olabilir. Birkaç hafta önce onlara aramızdaki anlaşmadan bahsettim.”

Şaşkınlık gözlerinde şimşek gibi çaktı. "Kimsenin evlendiğimizi bilmesini istemediğini düşünmüştüm."

"Herkesin bilmesini istemesem de onlar benim ailem. Anlattığım zaman yengemin durumu tam olarak kavrayabildiğini sanmıyorum."

"Sanırım bir süreliğine dışarı çıkmak benim için sorun olmaz," dedi Skylar. "Yengen bana bir şeyler yedirmeye çalışır mı?"

"Muhtemelen ama yemezsen kırılmaz. Ayrıca öğle yemeği için kalmayı düşünmüyordum. Sadece kısa bir ziyaret olacak, sorun yaşamazsın. Ben yanıdayım, endişelenme."

"Tamam." Üzerindeki kot pantolon ve beyaz kazağa baktı. "Üstümü değiştirmeli miyim?"

"Hayır, harika görünüyorsun."

"O zaman gidip ayakkabılarımı alayım."

On dakika sonra merdivenlerden indiğinde, kıyafetine bazı eklemeler yaptığını fark ettim. Ucunda minik yıldızlar sallanan gümüş halka küpelere, simli yıldız desenleri işlenmiş mor bir fular ve yanlarında büyük metal tokaları olan koyu mor eski deri çizmeler eşlik ediyordu.

"Şimdi hazırım. Biraz ısıltı katmam gerekiyordu."

Gülerek tezgâhın üzerindeki anahtarlara uzandığımda Skylar koluma dokundu.

"Benim arabamı alalım. Sen kullanırsın."

Başımı iki yana salladım. Bu sabah sırtım ve boynum o kadar çok ağrıyordu ki yataktan zor kalkmıştım. Yerden sadece otuz santim yükseklikteki o arabaya girip çıkmaya kalkışmayacaktım. "Olmaz. Sırtım o şeye binemeyecek kadar çok ağrıyor."

Skylar'ın yüzü düştü. "Bu çok kötü."

"Belki bir dahaki sefere."

Dayım ve yengeme giderken yolda arabaya servis yapılan *Dunkin Donut's* şubesinde durdum. Kahveye fena halde ihtiyacım vardı. Skylar da şeker süslemeli minik *donut* toplarından almayı kabul etmişti.

Birinin o minik *donut* toplarından sadece *bir tane* yemeyi nasıl başarabildiğini asla anlamayacaktım. Kesinlikle normal değildi.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Hey, Jude!" Ödeme noktasındaki genç kız, her zamanki gibi pencereden eğilip bana şarkı söylercesine seslendi. Sanki daha önce kimse bana adımın geçtiği *Beattles* şarkısıyla seslenmemiş gibi. "Bugün erkencisin."

Siparişimi alıp kavanoza bahşiş atarken başımı salladım.

"Ah... Selam, Skylar," diye devam etti kız. Şu anda arkama doğru bakıyordu. "Orada saklandığını görmemişim. Otostop mu çektin?"

"Evet," dedi Skylar. "Öldürecek aptal tipler aramak için birlikte çalışıyoruz. Vardiyarı kaçta bitiyor?"

Kız karşılık olarak, "Kes sesini, kaltak," diye çıkıştı.

Bahşiş kavanozuna uzanıp attığım bir doları geri aldım ve yola devam ettim.

Parayı cebime koyarken, "Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Evet, aynı okula gidiyoruz."

Ah. Şimdi hatırlamıştım. Okulun ilk gününde Skylar'a sataşan kızlardan biriydi.

Başımı sallayarak, "Hafta sonları genellikle burada oluyor."

"Öyle görünüyor. Hem adını hem de genellikle kaçta geldiğini biliyor," diye söylendi.

Bu, küçük sahte karımın beni kıskandığına dair bir işaret miydi?

"Hazırladığı kahveler genelde berbat oluyor."

"Şaşırmadım." Skylar *donut*'unu alarak yemeden önce minik parçalar haline getirdi. "Paige geri zekâlının teki."

Lise dramasının ateşine benzin dökmeye niyetim yoktu. *Dors* çalma listemi başlattım ve birlikte *People Are Strange* şarkısını söyledik.

Şarkı bittiğinde, "Morrison en iyilerden biriydi," dedi. "Hem çok derin hem de inanılmaz romantik. Lanet derecede seksi olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Ama son zamanlarında öyle değildi."

Başını yana doğru çevirdi. "Evet ama zirvede olduğu dönemde adam her şeydi."

Morrison *her şey* miydi bilmiyordum. Çoğu zaman mutsuzdu ve uyuşturucu etkisi altındaydı. Ayrıca duygusal açıdan tutarsız olduğu biliniyordu.

"Çalma listende INXS var mı?" diye sordu. "Michael Hutchence bana Jim Morrison'ı hatırlatıyor."

Skylar'ın sorunlu erkeklerden oldukça etkilendiği belliydi. Geleceğinde kırk bir kalp görebiliyordum.

"Aslına bakarsan var." Telefonumu aldım ve aradığım şarkıyı bulup çalma tuşuna bastım.

"Ah!" Şarkıyı duyunca tiz bir sesle tepki verdi. "*Don't Change* çok güzel! Ayrıca, *Never Tear Us Apart* da en sevdiklerimden. *Ashes and Embers*'in *Never Tear Us Apart* yorumunu dinledin mi? Cidden çok şaşırtıcı."

"Dinledim. Gerçekten çok iyi."

"Asher Valentine'in gelmiş geçmiş en duygusal ses olduğunu düşünüyorum. Bir de keman çalan çocuk var." Elini yelpaze gibi salladı. "Her açıdan muhteşem."

"Ateşini biraz düşürmesi için klimayı açmalı mıyım, Kıvılcım?" diye takıldım.

Bana doğru bakıp sırttı. "Sessiz ol. Kızların arzulayacakları birine ihtiyacı var."

"Şu an birini mi arzuluyorsun?"

"Evet. Tıpkı erkeklerin yaptığı gibi. Eminim Paige'e benzeyen uzun kirpikli kızlar seninle flört ettiğinde sen de aptallaşıyorsundur," deyip şakayla kolumu dürttü.

"Emin ol, Paige gibi kızlara karşı hiç ilgi duymuyorum. Hatta *kadınlardan* bahsetmemiz daha doğru olur çünkü küçük kızlar ilgimi çekmiyor."

"Nedenmiş?" Skylar gözlerini merakla kısarak yüzüme bakıyordu. "Paige, 'her zaman podyuma çıkacak kadar mükemmel görünmeliyim' tarzında bir güzelliğe sahip."

"Hoşuma *gitmeyen* şey de tam olarak bu. Ben doğal kadınları beğenirim. Çok fazla makyaj yapanları ya da ilgimi çekmek için gözüme sokarcasına benimle flört edenleri değil. Her zaman 'hazır' olan ve yedi yirmi dört mükemmel görünüp öyle davranmaya çalışan kadınları sevmiyorum. Kadınlar bana göre eşofmanları ve dağınık saçlarıyla oturup saçmalarken çok daha çekici oluyor."

"Benim gibi mi?" Yükselen sesi umut doluydu. "Bebek tulumuna benzeyen pijamalarımıla?"

"Aslında evet. Şirinlik seksi olabiliyor."

Kes sesini, Jude.

"O zaman bu durum yetişkin erkeklerde daha farklı çünkü

SAKIN GELİNİ ÖPME

okuldaki oğlanların hepsi, güzel ve popüler kızların peşinde. Benim gibi kızları fark etmiyorlar bile."

"İnan bana, fark ediyorlar. Bence onlara karşı ilgi göstermediğin için senden çekiniyorlar. Güzel dediğin kızlar flört edip onlar tarafından fark edilmek için uğraşıyorlar. Fakat sen kimsenin ilgisini çekmeye çalışmıyorsun. Kendine güvenen, benzersiz birisin. Bu da onları korkutuyor."

Aslında Skylar'ın okula giriş çıkışını, lisenin otoparkından her gün uzun uzun izlemekle çok fazla zaman harcıyor olabilirdim.

Skylar bana doğru döndü, düşüncelere daldığı için alnında kıvrışıklıklar belirmişti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Küçümseyici bir tavırla, "Önemi yok," dedi ve arkasına yaslanarak gözlerini yola dikti. "Hiçbiriyle ilgilenmiyorum zaten."

"Okulda felsefi takılan, duygusal müzisyen tiplerden yok mu hiç? Benim zamanımda etrafımız onlarla doluydu."

"Bir tane bile görmedim."

"Spor sahasındaki tribünlerin altına bak. Genellikle orada takılırlar."

Skylar güldü. "Bakarım."

Arkadaşlarla tribünlerin altında takıldığımız, sigara ve esrar içip kendimizce felsefi tartışmalar yaptığımız günlere dair anıların o kadar çoktu ki...

Skylar koltuğunun kontrol düğmelerini kurcalarken, "Bu söylediklerin beni şirin ve seksi *bulduğun* anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Ne yani, buna basınca kalçam mı ısınacak?"

"Evet."

"Hangisine evet? Beni şirin ve seksi bulduğuna mı, yoksa koltuğun popomu ısıtacak olmasına mı?"

Önümdeki arabayı -yavaşça köşeyi dönmekle meşguldü- hızlı bir manevrayla geçtim. Beynim de aynısını yapıyor, bu konuşmadan bir manevrayla kurtulmaya çalışıyordu. Tabii ki Skylar tam olarak söylediği gibiydi. Yine de bu durum, öyle olduğunu açık açık itiraf edeceğim anlamına gelmiyordu.

"Evet, o düğme kalçanı ısıtmak için."

Manevra.

"İnsan neden kalçasını ısıtmak ister ki? Başlık kısmı neden ısınmıyor? Isınsa hoşuma giderdi."

Kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım, ardından başımı iki yana sallayıp güldüm.

Şakayla karışık bir tavırla, "Seni korkutuyor muyum, Şanslı?" diye sordu. "Özgüvenim ve dağınık saçlarımla?"

Aynı şekilde karşılık vererek, "Evet. Ödüm kopuyor," dedim. Hemen sonra kahvemden bir yudum aldım.

"Bence korkuyorsun." Skylar şimdi daha alçak sesle konuşuyordu. Yan gözle bana bakarken dudakları ukala bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Telefonuna bir bildirim geldi, cebinden çıkarıp gelen mesajı okuduğu sırada dikkati dağılmıştı.

Ucuz kurtuldum.

Skylar telefonunu bacaklarının üzerine bıraktı. "Seni şirin ve seksi bulup bulmadığımı öğrenmek ister misin?" diye sordu.

Dikiz aynasına şöyle bir bakarken evet deme arzumu bastırdım. "Hayır."

"Neden?"

"Yani, bana bir baksana. Tabii ki seksi olduğumu düşünüyorsun." Ona çarpık bir şekilde gülümsedim. "Şirin olduğum pek söylenemez."

"Bu koltuk ısıtıcısından daha ateşlisin," deyip ısıtmayı kapatmak için düğmeye bastı. "Umarım buna fazladan para vermemişsindir. Çok başarısız."

"Katılıyorum."

"Ayrıca bil diye söylüyorum, bence şirin de sayılabilirsin. Özellikle gülümsediğinde. Tabii ki o kendine has, ukala ve seksi sırtıuşından bahsetmiyorum. Yorgun olduğun zamanlardaki diğer küçük gülümsemenden bahsediyorum. İşte o çok şirin."

Şirin mi? Ben ne zaman şirin olmuşum ki?

Ona doğru bakıp masum numarası yapmaya çalıştım. "Hangi ukala ve seksi gülümsemeden bahsediyorsun?"

Skylar gözlerini devirdi. "Anlamamış gibi yapma. Hangisini kastettiğimi biliyorsun. Ayrıca o gülümsemenin kadınları çılgına çevirdiğinin de oldukça farkındasın."

Biraz mahcup bir tavırla, "Gerçekten mi?" diye sordum. Dayımla yengemin yaşadığı sokağa doğru arabayı çevirdim. "Anlatsana biraz."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Onunla flört etmemem gerektiğini bildiğim halde kendimi durduramıyordum. Şakalaşmak bana tuhaf biçimde çekici geliyordu.

"O gün mağazada Rebecca'ya öyle gülümsedin."

Şakayla karışık cevap verdim. "Hayır, gülümsemedim."

"Evet, gülümsedin."

"Yanlışlıkla olmuştur. Sana da öyle gülümsüyor muyum?"

"Ne? Kendi yüzünü kontrol edemiyor musun?" diye alay edercesine sordu.

Omuz silktim. "Gününe göre değişir."

Kahkaha atmaya başladı. "Tam bir pisliksin! Ayrıca evet, birkaç defa bana da o ukala gülümsemeni gösterdin."

Arabayı dayımla yengemin evinin önüne çekip motoru durdurdum. "Muhtemelen farkında değilimdir. Seni, kendi deyiminle 'çılına çevirmek' istemem." Kasıtlı olarak bahsettiği gülümsemeyle yüzüne baktım.

Skylar başını iki yana sallarken yanakları kızarmıştı. "Endişelenme. Birazcık deliye dönmeyi sorun etmem." Kapıyı açıp kamyonetten aşağı atladı.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde her kelimeyi aç bir köpek gibi yuttum. Zihnimde Skylar'ın başının üstünde devasa, neon ışıklı parlak bir tabela vardı. Üzerinde 'DİKKAT! SAKIN YAKLAŞMA' yazıyordu. Buna rağmen kendimi ona daha fazla yaklaşıırken buluyordum.

BÖLÜM 22

SKYLAR

Tuğladan yapılmış çiftlik evinin merdivenlerine doğru yürürken, “Bir şeyler getirsek iyi olmaz mıydı?” diye sordum. Bu nasıl daha önce aklıma gelmemişti? Ailesini kendi evlerinde ziyarete gelmiştim, bir pasta ya da çiçek almalıydım. Kaba biri olduğumu düşünmelerini istemiyordum.

“Önemli değil.” Jude sigarasından son bir nefes çekip kapının yanındaki beton saksılardan birinde söndürdü. Görünüşe göre saksı, ortasına yapay çiçek aranjmanı yerleştirilmiş devasa bir kül tablası görevi görüyordu. “Elimde hediyelerle karşılarına çıkarırsam şoka girebilirler.”

“Bu defa *birlikte* geldik.”

“Endişelenme. Sadece bir merhaba demek için uğradık, Şükran Günü yemeğine gelmedik.”

“Biliyorum ama...”

Ön kapı açıldığında, karşımızda inanılmaz derecede tatlı görünen ufak tefek bir kadın belirdi. Omuzlarına kadar uzanan gri saçlarına tel çerçeveli gözlüğü eşlik ediyordu. Bizi karşısında gördüğünde şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Aman Tanrım!” derken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Doğruymuş!” Başını içeriye doğru uzatıp seslendi. “Al! Şanslı’yla karısı gelmiş! Gerçekmiş! Bana yirmi dolar borçlusun!”

Jude kısa bir süreliğine duraksayıp yengesinin yanaklarını öptükten sonra aceleyle içeri girdi. “Görüyorum ki,” derken homurdansa da gülümsüyordu. “İkiniz tam havanızdasınız.”

Jude’un peşinden içeri girdiğimde yengesi kapıyı kapattı. Gülümseyen gözlerle bana bakarak, “Ne kadar tatlı bir şeysin sen,” diye mırıldandı. Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissedebiliyordum.

SAKIN GELİNİ ÖPME

“O bir şey değil,” dedi Jude. “Suzy yenge, bu Skylar. Skylar, bu benim Suzy yengem. Şurada oturan kişi de...” Başıyla arka tarafı, yaşlı bir adamın oturduğu oturma odasını işaret etti. “Al dayı.”

“Tanıştığımıza çok sevindim.” Yengesini yanaklarından öpmek için uzandım.

Salona doğru ilerlediğimiz sırada Suzy yenge, “Gelin hadi, rahatınıza bakın. Uğramanıza çok sevindik. Şanslı, çamaşır makinesine bir baksan çok iyi olur,” dedi. “Yine değişik sesler çıkıyor ve köpüklü su sızdırıyor.”

Daha net görebilmek için gözlerimi kırptırdım çünkü bu evin gerçek olmadığına emindim. Ancak hepsi gözümün önündeydi, kalbim heyecandan şiddetle atmaya başladı.

Sanki zaman makinesine girmiş, 1960’lardan kalma bir eve gelmiştik.

Kendimi cennete düşmüş gibi hissediyordum!

Halının turuncu-kahverengi desenleri baş döndüren türdendi. Pencereelerde turuncu perdeler asılıydı. Duvarlar koyu ahşap lambri kaplıydı. Bit pazarlarıyla antikacı dükkânlarında gezerek deneyim kazanan gözlerim, bana buradaki tüm mobilyaların ve dekoratif eşyaların ucuz kopyalar değil, kesinlikle orijinal olduğunu söylüyordu. İşin en harika yanı, eski olmalarına rağmen yıpranmış ya da kirli görünmemeleriydi. Her şeyin unutulup görmezden gelindiği ve asla elden geçirilmediği o eski evlerden değildi. Havada hafif bir çiçek kokusu vardı. Buradaki her şey temizdi, özenle saklanıp korunmuştu. Tıpkı bir müze gibiydi.

Odanın içinde ağzım açık dolaşırken Jude’un beni izlediğini fark ettim. Bakışlarımız buluştu ve bana göz kırptığında kalbim pır pır etti.

Burayı çok seveceğimi tabii ki de biliyordu. Şimdiye kadar gittiğim en havalı evlerden biriydi.

Köşedeki turuncu koltuğundan, “Şanslı bize karısı olduğunu söyleyince bizi kandırdığını düşünmüştük,” dedi Al dayı. Sesi çok uzun zamandır sigara içiyormuş gibi derin ve çatallıydı. Bana yaşlı bir hippiyi hatırlatmıştı. Saçlarıyla uzun sakalları beyazlamıştı. Karısınıninkilere benzeyen gözlükleri, kollarında renge solmuş dövmeleri vardı. Yeşil, el örgüsü bir bere takıyordu. Jude, gözlerini ve çarpık gülümsemesini ondan almıştı. Al dayı

ile Suzy yenge'nin bir zamanlar oldukça çekici bir çift olduklarından emindim.

Al dayıya sadece gülümsemekle yetindim, ne söyleyeceğimi bilememiştim.

Jude, "Sahte karım," diye düzeltirken turuncu renkli kanepeye oturdu. Yanındaki boşluğa eliyle hafifçe vurarak oturmam için işaret etti. "Gerçek bir evlilik olmadığını size anlatmıştım. Sadece arkadaşız."

Bumerang şeklindeki cam sehpanın etrafından geçip Jude'un yanına oturdum.

"Bu ne tür bir saçmalık?" Al dayı sakallı çenesini bana doğru uzattı. "Sen buna gönüllü müsün, tatlım?"

Bakışları yüzünden biraz gerilmiştim. "Evet, kesinlikle. Jude bir süreliğine sigortamın olabilmesi için benimle evlenme inceliğini gösterdi." Jude'la aynı hikâyeyi anlattığımı umuyordum. Keşke yolda onlara ne söylediğiyle alakalı biraz bilgi vermiş olsaydı.

Al dayı parmağını bize doğru uzattı. "Anladım. Fakat birbirinizden hoşlanıyorsunuz, öyle değil mi?"

Jude'la birbirimize bakıp gülümsedik. "Tabii ki," dedi Jude. "Aynı zamanda hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

Suzy yenge odanın diğer tarafına geçip mutfak girişinde durdu. "Siz gençlerin, neden evlenmeden önce uzun bir süre görüşüp birbirinizi tanımak istediğinizi hiç anlamıyorum. Birini gerçekten tanımanın tek yolu *evlenmektir*."

Al dayı başını sallayıp sakalını sıvazladı. "Suzy'yle tanıştıktan bir ay sonra evlendim, hiçbir zaman dönüp geriye bakmadık."

"Bu tam olarak delilik," dedi Jude.

"Bence harika," dedim. "Aşırı romantik."

"Hayat beklemek için çok kısa," dedi Al dayı. "Ben Suzy'yi sevdim ve evlendim."

Suzy yenge mutfaktan, "Yabani bir genç adamdı. Aynı senin gibi, Şanslı," diye seslendi. Odalar arasında duvar olduğu için onu göremiyordum. Yeni açık plan evlerin neden bu kadar popüler olduğunu şimdi anlamıştım. "Onu ehlileştirmek yıllarımı aldı."

Al dayı gülerek başını iki yana salladı. "Beni hiçbir zaman ehlileştiremedi. Sadece yapabildiğini düşünmesine izin verdim."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Suzy yenge elinde kraker ve dilimlenmiş peynir tabağıyla geri geldiğinde, "Eviniz çok güzel," dedim. Tabağı sehpaye bırakıp tam karşımızdaki yeşil, retro koltuğa oturdu.

"Teşekkürler. Altmışlar en iyi yıllarımızdı. Biz de neden etrafımızda sonsuza kadar altmışları yaşatmayalım diye düşündük."

"Gerçekten çok havalı," derken tüm ayrıntılara tek tek göz atıyordum. Heykeller, vazolar, lambalar, eski saatler... Hatta televizyon ve radyoda bile aynı eski görüntü vardı.

"Birçoğu, bu evi ilk aldığımızda kullandığımız eşyalar."

Jude homurdandı. "Hepsi harika, ta ki kırılıp dökülmeye başlayana kadar."

Suzy yenge onun yorumunu duymazdan geldi. "Şanslı bize bir mağazada çalıştığını ve fotoğraf çektiğini anlattı?"

Başımınla onayladım, yeğenlerinden faydalandığımı düşüncelerini istemiyordum. "Lise son sınıftayım ama şehir merkezindeki bir butikte yarı zamanlı çalışıyorum. Normalde kasada çalışıyordum, yakın bir dönemde terfi aldım. Şimdi ürünlerin fotoğraflarını çekiyorum. İnsanları mağazaya çekmek için tanıtım yapıp internette yayınlıyorum. Çok eğlenceli."

"Fotoğraf konusunda gerçekten çok yetenekli," diye ekledi Jude.

"Senin adına sevindim. Fotoğraflara bayılınm," dedi Suzy yenge.

Al dayı bakışlarını bana çevirerek, "Kaç yaşındayım demiştin?" diye sordu.

Karısı, "Ona yaşını sorma!" diye çıkıştı. "Bir kadına asla yaş sorulmaz."

Jude, "On sekiz yaşında," diye cevapladıktan hemen sonra ağzına bir kraker attı.

Verecekleri tepkiye ve şoka karşı kendimi korumak istercesine elime bir kraker alıp ucundan kemirmeye başladım. Suzy yengenin bize getirdiği atıştırılmalıklardan yemeyerek kaba görünmek istemiyordum.

Suzy yenge yaşına tepki göstermek yerine, "Aynı benim gibi!" dedi yüksek sesle. "Al ile evlendiğimde on sekiz yaşındaydım. Çok genç olmama rağmen o zaman sanki çok büyükmüşüm gibi hissediyordum." Kocasına düşünceli gözlerle baktı. "Her şeyi bildiğimi sanıyordum."

"*Hâlâ* her şeyi bildiğini sanıyorsun," diye takıldı Al dayı.

Suzy yenge bize doğru döndü. "Yaş önemli değildir. İkinci birlikte büyüyecek, kendi yolunuzu bulacaksınız. Tıpkı bizim gibi."

Jude, "Hadi ama biz gerçek bir çift değiliz," deyip başını iki yana salladı. "Şunu anlayın artık, tamam mı? Skylar daha on sekiz yaşında. Biz *sadece arkadaşız*. Bebek sahibi falan olacağımızı düşünüp heyecanlanmanızı istemiyorum."

"Bebeklere bayılırım!" dedi Suzy yenge heyecanla. Çocuk fikrine, *Black Friday* indirimlerinde alışverişe çıkanların ürünlerle saldırdığı gibi atlamıştı. "Bir tanecik çocuğunuz olsa hiç zararı olmaz."

Jude'la aynı anda güldük. "Hayır, Suzy yenge. Bebek falan yok."

"Bebeğe sizin için bakarım. Tüm gün hiç işim olmuyor."

"Yine de olmaz," dedi Jude.

Jude'un kolunu dürterek, "Aslında, madem bebeğe bakacak..." diye takıldım.

Gülümseyerek döndü ve yüzüme doğru yaklaştı. Bir anlığına gerçekten beni öpecek sandım. "Onları cesaretlendirme."

Al dayı, "Birlikte yaşadığınızı söylediniz," derken bir kaşını yukarı kaldırmıştı.

Jude başıyla onayladı. "Evet ama..."

"O zaman neden gerçekten evlenmiyorsunuz?" diye araya girdi Suzy yenge.

"Biz evli olmak *istemiyoruz*."

Suzy yenge, Jude'un söylediklerini dikkate almıyormuş gibi elini salladı. "Çok saçma. Zaten *evlisiniz*."

Jude iç geçirerek ayağa kalktı ve şakacı bir şekilde dayısının ayağına tekme attı. "Bu kadar evlilik ve bebek konuşması yeter. Şu çamaşır makinesine bakacak mıyız? Bakalım içinden kayıp çorap çıkacak mı?"

Al dayı başını sallayıp ayağa kalktı. "Hazır inmişken belki başını da kışından çıkarabiliriz."

Jude kıkırdadı. Dayısıyla birlikte bodruma inen merdivenlere doğru yürümeden önce dönüp bana baktı. "Sen iyisin, değil mi?"

Başım la onaylayıp kraker almak için uzandım. "Evet," dedim keyifli bir tavırla. "Oldukça iyiyim."

* Kara Cuma. (e.n.)

Gözden kaybolduklarında Suzy yenge ellerini çırpı. "Çorba yapmak için sebze doğrayacaktım. Mutfakta bana katılıp sohbet etmek ister misin?"

Gülümsemek için kendimi zorlamam gerekmişti çünkü yiyeceklerden ve yemek yapmaktan bahsedilince zihnimde alarm çalıyordu. "Tabii ki."

Derin bir nefes alıp arkasından mutfığa gittim. Herhangi bir şey yememi istemediği sürece sorun olmayacaktı. Sebzelerden hâlâ emin olamıyordum. Sonuçta böceklerle birlikte toprakta yetişiyordu. Üzerinde hem insanlar hem de hayvanlar gezinmiş olabilirdi. Hatta daha kötüsü, *içlerinde* böcekler yaşıyor olabilirdi.

Korkuyla ürperdim.

Suzy yengenin peşinden mutfığa giderken boynumdaki fuların uzun kenarını parmağıma doladım. Terapistimin öğrettiği bir yöntemdi bu. Bazı dokulara temas etmek beni rahatlatıyor, endişe duymaktan ya da yiyeceklere fazla odaklanmaktan uzaklaşmamı sağlıyordu.

"Jude'un hayatına nihayet özel birinin girmesi beni çok mutlu ediyor." Çekmecedan iki kesme tahtasıyla birlikte kocaman, parlak iki bıçak çıkarıp tezgâhın üzerine koydu.

Söylediğine hemen cevap verememiştim. Bunun sebebi tıpkı eski evlerde ve filmlerde gördüklerime benzeyen avokado yeşili mutfak eşyalarıyla, minik bumerang tasarımlı beyaz formika tezgâhın aklımı başımdan almış olmasıydı.

"Bunlar orijinal mutfak eşyaları mı?" Suzy yengenin kucak dolusu sebze çıkardığı buzdolabının kapağına dokundum.

"Hayır, bunların dış yüzeyleri boyandı. Fırın bir gün aniden alev aldı. Bu yüzden Şanslı mutfak eşyalarını yenilememiz konusunda ısrar etti." Suzy yengenin gözlerini devirip gülümsedikten sonra sebzeleri doğrama şekline gülmeden edemedim. "Bütün beyaz eşya setini geçen yıl Jude satın aldı. Bizim için çok fazla şey yapıyor. Bozulan şeyleri tamir edip faturaları ödememize yardımcı oluyor. Kendine çok iyi bir koca buldu, tatlım. Tıpkı Al dayısına benziyor." Bana doğru yaklaşıp fısıldadı. "Dışarıdan bakınca biraz sert ama içi sevgi dolu. Onları kendi haline bırakıp sert erkekler olduklarını düşünmelerine izin vereceksin."

Elime bir bıçakla havuç alıp onun yaptığı gibi doğramaya başladım. Gerçek anlamda evlenmemiş olmamızın onları hayal

kırıklığına uğratıldığını görmek beni biraz üzmüştü. Suzy yenge, ailesinin genişlemesi düşüncesinden samimiyetle heyecan duyuyor gibiydi.

"Jude harika biri," diye onayladım. "Ancak söylediği gibi, biz sadece yasal olarak evliyiz. Aramızda romantik bir ilişki yok. Jude benim için yaşça çok büyük. Yine de bana yardım ederek gerçekten iyi bir dost oldu. Almam gereken ilaçlar var. Hayati bir şey değil, sadece sigortam olmadan ilaçları almaya gücüm yetmiyordu. Bana bir süreliğine yardımcı olmayı teklif ettiği için ne kadar minnet duyduğumu anlatamam."

Suzy yenge burnunun ucuna düşen gözlüğünü iterek bana baktı, sözümü bitirmemi beklerken yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "Mutlaka daha fazlası vardır," dedi samimi, kısık bir ses tonuyla. "Sen göremesen bile. İnsanlar öylece evlenmezler."

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Doğru," dedim. "Ama biz evlendik. Anlamanın zor olduğunu, kulağa çılginca geldiğini biliyorum. Biz gerçekten sadece arkadaşız."

Ziyaretin tamamını gerçekten evli olmadığımızı anlatmakla geçirmek zorunda kalacağımızdan endişelenmeye başlamıştım. Yaşlı olmaları, Jude'un yengesi ve dayısının zihinsel herhangi bir sorun ya da kafa karışıklığı yaşadıkları anlamına gelmiyordu. Sadece evlilik konusunda aramızda bir anlaşma yaptığımıza ikna olmuyorlardı.

"Tatlım, eğer sadece arkadaş olsaydınız Jude seni bizimle tanıştırmak için buraya getirmezdi. Daha önce bu eve birini asla getirmedi. Bir kere bile." Elindeki bıçakla kabağı parçalara ayırırken cümlesini vurgulamaya çalışır gibiydi. "Ayrıca, buraya her gelişinde ve telefon konuşmalarımızda sürekli senden bahsediyor."

Bir anlığına nefesim kesildiğinde neredeyse parmağımın ucunu kesecektim.

Aşırı heyecanlanmamışım gibi sıradan bir şekilde davranmaya çalıştım. "Gerçekten mi?"

Suzy yenge dolaplardan birini açıp küçük baharat kavanozlarını çıkarırken başını onaylarcasına salladı. "Evet, sürekli seni anlatıyor. Öyle ki senin için çılgına döndüğünü bile düşünebilirsin. Bu yüzden şu 'sahte evlilik' saçmalığını bir türlü anlayamıyorum."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Aramızda hiçbir şey olmadığı konusundaki kararlılığını düşününce, Jude'un hakkımda konuştuğunu duymak beni hem heyecanlandırmış hem de gerilmeme sebep olmuştu. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Jude'un beni buraya, bu harika altmışlar dekorunu görmem için davet ettiğini düşünmüştüm. Fakat tamamen yanılıyor olabildim. Belki de gerçekten ailesiyle tanışmamı istemişti.

Aklıma gelen bir sonraki düşünce beni korkuttu. Bana karşı duyguları olabilir miydi?

Hayır, dedim kendi kendime. Bu delilik olurdu. Sırf ben Jude'dan bir aptal gibi hoşlandığım için o da benden hoşlanacak değildi. Peki ya öyleyse? İyi mi, yoksa kötü mü olurdu... gerçekten bilmiyordum. Birbirimize karşı bir şeyler hissetmeye başlarsak, bu içinde bulunduğumuz durumu fazlasıyla karıştırabilirdi.

"Ayrıca yaşın hiçbir önemi yok," diye devam etti Suzy yenge, endişelerimden habersizdi. "Hatta yaş farkının olması daha iyi. Yaşadığın onca şeyden sonra ne istediğini bilen ve sana bakabilecek birini hak ediyorsun."

Demek ki Jude *gerçekten* benden bahsetmişti, üstelik sadece işimi ve hobilerimi anlatmamıştı. Suzy yenge, annemi biliyor muydu? Ya da yeme bozukluğum olduğunu? Sorunlu biri olduğumu düşünüyor olmalıydı.

Bunun üzerine çok fazla düşünerek panik atak yaşamak istemiyordum. Kadının mutfak zeminine düşüp bayılmadan önce konuyu değiştirmeye karar verdim. "Nasıl bir çorba yapıyorsun?" diye sordum ve dilimlediğim havuçları Suzy yengenin kerevizi koyduğu büyük kaba boşalttım.

"Sebzeli pirinç. En sevdiğim çorbadır. Öğle yemeğine kalırsınız, değil mi?"

"Ah, üzgünüm. Kalabileceğimizi sanmıyorum. Jude evde olması gerektiğinden bahsetmişti."

"Çok fazla çalışıyor," dedi Suzy yenge, sesinde gururla karışık bir anlayış vardı. "Rahatlamasını sağlamalısın. Biraz eğlenin."

"Denerim," diye söz verdim ama bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Jude küçükken her hafta sonunu bizimle geçirirdi. Annesi, Al'ın kız kardeşiydi."

"Bilmiyordum."

"Jude'un annesi ve babası çok fazla çalışıyordu. Bu yüzden hafta sonları çocukları biz alırdık. Jude'un tuhaflıkları yüzünden hep teükte olmamız gerekiyordu. Bizi güldürmeye bayılırdı. Her şeyle ve herkesle sürekli ilgilenirdi. Eskiden ona, 'Küçük Bay Tamirci' derdim."

Anlattıkları ilgimi çekmişti. Jude hakkında bilmediğim çok şey vardı. "Nasıl yani?"

"Her zaman bir şeyleri tamir ederdi. Oyuncağı kırılrsa saatlerce uğraşıp yapıştırırdı. Benden iğne iplik alır, Erin'in sökülen peluş hayvanlarını dikerdi."

Kalbim neredeyse eriyip gidecekmiş gibi hissediyordum. "Çok tatlıymış."

"Bir gün, hemen şuradaki arka bahçede yavru bir sincap yuvasından düşüp bacağını kırdı. Bence kafasının üstüne düşmüştü çünkü sürekli sallanıyordu." Suzy yenge başını ileri geri sallayarak taklit edince gülümsedim. "Jude, sincaba kendi başına bakarak onu iyileştirdi. Koca bir kutuda tutuyordu. Eve götürüyor, hafta sonları gelirken yanında getiriyordu."

"Vay canına!" Jude'u minik bir sincapla ilgilenen küçük bir çocukken hayal etmeye çalıştım.

"Hayvanın bacağı iyileştiğı halde kafası tam düzelmedi. Neredeyse altı yıl verandamızda yaşadı. Kedi gibi kucağımıza oturur, okşanmaya bayılırdı. Minik pofuduk bir yatağı vardı ve orada uyurdu. Sincabı çok seviyorduk ama aslında Şanslı'ya aitti. Ölünce çok üzölmüştü."

"Ah," derken boğazım düğümlenmişti. "Çok üzöldüm. Fakat sayenizde çok güzel bir hayatı olmuş."

"Gerçekten öyle oldu. Jude dışarıya yansıttığından daha hassas biridir. Ebeveynlerinin boşanması onun için çok zordu. Sonra da Erin..." Suzy yenge derin bir iç çekti. "Şanslı bir daha asla eskisi gibi olmadı. Önce içmeye, sonrasında da uyuşturucuya başladı. Kendini harap ediyordu. Geçmişte yaşadığı şeyler yüzünden onun için endişeleniyoruz."

Erin hakkında ne demem gerektiğini bilemiyordum. Başsağılığı mı dilemeliydim? Ne kadar trajik bir olay olduğuna dair bir şeyler mi söylemeliydim? Yoksa sadece sessiz mi kalmalıydim?

"Jude artık uyuşturucu kullanmıyor. Bu iyi bir şey," dedim iyimser bir tavırla. "Oldukça iyi bir şekilde başa çıkıyor gibi görünüyor."

"Evet, öyle. Tatlım, bunu söylediğim için kusura bakma... Biliyorum, sürekli evliliğinizin gerçek olmadığını söylüyorsunuz ama eğer daha fazlası için bir ihtimal varsa, bence Şanslı seni çok mutlu edebilir. Biri tarafından sevmeyi, başkalarıyla ilgilendiği gibi birinin de onunla ilgilenmesini hak ediyor. İnsanlara güvenip hayatına almakta zorlanıyor."

Başımınla onaylarken gözlerime dolan beklenmedik yaşları tutmaya çalıştım. "Haklısın. Bunu *gerçekten* hak ediyor." Ona hiçbir zaman 'o kişi' olamayacağımı söylemeye cesaret edememiştim. Jude'un istediği şey bu değildi.

Üstelik benimle evlendiği için doğru kadını bulamama ihtimalini düşündükçe kendimi berbat hissediyordum.

Özür dilercesine, "Sanırım gereğinden fazla konuştum," dedi. "Kendimi tutamıyorum. Şanslı bizim oğlumuz gibidir."

"Hayır, öyle yapmadın. Anlattıkların çok güzel şeyler. Çocuğunuz var mı peki?" Bunu sorarak kabalık etmediğimi umuyordum, merakıma engel olamamıştım.

"Hayır, bizim planımızda çocuk sahibi olmak yoktu ama Jude ve Erin'i kendi çocuklarımız gibi severiz."

"Onu bu kadar seven bir ailesi olduğu için çok şanslı." Keşke böyle akrabalarım olsaydı. Bir zamanlar vardı. Büyükbabam ve büyükbabam çok tatlı insanlardı, bana hep destek oluyorlardı. Tıpkı Jude gibi ben de hafta sonlarını ve bayramları, büyükanne-min ifadesiyle "annem biraz nefes alsın diye" onlarla geçirirdim. Aslında onun biraz nefes alması için falan değildi. Bir süreliğine de olsa, beni o evden çıkarmaya ve normalleşmemi sağlamaya çalışıyorlardı. İkisi de onlarla yaşamam için annemi ikna etmeyi defalarca denemişti. Annem ise her seferinde reddetmiş, üstelik beni bir daha görmelerine izin vermemekle tehdit etmişti. Ona göre ben, istiflediği eşyalardan biriydim ve ona aittim.

Ellerini havluyla kurularken, "Sen artık ailemizin bir parçasısın," dedi Suzy yenge. "Aslında, sana vermek istediğim bir şey var."

"Bana mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet, hemen geliyorum."

Suzy yenge hızla mutfaktan çıkıp koridorun diğer tarafına, tahminime göre yatak odalarının olduğu yere doğru gitti. Bana verebileceği ne olabilir diye düşünüyordum.

"İşte," dedi birkaç dakika sonra geri geldiğinde. "Bence buna bayılacaksın."

Bana katlanmış beyaz bir tişört uzattı. Elime alıp yavaşça açarken neden bana bir tişört verdiği düşüncesiyle aptallaşmıştım. Kumaşı çok yumuşaktı, dokuması o kadar narindi ki neredeyse transparandı. Boyun kısmıyla eteklerindeki dikişler yıpranmış, pek çok yerinde minik delikler oluşmuştu.

Ön tarafındaki açık mavi gitar ve güvercin logosuna baktığım sırada daha önce nerede görmüş olabileceğimi hatırlamaya çalışıyordum.

Sonunda aklıma geldi.

"Aman, Tanrım." Kelimeler ağızımdan yavaşça çıktı. Şu anda çok geçiriyor olabilirdim. "Düşündüğüm şey mi bu?" Tişörtü elimde tutup, parmağımı meşhur Woodstock Festivali logosunun üzerinde gezdirirken ellerim titriyordu.

"Kesinlikle. Jude eski müzikleri, o dönemlere ait kıyafetleri çok sevdiğinden bahsetmişti. Sana vermeyi çok isterim. Yıllardır giymedim ama bir zamanlar kelimenin tam anlamıyla üzerimde bununla yaşıyordum. Bakınca belli oluyordur. Çekmecede öylece durması hiç hoşuma gitmiyor."

Geri vermeye çalışarak, "Bunu alamam," dedim. "Bu çok nadir bulunan bir şey. Çok özel. Fazlasıyla pahalı olmalı..."

Eliyle tişörtü bana doğru itti. "Ah, tatlım. Parası umurumda bile değil. Sende kalmasını çok isterim, lütfen."

"E-emin misin?"

Beni rahatlatmak istercesine gülümsedi. "Eminim."

"Söyleyecek söz bulamıyorum." Yumuşacık tişörtü göğsüme bastırdım. "Böylesi muhteşem bir hediye için nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum. Gerçekten bayıldım." Ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim, Suzy yenge."

Az önce bana orijinal bir Woodstock Festivali tişörtü verdiğine inanamıyordum. Pek çok havalı tişörtüm ve gömleğim vardı ama hiçbirisi bunun mükemmellik düzeyine ulaşamazdı. Üstelik Jude'un yengesinden gelmesi çok daha anlamlı kılıyordu.

Sebze doğrama işine geri döndüğümüzde, Suzy yenge bana Woodstock Festivali'nde yaşadıklarını anlattı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Bir sonraki gelişimizde eski konserlerin fotoğraflarını, Jude'un küçüklük fotoğraflarını, hatta bahsettiği sincabı dahi göstereceğini söyledi. Plak koleksiyonunu göstermek için de sabırsızlanıyordu. Çok mutlu olmuştum, hissettiklerim başımı döndürüyordu.

Suzy yenge inanılmaz tatlı bir kadındı, ayrıca Jude'u çok sevdiği belliydi. Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başladı. Evlerinde Jude'un sahte karısı olarak bulunuyordum ama bana gerçek bir aile üyesi gibi davranıyorlardı. Bir hüznün yumağı boğazıma yerleşti. Tüm bunlar gerçek olsaydı, sanırım oldukça hoşuma giderdi. Suzy yengeyle Al dayıyı tekrar ziyaret etmek, onları daha yakından tanımak isterdim.

Tabii bir daha onları görüp göremeyeceğimi bilmiyordum.

BÖLÜM 23

JUDE

“Ne yaptığını biliyor musun, evlat?” diye sordu Al dayı.

Çamaşır makinesinin arkasından ona bir bakış attım. “Alt tarafı çamaşır makinesi, uzay gemisi değil. Bence hortumu gevşemiş.”

“Onu demiyorum, aptal. Kızı diyorum.”

Beş yaşımdan beri aşına olduğu, yaramazlık yapan çocuk sırtışımla ona baktım. “Ne yaptığımı bildiğim bir zaman oldu mu ki?”

“O kadarını anladım.”

Çamaşır makinesinin arkasından sürünerek çıktım ve bir koli bandı bulana kadar duvara monte edilmiş rafları karıştırdım.

“Şimdilik bantlayacağım, önümüzdeki hafta sonu yeni bir hortum alıp getiririm.”

Dayım başını sallayıp eski, ahşap banka oturdu. Onun için endişeleniyordum çünkü yaşlandıkça uzun süre ayakta durmakta zorlanmaya başlamıştı. “İyi. Şimdi anlat bakalım, ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Bant rulosunu ona doğru uzatıp gösterdikten sonra çamaşır makinesinin başına döndüm. “Tam olarak gördüğün şeyi yapıyorum. Hortumu bantlıyorum.”

“Kızla ne yapıyorsun, Şanslı?”

Kahretsin. Skylar ile aramızdaki durumu olduğu gibi kabul edeceklerini, milyon tane soru sormayacaklarını düşünmem saçmalıktı.

“Sana söyledim. Bazı sağlık sorunları için sigortaya ihtiyacı vardı. Annesinin sigortası yok, Skylar da kendine sigorta yaptırabilecek durumda değil. Geçici bir şey, okuldan mezun olup tam zamanlı çalışmaya başlayana kadar devam edecek. İyi bir insan olup sadece iyilik yapıyorum, hepsi bu kadar. Gizli bir

SAKIN GELİNİ ÖPME

amacım yok. Kızının tutuşmasını gerektirecek bir durum söz konusu değil.”

“Bence ateşle oynuyorsun, evlat.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Her şey yolunda.”

Çamaşır makinesinin arkasına tekrar girdim, birkaç santimlik koli bandını çekip dişimle kopardım ve hortuma yapıştırdım.

“Yani bir gün gelecek ve kızı evden atacaksın, öyle mi?”

Hortumu bantlama işi tamamen bittiğinde makinenin arkasından çıktım. “Hayır, onu evden atmayacağım. Herkes kendi yoluna gidecek. Bu kadar basit.”

“O kadar basit olmayacak, Şanslı. İnan bana.”

Olacaktı. Anlaşmamız böyleydi. İnsanların neden durumu olduğundan daha karmaşık bir hale getirmeye çalıştığını ya da yardıma ihtiyacı olan birine iyilik yaptığım için çıldırmışım gibi davrandığını anlamıyordum.

“Basit olmasını sağlayacağım. Kimsenin kalbi kırılmayacak. Endişelenme, tamam mı?”

Yukarı çıktığımızda Suzy yengeyle Skylar’ı mutfakta, ellerinin ve dizlerinin üzerinde yere eğilmiş halde bulduk.

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” diye sordum. Eğilip yengemi omzundan yakaladım ve yavaşça çekerek ayağa kaldırdım. “Yerde öyle durmak için çok yaşlısın.”

“Ben çok yaşlı *değilim*.” Yengem elimden kurtulmaya çalışırken gözlerinin kenarlarına biriken yaşları fark ettim.

“Suzy yenge...” Bakışlarımla vücudunu inceleyerek sorunu olup olmadığını kontrol ettim, kollarını henüz bırakmamıştım. Damarlarımda kan yerine endişe dolaşıyordu. “Yere mi düştün?” Skylar’a döndüğümde hâlâ yerde olduğunu fark ettim. “Ne oldu?”

“Yüzüğüm...” Yengem titreyen elini uzattı. “Dolapta büyük çorba tenceresini arıyordum. Yüzüğümün taşının düştüğünü fark ettim.”

“Taşı arıyorum,” dedi Skylar. Fayansın üzerinde avuç içini gezdirerek aramaya devam ederken fuları yerde sürünüyordu. “Sebzeleri doğradığımız sırada yerindeydi, eminim. Hatta ne kadar güzel olduğunu düşünmüştüm.”

Al dayı karısına bakarak, "Buluruz, aşkım," dedi sakince. Yere çökerken destek almak için mutfak sandalyelerinden birine tutunuyordu.

"Dur," dedim kolundan tutarak. "İkiniz de yerden kalkın. Biz ararız."

Suzy yenge gözyaşları içinde, "Bulmamız gerek," dedi. "O benim nikâh yüzüğüüm."

"Yüzüğünü hiç çıkarmaz," diye ekledi Al dayı. "O yüzüğü almak için arabamı satmıştım."

Birbirlerine bakışlarındaki hüznün beni öldürecekti.

"Siz ikiniz oturun. Skylar'la birlikte ararız. Burada düştüğünden emin misin?" Elimle saçımı düzelttim, gözümle seramik zemini incelerken pırlantayı nasıl bulabiliriz diye düşünüyordum.

"Eminim."

Yengemin elini okşarken, "Bulacaklar," dedi Al dayı. Skylar gülümseyerek dayımın söylediğini onayladı. Birlikte zemini santim santim aramaya başladık. Ben tezgâhların üstüne ve lavaboya bakarken, Skylar da tencerelerle tavaları tek tek çıkarıp baktı. Taşı bulamazsak yengem ciddi bir duygusal çöküş yaşayacaktı. Hastalıklı derecede duygusal bir insandı. Nikâh yüzüğü her zaman en değerli, en sevdiği eşyası olmuştu.

"Buldum!" dedi Skylar birden. Parıldayan taşı havaya kaldırdığında derin bir oh çektim.

"Ah, çok teşekkür ederim!" diye çığlık attı Suzy yenge. "Kaybettim sanıp çok korkmuştum." Skylar taşı dikkatlice yengemin eline koydu. "Bunun gibi özel şeylerin yerini hiçbir şey tutamaz."

"Yüzüğünle birlikte bana ver, kuyumcuya götürüp tamir ettireyim."

"Bilmiyorum..." dedi Suzy yenge, parmağındaki taşsız yüzüğe bakıyordu. "Ben yüzüğümü hiç çıkarmam..."

"Biliyorum ama tamir ettirmemiz gerekiyor. Yerine tutkalla yapıştırarak değiliz ya. Söz veriyorum dikkatli olacağım, düzelince hemen geri getireceğim."

"Bırak tamir ettirsin, Suzy. Tekrar kaybolmasını istemezsin," dedi Al dayı.

"Çalıştığım yerde, sokağın hemen aşağısında çok iyi bir kuyumcu var," dedi Skylar. "İyice dikkat ederek tamir etmelerini sağlarız. Tekrar düşmemesi için tüm tırnakları kontrol ederler."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Yengem çekingen bir şekilde altın yüzüğü parmağından çıkarıp bana verdi. Yüzüğü ve taşı elinden alarak özenle kilitli bir sandviç poşetine koydum.

“En kısa zamanda geri getiririm, yeni gibi olur,” diye söz verdim.

Dayım uzanıp yengemin alınına küçücük bir öpücük kondurdu. Ardından kulağına bir şeyler fısıldadı ama ne dediğini duymadım. Skylar odanın diğer tarafında duruyor, hayal dünyasındaymiş gibi bir gülümsemeyle onları izliyordu. Bakışlarını çevirdiği an göz göze geldik.

Gözleri kısa bir süreliğine özlemle doldu, hemen ardından yerini hüzne bıraktı.

Aceleyle bakışlarımı kaçırdım.

Hayır. Dayımla yengeminki gibi bir ilişkinin benim için de mümkün olabileceği hayallerine asla kapılmayacaktım. Onlar şanslıydı. Takma ismimin aksine, ben o kadar şanslı *değildim*.

Eve döndüğümüzde, etrafta koşturması için Cassie'yi arka bahçeye çıkardık. Skylar, Gus'ı tekerlekli kedi arabasına koyup evin çevresinde dolaştırdı. Arka taraftaki verandada oturmuş sigaramı içerken kedisini bebek arabasına koyup evimin etrafında dolaştıran genç bir kadınla ne işim olduğunu düşünüyordum.

Nasıl olduysa, artık hayatımı başka türlü hayal dahi edemiyordum.

Tekrar içeri girdiğimizde, “Akşam yemeği için kızarmış peynirli sandviç yapmamı ister misin?” diye sordum.

“Geçen sefer yaptığın gibi mi? Aynı beyaz peynir, ekmek ve tereyağıyla mı?”

“Aynen öyle.”

Fularının ucundan sarkan ipleri çekiştirdi. “Hepsi yeni mi?”

“Evet. Marketten dün aldım.” Buzdolabını açıp ince ince dilimlenmiş peynirin olduğu yeni paketi çıkarıp havaya kaldırdım.

“Gördün mü?”

“Tamam, isterim.”

Ben sandviçleri yapmaya başlarken o da dolaplardan birini açıp kullandığı sindirim enziminin şişesini çıkardı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "O şeyler işe yarıyor mu?" Sıra sıra dizili ilaçları ve gıda takviyelerini günde birkaç kez kullanıyordu.

"Sanırım. Midem eskisi kadar ağrımiyor, boğazım da artık yanmıyor."

Tavada pişen sandviçleri çevirdim. "Harika."

Skylar'ın dünyasının yavaş yavaş iyileştiğini görmek, bana bu alışılmadık anlaşılanın işe yaradığını düşündürüyordu. Tamam, her ay birkaç yüz dolara mal oluyordu ama ödeyemeyeceğim bir şey değildi.

Birlikte yemek yediğimiz zamanlarda Skylar'a masada eşlik ediyordum. Salyangozlar bile ondan hızlı hareket ediyordu, buna rağmen o tabağını bitirmeden masadan kalkmıyordum. Bu yaptığım aslında iki yanı keskin bir bıçak gibiydi. Yanında olmamdan hoşlanıyordu ama kaygı duymasına da neden oluyordu. Çünkü bir şeyler yerken onu izliyormuşum gibi hissediyordu. Haksız sayılmazdı. İlk başlarda sadece oturup yemeğini küçük parçalara bölüşünü ve ağzına atmadan önce her lokmayı dikkatle inceleyişini seyrediyordum. Birkaç defa hissettiği baskı yüzünden donup kalmış, çiğnemeyi bırakıp nasıl yutacağını unutmuştu. Tuvalete koşup ağzındaki tükürmüş sonra da başını utançla öne eğerek mutfağa dönmüştü.

Skylar'ın bir daha asla yaşamasını istemediğim şeyler vardı.

Artık o yemeğini yerken ben de dergi karıştırıyordum. Böylece hem ona eşlik ediyor hem de izlememiş oluyordum. İşe yarıyordu.

"Yengenin bana o tişörtü verdiğine inanamıyorum." Lokmalarını çiğnerken bir yandan da bugünün kazı kazan kartını kazıyordu. "Delirmemek ve olduğum yerde zıplamamak için kendimi zor tuttum."

"Onda çok fazla eski eşya vardır. O tişörtlerden beş tane falan varsa hiç şaşımam."

"Cidden bayıldım." Skylar karta bakıp suratını astı. "Kazanamadım. Yengene gerçekten eski grupları sevdiğimi mi söyledin?"

"Evet." Siyah jantların fotoğraflarına hayranlıkla bakarak motosiklet dergimin sayfasını çevirdim. Bir gün Harley'ime yeni bir set alacaktım.

"Sürekli benim hakkımda konuştuğunu söyledi."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Yengemin ağzı çok gevşekti.

“Sürekli değil. Arada sırada gündelik şeylerden bahsediyorum.”

“Anladım,” derken sesinde söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını düşündüren hafif bir alaycılık vardı. “Bence ikimizi bir gemiye koymak istiyor.”

Dergiden başımı kaldırıp baktım. “Gemi mi? Bizi nereye gönderecek?”

Skylar dramatik bir hareketle gözlerini devirdi. “Birlikte olmamızı istiyor demeye çalışıyorum.”

“Hayır. *Gemi falan* yok,” dedim sırtarak. “Bu saçma sapan lafları kim çıkarıyor?”

“Beni delirteceksin. Biraz olsun Instagram ya da TıkTok’ta takılsan ölmezsin.”

“Hayır, teşekkürler. O internet saçmalığına kapılacak değilim.”

Gülerek tabağını alıp bulaşık makinesine götürdü. “*Yaşlı amcalar* gibi davranıyorsun, Jude.”

“Umurumda değil.” Dergiyi masanın ucundaki diğer dergilerin üzerine attım. “Benimle biraz televizyon izlemek ister misin?”

“Belki bir diziye başlarız diye düşünüyordum. Her gece izleyecek bir şeyimiz olur.”

Endişelerim hemen cevap vermeme engel oldu. *Her gece* eninde sonunda alışkanlığa dönüşecekti. Düzenli bir buluşma gecesi gibi.

Değil mi?

“*The Office*’i izlemeye başlayabiliriz. Megan komik olduğunu söylüyor,” dedi. “Uyumadan önce hafif şeyler izlemeyi seviyorum. Yoksa kötü rüyalar görüyorum.”

Yüzünde beklenti ve umut dolu bir gülümsemeyle cevap vermemi bekliyordu.

Hayır demeliydim. Kelime dilimin ucunda duruyordu. Fikrimi değiştirmeli, televizyonu uyuyana kadar yalnız başıma odamda izlemeliydim. Duvarları yıkmadan, çizgileri aşmadan devam etmeliydim. Gemiye binmeyi kabul etmemeliydim.

“Tamam ama sadece bir iki bölüm. Sabah erken kalkmam gerekiyor.”

Bir dahaki sefer hayır diyecektim.

“Süper!” dedi. “Gidip hemen üstümü değiştiririm.”

İç çekerek sandalyemin hemen yanında oturan ve minik siyah gözleriyle beni yargılayan Cassie’ye baktım.

“Haklısın,” dedim. “Hayır demeyi öğrenmem gerek.”

BÖLÜM 24

JUDE

Skylar oturma odasına geldiğinde, “Suzy yengenin söylediğini düşünüyordum,” dedi. Kollarını sanki üşüyormuş gibi önünde birleştirmişti, bu gece tulum pijaması üzerinde değildi. Pembe renkli pijama altının her tarafında üzgün kedi suratları vardı. Üzerine uzun kollu bir kapüşonlu giymişti ve bilek kısımlarını avuçlarının içine kadar çekmişti.

“Bebek falan yapmıyoruz,” diye kestirip attım.

Ayaklarımı sehpaye dayayıp uzun bir iç çekerek sırtımı kanepenin minderine yasladım.

Gündüz çamaşır makinesinin arkasında, hemen sonra’da yengemin mutfağında yerlerde sürünmemem gerekiyordu. Bugün sırtım dünden daha kötü durumdaydı.

Skylar’ın bakışlarından deli olduğumu düşündüğünü anlıyordum. “Asla bebeğim olmasını isteyecek değilim. Suzy yengenin bir sonraki ziyaretimizde eski plak koleksiyonunu ve konser fotoğraflarını göstermek istediğini söylemesini düşünüyordum.”

“Yani?”

Kanepenin diğer ucuna oturup ayaklarını altında topladı.

“Yani... bir sonraki ziyaret diye bir şey olacak mı?”

Skylar’a doğru döndüm. “Ne demek istiyorsun?”

“Onları bir daha göreceğim miyim? Çünkü bugünü onlarla geçirdiğim ve bana çok nazik yaklaşarak aileden biri gibi davrandıkları için kendimi biraz kötü hissediyorum. Suçluluk duygusu çok fazla... Bana verdiği tişört birkaç bin dolar eder. Tabii milyon yıl geçse bile satmam ama o tişörtü hak etmediğimi düşünüyorum. Ben onlar için hiç kimseyim. Aileden biri değilim.”

Öylece suratına bakarak yorgun gözlerimi ovuşturdum. Aniden karşıma bu kadar ciddi bir konuyla çıkmasına nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Sonra birdenbire sıradaki ziyaretimizden bahsetmeye başladı, ne diyeceğimi bilemedim. Kendimi pislik gibi hissettim, Jude. Düşündükçe daha çok üzülüyorum çünkü onlar iyi insanlar. *Gerçekten çok iyi insanlar.*"

Pislik ve üzgün kelimeleri aramızda bir çeşit kırmızı uyarı bayrağı gibiydi, bu konunun neden gündeme geldiğini hâlâ çözememiştim. "Skylar..."

Beni dinlemeden konuşmaya devam etti. "Seni gerçekten çok seviyorlar. Mutlu olmanı istiyorlar. Bizim *gerçek anlamda* birlikte olacağımızı düşünüyorlar."

Oturduğum yerde doğrulurken ağrı sırtımdan boynuma doğru yayılıyordu. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Soru sorar gibi avuçlarını açtı. "Bilmiyorum. Sadece, kalıcı olmadığımı bildiğin halde beni neden oraya götürdüğünü merak ediyorum."

"Çünkü sen benim arkadaşısın ve etrafında olmayı seviyorum. Onlarla takılıp iyi zaman geçiririz diye düşünmüştüm."

Kafa karışıklığı bulaşıcıydı. Öylece bakakalma sırası Skylar'a geçmişti.

"Ah." Omuzları düştü.

"Neden üzüldün?"

Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Üzülmedim..." derken hiç ikna edici değildi. "Ben sadece... Sanırım onları gerçekten sevdim ve yeniden görmeyi çok istiyordum. Yengenle zaman geçirmeyi, fotoğraflara bakmayı çok isterim. Tabii..."

"Skylar," diye araya girdim. Neden bu kadar üzüldüğünü hâlâ anlayamamıştım. "Onları tekrar görebilirsin. Ayda birkaç defa yanlarına gidiyorum. Benimle gelersin."

Skylar'ın sırtı dikleşti, omuzları gerilmişti. "Emin misin? Gerçek anlamda evli olmadığımız halde mi?"

Onu yengem ve dayımın evine götürmüştüm çünkü ona aileden biri gibi davranacaklarını, evindeymiş gibi hissettireceklerini biliyordum. Ailesinden kimseyle yakın bir ilişkisi olmadığı için bunun ona iyi geleceğini düşünmüştüm.

Ayrıca söylediğimde samimiydim, Skylar'ın etrafımda olmasını seviyordum. Eğlenceli biriydi, üstelik beni güldürüyordu.

Tabii bu kadar üzgün görünmesini göz önüne alırsak, belki çok da iyi bir fikir değildi. Hayatımın ve ailemin "gerçek" bir par-

çası olmadığı kısmını hiç düşünmemiştim. Sadece kendimi akışa bırakmış, günün tadını çıkarmak istemişim.

Al dayımın sözleri zihnimde yankılandı. *Ateşle oynuyorsun.*

Dayımın uyarısını bir kenara iterek, "Tabii," dedim onu rahatlatmak için. "Biz arkadaşız ve bu hiç bitmeyecek, öyle değil mi?"

"Boşandıktan sonra ben taşındığımda mı demek istiyorsun?"

Boşanma kelimesini duyduğumda midem yanmaya başladı. Konuyu bir gün *yolları ayırmak* şeklinde düşünmeye çalışıyordum.

"Evet," dedim. "Sence sonrasında arkadaş kalmaz mıyız? Bu durum hiçbir şeyi değiştirmez diye düşünmüştüm." *Onun* aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama ben arkadaş kalacağımızı varsaymışım.

Skylar'ın aralanan dudakları bir anlığına titredi. "Haklısın. Sanırım arkadaş kalmak isteyeceğinden pek emin değildim."

"Şahane kıyafetlerini sürekli görmek istemeyeceğimi düşündün, öyle mi?" diye takıldım. Gülümseyeceğini umuyordum. "Bundan nasıl vazgeçebilirim ki?"

"Doğru." İşte o gülümseme geri gelmişti. "Ayrıca kafan karışmış ve yolunu kaybetmiş bir halde ortalıkta dolaşmaman için sokak dili konusunda seni sürekli güncellemeliyim."

"Kesinlikle." Ateşi söndürmeyi başardığım için rahatlayıp sırttım. "Artık diziye izleyebilir miyiz?"

Heyecanla başını salladı, aramızdaki minderler üzerinden kumandayı alıp *oynat* tuşuna bastı. Sonraki yarım saati tahmin ettiğimden çok daha fazla gülerek geçirdik.

"İyi seçim," dedim ayağa kalkarken. "Hemen geliyorum, bir iki bölüm daha izleriz."

Mutfaktan elimde dört tane *Tylenol* ile dönüp kanepeye dikkatlice oturmaya çalışırken, Skylar bana şüpheli gözlerle bakıyordu.

"Sırtın hâlâ ağrıyor mu?"

İlaçları ağzıma attıktan sonra büyük bir yudum gazoz içtim. "Evet."

"Yapabileceğin başka bir şey yok mu?"

"Sadece *Tylenol*. Reçeteli ağrı kesicileri ya da kas gevşetici-leri kullanamam."

"Neden?"

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Çünkü hepsini şeker gibi yerim. Sonra daha fazlasını bulmak için sokaklarda gezmeye başlarım.”

“Ah!” Kafasının üstünde bir ampul yanmış gibi bakıyordu. “Doğru.”

“Şeytani uyandırmaya değmez. Bunun yerine ağrıyı çekmeyi tercih ederim.”

Söylediğimi başıyla onaylayıp televizyona döndü, ardından tekrar bakışlarını bana çevirdi. Dudaklarını sımsıkı kapatmıştı.

“Masaj yapabilirim. Sırtına yani.”

Zihnimin içindeki doğrular ve yanlışlar muazzam bir çatışmaya girmişti.

“Teşekkürler, böyle iyiyim,” diye mırıldandım. “Gerek yok.”

“Jude,” dedi sabırsızca. “Senin için bir şeyler yapmama izin vermen o kadar kötü bir şey mi? Sen sürekli benim için bir şeyler yapıyorsun.”

“Dün yardım ettin,” dedim itiraz ederek.

“Elime makineyi alıp yerdeki suyu çektim. Sen ise yeni bir pompa taktın. Mobilyaları, çamaşır makinesini ve kurutma makinesini çektin. Elinde havluyla yerlerde süründün, hatta en sonunda çamaşır suyuyla etrafı paspasladın. Üstüne bir de bana ekmek kızarttın. Bugün de çamaşır makinesi tamir edip yengenin mutfakındaki zeminde pırlanta aradın. Bütün bunları, hafta boyunca kan ter içinde kalana kadar çalıştıktan sonra yaptın.”

“Hayat böyle. Ben iyiyim.”

“Belki de ben senin için bir şeyler yapmak istiyordum.”

“Aklına bu düşünceleri Suzy yengem mi soktu?”

“Hayır.” Sesindeki kararsızlık şüphe uyandırıcıydı.

“Diziyi izle,” deyip çenemle ekranı işaret ettim.

Canı sıkılarak ofladı. “Sadece sırtına masaj yapacağım, bu kadar korktuğun şey ne?”

Çok şey.

Çok. Fazla. Şey.

“Hiçbir boktan korktuğum yok,” diye patladım.

“İnsanlar masaj yaptırmak için *para ödüyor*. Tamamen tek taraflı bir şey. Sana Netflix izleyip takılalım mı diye sormuyorum,” dedi keyifle.

İmkânsız bir durumda sıkışıp kalmıştım. Teklifini reddetmeye devam edersem kendisiyle ya da benimle ilgili bir sorun olduğu-

nu düşünecekti. Bana dokunmaması gerektiğini söylersem, bunu istemememin bir nedeni olduğunu anlayacaktı. Sanki uygunsuz bir şeymiş gibi. Hatta onu çekici buluyormuşum gibi.

Kesinlikle buluyordum.

Üstelik bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim.

“Tamam,” dedim sonunda. Cassie’nin odanın köşesindeki kareli köpek yatağından attığı bakışları görmezden gelmeye çalışıyordum. Eğer konuşabiliyor olsaydı, bana bir geri zekâlı olduğumu söylerdi.

Birkaç saniye sonra Skylar kanepede bana doğru yaklaşıp koltukta arkama geçti.

Ellerini omzuma koyduğunda, “Sadece gevşe ve diziyi izlemeye devam et,” dedi. “Bir saatten fazla dinlendiğini hiç görmedim.”

Ayaklarımı sehpadan indirip öne doğru eğildim, ardından dirseklerimi bacaklarıma dayadım. “Boş oturmayı sevmiyorum. Her zaman yapmam gereken bir şeyler oluyor.”

“Dinlenmeyi ihmal etmemen lazım. Tembel bir serseri olmaman tabii ki çok güzel. Fakat sadece rahatlayıp gevşemekte de sakınca yok. Tıpkı büyükbabam gibisin. *Her zaman* bir şeylerle meşgul olurdu. Çalışmadığı zamanlarda evde bir şeyler yapardı ya da arabayla uğraşırdı. Gerçekten hiç durmazdı. Bence o yüzden kalp krizi geçirdi. Çok stresli bir hayatı vardı.”

Kendimi tuhaf hissetmişim. “Beni büyükbabanla mı karşılaşıtınıyorsun?”

“Hayır, aptal. Yalnızca senin için endişeleniyorum.”

“Kalp krizi geçirmem. Söz veriyorum.”

“Sadece sana bir şey olmasını istemiyorum.” Parmakları ağır bir şekilde enseme doğru ilerliyor, yavaş daireler çizerek gerginliğini alıyordu.

“Bana bir şey olmayacak.” Gözlerim kapanıyordu, dokunuşunun rahatlatan sakinliğine karşı koyamıyordum.

Biraz olsun akıllı olsaydım, Skylar’ın bana bağlanması konusunda daha dikkatli davranırdım. Onun sahip olduğu her şey olmama izin vermemeliydim. Gitme zamanı geldiğinde güçlü olması gerekecekti. Kendine bakabileceği ve asla kimseye ihtiyaç duymayacağı bir durumda olmalıydı.

Benim de ona bağlanmamam gerekiyordu çünkü o gittiğinde

SAKIN GELİNİ ÖPME

canım yanardı. Üstelik hissedeceğim acıyı uyuşturabilecek bir şey yoktu.

Sıcacık elleri omurgam boyunca yavaşça aşağıya iniyor, kaslarımı en iyi şekilde baskı yaparak ovalıyordu. Parmaklarını her bastırışında içimdeki çatışmanın da şiddeti artıyordu.

Bu harika hissettiriyor, öyleyse doğru olmalı.

Bu fazla iyi hissettiriyor, kesinlikle yanlış olmalı.

Omuzlarımı kaldırıp Skylar'ın ellerinin altındaki kaslarımı gendim.

"Tişörtünü çıkarmak ister misin?" Sesi yumuşacık, kelimeleri masumdu. Fakat loş bir odada yalnız olduğumuz bir pazar gecesinde, gözlerim kapalı halde bacaklarının arasında otururken kelimeleri davetkâr olabilirdi. *Şehvetli* gelebilirdi.

Beynim şu anda cinsel bir deneyim yaşamadığım konusunda ısrarcıydı. Diğer taraftan aletim her kelimeyi ve dokunuşu farklı algılıyordu. Taş gibi sertti, sanki daha önce hiç çekici bir kadının yanında bulunmamış gibi davranıyordu.

Kadınların benimle flört etmesi, bedenimin hiçbir kısmını heyecanlandırmazdı. Uyarılmak için daha fazlasına ihtiyacım olurdu. Ancak Skylar ile aramızdaki bu gizli ve beklenmedik uyum beni çıldırtıyordu.

Hiçbir şey söylemeden tişörtümü çıkarıp yan tarafa attım. Elleri çıplak tenime değdiği anda nefesi kesildi.

Belki de nefesi kesilen bendim.

"Böyle iyi mi?" Skylar elinin iç kısmını gergin kaslarımın üzerinde hareket ettirirken sesinde belli belirsiz bir gerginlik vardı. "Canını acıtıyor muyum?"

"Hayır. Çok iyi hissettiriyor." Aniden boğuklaşan sesimi fark etmemesini umuyordum.

Dikkatimi dağıtmak için televizyona odaklandım. Kendimi Skylar'dan ve dokunuşundan *kurtarmaya* çalışıyordum. Profesyonel masaja gitseydim tam olarak böyle yapardım.

Tabii öyle bir durumda arkamda sıkışmış Skylar ile birlikte sertleşmiş halde kanepede oturmak yerine, bir masaj masasında yatıyor olurdum.

İzlediğimiz komedi dizisi ekranda akıp gidiyordu. Arka fonda mutluluk, hafif kahkahalar ve espri sesleri duyulurken yaptığımız şey yanlış olamazdı.

Öyle değil mi?

"Burası gerçekte var olan bir yer mi?" diye sordu Skylar. Parmak uçları sırtımı kaplayan dövmenin üzerinde dolaşıyordu.

"Hemen hemen."

Dövme grinin tonlarıyla çizilmiş bir dağın yamacıydı. Turuncu, sarı ve kırmızı tonlarıyla renklendirilmiş günbatımı resmediliyordu. Dağlarda tek başına duran, çok uzaklarda bir ev bulunuyordu. Sıra sıra uzanan ağaçlar manzaranın çerçevesini oluşturuyordu. Gökyüzünde de uçan iki kuş vardı. Benim açımdan huzuru tanımlayan bir görseldi.

"Şurada iki kişi mi oturuyor?" Sırtımın ortasındaki bir noktaya dokunuyordu.

"Hayır, o bir kaya."

"Bence yan yana oturmuş, günbatımını izleyen iki insana benziyor. Gerçekten çok güzel," dedi. "Beğendim."

"Teşekkürler."

"Gerçi sırtına bu kadar büyük bir dövme yaptırmanın anlamını çözemiyorum. Eminim dünya kadar para vermişsindir fakat onu görmüyorsun bile."

"Önemli değil. Orada olduğunu biliyorum."

"Evet ama hiç gördün mü? Orada iki kişi oturuyor olmasına rağmen sen onu kaya sanıyorsun."

"Çünkü o bir *kaya*," dedim.

"Sen öyle diyorsan..."

Skylar ellerini omurgam boyunca aşağı yukarı hareket ettirip omuzlarımı sıktı. Hemen ardından yeniden kaburgalarımın altına indi, sıcak nefesini sırtımda hissedebiliyordum. Kaslarım gevşemiş, kalp atışlarım deli gibi hızlanmıştı.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Keşke konuşmasa diye düşündüm. Sesinin yumuşaklığı, arkamı dönüp o güzel pembe dudaklarını öpme isteği uyandırıyor.

"Evet." Yavaşça nefesimi vererek boynumu biraz geriye attım. "Hatta fazla iyi bile olabilir."

"Daha iyi hissetmenin *fazlası* olmaz."

Bu doğru değildi.

Dizinin ekrandaki bölümü bitip yenisi başlamıştı ama biz hâlâ ayağa kalkarak iyi geceler demek için hareketlenmemiştik. Skylar'ın dokunuşu masaj olmaktan çıkmıştı. Artık iyice yavaşlamış,

SAKIN GELİNİ ÖPME

sırtımı bir aşağı bir yukarı okşamaya dönüşmüştü. Seksi değildi, aksine samimiydi. Dikkatli ve sevgi doluydu. Ara sıra saçımın arkasına dokunuyor, uzun bir tutamını alıp parmağına doluyordu. Dokunuşu saç derimden omuriliklerime kadar titrememe sebep oluyor, vücuduma tatlı bir titreme yayıyordu. Bir süre sonra, parmaklarımı Skylar'ın bacağına sarıp yavaşça dokunuşunu kopyaladım. Elimi bacağının dış kısmından kalçalarına doğru kaydırıyor, sonra tekrar geri çekiyordum. Avucumun altındaki komik kedi suratı desenli pijaması rahatlatıcı olmanın, masumiyetin ve seksiliğin kafa karıştıran bir karışımıydı.

Nefesim iyice hafiflemişti. Dokunuşuyla beni durgun, uykulu bir hale sokmuştu. Daha önce hiçbir kadın bana bu kadar narin ve duyuşal bir şekilde dokunmamıştı. Fazlasıyla uzun, sivri tırnakların tırmalamasına alışkındım. Sabırsız hareketlere, telaşlı kavramalara ve taleplere aşinaydım.

Ancak bu onlardan biri değildi.

Hatta *bunun* ne olduğunu bile bilmiyordum. Soluksuz bırakıyor, içimi sızlatıyordu. Uzun süredir kayıp olan bir sevgili gibiydi.

Komik pijamalar giyen on sekiz yaşında bir kız, nasıl oluyordu da bana böyle şeyler hissettirebiliyordu?

Şu anda çok fazla şey hissediyordum. İçindeki bağımlının gayet iyi hatırladığı, damarlarımda dolaşan o tanıdık coşkuya benziyordu. Beni hiç inmek istemediğim o tepeye yeniden çıkarıyordu. Daha fazlasını, biraz daha uzun sürmesini istiyordum. Teşvik etmek, kıskırtmak istiyordum. İçinde kendimi kaybetmenin ne kadar güzel olabileceğini keşfetmeye ihtiyacım vardı.

Bu hiç iyi değildi.

Dizinin sonunda yazılar akmaya başladığında, sessizce arkama uzandım. Skylar'ın ellerini tuttum ve hafifçe kendime çekip kollarını belime doladım. Ardından ellerimizi karnımın üzerinde kenetleyerek yavaşça ona yaslandım. Skylar nefes alıp verdikçe küçük memeleri sırtıma değiyordu. Kalbinin atışını bir saatin tik takları gibi hissediyordum.

Doğru tercihler yapmakla ilgili öğrendiğim tüm derslerle mücadele ediyordum. *Kötü* insanların *iyilik* maskesi takmakta ne kadar usta olduğunu, onlara inanmamam gerektiğini öğrenmiştim.

"Bence bu, bir süredir sırt masajı olmaktan çıktı," dedim yavaşça. Başparmağımla usulca elinin üstünü okşuyordum.

"Bence haklısın," diye fısıldadı.

"Geç oldu, ikimiz de aşırı yorgunuz."

"Bence haklısın," diye tekrarladı. Ilık nefesi kulağıma belli belirsiz dokunuyordu. "Yatsam iyi olacak."

"Ben de."

Hareket etmeye bile çalışmadık. Orada öylece duruyor, birlikte sessizce nefes alıyorduk. Birbirine dolanan parmaklarımız ağır bir şekilde dans ediyordu. Onunkiler uzun, yumuşak ve inceydi. Benimkiler ise kalın ve nasırlı.

Aniden direncim yerle bir oldu, Skylar'a doğru döndüğümde yüzü benden sadece bir santim uzaktaydı.

Kimin kimi öptüğünü bilmiyordum. Ya o beni öpmüştü ya da ben onu.

Bu önemli değildi çünkü dokunmaması gerektiği halde dudaklarım Skylar'ınkilere dokunuyordu. Siktir, o kadar yumuşak ve tatlıydı ki bir kez daha tadına bakmaya karşı koyamamıştım.

Hepsi bu kadar. Sadece bir kez daha.

Son defa.

Diğer yandan, insan bir şeyi bırakmaya çalıştığında her zaman bir *son defa* gerçekleşirdi. Tadını çıkarmak için son bir an hep olurdu.

Dudaklarımız hafifçe birbirine değdikten birkaç saniye sonra ayrılıyor, hemen ardından bir kez daha hızla birleşiyordu. Bir defa daha. *Bir defa daha.* Sonunda elimi kaldırıp yanağını avucumun içine aldım. Skylar'ın inlemesi, daha fazlasını onun da benim kadar istediğini gösteriyordu. Dudaklarımı onunkileri örtecek şekilde hafifçe yana doğru eğdim, ardından izin ister gibi dilimi dişlerinin ucunda gezdirdim. Ağzı benimki için açılırken nefesi kesilmişti. Dillerimiz birbirine dolanıyordu. Etrafta havai fişeklerin patladığını gördüğüme yemin edebilecek duruma gelmiştim. Elimini ensesine kaydırıp onu kendime doğru çektim ve derin bir şekilde öptüm. Skylar'ın eli çıplak göğsümde yavaşça ilerleyerek boynumu kavradı, benim dokunuşlarımı tekrarlıyordu.

Etrafıma sardığı bacakları sıkılaştırmıştı. Boşta kalan elimle bacağına tutarak daha yukarıya, belime doğru çektim.

Kahretsin... onu arzuluyordum.

Ve o da beni arzuluyordu.

Yapamazdım.

SAKIN GELİNİ ÖPME

İsteksizce geri çekildim, yavaşça vücudundan uzaklaşıp ayağa kalktım.

Skylar gözlerini kırıştıtarak bana bakıyordu. Dudakları hâlâ aralıktı, öpüşmemizin ıslaklığıyla parlıyordu.

Fazlasıyla tahrik ediciydi.

Ama biraz daha ileri gidersem duramayacaktım.

Skylar tişörtümü uzattı, onu üstüme geçirmemi izledikten sonra birlikte sessizce üst kata çıktık. Odasının kapısında durduğumuzda, kocaman gözleri ve tatlı dudaklarıyla beklenti içinde bana bakıyordu.

“Bu bir daha olmayacak,” dedim. “Seni bir kez daha öpmeyeceğim. Bu gece yaşananların doğru olmadığını biliyorsun. Biz arkadaşız, aramızdakileri berbat etmek istemiyorum.”

“Tamam, Şanslı,” diye fısıldadı. Ardından parmaklarının ucunda yükselip dudaklarını yavaşça, kısa bir anlığına dudaklarına bastırdı.

Geri çekilmedim. Orada, hemen birkaç santim uzağında öylece durdum. Onu tekrar öpebilecek kadar yakındım. “Ne yapıyorsunuz, Kıvılcım?”

“*Benim seni son bir kez daha öpemeyeceğimi söylemedin.*”

Hayır. Bu sefer aramızdaki o çok sevdiğim oyun dolu konuşmalara düşmeyecektim. Ateşe fazlasıyla yaklaşmıştım. Üstelik Skylar’ın yatak odasının çok yakınındaydım.

Başımı salladım. “Şimdi söylüyorum. Bir daha öpüşmek yok. Dokunmak da yok.” Aletim pantolonumun içinde itiraz edercesine gerilirken göğsüm sıkışıyordu.

“Tamam.” Başını salladı, gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

Ses tonu bana hiç inanmıyormuş gibiydi.

Odama gitmek için ondan uzaklaşırken ben de kendime inanmıyordum.

BÖLÜM 25

SKYLAR

“Hafta sonun nasıl geçti?” diye sordu Megan, okulun koşu parkuruna doğru ilerliyordu. “Çifte randevumuzu ektiğinden beri senden haber almadım.” Her pazartesi, beden eğitimi dersini hafta sonunda yaptıklarımızı konuşarak geçiriyorduk. Birbirimizi görüp görmememiz fark etmiyordu, birlikte genel bir özet geçiyorduk.

“Seni ekmedim. Carson’la buluşmayı zaten kabul etmemiştim.” Soğuk hava yüzüme batıyordu. Önümüzdeki haftadan itibaren beden eğitimi derslerini dışarıda yapmayacaktık ve o günü iple çekiyordum.

“Ben çabalamazsam sonsuza kadar bekâr kalacaksın. Evli ama bekâr,” diye takıldı Megan. “Aynı anda hem evli hem de bekâr olmayı ancak sen başarabilirdin.”

“Öyle değil mi? Acaba hayatım daha fazla ne kadar tuhaflaşabilir?”

“Bu konuda bazı şüphelerim var.”

Parkur dönemecine ulaştığımızda, Jude’un bir süre önce ek bölümünün inşaatını bitirdiği eve doğru baktım. Evi her görüşümde ya da önünden her geçişimde, göğsümde kelebekler uçuşuyordu. Şimdi ise boşluk hissediyordum çünkü Jude artık orada çalışmıyordu. Ekibiyle birlikte birkaç kilometre uzakta başka bir işe başlamıştı. Dedikoducu insanlara istediğini vermemek için birbirimizle konuşmaktan kaçınıyorduk. Yine de okula bu kadar yakın bir yerde çalışması beni rahatlatıyordu.

“Cumartesi günü Jude’un bodrumunu su bastı, o yüzden tüm günü temizlikle geçirdik. Suyun içinde durup büyük iş tipi bir makineyle suyu çektim. Ayaklarım o kadar ışımtı ki parmaklarımı hissetmiyordum.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Şu haline bak, ev kuşu olmuşsun!"

"Hemen ardından akşam film izlerken yıllardır ilk defa patlamış mısır yemeyi denedim. Sonuç olarak boğazıma yapıştı. Ciddi bir panik atak yaşadım ve Jude'un banyosunun zemininde öğürüp duran bir manyağa dönüştüm."

"Aman Tanrım, Skylar. Yapmadığını söyle."

"Ne yazık ki yaptım. Tamamen berbattı. Boğuluyordum, ağlıyordum, hatta öleceğimi dahi düşünmüştüm." Şu anda bile kendimi kötü hissediyordum. Utanç vericiydi.

"Patlamış mısırın seni öldürebileceğinden emin değilim."

"Her şey seni öldürebilir."

"Peki..." Sesi ikna olmamış gibi çıkıyordu.

"Her neyse, çok utanç vericiydi ama Jude aşırı tatlıydı. Ertesi gün birlikte yengesiyle dayısını ziyarete gittik."

"Dostum, *tam* evlilik hayatı yaşıyorsunuz."

Gülerek ellerimi kapüşonlu eşofman üstümün ceplerine yerleştirdim. "Bilmiyorum. O tam olarak nasıl bir hayat?"

"Hiçbir fikrim yok. Umarım iyi şeylerin olduğu bir hayattır."

Olup biten onca güzel şeyi düşününce, kalbim hızla atmaya başlamıştı. "Tam da o kısma geliyordum."

"Biraz hızlı anlatsana, kızım."

"Yengesi ve dayısı yetmişli yaşlarında, ayrıca çok tatlılar. Yengesi bana Woodstock'ta aldığı bir tişörtü hediye etti. *Gerçekten* Woodstock. İnan bana Megs, eve gelince araştırdım. Biri ayısını eBay'de altı bin dolara satıyor."

Megan gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Yok artık!"

"Ciddiyim."

"İnanılır gibi değil. Eski bir tişörtle aklını alabileceğini nereden biliyormuş?"

"Anlattığına göre, Jude *sürekli* benim hakkımda konuşuyormuş. Tam olarak böyle dedi. Hiç durmadan benden bahsettiğini söyledi."

"Kızım! Neler oluyor?"

"Bekle, çok daha fazlası var."

"Hanımlar, siz bir tur atana kadar bahar gelecek. Hızlanın biraz!" diye bağırdı Bayan Stephens.

İkimiz de aynı anda gözlerimizi devirdik.

Megan homurdandı. "Daha hızlı yürüyemem, sanırım cumar-

tesi gecesi vajinamı sakatladım." Söylediğini kanıtlamak için yürürken dizlerini aşırı yukarı kaldırıyordu.

"Aman Tanrım, *ne oldu?*" Dehşete kapılarak gülsem mi, yoksa kiskansam mı emin olamıyordum.

Suratında tam bir *Cheshire Kedisi* sırıtışı vardı. "Erik çılgınca sevişmek istediğine karar verdi. Yedi kere seks yaptık."

"Bir gecede mi?" Kesinlikle dehşete kapılmıştım.

"Evet. Yavaş yavaş kabuğunu kırıyor, üstelik hayal kırıklığı yaratmadan."

"Tamam, bu gözümde canlandırmak isteyeceğim türden bir görüntü değil. Sayende kaplumbağa kabuğundan çıkan penis hayal ediyorum ve hiç seksi değil."

"Erkeğimin aletini hayal etme, Skylar," diye takıldı Megan. "Seni peynir gibi doğrarım."

"İnan bana, görüntüyü kafamdan sildim bile."

Tek bir günde yedi kez seks yaptığımı düşünmek bile kasıklarımın acımasına sebep olmuştu. Acaba yirmi dört saate yaymışlar mıydı? Yoksa birkaç saate mi sıkıştırmışlardı?

Bunların bilmemeyi tercih edeceğim ayrıntılar olduğuna karar verdim.

"Hâlâ hafta sonu başka neler olduğunu anlatmanı bekliyorum," dedi Megan. "Eski kıyafetlere olan tutkun şahane ama umarım daha fazlası vardır."

Erik'le katıldıkları seks olimpiyatlarıyla karşılaştırdığımda, Jude'la yaşadığım öpüşme Megan'a basit gelecekti. Oysa benim için o öpüşme dünyayı yerinden oynatmıştı. Tüm gece uyumamış, o anı kafamda tekrar tekrar canlandırmıştım. Dudakları benimkilere değdiğinde hissettiklerimi, ne kadar yumuşak ve dolgun olduklarını düşünmüştüm. Tabii vücudu yumuşak olmaktan çok uzaktı. Sırtına masaj yaparken elimin değdiği her yer taş gibi kaslıydı ve dövmelele doluydu. Ayrıca ona arkadan sarılmak harikaydı. Kendimi sıkışmış, kapana kısılmış gibi değil de tamamen güvende hissetmişim. Bir de elleriyle yaptığı şey vardı. Parmaklarını yavaş, yumuşak hareketlerle parmaklarımın arasında gezdiriş...

İyi geceler demeden önce gözlerinde gördüğüm şey benim

**Alice Harikalar Diyarı*'nda popüler hale getirilen ve kendine özgü muzip bir gülümsemesiyle tanınan kurgusal bir karakterdir. (c.n.)

SAKIN GELİNİ ÖPME

için son noktaydı. Yoğun bir arzuyla kararan bakışları yavaşça ağzıma kaymıştı. Uzaklaşmadan önce dudaklarını yalamış, beni orada kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken dizlerimin bağı çözülmüş bir halde bırakmıştı.

Tüm bunlar hem rüya gibiydi hem de korkutucuydu. Onun hakkında böyle şeyler hissetmemeliydim. Jude'un dün gece söyledikleri doğruduydu. Birbirimizi öpmememiz, dokunmamamız gerekiyordu. Biz arkadaştık. Ev arkadaşıydık. Aramızdaki yaş farkı on yaştan fazlaydı. Birliktelik yaşayan arkadaşlar olmak anlamamızda yoktu.

O çizgiyi geçerse işler gerçekten çok karmaşık ve kötü bir hal alabilirdi. İyileşip hayatımı yoluna koyamadan önce benden boşanmak istemesi ihtimali en büyük korkumdu.

Bunu göze alamazdım.

"Skylar, hey!" Megan sabırsızlıkla dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Düşüncelerde kaybolmuştum. Jude'la yaşadığım özel anlarımı Megan'la paylaşmak istediğimden tam olarak emin değildim. Onları kendime saklamak istiyordum. Sadece bana ait olup benimle güvende olmalıydılar.

"Bir şey olmadı," deyip geçiştirdim. "The Office dizisini izlemeye başladık. Haklıymışsın, gerçekten komikmiş."

Megan yürümeyi bırakıp kolumu yakaladı. "Gerçekten mi? Bana söyleyeceğin şey bu değildi."

"Evet buy-" Düdüğün tiz sesi kulaklarımızda patlayınca aynı anda sıçradık.

"Hanımlar! Hareket etmezseniz, bir saat bekleme cezası alacaksınız. Bu süre boyunca parkurda depar atmanız gerekecek!"

Ah.

"Bana yalan söyleme, Skylar," dedi Megan. Bayan Stephens'in şahin bakışlarının altında hızlı bir yürüyüşe başlamıştık. "Benden tam olarak ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey..."

"Az önce sana yedi defa seks yaptığımı ve vajinamın mahvolduğunu söyledim. Sözde birbirimizle her şeyi paylaşıyorduk. İyi, kötü ya da çirkin olan her şeyi."

İç geçirdim. "Haklısın. Sadece kafam biraz karışık. Bu konuyu konuşmak isteyip istemediğimden emin değilim."

"Konuşmaya başla, böylece kafa karışıklığın *gider*. Sorun çözme konusunda çok iyiyimdir."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Sonunda pes ederek her şeyi anlattım çünkü onu karanlıkta bıraktığımı düşünürse beni hiç durmadan rahatsız edecekti.

Megan'a yaşadıklarımızdan bahsederken yürüyüşümüz biraz hızlanmıştı. Jude'un yengesinin söylediği her şeyi, sırt masajını, seksi sarılmayı, öpüşmeyi... Hepsinin bende yarattığı heyecana fazla değinmemiştim. Arkadaşımın içimdeki duygu fırtınasını bilmesinden çok, yaşadıklarımı çözmekle ilgili meraklandığımı düşünmesini tercih ederdim.

"Tatlılar aşkına, Skylar! Burada acayip olaylar dönüyor!"

"Sen onu bir de bana sor! Üstelik içten içe yanarken karşımda durup bir daha öpüşmek yok dememiş gibi!"

"Kesinlikle. Sence serseri bir tip mi? Belki de kaçan kovalanır oyununu seviyordur."

Ben de bu soruyu sürekli kendime sorup duruyordum.

"Aklımdan geçmedi dersem yalan olur," dedim yavaşça. "Dürüst olmak gerekirse öyle olduğunu sanmıyorum. Hiç o yönde bir izlenimim olmadı. Bence aynı durumdayız. Şeyin varlığı onu şaşırtıyor..." Doğru kelimeyi bir türlü bulamıyordum. "Aramızdaki çekimin."

"Aslında ikiniz de güzel insanlarsınız."

"Kes şunu," derken başımı eğip ayaklarıma baktım.

"Gerçek bu. Jude aşırı seksi. Sen de inanılmaz güzelsin. Bekleriniz çok tatlı olur."

Suzy yengenin bizi bebek yapmaya ikna etmeye çalışmasını düşünüp güldüm. Tam o anda çenemde garip bir acı hissettim. Son haftalarda birkaç defa daha olmuştu ve geçmek bilmiyordu.

"Ne yapacağım, nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim," dedim çenemi ovalarken. "Böyle bir pozisyona düşmeyi beklemiyordum."

Megan ciddi bir ses tonuyla, "Kendini güvende hissediyor musun?" diye sordu. "Senden yaşça büyük bir adamın evinde yaşıyorsun, yasal olarak onunla evlisin. Yani sana çoktan sahip gibi bir şey. Belki de evden ayrılmalısın."

Ayrılıp nereye gidebilirim ki? diye sormak istedim ama arabamda yaşamak zorunda kalacağımı kabul etmekten utanıyordum.

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Onun yanında kendimi hiç rahatsız ya da güvensiz hissetmiyorum. Jude’un tehditkâr veya şüphe uyandıran bir yanı yok. Ayrıca bana *sahip* değil. Asla sapıkça bir şey hissetmedim. Bu işe arkadaş olarak, tamamen platonik niyetlerle girdiğimizi biliyorum. Fakat şimdi gerçekten aramızda hiç beklenmedik bir bağ oluştuğunu hissediyorum. Sadece fiziksel çekimin ötesinde bir şey. Açıklaması zor.”

“Tanrı aşkına, Skylar. Sakın bana Jude’a âşık olmaya başladığını söyleme.” Sesindeki acıma tınısı beni rahatsız etmişti. Ulaşılmazlık imkânsız bir erkeğe abayı yakan, aşk budalası küçük bir kız değildim.

Yoksa öyle miydin?

“Başlanıyorum,” dedim hızlıca.

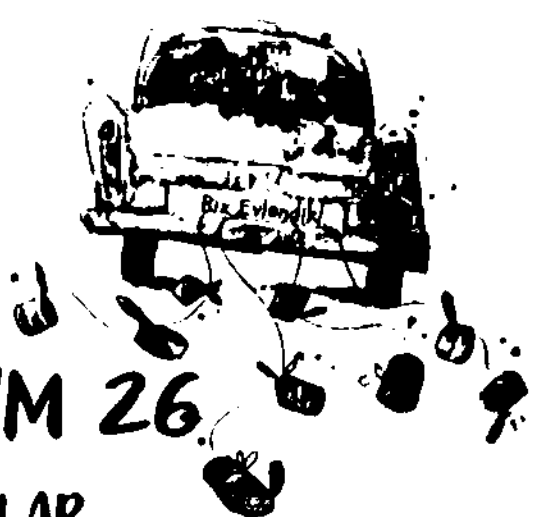
“Onunla bir şeyler olmasını *istiyor* musun peki? Hem arkadaşlık hem de seks gibi bir şey? Yani, neden olmasın ki?” Megan omuz silkti. “Sonuçta karşılıklı rıza gösterecek yetişkinlersiniz. Bunda yanlış bir şey yok.”

“Bilmiyorum... Sanırım ikimiz de aynı noktada buluşursak itiraz etmem.” İçinde bulunduğumuz duruma böyle bir ekleme yapmak hiç fena olmazdı. Sadece işler ters giderse beni dışarı atacağından endişeleniyordum.

“Senin yerinde olsam her şeyi analiz etmekten vazgeçerdim. Kendini akışa bırak. Seninle flört ederse sen de aynısını yap. Ona kur yapmadan suyu bir test et. Bunu bir tür eğitim gibi düşün. Jude yatak odasında utangaçlık edecek bir tip değil bence, anlabiliyor muyum? Bu lisedeki son yılın, eğlenmen lazım. Mezun olunca bir yetişkin gibi davranmamız gerekecek.”

“Haklısın.”

“Gördün mü?” dedikten sonra kolunu omzuma doladı. “Ben sorun çözücüyüm.”

BÖLÜM 26

SKYLAR

“Şu ilham verici mesajları olan sevimli kupaların fotoğraflarını paylaştığından beri elli yeni takipçi geldi. Hem de sadece iki günde,” dedi Rebecca mutlulukla. “Harika iş çıkarıyorsun.”

“Gördüm,” dedim gururlu bir gülümsemeyle. “İstatistikleri kontrol edip durdum. İnsanlar kupalara bayıldı.”

“Evet, bayıldılar. Bugün iki müşteri geldi, hem kendilerine hem de hediye olarak birkaç tane aldılar.” Rebecca tezgâha doğru yaslandı. “Bir süredir aklımda bir şeyler var, bence artık yeni bir adım atmaya hazırım.”

“Öyle mi?” Meraklanmıştım.

“Fotoğrafları paylaşmaya başladığından beri şehir dışından mesajlar alıyorum, kargoyla gönderim yapıyor muyuz diye soruyorlar. Büyük bir değişiklik olacak ve ürünleri paketleyip kargolamam gerekecek ama bence satış için yepyeni bir kanal açılacak.”

“Bu gerçekten harika bir fikir.” Vitrinlere doğru hızlı bir bakış attım. “Ürünlerin *hepsini* internet üzerinden siparişe açmana gerek yok. Bazılarının kargoyla gönderilmesi zor olabilir.”

Kaşları hafifçe çatıldı. “Doğru. Bazılarını internet satışı dışında bırakmamız gerekecek. Mesela *şunu*.” Çok güzel görünen vitray bir abajuru işaret ediyordu. “Onu kargoyla göndermeye çalışmak kâbusa döner.”

“Bence çok büyük ya da kırılgan riski çok olan şeylerden uzak durursan sorun yaşamazsın. Ben elimden geldiğince yardım ederim.”

“Sen harikasın! Bu hafta biraz daha araştırma yapacağım, çarşamba günü yeni bir web tasarımcısıyla toplantım var. Birlikte katılabilmemiz için toplantıyı akşamüzerine ayarladım.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

İlk iş toplantım! Kasanın yanında duran küçük düzenleyici-deki kartvizitleri toplarken heyecanımı gizlemeye çalışıyordum.

“Orada olurum.”

Rebecca bir süre gözlerini dikip beni izledi. Yanlış bir şey mi söyledim, yoksa yeterince ilgili davranmadım mı diye düşünmeden edemedim.

“Yanağın mı şiş senin?” diye sordu.

Elimi kaldırıp yüzümün sağ tarafına dokundum. “Öyle mi?” Kanıma karışan endişe hızla damarlarımda kaynamaya başlamış, web tasarımı toplantısından duyduğum heyecanı silip atmıştı.

Rebecca yüzümü dikkatle inceleyerek başını salladı. “Bence biraz da olsa şiş. Ağrıyor mu?”

“Evet, birkaç hafta önce başladı. Bugün çok daha kötü durumda.” Çenemin üzerine hafifçe dokundum. “Tam burası.”

“Yirmilik dişin olabilir. Benimki çıktığında senin yaşındaydım.”

Anksiyete seviyem tavan yapmıştı.

“Ah, hayır. Bu asla aklıma gelmemişti. Ne yapmam gerekiyor?”

“Tylenol alabilirsin ama diş hekimine gitsen iyi olur.”

Minnettarlıkla gülümsemeye çalıştım. “Tamam. İkisinden birini bulmaya çalışacağım.”

“Sürekli gittiğin bir diş hekimin yok mu?”

Yanaklarım utançla kızardı. “En son küçükken gitmiştim.”

“Anladım.” Rebecca anlayışla gülümsedi. “Aslında, diş hekimimi olan yakın bir arkadaşım var. Yıllardır ona giderim.” Rebecca bir kalem alıp kartvizitlerinden birinin arkasına isim ve telefon numarası yazdı. “Dr. Katz. Hemen muayenehanesini arayıp sekretere benimle çalıştığını söyle. Beni tanıyor. Belki bugün öğleden sonra seni araya alabilir.”

“Bugün mü?” diye tekrarladım şaşkınlıkla. “Bugün fotoğraf çekecektim.”

“O iş bekleyebilir. Ağrın varsa dişine baktırman gerek.”

Rebecca küçük çalışma odasına döndüğü anda diş hekiminin muayenehanesini aradım. Sekreter aynı gün saat beşe randevu vermeyi teklif ettiğinde şaşırmıştım.

Bugün... Zihinsel olarak kendimi hazırlamak için hiç zamanım olmayacaktı.

Telefonu kapattıktan sonra hızlıca lavaboya gittim. Yüzüme soğuk su çarpıp terapistin öğrettiği gibi yavaşça nefes alıp vermeyi denedim. Diş hekimi ağzıma parmaklarını sokacaktı. Ağzıma bir şeyler koyacaktı. Pamuk ve kesici aletler gibi şeyler...

Tadı kötü gelebilecek şeyler.

Yutarsam boğazıma takılabilecek şeyler.

Aynada yanağıma bakarak çene çizgimi inceledim. Ağzımı iyice açarak dudağımı yukarı kaldırdım. Anormal görünen bir şey olmamasına rağmen ağrıyordu.

Sakin ol, dedim kendi kendime. Fakat midemin kasılmasına ve kalbimin deli gibi çarpmasına hiçbir etkisi olmadı.

Anksiyete ilaçlarım çantamda beni bekliyordu. Kapağında sinekkuşu resmi olan küçük, metal bir ilaç kutusunun içindeydi. Üzerinde adımın yazdığı ve yanında minicik harflerle uyarı mesajları bulunan bir şişenin içinde olmazsa, içilmesinin daha az korkutucu olacağı şeklinde bir mantık yürütmüş olabilirlerdi.

Başka ilaçların yanı sıra, her gün bir tane antidepresan ve anksiyete ilacı alıyordum. Doktor her zamankinden daha fazla panik hissedersen ya da düşüncelerim beni aşırı zorlayacak bir hale gelirse, ekstra bir tane daha alabileceğimi söylemişti.

O anlardan birini yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Ancak şu an ilacı alırsam beni donuklaştırırdı. Bir saat geçmeden aklımdaki bulanıklık bana kendimi o kadar ruhsuz hissettirirdi ki, hem müşteriler hem de Rebecca zombi görmüş gibi olurlardı.

Tabii Jude da.

İlacı almazsam günün geri kalanını çenemdeki ağrıya aşırı odaklanarak geçirecektim. Anksiyetemden kaynaklanan gerginlik yüzünden dikkatim dağılacak, aptalca hatalar yapabilecek bir noktaya gelecektim. Ellerim titremeye başladığında müşteriler kaçamak bakışlarla beni izleyecekti. İlacı almak için eve gitmeyi beklersem saat daha dokuz olmadan yatağa girer, sonra da sersem gibi uyanırdım.

Annemi istiyordum. *Kendi annemi değil, gerçek bir anne.* Bana ne yapmam gerektiğini anlatacak ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek birine ihtiyacım vardı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Bodruma inen basamakları adımlarken ayakkabılarım bir miktar ses çıkarıyordu. Buna rağmen duvardaki *Bluetooth* hoparlörlerden yükselen *rock* müziği bastırarak kadar gürültülü değildi.

“Jude,” diye seslenip spor alanının yaklaşık iki metre uzağında durdum.

Henüz beni görmeden arkamı dönüp gitsem mi diye düşünmeye başladım. O spor yaparken burada olmamam gerekiyordu. Üstü çıplaktı. Sırtını egzersiz aletine yasladığı sırada sanki özel alanına girmiş gibi hissediyordum. Ağırlıkları aralıksız kaldırıp indirirken çıkardığı ilkel sesleri duyabiliyordum. Vücudunun her yeri terden parlıyordu. Şekilli göğsünden ve kaslı kollarından damlayan ter, dövmelelerinin renklerini belirginleştiriyordu.

Her birinde *Erin* yazan üst üste dizilmiş kutuların yanında durdum. Ağırlık barını bir kez daha kaldırıp rafa bırakmasını izlerken bakışlarımda sadece hayranlık vardı. Ayağa kalkıp yavaşça havlusunu aldı. Yüzünü kurulayışını hayranlıkla seyrediyor, kendimi yutkunmaya zorluyordum. Onu ilk defa şortlu gördüğüm halde bacaklarında dövmelemler olmasına hiç şaşmamıştım. Ben gelmeden önce hangi egzersizleri yaptıysa, bacak kaslarının hâlâ şiş olması da sürpriz olmamıştı.

Terli insanlar bana genellikle itici gelirdi. Ama Jude nemli saçları ve parlak kaslarıyla inanılmaz seksi görünüyordu. Elimi göğsünün ortasında gezdirmek, parmaklarımı hafif kıllı gövdesinde dolaştırmak istiyordum.

Arkasını dönüp onu izlediğimi görünce geriye doğru bir adım attı, neredeyse ağırlıkların durduğu rafa çarpacaktı.

“Siktir!” Küfrettiğini duyduğumda trans halimden çıktım. “Beni korkuttun.”

Bodrumun boşluğunda yankılanan sesinin derinliğiyle irkilmiştim. “Ö-özür dilerim,” diye kekeledim. “Seninle konuşmak istiyordum. Ben...” Ben, ne? Seni izlerken zihnimdeki her şey silindi mi diyecektim?

“Ne oldu?” dedi rahat bir tavırla. Sanki elindeki havluyla göğsünü ve karın kaslarını kurularken akla gelebilecek her türden seksi enerjiyi etrafa yaymıyormuş gibiydi.

Kendimi toparlayıp Jude’a doğru birkaç adım attım. “Bugün diş hekimine gittim ama diş tedavisinin sigorta kapsamında olmadığını söylediler.”

Kaşlarını çattı. "Gözlerin bir tuhaf görünüyor. Kötü bir gün mü geçirdin?"

Ne zaman fazla ilaç alsam, Jude *her seferinde* anlıyordu.

"Evet. Kesinlikle berbat bir gündü," diye açıkladım. "Çenemde kötü bir ağrı vardı. Bir süredir görmezden geliyordum, nasıl olsa geçer diye düşünmüştüm. Tabii ki geçmedi. Rebecca bugün beni diş hekimi olan bir arkadaşına gönderdi."

Jude havluyu omzuna atıp endişeli gözlerle beni incelemeye başladı. "Peki dişçi ne dedi? İyi misin?"

"Yirmilik dişlerimin ikisi gömülüymüş. Çekilmesi gerekiyor ama işlem sırasında uyanık olmak beni çok korkutuyor. Dehşete kapılıp saçma bir şekilde davranırım diye endişeleniyorum. Maalesef anestezi çok pahalı. Tüm işlem yaklaşık iki bin dolar tutacak."

"Siktir," diyerek nefesini dışarı üfledi. "Bu berbat bir şey. Aslında diş tedavileri eklemesi yapmıştık. Onun sigorta kartı biraz farklı, sana da çıkarttırmam gerekiyor. Baştan uyarayım, fazla bir şeyi kapsamıyor. Daha çok diş temizliği, röntgen, belki ek olarak bir dolgu."

Kahretsin.

"Tamam. Sadece sormak istemiştım," dedim dudağımı ısırarak.

Mahvolmuştım. Böyle bir parayı nasıl ödeyebilirdim ki? Dr. Katz sanki ameliyatın ertelenmesi mümkün değilmiş gibi konuşmuştu.

Jude bana yaklaşarak, "Sana yardım ederim, biliyorsun," dedi. Siyah şortu tehlikeli denecek kadar aşağıda duruyordu. Görmem gereken kasık kasları tamamen ortadaydı. "Diş hekimi için paraya ihtiyacın varsa eğer-"

"Jude, bunu kabul edemem." Zaten ilaçlarımı alıp katkı paylarını ödemem için borç vermişti. Ondan sürekli para isteyemezdim. Üstelik yengesi ve dayısının da faturalarına yardımcı olduğunu öğrenmişim.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü zaten benim için yeterince şey yaptın. Sen para çekme makinesi değilsin."

Gülümseyerek bir kaşını havaya kaldırdı. "Peki... Yapabileceklerimin herhangi bir kotası var mı? Sanırım o konudaki bildiri okumamışım. Sen benim *karımsın*."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“*Kâğıt üstünde. Senin sorunun değilim. Aramızdaki anlaşma-
da beni her yönden desteklemen yok, ona uymaya çalışıyorum.*”

Anlaşmamız ara sıra öpüşmeyi ve dokunmayı da kapsamı-
yordu.

“Sen benim arkadaşımsın. Arkadaşlara yardım etmenin yanlış
bir tarafı yok. İyi bir şey yapmak istemem neden bu kadar garip
geliyor? Herkes sanki boktan bir yasa varmış da ben o yasa-
yı çiğniyormuşum gibi davranıyor.”

“Bana yardımcı olmak istemen garip değil. Sadece ben yar-
dım almaya ya da kabul etmeye alışkın değilim. Bana küçük dü-
şürücü ve utanç verici bir şey gibi geliyor. Ayrıca benim için bu
kadar çok şey yapman normal değil.”

Gülümsemesi kaybolurken burun delikleri genişledi. “Doğru
mu anladım? Ameliyat olabilmen için yardım etmeye çalışarak
seni küçük düşürmüş mü oluyorum? Üstüne bir de benim normal
olmadığımı düşünüyorsun. Teşekkür ederim.”

Ters ters bakarak beni itip geçti, konuşma belli ki onun için
bitmişti. Terden ıslanmış çıplak kolu benimkine süründü. Tenle-
rimizin birbirine değdiği yere dokunma isteğime karşı koymaya
çalıştım.

“Jude, bekle.” İç geçirerek peşinden yukarı çıktım. Ellerini
yıkamak için direkt mutfak lavabosuna gitmişti. “Öyle demek
istemedim,” dedim arkasından. “Benim için yaptığın her şeye
minnettarım. Kelimelerle ifade etmeme imkân bile yok. Sadece
kendimi kötü hissetmeme neden oluyor, sanki hak etmiyormu-
şum gibi. Fazlasıyla tek taraflı kalıyor.”

Ellerini havlusuna kurularken bana doğru döndü. “İyi bir insa-
nın yapması gerektiği gibi davrandığım için endişelenmek yerine,
bunu hak etmediğini düşünmen konusunda endişelenmelisin.”

Gerçekler acı vericiydi. Onun yardımını hak ettiğime inanmı-
yordum.

“Haklısın.”

“Benim pisliğin teki olmamı mı istiyorsun, Kıvılcım? Çünkü
kibar halim seni çok fazla *küçük düşürüyorsa*, bunu yapabilirim.
Birkaç yıl önceki gibi kendine zarar veren, kimseyi umursama-
yan bencil pisliğe tekrar dönüşebilirim.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım, onun bencil bir pisliğe dö-
nüşmesi fikrinden rahatsız olmuşum. “O halin hoşuma gitmez.”

"O zaman, sanki eski halim çok daha iyiymiş gibi düşünmeme sebep olma."

"Tamam," dedim sesimi yumuşatarak. "Öyle düşünmeni istemiyorum. Ama yardıma muhtaç biri gibi görünmeyi de istemiyorum. Senden para almayı kabul edemem. Bana kendimi bok gibi hissettiriyor, sanki seni kullanıyormuşum gibi. Kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünmek beni korkutuyor. Boğulduğumu hissediyorum. Kendi faturalarımı *ödeyebilmeliyim*."

Sağlık harcamalarımın fazlasıyla yetersiz kalan maaşımı aştığı düşünülürse, bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. Hastanede yapılan ilk testlerde hiç beklemediğim ve cebimden ödemem gereken faturalar olduğunu öğrenmiştim. Toplam tutar neredeyse üç bin doları bulmuştu. Zaten sonsuza kadar borç ödemem gerekecekti. Şimdi de birdenbire bu dış harcaması çıkmıştı. Sonu gelmeyecek gibiydi.

Benim yaşımda birinin maddi konularda bu kadar stres yaşaması normal miydi?

"İnan bana, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Peki bütün bunları nasıl ödeyeceksin?" diye sordu Jude. Sesi daha yumuşak çıkıyordu.

"Gördüğün gibi, hiçbir fikrim yok. Sanırım bir yolunu bulmam gerekecek."

Jude iç geçirerek başını önüne eğdikten sonra tekrar kaldırdı. "Nikâh yüzüğünü satabilirsin. Üç bin dolara almıştım."

Söylediklerine karşı kalbim bir anlığına duracak gibi oldu. Yüzüğün üzerindeki taşların gerçek olduğundan şüphelenmiştim. Fakat bana gerçekten bu kadar güzel ve pahalı bir şey aldığını duymak şok geçirmeme sebep olmuştu.

"Jude..." Yutkunarak sesimdeki duygusallığı gizlemeye çalıştım. "Neden bu kadar pahalı bir şey aldın? Ben..."

"Ne?" diye sözümü kesti, bakışlarıyla bana meydan okuyordu. "Hak etmiyor musun?"

"Hayır," derken neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. "Etmeyorum."

Gözleri hayal kırıklığıyla karardı. "Yanılıyorsun. Hak ediyorsun." Sesi alçalmıştı. "Belki de sana bunu göstermek istemişimdir."

Ağzım kurumuştu. Dudaklarımı yaladım. "Yüzüğümü satmayacağım."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Yüzüğü başkalarının yanında takmasam da geceleri odamda yalnızken takıyordum. Yatağa oturup elimi ileri geri hareket ettiriyor, pırlantaların ışıpta minik yıldızlar gibi parlamasını hayranlıkla izliyordum. Takarken ettiğimiz yeminlerin ve anlamının gerçek olduğunu hayal ediyordum... Beni her şeyden çok seven, hayatını benimle ve sadece benimle geçirmek isteyen birine sahip olduğumu düşünüyordum. Hayaller gerçeklerden çok daha iyiydi, bu yüzden hayatım tuhaf bir pembe diziye dönmüştü.

Jude boş yüzükparmağıma baktığında, acaba onu her gün takmamı ister miydi diye düşündüm. Tıpkı çılgın bir tarafımın Jude'un yüzüğünü takmasını istediği gibi.

"Neden olmasın?" diye sordu gözlerini kısarak. "Alt tarafı bir yüzük, öyle değil mi?"

Belli ki ikimiz için de *sadece bir yüzük* değildi.

Çenemi hafifçe yukarı kaldırdım. "Çünkü benim için bir anlamı var. Ayrıca benim için değerli olan eşyalarımın sayısı bir elin parmaklarını geçmez."

Jude tezgâha yaslandı. Ellerine bakarak eklemlerini çıltlatıyordu. Ardından bakışlarını yavaşça kaldırıp gözlerimin içine baktı, sanki beni değerlendiriyordu. Başını hafifçe yana yatırdı ve aniden, "Şuna ne dersin, arabayı altı bin dolara satın alırım," dedi. "Nakit."

Nefesimi hızla içime çektim. Teklifi mideme yumruk yemişim gibi hissettirmişti. Corvette'in benim için önemini biliyordu. Manevi açıdan ne kadar değerli olduğunu, ondan asla vazgeçmeyeceğimi biliyordu. Aynı zamanda maddi olarak çıkmaza girdiğimi, bir seçeneğimin olmadığını da biliyordu. Bu kötü gerçeği inkâr edemezdim. O kadar param olsa hem dış ameliyatımı karşılar hem de faturalarımı öderdim. Hatta bankada bir miktar param bile kalırdı. Bahsettiği rakam hiçbir zaman sahip olamadığım ve ciddi anlamda ihtiyaç duyduğum bir şeydi.

"Bütün faturalarını ödeyip kurtulursun," diye ekledi. "Kimseye borçlu olmazsın."

Boğazım düğümlenirken yutkunmaya çalıştım. "Peki okula ve işe nasıl gideceğim?" Sesim çatladığı için tekrar yutkundum. "Döküntü bir araba almak istemiyorum. Bana daha pahalıya patlar."

"Benim Subaru'yu kullanabilirsin. İyi durumda ve kilomet-

resi az, ayrıca daha beş yaşında. Kamyoneti aldığımdan beri hiç kullanmıyorum. İstedğin kadar kullanabilirsin."

Boş boş duran fazladan bir arabaya sahip olmak tam Jude'a göre idi.

Çok sevdiğim arabamı ona satmayı *aklımdan geçirmiş* olma-bile inanamayarak gözlerine baktım. Bundan ne kadar nefret edersem edeyim, bana reddedilmesi imkânsız bir teklifte bulunduğ u için üzerine düşünmem gerekiyordu. Çenem her saniye daha fazla zonkluyordu. Bu ağrının günlerce, haftalarca, belki aylarca sürdüğ ünü düşünmek dahi istemiyordum. Muhtemelen aklımı kaçırdım.

Gözümün kenarında biriken yaşları sildim. "Arabayı ne yapacaksın? Satacak mısın?"

Yumuş acık bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki hayır. Garajda tutarım, belki bir gün restore ederim. Asla elden çıkarmam. İş im bittiğinde bomba gibi olur."

Çenemi kapatmam gerekiyordu. Faturaları ödemek için borç verme teklifini kabul etmeliydim. Gururumun ve bağımsızlık ihtiyacımın yoluna çıkmasına izin vermek yerine, sadece teşekkür ederim deyip minnettar olabilirdim.

Skylar, sen tam bir geri zekâlısın.

"Kış geliyor. Corvette'i bu karda kullanamazsın zaten. Subaru dört çeker bir araç. Çok daha güvenli."

Burnumu çektim. Gözyaş larımın akmaması için gözlerimi kırış tırıyordum. "Gerçekten arabayla ilgilenir misin?" diye sordum. "Eğer satmayı düşünürsem?"

"Söz veriyorum," dedi samimiyetle.

"Ayrıca onu satmanı ve kimsenin almasını istemiyorum. *Asla*. Sende olması beni çok rahatsız etmez ama başkasının olmasın."

"Söz veriyorum. Bir gün onu geri satın almak istersen, tamamen senindir. Hatta sana altı bine satarım, restorasyon için ne kadar harcadığı ma bakmam. Corvette asla başkasının olmayacak, tamam mı?" Jude bana doğru bir adım yaklaşıp yanağı ma dokundu ve yavaş ça gözyaş larımı sildi. "Ağlamamı istemiyorum," dedi yumuş acık bir sesle.

Beklenmedik, hassas dokunuş undan sonra kendime gelmem biraz zaman almış tı. Tekrar odaklanabilmek için derin bir nefes aldım. "Ayrıca hiçbir kız arkadaş ının kullanmasına izin vermeyeceksin."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Jude hafifçe güldü. "Cidden mi, Kıvılcım?"

"Evet, cidden. Şaka yapmıyorum. Rasgele bir kadının arabasını kullanmasını istemiyorum."

"Tamam. O da sorun değil. Anlaştık mı o zaman?"

Koyu gri gözleri benimkileri delip geçiyor, teklifini kabul etmeye zorluyordu. Beni test ettiğinin farkındaydım ama doğru seçeneğin ne olduğundan emin değildim. Sadece seçeneklerden birinin doğru *olduğunu* biliyordum.

En sonunda teslim oldum. "Umarım yanında yeterli paran vardır."

"Tabii ki var. Bekle, geliyorum."

Mutfakta beklerken kalbim şiddetle atıyor, boğazım ağrıyordu. Şu anda bu yaptığından dolayı ondan nefret ediyordum. Ama onu buna zorladığım için kendimden daha çok nefret ediyordum.

Çok fazla irdelememeliydim.

Jude kısa bir süre sonra elinde yüzlükler ve elliliklerden oluşan bir desteyle geri döndü. Bugüne kadar hiç bu kadar çok parayı bir arada görmemiştim. Banknotları elinden almam biraz sürdü. Arabanın anahtarlarını isteksizce uzattım. Kalbim binlerce parçaya bölünüyormuş gibi hissediyordum. Büyükbabamın aynı anahtarları yüzümün önüne tutup sallamasını, bir gün arabanın benim olacağını söylerken mutlulukla gülümsemesini hatırlamak çok üzücüydü. Kalbim ağrıyordu.

Özür dilerim, büyükbaba.

Ağlamayacaktım.

Krize girmeyecektim.

"Fazla bağlanma, Şanslı. Bir gün onu senden geri *alacağım*." Sesimin özgüvenli çıkması için uğraşıyordum. Hatta biraz flörtöz olmasını istemiştim ama duygusallığım yüzünden sesim titemişti.

Anahtarları havaya attı ve o seksi, unutulmaz gülümsemesiyle bana bakıp yeniden yakaladı.

"Kırmızı döşeme seversin umarım, Kıvılcım."

Ah... O baştan çıkarıcı ve alaycı sesi yok muydu? Jude tam bir şeytandı.

Yanımdan ayrılırken kaslı sırtına baktım. Aslında kırmızı mükemmel olurdu. Heyecan dolu olduğum ve hayaller kurabildiğim günlerde büyükbabamla kararlaştırdığımız renk de kırmızıydı. Çünkü aşkın rengiydi...

İnsanlar her zaman işlerin yoluna gireceğini söylüyordu. Tabii ki haklılardı ama söylemedikleri bir şey daha vardı. İşler tekrar kötüyeye de gidiyordu.

Dr. Katz'ın muayenehanesinin bekleme odasında oturdum. Hemşirenin her an geleceği ve beni hayatımın ilk ameliyatına götüreceği gerçeğiyle aklımı kaçırmamaya çalışıyordum. Hem iğnelerden hem de uyuduğum sırada insanların vücuduma bir şeyler yapmasından çok korkuyordum. Ameliyat sonrasında ne kadar ağrım olacağını düşünüp endişeleniyordum.

Jude bu sabah, hastanedeki işlemler bittiğinde kendimi çok daha iyi hissedeceğime ve tüm endişelerimin boşuna olduğunu anlayacağıma dair yeminler etmişti.

Haklı olmasını umuyordum. Böylece nihayet kafam rahat edecekti. Anksiyetem tüm hafta boyunca en üst seviyeye çıkmıştı.

Bir süre bekledikten sonra, Paige'in en yakın arkadaşı ve kötü kızlıktaki sağ kolu Lisa Rottwoth bekleme odasına girdi. Lisa'nın Rottwoth gibi bir soyadına sahip olup aynı zamanda nasıl havallılar sınıfında yer aldığını ben de bilmiyordum. Bir şekilde başarmıştı işte.

Annesiyle birlikte karşımızdaki koltuğa otururken Lisa bana ilgisiz bir bakış attı. Bugün rahat giyinmeyi tercih etmiştim. Üzerimde siyah bir tayt, beyaz kapüşonlu bir penye ve spor ayakkabılarım vardı. Makyaj yapma zahmetine bile girmemiştim. Lisa ameliyat için gelmemiş gibi görünüyordu çünkü takma kirpik dahil eksiksiz bir makyaj yapmıştı. Yüksek topuklu çizmeler, dar bir kot pantolon, aerobik yapmak için kullanabileceği kadar büyük halka küpeler ve kaşmir bir kazak giyiyordu. Popüler olmak çok yorucu olmalıydı. Kim her gün ve saat mükemmel görünmek isterdi ki?

SAKIN GELİNİ ÖPME

Muhtemelen şeffaf diş tellerinden yaptırmaya gelmişti.

Gözlerim Jude'a kaydı. Resepsiyon bankosunun önünde durmuş, benim için giriş yaptıırıyordu. Çünkü ben orada durup form dolduramayacak, sorulara cevap veremeyecek kadar çok titriyordum.

Şu anda bu kararımdan büyük pişmanlık duymaya başlamıştım.

"Police sahibi siz misiniz?" diye sordu sekreter.

"Evet."

"Hastayla yakınlığınız nedir?"

Jude hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Eşiyim."

Nefesimi ciğerlerimden sanki vakumla çekmişlerdi.

Kahretsin.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Kadın gözlerini bana dikti, gözlüklerinin ardından beni incelerken belli belirsiz gülümsedim. Dudaklarını büzdü, sigorta kartını okuyucudan geçirmeden önce Jude'a yargılayan gözlerle baktı.

Lisa'nın bakışlarının beni manyak bir ağaçkakan gibi delip geçtiğini hissedebiliyordum. Onun varlığını görmezden gelmeye çalışırken kalbim şiddetle atıyordu.

Bu yaşadığım gerçek olamazdı.

Jude ona verdiğim nakit parayla işlem için sigorta katkı payını ödedi. Bu sırada sekreter de taburcu olduğumda yapılması gereken işlemleri tekrarlıyordu. Sonunda antibiyotiklerim ve ağrı kesicilerim için bir reçete hazırlayıp Jude'a verdi.

Risk alarak Lisa'ya bir bakış attım. Yanılmamıştım. Tamamen alarm durumuna geçmişti. Elinde telefonuyla sırtı dimdik bir şekilde oturuyordu. Tamamen dikkat kesilmişti, bilgi toplamak için bir bana bir de Jude'a bakıyordu.

Paige'e ve grubundaki diğer herkese aktaracağını zaten bildiğim bilgileri topluyordu.

"Her şey tamam," dedi Jude yanımdaki koltuğa otururken.

"Teşekkürler," diye fısıldayıp zorlukla yutkundum. Dünden beri bir şey yemediğim halde midem bulanacakmış gibi hissediyordum.

Jude elimi tutup beni rahatlatmak için hafifçe sıktı. Elimi tutmanın ona bu kadar doğal gelmesi, insanların arasındayken sami-

mi görünmekten korkmaması hoşuma gitmişti. Ama hem zamanlaması hem de bulunduğumuz mekân kötüydü.

"Gevşe biraz," derken sesi yumuşaktı. "Seni uyutacaklar, sonra hiçbir şey hissetmeyeceksin. Göz açıp kapayana kadar uyanmış olacaksın, ardından eve gidip Netflix izleyerek takılacağız."

Netflix izleyerek takılma esprimizi kullanarak beni güldürmeye çalışıyordu.

Tabii ki Lisa, Netflix izleyerek takılmayı sevişmek anlamında kullanmadığımızı bilmiyordu. Parmakları telefonunun klavyesinde çılğınlar gibi hareket ediyor, hiç şüphesiz bu tatlı dedikoduyu ayrıntılarıyla aktarıyordu.

Boş midem bulantıyla altüst olurken, hissettiğim panik dalgalar halinde vücuduma yayılıyordu.

Beni uyutacak, dişlerimi çenemden kesip çıkaracaklardı.

Doktor ağzıma bir sürü şey dolduracaktı, hem de ben *uyurken*.

Hiç uyanamayabilirdim.

Ameliyatın ortasında uyanabilirdim.

Boğulabilirdim. Dahası... ölebilirdim.

Boğazımdan aşağı kan kaçabilir, mideme gidebilirdi.

Lisa Rottworth hayatımı mahvedecekti.

"Yaprak gibi titriyorsun," dedi Jude bana yaklaşıp, dudakları kulağımın hemen üzerinden saçlarıma değiyordu. "Rahatlamaya çalış, iyi olacaksın."

Lisa'nın telefon kamerasından deklanşör sesi mi duymuştum?

Yanına gidip suratına tokat atma isteğime karşı koymaya çalışıyordum, elimi aniden Jude'un elinden çektim. Cidden dokunup öpmek için *şu anın* uygun olduğuna ve bunu bekleme salonun ortasında, Lisa Rottworth denen aptal kızın önünde yapması gerektiğine mi karar vermişti?

Gezegenin başka herhangi bir yerinde olsaydık, şefkatini ve verdiği rahatlığı çok severdim. Tüm bunların tadını çıkarır, daha sonra hayallerimde canlandırmak için her ayrıntısını zihnime kaydederdim.

Ama burada, lanet olası bekleme odasında Lisa Rottworth denen dehşet verici kızın önünde değil!

Muayene odalarının olduğu yere gidilen kapı açıldı. Genç hemşire neşeli bir ses tonuyla, "Skylar?" diye seslendi. "Biz hazırız."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu. Odada ilerlerken gözleri fal taşı gibi açılan annesine sessizce bir şeyler anlatan Lisa'ya nefret dolu gözlerle baktım.

“Ameliyattan sonra kendine gelmeye başladığında size haber veririm, Bay Lucketti. Yaklaşık iki saat sürecektir.”

Harika. Tam da işler daha kötüye gidemez diye düşünürken, Lisa kocamın soyadını da öğrenmişti.

Jude haklıymış. Dr. Katz damardan ilaç verirken ondan geriye saymamı istemişti. Sadece yediye kadar gelebildiğimi hatırlıyordum. Uyandığımda ağzım pamuk doluydu ve hemşire bana gülümsüyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Gözlerimi kısarak, “İyi,” diye mırıldandım. “Bitti mi?”

Başını salladı. “Evet, bitti. Harikaydın. Gidip kocanı çağtırayım. Burada birkaç dakika dinlendikten sonra eve gidebilirsin.”

Kocamı.

Birinin ondan böyle bahsetmesi kulağa çok acayip geliyordu.

Hoşuma gitmediğini söyleyemezdim çünkü içimi ısıtmış, kıpır kıpır hissetmeme sebep olmuştu.

Anestezi yüzünden olmalıydı. Duvara asılı tablodaki çiçeklere baktım. Biri sanki gülümsüyor gibi görünüyordu.

Ben de ona gülümserken ağırlaşmış göz kapaklarım tekrar kapandı.

Gözlerimi yeniden açtığımda, Jude odanın köşesindeki sandalyede kucığında deri ceketıyla oturuyordu.

“Bakın kimler uyanmış!” diye dalga geçti.

Jude'a göz kırpıp ağzımı hareket ettirmeye çalıştım. Hem kafam hem de yüzüm uyuşuktu, sanki vücudumun geri kalanıyla bağlantısı yok gibiydi.

“Eve gitmeye hazır mısın, Kıvılcım?”

Başımı sallayarak muayene koltuğunun kollarına sımsıkı tutunup oturmaya çalıştım. Jude hızla yanıma gelerek kalkmama yardım etti. Muayenehaneden çıkıp kamyonetine doğru yürürken kolunu bana dolarmıştı. Yolcu koltuğuna oturtmak için beni kucakladığında, itiraz edemeyecek kadar uyuşuk haldeydim.

"İlaçlarını eczaneden aldım," dedi direksiyonun başına otururken. "Yani, doğruca eve gidebiliriz."

Başımınla onaylayarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Birkaç gün yorgun hissedeceksin. İlaçlarını iç ve uyuyarak atlatmaya çalış."

Lisa Rottworth'un bizi birlikte gördüğünü ona söylemek istiyordum. Sekreterin koca ağzı sayesinde evli olduğumuzu öğrendiğini ve bu skandal gelişmeyi tüm şehre, hatta daha ötesine duyurmak üzere bir grup toplantısı bile organize etmiş olabileceğini anlatmak istiyordum.

Ne yazık ki ağzım inanılmaz acıyordu. Ayrıca kafam balon gibi havada süzülmesi için konuşmak imkânsızmış gibi geliyordu.

"Biz evliyiz..." diye fısıldadım başımı arkama yaslayarak. "Lisa koca bir sürtük... Kuralı çiğnedin..."

Ağzımdan çok zekice olmayan anlamsız bir sürü kelime çıktı. Bu da yetmezmiş gibi kanlı bir pamuk parçası ağzımdan fırlayıp kucağıma düştü.

Dehşetle sıçrayarak pamuğu aldım ve camdan dışarı fırlattım.

"Tanrım..." diye inledim, etrafı doğru düzgün görebilmek için uğraşıyordum. "Neden ölüyorum ben?"

"Ölmüyorsun. Sadece uçuyorsun, bulutlardasın. Konuşmaya çalışma. Eve gittiğimizde tamponu çıkarırız. Şimdilik sadece ısırmaya devam et."

Ağzımdaki pamuklar beni çileden çıkarıyordu. Onları yutmamı, boğazıma takılıp beni öldürmelerini engelleyen şey neydi? Özellikle de doğru dürüst düşünmeyi beceremediğim bir anda?

Böyle bir şey nasıl güvenli olabilirdi?

Bir daha asla ameliyat olmayacaktım.

Telefonum cebimde titremeye başladığında onu görmezden geldim. Eminim arayan Megan'dı ve muhtemelen durumumu öğrenmek istiyordu ama sohbet edebilecek halde değildim.

BÖLÜM 28

SKYLAR

Yalancının tekiydim.

Kendime ve diğer herkese aşka inanmadığımı söylemişim. Evliliğe, ruh eşlerine ve partnerlere. Hatta sonsuza dek mutlu yaşadılar hikâyelerine bile.

Gerçek şuydu ki hepsine inanıyordum. Sadece *benim* başıma geleceğine dair umudum yoktu.

Belki de her şey hakkında yanılmışım.

Jude da tıpkı benim gibi bu konuda kendine yalan söylüyordu. Bunu açıkça görebiliyordum çünkü tüm batıl inançlarımı altüst etmişti.

Bugün üst kattaki odama çıkmama yardım etmiş, hiç tereddüt etmeden ağızımdan kanlı tamponu dikkatlice çıkarmıştı. İğrenmemişti ve hiç rahatsız olmamıştı.

Çok utanç verici ve iğrenç bir durum olmasına rağmen bunu yaptığı için minnettardım. Çünkü kendimi kaybetmek üzere olduğum için tek başıma yapabileceğimi sanmıyordum.

Tam o sırada, ben ameliyattayken odamı hazırlamak için eve döndüğünü fark ettim. Yatak örtüsüyle yorgan açılmış, kalın perdeler çekilmişti. Komodinin üzerinde bir şişe su, yeni bir kitap, bir buz kalıbı ve televizyon kumandası beni bekliyordu. Ön tarafında adımın yazdığı tebrik kartı büyüklüğünde beyaz bir zarf, alarmlı saatime yaslı duruyordu.

Uyuşuk bir halde yatağa kıvrıldığım anda uyuyakalmış olmuştum.

Uyanıp yatakta oturmaya çalıştığımda ağzım zonkluyordu ama düşündüğüm kadar kötü bir ağrı değildi. Kendimi daha çok yorgun ve hırpalanmış hissediyordum.

Uyku sersemliğiyle koridora çıkarken gözüm yine zarfa ta-

kıldı. Alıp açmaya karar verdim. Banyoya gidip aynanın önünde tuzluk gördüğümde kalbim sıkıştı. Diş hekiminin söylediği gibi tılk tuzlu suyla ağzımı çalkalayabilmemi için onu lavaboya bırakmıştı.

Her şeyi düşünmüştü.

Tarif edemediğim duyguların yoğunlaşmasıyla birlikte hızla nefes alıp vermeye başladım.

Tüm bunlar neyin nesiydi?

Bugüne kadar ne zaman hastalansam hep tek başıma olurdum. Annemin evindeki odamda yalnız kalırdım. Ateşlendiğimde, gıda zehirlenmesi yaşadığımda ve grip olduğumda hep kendi kendime bakmaya çalışırdım.

Jude'un bu ilgisi o kadar yabancıydı ki bana ağır geliyordu. Nasıl yorumlamam gerektiğini bilemiyordum. Bana sadece yardım etmeye çalışan iyi bir adam mıydı? Yoksa sahte evlilik yeminlerimizi samimiyetle kabul etmiş, şimdi de ona göre mi davranıyordu?

Aşk neye inandığını umursamayan ve seçim yapmana izin vermeyen bir duygu muydu? Öylece olabilen bir şey miydi?

Kafamdaki sesler yükselerek etrafımı koro halinde sarmaya başladı. *Jude seni asla sevmeyecek, aşkı hiç bulamayacaksın. Jude seni asla sevmeyecek.*

Şimdi bunları düşünmek istemiyordum. Çok saçmaydı. Hem kibar davranmak aşk değildi. Düzgün insanların normalde yapacağı hareketlerdi bunlar. Bana karşı hissettiği tek şey ancak acıma olabiliirdi.

Banyoya giderken koridorda Jude'la karşılaştım. Neredeyse ikiz gibi göründüğümüzü fark ettiğimde gülmeden edemedim. İkimizin de üstünde gri eşofman ve beyaz tişört vardı.

"Uyanmışsın," dedi. "Şimdi seni kontrol etmeye geliyordum."

Sersem gibi gülümsedim. "Şimdi uyandım." Ameliyat sonrasında beş saat uyumuş olmama rağmen hâlâ anesteziyenin dolayısı zayıf hissediyordum. Kafamın içi dumanlıydı.

"İyi zamanlama. Sana proteinli içecek hazırladım." Elindeki uzun bardakla kaşığı havaya kaldırdı.

"Ah." Gülümsemem kaybolmuştu. "Teşekkür ederim," diyerek bardağı elinden aldım. Jude peşimden odama geldi; birlikte yatağın üzerine oturduk.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Olması gerektiği gibi hazırladım. Badem sütünü yeni aldım, vanilya aromalı protein tozunun paketini daha bugün açtım, içinde bir de buz var."

Gözümü endişeyle içeceğe dikmişim. O sadece bir içecek değildi, kötü anılarla dolu kocaman bir bardaktı. Sekiz yaşındayken bir gün o kadar acıkmışım ki buzdolabından *milkshake* alıp kırmışım. Fakat bir haftadan daha uzun bir süredir orada beklediğinden haberim yoktu. Sütü kesilerek pütür pütür olmuştu, tadı da ekşiydi. Vücudumdan üç berbat geçen günde ancak atabilmişim. Ağzıma hâlâ yoğun ekşi tadı geliyordu.

Kaşıkla içeceği karıştırırken öğürme isteğine karşı koymaya çalışıyor, içinde topak topak olmuş pütürlü bir şey arıyordum. Hiç yoktu.

Elimdeki, o zaman içtiğim *milkshake* değildi.

Bu güvenli ve tazeydi. *Temiz* etiketi yapıştırabileceğim bir şeydi. Yine de...

Jude bir kaşını kaldırmış beni izlerken ağlamak üzereymiş gibi hissediyordum. Çok fazla çabalıyordu, bense içeriden çürümüş haldeydim. Keşke yiyip içebileceğim başka bir şey olsaydı, sıvı ya da kıvamlı olan neredeyse her şey beni korkutuyordu. Üstelik *karıştırılmıştı*, içindekileri ayırt etmek mümkün değildi.

Tereyağlı ekmeğimi istiyordum.

Güvenli bulduğum için sürekli tükettiğim yiyecekleri böyle bir zamanda yiyemeyeceğimi hiç düşünmemişim. Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum.

Muhtemelen yeme alışkanlıklarım konusunda olduğu kadar aşk hakkında da kendime yalan söylemişim. Bunun güvenli olduğunu söyleyip duruyordum, oysaki tek yaptığım daha büyük bir sorunu beslemek olmuştu.

"Midene bir şeyler girmesi gerek," dedi yumuşak bir tonla. "Gerçekten, güvenle içebilirsin."

Jude'a gülümserken çene kaslarım ağrıyordu. "Sana güveniyorum."

Ağır ağır içeceği yudumlamaya başladım. Jude, evde yapmak istediği değişikliklerden bahsederek dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Odaların boyanması için renk seçeneklerini ve mobilyalar hakkında düşüncelerimi soruyor, telefonundan seçmem için resimler gösteriyordu.

Yenileme konusunda bu kadar hevesli olması çok hoştu, üstelik işe yarıyordu. Düşüncelerim olumlu bir konuya odaklanınca yiyeceklerin dokusundan ve kötü anılardan uzaklaşıyordum.

İçeceği yavaşça bitirdim. "Çok güzeldi." Gözümün önüne düşen saçlarımdan arasından ona bakıyordum. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Jude omuz silkti. "Son zamanlarda en sevdiğim hobim bu."

Bunu söyledikten sonra göz kırptığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Antibiyotiklerle birlikte iki tane *Tylenol* yutarken, "Benimle kalıp film izlemek ister misin?" diye sordum. Beni hasta edeceğinden korkup ağrı kesici almamaya karar vermiştim. "Sersem gibiyim, alt kata inebileceğimi sanmıyorum."

Bir televizyona bir yatağıma bakıyordu, gözlerinde gördüğüm rahatsızlık yüzünden böyle bir şey teklif ettiğime ve onu zor durumda bıraktığıma pişman oldum. Bir cumartesi gecesini daha benimle takılarak geçirmenin keyifli zaman anlayışına uymadığına emindim.

"Hımm... Tabii." Eliyle çenesini sıvazladı. "Olur."

Cevabı pek hevesli gelmeyince, az önceki mutluluğum yavaşça azaldı.

"Eğer bir planın varsa bunu yapmaya mecbur değilsin," dedim hemen. "Benim için hiç sorun yok. Gus ve Cassie bana arkadaşlık eder."

"Hayır... Hiçbir planım yok. Yanında biraz kalabilirim."

"Seni uyarıyorum, *The Notebook* filmini izlemeyi planlıyorum. Tam bir kadın filmi," diye takıldım. "Fikrini değiştirmek istersen, gitmene izin verebilirim."

Homurdandı. "Hayır, bir seferliğine katlanacağım çünkü kötü bir gün geçirdin."

Ona henüz Lisa Rottworth'tan bahsetmemiştim. Jude'un resepsiyonistle yaptığı konuşmayı duyduğunu ve Paige'e evli olduğunu haber veren mesajlar attığını tamamen zihnimde uydurduğumu düşünmek istiyordum.

Arkamıza birkaç tane yastık dayayıp yatağa yerleştik. Tavan-daki lambayı kapattım ve yatağımın yanındaki loş bir mavi ışık veren lambayı yaktım. Ardından polar diz battaniyemle üzerimizi örttüm.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Jude'un parmağı uzaktan kumandanın oynat tuşunun üzerindeydi. "Şu anda rahat mısın? Yoksa on tane daha yastık lazım mı?"

Gülümsedim. "İyiymim."

Film romantik olduğunu belli eden sahnelerle başladığında, "Senin için yaptıklarına bir bak," diye takıldı Jude.

"Sessiz ol." diye cevap versem de içten içe yaptığı her şeye hayıliyordum. "Filmin sonunda ağlarsan benim için sorun olmaz. Erkekliğin hakkında şüpheyeye düşmem."

Küçümser gibi dudak büktükten sonra sırtıttı. "Film izlerken ağlayacak değilim, Kıvılcım."

"Göreceğiz."

Filmin ortalarına geldiğimizde sıcacık olmuş ve rahatlamıştım. Güzel odamda, -ayrıca yumuşacık battaniyenin altında- Jude'un ve tüylü iki bebeğimizin yanında kendimi hem huzurlu hem de güvende hissediyordum. Jude'a birazcık yaklaşıp başımı omzuna yasladım, sıkıdığı parfümü sessizce içime çekiyordum. Birbirimize bu kadar yakın olduğumuz zamanlarda dünyadaki her şey daha iyiymiş gibi geliyordu. Başka bir yerde olmayı asla istemeyeceğimi düşünüyordum.

"Sana yakın olmayı seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de sana yakın olmayı seviyorum," diye karşılık verdi. Kolunu omzuma dolayıp beni kendine iyice yaklaştırdı.

"Her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorsun. Sen iyi bir kocasın," diye takılırken aslında doğruyu söylüyordum. Gerçekten evlenmek isteseydim, onun gibi biriyle evlenmek isterdim.

"Sen de çok iyi bir eşsin."

Hafifçe dönüp ona baktığımda sadece yanağımdan öptü.

"Seni öpemem." O kadar kısık bir sesle konuşmuştu ki filmin sesinden güçlkle duyabilmişim.

Mutluluğum yarım kaldı. "Neden?"

Gözlerini ekrandan ayırmadı, filmde Noah ve Allie tatlı bir şekilde tartışıyorlardı. Jude'un çene kasları seğirdi. Dikkatini yeniden bana vermesini beklerken zaman geçmek bilmiyordu.

"Canını yakmak istemiyorum," dedi sonunda.

Gözlerimin içine bakmadan alnıma düşen birkaç tel saçı geriye itti.

“Canımı yakmaktan kastın ne?” diye sordum.

“Ağzından bahsediyorum, bebeğim,” dedi. “Ağzını acıtmak istemiyorum.”

Sesinin tonu, bundan çok daha derin nedenlere sahip olduğunu düşünmeme sebep olmuştu.

Dilimi altdudağımda gezdirdim, koyulaşan gözlerinin dudaklarına takılı kalması hoşuma gitmişti.

“O zaman başka bir yerimden öp,” dedim yavaşça. Parmaklarımı tişörtünün ince kumaşının üzerinde gezdiriyordum.

Jude derin bir nefes aldı, ardından gözlerini bana çevirdi ve uzun bir süre sadece yüzümü izledi. Belki de benim vazgeçip başka yöne bakmamı bekliyordu.

Yapmadım.

“İstedğin bu mu?” Dudakları burnuma yavaşça dokunduktan sonra bekledi, aramızda sadece bir nefeslik mesafe vardı.

Nefeslerimiz birbirine karışırken başımı salladım. “Evet.”

Cevabım üstü kapalı bir davetti. Kabul etmeyi tercih ederse, bu noktadan sonraki herhangi bir dokunuşu ya da öpücüğü için yanlışlıkla oldu diyemezdi.

Bilinçli bir tercih yapmış olacaktı. Tam burada, yatağımda birlikte verdiğimiz bir karar olacaktı.

Saçımı avucunun içine alıp başımı nazikçe geri çekti. Boynum önünde duruyordu. Sıcak ve yumuşak dudaklarını boynuma bastırdı. Hafifçe emmeden önce bir süre beklediğinde gözlerim kapandı. Dudaklarını yavaşça yukarı kaydırıp benimkilere dokundu. Yumuşacık, nazik fısıltısıyla nefesimi kestikten sonra ağzı yeniden boynumu buldu. Dudaklarımı aralamış, dişlerimi birbirine bastırıyordum. Tişörtünü kavrayıp Jude’u kendime doğru çektim. Battaniyenin altında birlikte erirken saçımdaki tutuşu sıkılaştı.

Boynumu öperek köprücük kemiğime doğru ilerliyor, ağırlaşan nefesini tenimde hissetmek bedenimi harekete geçiriyordu. Başım dönmeye başlamıştı. Sebebi ameliyat olabilirdi. Ya da Jude’un içimde yaktığı ateş yüzündendi. Belki de ikisi birdendi. Tek bildiğim şey bitmesini asla istemediğimdi.

Ensesinden tutup onu yukarıya, ağzıma doğru çekmeye çalıştım. Dudaklarını benimkilerin üzerinde istiyordum. Acı umurumda değildi.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Canımın yanmasına aldırış etmiyordum.

Onu istiyordum.

"Hayır." dedi geri çekilerek. Gözlerinde haylaz ve tutku dolu bir parıltıyla bana baktı. "Kendini kontrol et, yoksa duracağım."

Söyledikleri onu daha çok arzulamama neden olmuştu.

"Durma." diye fısıldadım.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan ağır ağır tişörtümlü yukarı sıyırdı. Kumaşı yavaşça kaydırıp çenemin altında topladığında, ben de onun gibi hızlı nefes alıp vermeye başlamıştım. Bakışları aşağıya doğru kayıp çıplak memelerimde gezindi. Belimi tutan parmakları gergindi. Onları tenime bastırma şekli bana gördüklerini beğendiğini -istediğini- söylüyordu.

"Seni tekrar öpebilmeyi ve yeniden yakın olabilmeyi çok istiyordum." Tenimdeki hırıltılı nefesiyle göğsüm ve kollarım ürperdi. "Başka bir şey düşünemez oldum."

Dudaklarını yavaş yavaş memelerimde gezdiriyor, diliyle önce birinin sonra diğeri üzerinde oyalanarak daireler çiziyordu. Çılgılık atacakmışım gibi hissedene kadar bunu tekrarlamaya devam etti. Sakalları dilinin hareketiyle uyarılan hassas tenime sürtünüyordu. Sert ve yumuşak dokunuşların aynı anda bu kadar haz verebileceğini hiç düşünmemiştim.

Ağzı nihayet meme ucumu buldu. Dişleriyle nazikçe yakalayıp diliyle darbeler attığında sert bir nefes aldım.

Ensesini sımsıkı tutuyordum. Ellerimi uzun saçlarının arasına kaydırıp parmaklarıma doladım, bunu uzun zamandır yapmak istiyordum. Vücudumu yay gibi gerip Jude'a yaslandım, çok daha fazlasını istiyordum. Nasırlı elini aşağıya doğru kaydırarak karşılık verdi, daha fazla inmeden önce göğüs kafesimi okşadı. Tam göbek deliğimin altında bir anlığına duraksadı. Memelerimin üzerindeki nefesi sıcak ve yüzeyseldi. İçinde yaşadığı çatışmanın damarlarında dolaştığını hissedebiliyordum.

Geriye dönmemizi istemiyordum.

Aşağıya uzanıp elini tuttum ve hafifçe külodumun girişinden içeri doğru bastırdım. Hemen ardından elimi geri çektim.

Boğazından derin bir inleme sesi yükseldi, hayatımda duyduğum en seksi sestti.

Parmak uçları yumuşak tüylerin üzerinde gezindi. Meme ucumu büyük bir açlıkla ağzına aldığı anda vücudum titremeye, kal-

bim şiddetle atmaya başlamıştı. Sıcacık ellerini hissetmek öyle güzeldi ki... Beni hem rahatlatıyor hem de elektriğe kapılmışım gibi hissettiriyordu. Kadınlığıma dokunmasını beklerken karnımda milyonlarca kelebek kanat çırpıyordu.

"Jude..." diye fısıldadım.

Başını kaldırıp gözlerime baktı, saçının yüzüne düşüşü çok seksiydi. Dudakları bedenimi öpmekten pembeleşmişti. Beni yeniden öptüğünü defalarca kez hayal etmiştim, hızlı bir dokunuş ya da yanlışlıkla dudağıma değen dudaklarını değil. Beni arzulaadığını hissetmemi sağlayacak türden bir öpücüğe ihtiyacım vardı. Hiç tereddüt etmeden *sen benimsin* diyecek türden.

Düğün günümüzde öpüştüğümüz ana kadar, herhangi birine ait olmayı isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Belki de yeminlerimizden sonraki öpücüğün sihirli güçleri vardı çünkü o küçük ve beklenmedik dokunuş her şeyi değiştirmişti.

"Sana dokunmamı istiyor musun?" diye sordu. Eli hâlâ üzerimdeydi, sadece hareket etmiyordu.

"Hey," derken sırtımdan canım yanıyordu. "*Şaka mı yapıyorsun?*"

Jude gülmedi. "Söylediğini duymam gerek, Kıvılcım."

Pekâlâ. Bu birbirimize takıldığımız anlardan biri değil, ciddi bir andı. *Olmaması gerektiği gibi*. Jude'un yanağına dokundum, dönüp avucumun içini öpünce kalbim eridi.

Nasıl hem bu kadar sert ve seksi görünüp hem de inanılmaz tatlı olabiliyordu?

Şakalaşmayı bırakarak, "Evet," diye fısıldadım. "Bana dokunmanı istiyorum, Şanslı."

"Güzel," diye mırıldandı. Ardından başını saçlarımin arasına gömerek kulağımin hemen altındaki o hassas noktayı öptü.

Eli külodumun içinde daha aşağıya kayarken sıcak bir ürper-ti omurgam boyunca gezindi. Kollarımı vücuduna dolayıp onu kendime doğru iyice çektim. Ellerimle sırtındaki sert kasları okşuyordum. Jude'un güçlü ve iri vücudu beni bir mıknatıs gibi çekiyordu. Bana verdiği güven hissine açlık duyuyordum.

Aslında bana hissettirdiği *her şeye* açlık duyuyordum.

Derin bir nefes alıp bacaklarımı ayırdığımda aralarına yerleşti. Kadınlığıma dokunduğu anda hafifçe inleyerek kendimi eline doğru ittim. Parmakları sihrini konuşturup kıvrımlarımın arasında

SAKIN GELİNİ ÖPME

gezinirken, boynumdan göğsüme kadar öpücükler yağdırıyordu. Başparmağını klitorisime bastırarak kışkırtıcı daireler çizmeye başlamıştı. Nefesim hızlanıyor, uyluklarımı birbirine bastırarak elini sıkıştırıyordum. İki parmağını içime sokup beni eliyle ağır ağır becerirken ikimiz de inledik.

Pantolonuna uzandığımda elimi nazikçe uzaklaştırdı.

Dudakları kulağıma sürtündü. "Hayır," diye fısıldayarak parmaklarını içime soktu. "Bu gece sadece seni yemek istiyorum."

Bir anda battaniyenin altında kayboldu ve hızla eşofmanımı aşağı indirdi. Ağzı bacaklarımın arasındaki eline eşlik etmeye başlamıştı. Sıcak ve ıslak diliyle titreyen klitorisimi yalıyor, dudaklarıyla beni emiyordu.

Şiddetle titremeye başladım. Islanmış, orgazm olmuş ve aşk delisi bir harabeye dönmüştüm.

Gözlerimi kapatıp Jude'a tutunarak kendimi *bizde* kaybolmaya bıraktım.

BÖLÜM 29

JUDE

Lisenin yanındaki evin girişine doğru yürürken, “Buraya döndüğümüze inanamıyorum. Bu ev sahipleri çok sorunlu,” dedi Kyle.

“En azından zamanında ödeme yapıyorlar. Benim için önemli olan tek şey bu. İki haftalık bir iş. Hızlıca bitirip çıkarız.”

Ev sahibi arayıp bağımsız, tek arabalık bir garaj yaptırmak istediğini söylediğinde gerilmiştim. Sebebi ev sahibinin zor bir insan olması değildi. Artık yasal olarak evli olduğumuz ve birlikte yaşadığımız için, Skylar’ın bu kadar yakınında çalışmak isteyip istemediğimden emin olamıyordum. Onu görmek ve bana gülümseyişini yakalamak umuduyla gözümün sürekli okulda ya da okulun otoparkında olmayacağı konusunda kendime güvenemiyordum.

Fazla bir şey beklemiyordum ama gülümsemesi her zaman günümün en güzel anı oluyordu.

Üç hafta önce bu işi kabul etmiştim çünkü başka bir proje için malzeme gelmesini beklerken programımda boşluk oluşmuştu. O zamanlar Skylar ile aramda bu kadar çok şeyin değişeceğini bilmiyordum.

Ona karşı gerçek duygular beslemeye başlayacağımı, kendimi Skylar’ın yatağında bulacağımı, yarı çıplak vücudunu öpüp okşayacağımı hiç düşünmemiştim. Sürekli onu isteyeceğim ve hiç durmadan düşüneceğim aklıma dahi gelmemişti.

Bunların hiçbiri planda yoktu.

Şimdiyse ne halt edeceğimi bilmiyordum.

“Galiba bizim küçük bomba arabasından olmuş,” dedi Kyle.

“Ne?” diye sordum dalgınca.

“Acile götürdüğün hatunu hatırlıyor musun?” Kyle başıyla okulun otoparkını işaret etti. “Bak, artık anne arabası kullanıyor.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

Neyse ki Kyle, ne Skylar'ın *anne arabasının* aslında benim Subaru'm olduğunu ne de evlendiğim kızın o olduğunu biliyordu.

"Hâlâ aşırı seksi," dedi Skylar'dan gözlerini ayırmadan. "Eminim fazla dayanıklı değildir. Bir bira içmeye ikna etsem, o minik ve sıkı kıcı sarhoş olup sikimin üzerinde zıplamaya başlar."

Kanım öfkeyle kaynıyordu.

Kyle'in omzuna sertçe vurdum. "Senin sorunun ne?"

Arkaya doğru sendeledi, neredeyse beline taktığı el aletlerinin üstüne düşecekti. "Asıl *senin* sorunun ne?"

"Neden böyle boktan şeyler söylüyorsun? Kız daha on sekiz yaşında."

Ayrıca benim karım.

Kyle gülerek gözlerini otoparkta yürüyen Skylar'a çevirdi. "Daha iyi ya."

Dik dik baktım. "Hayır, Kyle. Daha iyi değil."

"Sikini bir yerlerde mi düşürdün, Şanslı? Sıradan seksi hatunlardan biri işte, kız kardeşin falan değil."

Yürüyüp gitmek için hareketlendiği sırada, Kyle'ı tişörtünden yakalayıp sırtını evin duvarına yapıştırdım. Kafası duvardaki kaplamaya çarpınca içim hastalıklı bir tatmin hissiyle doldu. "Bir daha *asla* kız kardeşim hakkında konuşma," diye hırladım.

Gözleri kocaman açılırken kolumu yakaladı. Elimi gevşetmeye çalışıyordu. "Dostum, sakın ol. *Senin* kız kardeşini kastetmedim. Aptalca konuşuyordum."

"Boktan ağzını kapalı tut, bu bana yeter." Kyle'ı bırakmadan önce yumruğumu bir kez daha göğsüne indirdim. "İşinin başına dön."

"Her neyse," diye homurdandıktan sonra kıyafetini düzelterek uzaklaştı.

Bir sigara yakıp yüzümü okula doğru döndüm. Skylar, Megan'la birlikte yürürken kitaplarını koyduğu çantasını omzunda taşıyordu.

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. Kitap çantası kendisinden daha ağır görünüyordu. Her gün *bütün* ders kitaplarını eve getiriyordu. Sınavı olmasa bile her gece çalışıyordu.

Hayatımda karşılaştığım en kendine has, güzel, zeki ve hayranlık uyandıran kadındı. Kyle gibi sapık pisliklerin ona seks oyuncağı gözüyle bakması beni öfkeliyordu.

Öğle saatlerinde, yemek için ara verip arabayla şehir merkezindeki kuyumcuya gittim. Yengemin purlanta yüzüğünü almam gerekiyordu. Her gün arayıp yüzüğünü ne zaman geri alacağını soruyordu. Mağaza müdürünün benimle ilgilenmesini beklerken kolyelerle ve bilekliklerle dolu camekânlara bakıyordum. Her şey göz kamaştırıcıydı, tıpkı bir kıvılcım gibi parlaktı.

Kıvılcım demişken...

Skylar'ı Noel sabahı kırmızı renkli kadife bir kutuyu açarken hayal edebiliyordum. Heyecanla çılgık atar, ardından kocaman gülümserdi. Muhtemelen kırmızı burunlu rengineyiği desenleri olan ve tulum benzeyen ayaklı pijamalarından giymiş olurdu. Zihnimde oluşan görüntüye gülümserken kalp şeklinde bir kolyeye bakıyordum. Bu kolye tam...

Ah. Hayır.

Suzy yengemin yüzüğünden başka hiçbir şey almadan kuyumcudan hızla ayrıldım.

Skylar'a takı almak çok yanlış bir mesaj verirdi. Biz bir ilişki yaşamıyorduk. Yatağında geçirdiğimiz o geceden sonra neredeyse tek kelime konuşmamıştık. Her gece odasına giriyor, kapısını da kapalı tutuyordu. Böyle olması bir bakıma rahatlatıcıydı. Zayıf bir anımıza denk gelmiş, düşünmeden hareket etmiştik. İkimizin ilişki yaşaması her şeyi karıştırmaktan başka işe yaramazdı.

İnşaata döndüğümde ev sahibi beni bekliyordu. Üzerindeki spor kıyafetlerle arka bahçede dolaşarak etrafı incelediğini görmüştüm.

Genel hatları ortaya çıkmaya başlayan garajı işaret ederek, "Dış kaplaması ne renk olacak?" diye sordu.

"Konuştuğumuz gibi, evle aynı renk olacak," derken *müşteri her zaman haklıdır* gülümsememi takınmayı ihmal etmemiştim.

"Bilemiyorum..." dedi Bayan Thompson. Bir eve bir garaja bakıyordu. "Belki de farklı bir şeyler denemeliyiz. Tamamlayıcı bir renk olabilir, gri ya da açık mavi gibi. Hatta onların daha koyu hali bile olabilir."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Yine başlamıştık.

"İstediğiniz renkte olabilir. Sadece hafta sonuna kadar karar verip bana bildirin, böylece erken sipariş verebilirim. Yarın renk kartelasını getiririm."

Başını iki yana sallayıp dudağını büzdü. "Ermin olamıyorum. Sence hangi renk olmalı?"

"Ben renk körüyüm," diye yalan söyledim. "O yüzden..."

"Ah. Ne kötü! O zaman komşuma bir danışayım. İç mimardır, böyle şeyleri bilir."

"Harika fikir."

Siyah rengi uzun saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evde yaptığınız işleri çok beğeniyoruz. Yeni odalar çok güzel. Ziyarete gelen herkes aynı şeyi söylüyor."

Bu defa gülümsemem samimiydi. "İşte bunlar duymayı en çok sevdiğim sözler."

Bir süre gözlerini dikip bana baktı. "Saçların gerçekten çok güzel. Saç maskesi mi kullanıyorsun?"

Kendimi tutamayıp güldüm. Saç maskesinin ne olduğunu bile bilmiyordum. "Cevabım hayır."

"O kadar parlak ki dokunmak istiyorum." Saçımı okşamaya çalışmaması için dua ettim. "Dışarısı bayağı bir soğudu. Üşüyor musun?" Kollarını önünde kavuşturarak abartılı hareketlerle titredi. "İçeri girip bir kahve içmek ister misin?" Kaşını bir şeyler ima edercesine yukarı kaldırdı.

Kahve teklif etmekle, Netflix izleyerek takılmak aynı şey olabilir miydi?

"Hımm," diye cevapladım sertçe. Böyle bir teklifi kabul etmektense hayalarımın donmasını tercih ederdim. "Öğle yemeği mi yeni yedim, işimin başına dönmem gerekiyor. Yine de teşekkürler."

Gülümseyerek başını sallayıp arkamda duran dört adamıma baktı. Şimdi de onlara mı teklif edecek diye düşündüm. "Peki o zaman, fikrini değiştirirsen bugün evde olacağım. Arka kapıyı kilitlemem."

Vay canına.

Hiçbir şey söylemeden çalışma alanına döndüm. Bir cuma günü, hem de gündüz vakti kendi evinin arka bahçesinde bana mı asılmıştı? Kocas ve çocukları, hatta köpeğiyle bile tanışmıştım.

Dışarıdan bakınca mükemmel bir aile gibi görünüyorlardı. Ayrıca burayı sonsuza kadar yaşayacakları, hayallerinin evine dönmüş olmak için iki yüz bin dolardan fazla para harcamışlardı.

Gerçekten inanılmazdı!

Saat dört olduğunda ortalığı toparlayıp ekibimi göndermiştim. Eve erken gidip duş almayı ve yengeme yüzüğüyle sürpriz yapmayı planlıyordum. Skylar'ın bugün çalışıp çalışmadığını bilmediğim için ona mesaj gönderip benimle gelmek ister mi diye soracaktım. Belki bu sayede son zamanlardaki durgunluğundan kurtulurdu.

Eve doğru giderken trafik ışığında durduğum sırada, köşedeki benzincide arabasına benzin dolduran Skylar'ı gördüm. Yanında da... bir adam vardı. Kolunu arabanın üstüne koyarken Skylar'a yaklaşmaya çalışıyordu. Skylar da onun söylediği bir şeye gülüyordu. Adamın Kyle olduğunu fark etmem sadece birkaç saniyemi aldı.

Pislik. Herif.

Yeşil ışık yandığı gibi hızla benzin istasyonuna girdim. Kamyoneti park edip indim ve kapıyı çarparak kapattım. Skylar depoyu doldurmayı bitirmişti. Yanından geçmeye çalıştığında, Kyle onu belinden kavrayıp kendine doğru çekti.

Onlara doğru yaklaşırken, "Burada ne sikim oluyor?" diye bağırdım.

Skylar'ın bakışlarında şaşkınlık ve rahatlama vardı. "Jude..."

"Beni mi takip ediyorsun?" diye sordu Kyle sırtarak. "Yoksa onu mu? Ben daha önce geldim, dostum. Küçük arkadaşına birlikte yemek yer miyiz diye soruyordum."

"Elini onun üzerinden çek."

"Keyfime engel olma, dostum," dedi dalga geçercesine.

Skylar uzaklaşmak için hareketlendiğinde Kyle kolunu yakaladı. "Hadi ama, tatlım. Sen ona bakma. Birlikte eğleniriz."

Skylar kolunu hızla geri çekti. "Bana bir daha dokunursan, hayalarını koparırım."

Kyle taze bifteğe bakan bir köpek gibi onu izliyordu. Bakışları tüylü siyah çizmelerinde, siyah çorabında ve kot eteğinde il-

giyle gezindi. Gözlerini Skylar'ın üstündeki Woodstock Festivali tişörtüne sabitleyerek dudaklarını yaladı. Skylar tişörtü karnında düğümlenmişti, üzerine aldığı rengi solmuş kot ceketin altından göbeği görünüyordu.

Benim eski kot ceketim! Dolabımdan aşırmış olmalıydı.

"Dokunulmayı *seven* biri gibi görünüyorsun, güzelim." Kyle bunu söylediği anda gözlerini kan bürüdü. Hiçbir uyarıda bulunmadan yumruğunu suratının ortasına indirdim.

"Siktir!" Kyle'in başı yana savruldu. Kısa bir anlığına sendeledikten sonra öne doğru atılıp beni arkamdaki benzin pompasına yapıştırdı.

"Aman Tanrım!" Skylar çığlık atıyordu. "Yapmayın!"

Yeniden dengemi sağladığım gibi Kyle'ı yakalayıp dizimle sertçe karnına vurdum. İnleyerek kollarını bedenine sardı ve yere düştüğü sırada, "Siktiğimin götü," diye mırıldandı.

Kyle'in tepesine dikilip, "Ondan uzak dur," diye uyardım. Çocukluğumuzdan beri sürekli kavga ederdik ama bu son noktaydı. Asla geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aşmıştı.

"Siktir git, Şanslı." Kyle ağız dolusu kan tükürürken Skylar ırkıldı. "Güzel bir kış için mi kendini yoruyorsun?"

"O benim karım," dedim sesimi alçaltarak. "Kovuldun, Kyle. Ekibimde senin gibi pislikleri istemiyorum."

Skylar koluma dokundu. "Jude, buna hiç gerek yok..."

Kolumu çekip onun elinden kurtuldum. "Bunu evde konuşuruz."

Kyle, Subaru'ya tutunup ayağa kalktı. Burnundan kan akıyordu.

"Evlendiğin kız o mu? Ne sikim oluyor? Bir *çocukla* mı evlendin? Sen aklını kaçırmışsın," dedi eliyle yüzünü silerken. "Ayrıca işini al ve götüne sok!"

"Hey, Skylar! Galiba eve gidince kışına şaplak yiyeceksin," diyen bir kızın sesini duydum. Bakışlarımı arabasına doğru sendeleyerek yürüyen Kyle'dan ayırıp sesin geldiği tarafa baktım. Benzin istasyonunun kapısında takılan bir grup genç vardı ve gülüyorlardı.

Siktir.

Skylar gözlerini bana dikmişti, yüzü şok ve korkudan kül gibi olmuştu.

"Senin derdin ne?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"Sana dokunuyordu."

Mavi gözleri öfkeyle kısıldı. "Ne olmuş?"

Kıskançlıktan delirmek üzereydim. Daha önce hiç bu duyguyla savaşmak zorunda kalmamıştım. "*Ne olmuş mu?*" Elimle saçlarımı arkaya iterken Skylar'a doğru bir adım attım. Sesimi alçaltarak, "Ne yani... Sana dokunmasını istedin mi? Gerçekten onunla gidecek miydin?" diye sordum.

"Sen... delirdin mi?"

Omuz silkip alaycı bir tavırla yanıtladım. "Sanırım ona çok yakınlım."

"Başımın çaresine bakabilirim," derken Skylar'ın sesi titriyordu. "*Hulk*'a dönüşüp canavar gibi etrafa saldırmana ihtiyacım yok."

"Skylar, babam boşanma avukatı. İhtiyacın var gibi görünüyor," diye seslendi kızlardan biri. "Aklında bulunsun."

Kahretsin.

Skylar gruba tehdit dolu bakışlar attıktan sonra tekrar bana döndü. Gözlerinde biriken yaşlar ve bakışlarındaki hayal kırıklığını gördüğümde kalbim paramparça oldu. "Gerçekten... harika."

Bunu söyledikten sonra başını iki yana salladı ve arkasına bile bakmadan arabaya binip uzaklaştı.

Siktir.

BÖLÜM 30

JUDE

Moralim çok bozuktur. Tek istediğim yengemle dayımı ziyarete giderken Skylar'ı yanımda götürmek, keyifli bir akşam geçirmektir. Bunun yerine aşırı sinirliydim, karnım açtı ve kafam da karmakarışıktır.

Birine böyle öfkeli bir şekilde patlamayalı uzun zaman olmuştu. Ancak Kyle'ın terli ellerini Skylar'ın üzerinde görmek beni çileden çıkarmıştı. *Şerefsiz herif.*

Aşağılayıcı cinsel imaları, onunla pervasızca flört etmesi midemi bulandırmıştı. Skylar ne kadar tatlı ve çekici olursa olsun daha on sekiz yaşındaydı. Bizim yaşımızdaki adamlar liseli kızları ayartmaya çalışmamalıydı. Bu iğrenç bir şeydi.

Peki ben daha kötüsünü yapmamış mıydım?

Onu öpmüştüm. Ona dokunmuştum.

Birbirimizden uzak durmaktan vazgeçip ileri gitmeyi göze aldığımız o geceyi düşünmek bile aletimin sertleşmesine yetiyordu.

Yanlış hissettirmesi gerektiği halde, öyle olmamıştı. İkimiz birlikteyken ne Skylar on sekiz yaşındaydı ne de ben otuz dört-tüm. Sadece çok iyi anlaşılan, birbirini güldüren, birbiriyle ilgilenen, aralarında akıllalmaz bir uyum olan iki insandık. Konu seks değildi, eğer böyle bir şey isteseydim her yerde bulabilirdim. Konu bizi mıknatıs gibi birbirimize çeken gücün varlığıydı. Duygusal olarak. Fiziksel olarak. Skylar'ın yanında olduğum her an, aklımın almayacağı kadar tarifsiz bir huzur hissediyordum.

Tüm bunlar nasıl gelip beni bulmuştu... bilmiyordum.

Başka kadınlarla birlikteyken hiç böyle hissetmemiştim. Onlarla aramda hep bir kopukluk vardı, gerçek anlamda yakınlaşmanın ve mutlu olmanın önüne geçen bir duvar gibiydi. Üstelik

bundan hiç rahatsızlık duymuyordum, hatta bunu tercih ediyordum çünkü işleri kolaylaştırıyordu.

Keşke aynı duvar Skylar'la aramda yükselseydi. O zaman tüm bu işkenceye maruz kalmazdım. *Yaş sadece bir rakamdan ibarettir* denmesine rağmen, onun on sekiz yaşında olduğu gerçeğini kafamdan atamıyordum. Hâlâ lise öğrencisiydi.

Kadınları önce sevip sonra terk etmekten ibaret olan dünyama girmek için çok gençti.

Eve zamanında gelmediğim zaman köpeğin nasıl hissettiğini şimdi anlıyordum. Evin içinde gezinip duruyor, ön camdan dışarı bakıyor, kapıya kulak kabartıyordum.

Skylar eve gelmemiştii. Akşam sekizden sonra asla dışarıda kalmazdı, şimdiyse saat gece yarısına geliyordu.

Asla olmak istemediğim o adama dönüşmüştüm.

Benzin istasyonunda yanımdan öfkeyle ayrıldığında çok erkendi, artık başına bir şey geldiğinden endişelenmeye başlamıştım.

Belki de Kyle'ın teklifini kabul etmeye karar vermişti.

Buna ihtimal vermiyordum ama imkânsız değildi.

Gus ben tabağına mama doldurana kadar miyavlayınca, *Skylar akşam yemeği yedi mi acaba?* diye düşünmeme neden olmuştu.

Sonunda daha fazla dayanamadım ve ona mesaj gönderdim.

Ben: Selam! Neredesin?

Skylar: Arkadaşlarla Hampton Beach'te takılıyoruz.

Megan ile ikisinin olduğu bir *selfie* gönderdi, daha erken bir saatte çekilmiş olmalıydı. Birlikte kumsalda oturuyorlar, arka planda günbatımının turuncu ve pembeye boyadığı gökyüzü görünüyordu.

Ben: Saat gece yarısını geçti, yarın okul var. Eve gel.

Bu mesajı gerçekten gönderdim mi? Biri beni hemen öldürsün, lütfen.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Skylar: Yok artık. Sen benim babam değilsin, Jude. Git yat.

Ben: Bildiğim kadarıyla kocanı. Kızını kaldır ve eve gel, yoksa ben gelip alırım.

Cassie'yle tüm gece kapının önünde beklemece oynayacak halim yoktu.

Skylar: Sakin ol. Biraz sonra gelirim.

Biraz sonra derken bahsettiği saatin sabahın ikisi olduğu anlaşılmıştı.

Yatağımda uzanırken ön kapının açılıp kapandığını duydum. Hemen sonra merdiven basamaklarından Skylar'ın ayak sesleri geldi. Tam yatağımdan kalkmış, ona bakmak için üzerime bir şey giyiyordum ki kapının önünde belirdi. Üstüne kot pantolonundan kestiği minicik bir şort giymişti, bacakları olduğu gibi ortadaydı.

"Bugün neyin var senin?" dedi sert bir sesle.

"Neden *senin bana* neyin olduğunu anlatmanla başlamıyoruz?"

Skylar'ın yüzü asıldı. "Benim hiçbir şeyim yok."

"Saçmalık," dedim ona doğru birkaç adım atarak. "Seni rahatsız eden bir şey var. Ameliyat gecesinden beri benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun."

Dudaklarımı her yerinde gezdirdiğim, mükemmel vücuduyla ziyafet çektiğim, ona çok daha fazla bağlandığım geceden beri.

Odaklan, Jude.

"Neden acaba?" dedi sert bir şekilde. "Mesela, ertesi sabah telefonumda yüzlerce bildirimle uyandığım için olabilir. Ya da Dr Katz'ın bekleme odasında bana eşim dediğini duyan kaltak Lisa Rottworth, bütün okula yetiştirdiği için de olabilir." Elini saçına götürüp lastik tokayı çıkarınca uzun saçları omuzlarına döküldü. O gece ellerimin altında ne kadar yumuşak ve ipek gibi olduklarını hatırladım. Keşke tam şu an parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırabilseydim. "Bunları sana o sabah anlatabilirdim tabii ama uyandığımda çoktan gitmiştin."

Eski alışkanlıklar kolay yok olmuyordu. Onu parmaklarımla uyardıktan sonra yalayarak defalarca kez orgazma ulaştırmıştım. Ardından uyuyakalmıştık ve sabah beşte usulca yatağından kalkıp gitmiştim. "Skylar, ben..."

"Berbat bir hafta geçirdim," dedi öfkeyle. "Herkes benim hakkımda konuşuyor. Yüzüme bakıp gülüyorlar, sosyal medyada aptal aptal şeyler paylaşıyorlar. Sonunda işleri kontrol altına aldığımı düşündüğüm anda -okulun yarısının önünde- öfke patlaması yaşıyorsun."

"Öfke patlaması yaşamadım."

Sesindeki kızgınlık alaycılığa dönmüştü. "Ah, evet, kesinlikle yaşıdın."

Kendimi savunmaya çalışarak, "O pislik sana dokunuyordu. Senin hakkında söylediği iğrenç kelimeleri duysaydın keşke," dedim.

"Kimin umurunda? Herif götün teki. Ayrıca *senin* arkadaşın."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. O herif benim arkadaşım değil. Artık değil."

"Onu işten atmana gerek yoktu, Jude. Bence burnunu kırman yeterliydi."

"Yeterli *değildi*. Boynunu kırmalıyım. Onun gibi aşağılık birini yanımda çalıştırmak istemiyorum."

"Peki *bu ne?*" Telefonunu havada sallıyordu. "*Kaldır kıcını eve gel?* Ne halt ediyorsun, Jude? Dışarıda istediğim saate kadar kalır, kiminle istersem ve ne zaman istersem görüşürüm. Bana ne yapacağımı sen söyleyemezsin. Ben bir yetişkinim."

"O zaman yetişkin gibi davran."

"Yani, *senin* gibi mi?" dedi gözlerini devirerek.

"Neden böyle davranıyorsun?"

"*Sen* neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü seni önemsiyorum. Ayrıca erkeklerin ellerini üzerinde görmek hoşuma gitmiyor."

Skylar'ın gözleri bir anlığına kısıldıktan sonra aniden kocaman açıldı. Sanki bir aydınlanma yaşamış gibi, "*Kıskanıyor musun, Şanslı?*" diye sordu.

Parmaklarımı kütletip ellerimi havaya kaldırarak, "Bak, bunu yapmayacağım," dedim. "Bu saçma sapan kavgaya başlamayacağız. Kesinlikle hayır."

"Çoktan *başladık* bile. Tartışmanın ortasında ben bunu yapmayacağım diyemezsin."

"Evet, diyebilirim. Saat çok geç oldu. Yat uyu." Elimle kordoru işaret ettim.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Bana yatağa gitmemi söyleyemezsin. Neden küçük bir çocukmuşum gibi davranıyorsun?"

Ellerimin iç kısmıyla gözlerimi ovuştururken yorgunlukla iç geçirdim. "Bilmiyorum, Skylar. Yorgunum. Üç saat sonra kalkmam gerekiyor."

"Ben nedenini biliyorum," dedi kendinden emin bir tavırla. "Kendini benim genç olduğuma ikna etmeye çalışıyorsun."

"Sen gençsin."

"Benim *fazla* genç olduğuma inanmak istiyorsun."

Neyden bahsettiğini çok iyi anladığım halde, "Ne için fazla genç?" diye sordum.

"İkimizin arkadaştan öte olabilmemiz için çok genç."

Kahretsin. Aramızdakileri bu şekilde ortaya attığına inanamıyordum. Yara bandını hızla çekme yaklaşımına hayranlık duyuyordum, sadece *şu an* bunu konuşmaya hazır değildim.

Belki de asla hazır olmayacaktım.

"Bu konuşmayı şimdi yapmamız gerçekten hiç uygun değil," dedim.

"Neden? Ben aklımdan geçenleri söylemekten korkmuyorum." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı, aşırı seksi görünüyordu. "Senden hoşlanıyorum. Beni sürekli güldürüyorsun ve tatlı yanını çok seviyorum. Seninle olmanın bana hissettirdiklerini seviyorum. Ayrıca çok çekici olduğunu düşünüyorum. Benim hakkımda aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Bugün kıskançlıktan çıldırmanın sebebi buydu."

"Ben kıskanmam, Kıvılcım."

Bugün gördüğü neredeyse öfke bile değildi.

Skylar hayal kırıklığı içinde başını iki yana sallıyordu. "Sana karşı dürüst davranıyorum çünkü *yetişkinler* böyle yapar. Çocuk gibi davranan sensin, ben değilim."

Yenilgiyle yatağa doğru birkaç adım attım ama sonra fikrimi değiştirip Skylar'a döndüm. "Tamam. Dürüstlük mü istiyorsun? Öyle olsun," dedim kollarımı iki yana açarak. "Ben de senden hoşlanıyorum. Arkadaşlıktan çok daha fazla. Olması gerekenden ve olmasını istediğimden çok daha fazla. Bence şirinsin, seksi-sin... ayrıca beni güldürüyorsun. Beni mutlu ediyorsun. Çılgın kıyafetlerini seviyorum, tuhaf isimli kedinin de seviyorum. Sadece on sekiz yaşında olmamanı dilerdim."

Bana doğru yaklaşarak, "Çok mu zormuş?" diye sordu. Elini çıplak göğsümün ortasına koydu ve kolyeme parmağıyla dokundu. Bu basit dokunuşu içimi viski gibi yakıyordu. "Seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Sahildeki kumların kokusu Skylar'ın parfümüne karışmıştı. Kokusunu içime çekerken, onu kendime çekip yüzümlü saçlarına gömme ve teninde kalan kumları santim santim arama isteğimle mücadele ediyordum.

"Çünkü senin için çok yaşıyım."

"Ben yaş almış şeyleri severim, Şanslı," dedi yumuşacık bir sesle. "Şimdiye kadar bunu anlamış olmalıydın."

Sözleri kalbimde bir ateşi tutuşturuyordu, tüm vücudumun yanmaya başladığını hissediyordum.

"Ciddiyim, Skylar."

"Ben de öyle. Daha fazlasını istiyorsak neden sahip olmaya-lım? Kural yok. Beklenti yok. Hayatım hakkında, vücudum üzerinde karar verebilecek kadar büyüğüm. En azından birbirimize zarar vermeyeceğimizi biliyoruz. Öyle değil mi?" Skylar öne doğru eğildi, yumuşacık dudaklarını kalbimin üzerine yerleştirdi. Onu yatağa atıp üzerindekiyi yırtarak çıkarmamak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanıyordum. "Sevgilim olmanı, benimle evlenmeni falan beklemiyorum." Ufak bir kahkaha attı. "Tabii ki kelime oyunu yapıyorum ama beni öpmeni istiyorsam, neden olmasın ki?"

Göğsünün hemen yanında duran bir tutam saça dokundum. Parmağıma sımsıkı bir şekilde sardıktan sonra serbest bıraktım ve Skylar'ın sırtına bir bukle halinde geri düştü. "Eğer seni öpersem duramam."

Gözlerini bana dikmişti. Beni ona çeken ne varsa, hepsi bakış-larındaydı. Yaramazlık. Ateş. Arzu. Dürüstlük.

"Durma o zaman."

Yanağını avucumun içine alıp başparmağımı usulca altduda-ğında gezdirdim. Skylar'ın nefes alış verişleri yavaşlamış, göz-leri beklentiyle kapanmıştı. Ellerimdeki koyu renkli dövmeleri, onun solgun teni üzerinde görmek inanılmaz tahrik ediciydi.

Yaklaştığım trafik ışığındaki lambaların hepsi aynı anda yanı-yormuş gibi hissediyordum.

Dur.

Bekle.

Geç.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Hepsi bulanıklaşıp birbirine karışmıştı. Hangi seçeneğin doğru olduğunu bilmiyordum.

Kolyemin zincirini çekerek, "Öp beni," diye fısıldadı.

Daha fazla karşı koyamayacaktım.

Boştaki elimle Skylar'ın belini kavrayıp kendime doğru hızla çektim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Şaşkınlıkla nefesini tutuşu, davetkâr dokunuşları ve mükemmel sözleriyle yaktığı ateşi iyice harlıyordu. Elimi kalçalarında gezdirerek çıplak bacağına ilerledim, hafifçe zıplayıp bacaklarını belime dolayana kadar onu yukarıya kaldırdım.

Çılgınlar gibi öpüşürken ayağımla odanın kapısını kapatıp sırtını ahşap yüzeye yasladım. Nefes nefese kollarını boynuma dolamıştı. Parmaklarını saçlarımin arasından kaydırıp tırnaklarını enseme batırmıştı. Dillerimiz hem savaşıyor hem de birbirini aç dokunuşlarla okşuyordu.

Ellerini avuçlarımin içine alarak başının üzerine kaldırdım, ardından sertçe kapıya yasladım. Belimi saran bacakları sıkılıyor, bakışlarımla buluşan gözleri büyüyordu. Henüz ona gerçekten dokunmamıştım bile... ancak şimdiden nefesi kesilmişti.

"Daha önce yaptın mı?" diye sordum.

"Dünyanın en seksi erkeği tarafından kapıya yaslanıp öpüldüm mü diye soruyorsan, hayır."

Sırtarak dudaklarına kısa bir öpücük kondurdum. "Bakire misin demek istiyorum?"

Eğer evet derse duracaktım. O kadar ileri gitmezdim.

Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve yutkunarak, "Hayır," dedi. "Bu senin için bir sorun mu?"

Başımı iki yana salladım. "Ben bir kadın istiyorum, küçük bir kız değil."

Dudaklarında baş döndüren bir gülümseme belirdi. "Bu, bir öpücükten fazlasını alacağım anlamına mı geliyor?"

Onu tekrar uzun ve sert bir şekilde öptüm. Dilimi dişlerinin arasından geçirip diliyle buluşturdum. Başını hafifçe yana eğdi, öpücüğü derinleştirmek için dudaklarını iyice araladı. Topuklarını sırtıma bastırıyor, beni kendine doğru çekiyordu.

Nefesi hızlanmaya başladığı an geri çekildim. Başparmaklarımı kapıya bastırdığım ellerinde gezdirdim ve aletimi kıyafetlerimizin üzerinden ona sürtmeye başladım.

İnlediğinde dudaklarımda hissettiğim titreşimden çok hoşlanarak boğazını öptüm, ardından başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

“Sen söyle, Kıvılcım. Öpücükten fazlasını istiyor musun?”

“Evet.” Dilini çıkarıp altdudağını yalarken başını sallıyordu. “Çok daha fazlasını.”

Skylar’ı yavaşça yere indirirken kalbim deli gibi atıyor, aletim zonkluyordu. Çenesine dokunup yüzünü yukarı kaldırdıktan sonra burnunun ucunu öptüm.

“Gir şu siktiğimin yatağına,” diye fısıldadım.

BÖLÜM 31

SKYLAR

Gir şu siktiğimin yatağına.

Tanrım, o derin hırıltılı tonuyla Jude'un sesi inanılmaz seksiydi.

İşitsel orgazm diye bir şey var mıydı?

Çünkü az önce bunu yaşadığımdan emindim.

Yatağının ayak ucunda durduğum sırada arkamdan yaklaşıp ellerini nazikçe omuzlarıma koydu.

"Şüphelerin mi var?" diye sordu.

Yüzümü ona çevirmeden başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece yatağın hangi tarafını alacağıma karar vermeye çalışıyorum."

Jude kahkaha attı. "Aklından bile geçirme, tatlım. Senin yatağın koridorun diğer tarafında. Gece birlikte kalmama kuralım var."

"Geçen hafta benimle kaldın," diye hatırlattım.

"Ameliyat olduğun için yalnız kalmanı istememiştim."

İyi ki yüzümdeki alaycı gülümsemeyi göremiyordu. Ben uyanmadan önce yataktan kalkmış olabilirdi ama bütün gece bana sarıldığını, uyuduğumu sanarak şakaklarıma küçük öpücükler kondurduğunu çok iyi hatırlıyordum.

Daha doğru ifade etmek gerekirse, Jude'un bağlanmama kuralı vardı. Bunun tüm belirtilerini görebiliyordum çünkü benim kuralım da böyleydi. Fakat her nasılsa... bu kurallar birbirimize işleliyormuş gibi görünüyor, kendi kendine çiğneniyordu. Yine de içimden bir ses benim kurallarımın onunkilerden biraz daha fazla bozulduğunu söylüyordu.

Kendime sonsuza kadar mutlu olmak için değil, *şimdilik* mutlu olmak için burada olduğumu sürekli hatırlatmam gerekiyordu.

Şu anda tek istediğim şey o yatağa girip yaşadığım zorbalığın, yeme bozukluğunun ve hayatımın gidişatına dair çeşitli başka endişelerimin yarattığı stresin onun dokunuşlarıyla silinip gitmesine izin vermektir. Jude sihirli bir silgi gibiydi. Onun yanındayken hepsi silinip gidiyordu.

Ona doğru döndüm, tişörtümün önündeki düğümü çözdükten sonra yavaşça başımdan çekip çıkardım. Jude bir adım geri giderek beni doyurulması imkânsız görünen bir açlıkla izlemeye başladı. Direk dansçılarıninkine benzer şehvetli hareketlerle striptiz yapmaya hazır değildim ancak gergin olduğumu, utandığımı belli edip tuhaf görünmeyecektim. Bütün bunlar ‘*Skylar çok genç*’ yazılı uyarı bayraklarını havalandırırdı.

Jude bana doğru yaklaşırken aşırı seksi görünüyordu. Bu halini tüm detaylarıyla hafızama kazıdım. Dağılmış saçlarını, parıldayan gözlerini, kash kollarını ve mükemmel karın kaslarını izledim. Eşofmanı kalçalarına doğru kaymıştı ve kendi posta koduna sahip olması gereken kabarmışlığından gözlerimi alamıyordum.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp dudaklarımı uzun ve yavaş bir şekilde öpmeye başladı. Sanırım dokunuşunun benim üzerimdeki gücünü fark etmişti. O an bir bez bebekten farksızdım. İçim erimiş, uzuvlarımda güç kalmamıştı. Bedenimi Jude’a yaslayıp sallanmamak için kollarına tutundum. Öpüşürken ellerini yavaşça boynumun iki yanından aşağı kaydırıyor, başparmakları boğazıma dokunup geçtikten sonra omuzlarımdan sırtıma doğru hareket ediyordu. Sutyenimin kopçasını açtığı gibi üstümden sıyırdı ve çıkarıp yere attı. Beni kolayca kucaklayıp yumuşak, kömür rengi yorganının üzerine yatırdı. Sırtüstü yatıp ayakkabılarımı çıkarmasını izledim. Ardından bacaklarımdan arasına yerleşip şortumun fermuarını açtı ve iç çamaşırlarımla birlikte üzerimden çıkardı.

“Tüm gece burada durup seni seyredebilirim,” derken sanki sonsuz zamanı varmış gibi elini acelesizce kalçamda gezdiriyordu. Gözleriyle beni tepeden tırnağa süzüp başını hafifçe salladı. “Çok güzelsin.”

Kirpiklerimin arasından ona bakıyordum. “Ben de senin için aynısını söyleyebilirim.”

O sırtırken yatakta biraz doğrulup eşofmanının belinden tuttum. Bu kez beni durdurmadı, indirmeme izin verdiği eşofmanını aşağıya çektiğimde sertleşmiş aleti serbest kaldı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"İç çamaşırı giymiyor musun?" diye sordum. Çoktan çelik gibi sertleşmişti, yüzümün hemen yanında nabız gibi atıyordu.

"Uyurken giymiyorum." Başımın yan tarafına dokunup parmaklarını nazikçe saçlarımin arasından geçirdi. "Yatmayı düşünüyordum ama biri kötü bir eş gibi davranarak geç saate kadar eve gelmedi."

"Popoma şaplak atmak istediğini söylemezsen iyi edersin," diye uyardım. Sözlerimin hem şaka hem de ciddi bir yanı vardı. O 'babacık' türü oyunlardan hoşlanmıyordum. Eğer Jude bunu seviyorsa, hemen bu gece çantamı toplar ve kedimi alıp giderdim.

"Kesinlikle hayır," dedi elini aşağıya doğru indirip sırtımı okşayarak. "İyi bir eş gibi, dudaklarını aletime sarışını izlemek istiyorum."

Kadınlığım kasılarak bedenimin tüm bunlara hazır olduğunu haber verdiği halde, zihnim az önce taş bir duvara çarpmıştı.

Aletini ağzıma alamazdım.

Tanrım. Tanrım. Tanrım. Yapamayacaktım. Çok büyüktü. Ben henüz vanilyalı pudingi bile yutamıyordum. Meni yutmama imkân yoktu.

Normal olmaya çok yaklaştım.

Tamamen kusurluydum. Anormaldim. Hasarlıydım. Yeterince iyi değildim.

Pürüzsüz aletini sıvazlarken elim titriyordu. Uzun, kalın ve sertti. Avucumun içinde sıcacıktı, arzuyla seğiriyordu. Jude'a sadece dokunarak içimde olduğunu hayal etmek bile ıslanmama yetiyordu. Bu adamı çok istiyordum, sadece *bunu* yapamazdım.

Hemen yanımda duruyor, hızlıca nefes alıyordu.

"Jude..." Sesim titriyordu. Bakışlarımı ona doğru kaldırdım ve gözlerini açıp bana bakmasını bekledim. "Yapamam..."

Yavaşça, "Sorun ne?" diye sordu.

"Oral seks yapamam," diye fısıldadım. "Şey yüzünden..."

"Kahretsin... Özür dilerim. Şu an aklım başımda değil. Düşünemedim."

"Senin hatan değil. Özür dilerim, ben..." Sesim utanç ve mahcubiyetle titriyordu.

"Şşş..." Elini ensemden çekip yanağıma koydu, ardından başparmağıyla akan gözyaşımı sildi. "Sorun değil."

Sesi yumuşaktı ancak belli belirsiz bir hayal kırıklığı hissedil-

liyordu. Onu suçlayamazdım. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum. Çok genç olduğumu düşünmesinin yanına, artık aletini görünce kontrolü kaybeden bir zavallı olduğum eklenmişti.

“Özür dilerim,” dedim tekrar. Utançtan kızarıp hâlâ sert olan aletini bıraktım. “Ben gideyim.” Yataktan kalkmak için hareketlendiğimde beni olduğum yere sabitledi.

“Bebğim, bunun hevesimi kaçırdığını düşünüyorsan delirmiş olmalısın.”

Elimi avucunun içine alıp sikinin etrafına sardıktan sonra uzunluğu boyunca ileri geri hareket ettirdi.

“Dokun bana,” derken sesi arzuyla kısılmıştı.

Aletini yeniden yavaş bir şekilde sıvazlamaya başladım, avucumun içinde tutarak sıcak ve nemli ucunu okşadım. Başı öne eğiliyor, saçları yüzüne düşüyor, gözleri zevkle kapanıyordu. Ona duyduğum hayranlıkla kalbim kocaman olmuş, içim arzuyla dolmuştu. Öne doğru uzanıp dudaklarımı düz karnına bastırdım. Kasığının bir yanından diğerine doğru öpücüklerle yol alırken karın kasları zevkle titriyordu. Kendimi Noel sabahına uyanan küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Seksi dövmelemlerle kaplı inanılmaz bir vücudu harika bir hediye olarak almıştım, tatlılık da tepesine kocaman kırmızı bir kurdele gibi kondurulmuştu. İnleyerek omuzlarımdan tuttu, beni kaldırıp dudaklarına doğru çekerek öyle bir açlıkla öptü ki nefes alamadım. Elleri kabaca vücudumda geziniyor, parmakları tenime gömülüyordu. Bir eliyle kıcımı sertçe avuçlamış, diğerini de bacaklarımla arasına kaydırmıştı. Parmağını ıslak kadınlığımda kaydırarak yavaşça daireler çizdiği sırada ağzına doğru inliyordum.

Dizlerimin hiç gücü kalmamıştı. *Harika bir histi.*

“Uzan,” diye fısıldadı. Derin ve hırıltılı sesini duyunca içimdeki parmağının etrafında kasıldım.

İsteğini aceleyle yerine getirdim, Jude üzerime uzanırken kalbim küt küt atıyordu. Hareket ettiğinde kaslarının gerilmesi, ağzımı açık bırakacak kadar seksiydi. Onun kadar güzel biriyle birlikte olduğuma inanamıyordum.

Onun kadar güzel biriyle *evli* olduğuma inanamıyordum.

Kollarımı Jude'a dolayarak tenlerimiz birleşene kadar onu üzerime çektim. Bu defa daha yavaş öpüşüyor, birbirimizi tadıyor, yaşadığımız anın keyfini çıkarıyorduk. Vücutlarımız birbiri-

SAKIN GELİNİ ÖPME

ne karışmıştı. Sıcak, sert ve yumuşaktı. Biriyle birlikte olmanın böyle hissettirebileceğini hiç bilmiyordum. Aramızdaki bağ çok güçlü ve tam anlamıyla mükemmeldi.

Nefes almak için birbirimizden uzaklaştığımızda, bana hayran olduğum hem tatlı hem de seksi sırtışıyla baktı. "Prezervatif bulmam gerek," dedi gülerek.

"Tamam."

Alnımı öptü, dudaklarını geri çekmeden önce birkaç saniye oyalandı. Nefes alış verişleri yavaşlamıştı, sanki beni bırakmak istemiyor gibiydi. "Hemen geliyorum," dedi sonunda.

Yataktan çıkıp önce komodinini, sonra şifoniyerinin üst çekmecesini altüst edişini seyrederken nefesimi tutuyordum. Ardından dolabı karıştırmaya başladı. Son olarak cüzdanına bakmaya başlayınca onu izleyerek kaşımı kaldırdım.

Elinin altında sonsuz bir prezervatif stoğu olmamasına sevinsem mi, yoksa cinsellik için hazır olmamasından dolayı endişelensem mi emin olamıyordum.

"Siktir," diye söylendi cüzdanını yere fırlatırken. "İnanamıyorum."

"Bende bir tane olacaktı galiba," dedim çekinerek.

"Gerçekten mi?" Sesinde biraz rahatlama, biraz da şüphe vardı.

"Çantamda ne olur ne olmaz diye bir tane bulunduruyorum. Yanımda *olmamasındansa*, olmasını tercih ederim," dedim bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtırken. "Şu an olduğu gibi." Tişörtümü başımdan geçirip bacaklarıma doğru çektim.

"Giyinmene gerek yok..."

"Hemen geliyorum," dediğim sırada Jude şakacı bir şekilde kıcıma şaplak attı.

Odama girip yatağın üzerinde iki peluş hayvan görünce bir anlığına anksiyetem yükseldi. Oyuncaklardan birini büyükannem ve büyükbabam ben daha küçükken hediye etmişti, diğerini de Jude evime ilk geldiğinde getirmişti.

Onun arkadaşlığı hayatla olan bağım haline gelmişti.

Ne yapıyordum ben?

Bu yaptığımız şey aramızın sonsuza kadar bozulmasına sebep olur muydu?

Sevgili olarak Jude'u hayal kırıklığına uğrattıysam ne olacaktı? Şimdiden adama hiçbir şekilde oral seks yapamayacağımı söyle-

miştim. Erkekler oral seks için yaşamıyor muydu? Bu geceden sonra bir daha yanıma yaklaşmak istemezse ne yapacaktım? İşler çok tuhaf bir hal alıp bir daha benimle zaman geçirmeyi tercih etmezse nasıl hissedecektim?

Böyle bir şey olursa kanepede sarılarak oturup film izlediğimiz geceleri, saçmaladığımız sohbetleri, el ele tutuşmalarımızı özlerdim. Bu küçük yakınlaşmalarımızın benim için anlamı çok büyüktü, bir daha yaşayamazsam mahvolurdum.

Sakinleşmek için birkaç kez derin nefes aldım, hemen sonra çantama bir yıl önce attığım prezervatifi aradım. Terapistim anksiyetemle yüzleşmem gerektiğini söylemişti, tam olarak öyle yapacaktım. Yoluma çıkmasına izin vermeyecektim.

Odasına dönüp kapıyı kapattığımda, "Kaçıp gittin sandım," dedi Jude. Yatağın ortasında otururken hâlâ ereksiyon halindeydi.

Çok etkileyiciydi.

"Bulmam biraz zaman aldı." Gümüş rengi paketi havaya kaldırdım, ardından yatağa tırmanıp yanına uzandım.

Beni hızlıca üzerine çekti, kollarını vücuduma dolayıp sanki bir yıldır görüşmüyormuşuz gibi öpmeye başladı. Nefes almak için dudaklarımızı ayırdığında, "Hâlâ istiyor musun?" diye sordu. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "İstemiyorsan sorun yok."

"Aramızdakileri berbat etmek istemiyorum," dedim dirsekle-rime yaslanıp ona bakarken. Çıplak halde kollarında yatıyordum ve aleti kalçama baskı yapıyordu. Buna rağmen kendimi bu kadar rahat hissetmem şaşırtıcıydı.

Başını ağır bir şekilde sallayarak parmaklarıyla yanağımı okşadı. Dokunuşu sayesinde anında eridim. "Birbirimize karşı dürüst olduğumuz sürece, böyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum, Skylar. Benim için anlamın çok büyük."

"Ben de söz veriyorum."

Jude beni kendine çekerek öyle yumuşak, öyle nazıkçe öptü ki içimde kabilen duyguların altında ezildiğimi hissettim. Çok değişikti. Bir an çok tatlı davranıyor, hemen sonra vahşi ve seksi olabiliyordu.

Tişörtümü çıkarıp beni sırtüstü yatırdı. Dudaklarımdan başlayarak göbek deliğime doğru ilerledi, ardından tekrar yukarıya çıkarak her yerimi öpmeye başladı. Tenimi dişlerinin arasında hafifçe sıkıştırdıktan sonra emerek yoluna devam etti. Aklımı kay-

bediyormuşum gibi hissediyordum. Dişlerini meme ucumda gezdiriyor, inlerken adını söylememi sağlayacak kadar ısıırıyordu. Bacaklarımı iyice aralayarak merkezime yöneldiğinde, parmaklarımla uzun saçlarını kavrayıp kalçamı yüzüne doğru kaldırdım.

Başparmağıyla kadınlığımı araladı. Kendimden geçmemi sağlayacak kadar yavaş hareketlerle dilini ıslak ve sıcak klitorisimin üzerinde gezdiriyordu. Bazen dolgun dudaklarıyla tenimi emmek için duruyor, dilinin ucunu ıslaklığımda gezdirerek arzuyla titrememe neden oluyordu. Başparmağını içime itip bacaklarımı daha geniş açınca tınaklarımı kafa derisine batırdım. Dilini derinlerime daldırıp etrafında keskin daireler çizerken kadınlığım adeta bir nabız gibi atıyordu. Diliyle ve parmağıyla beni becerirken tüm vücudum arzuyla titriyor, ıslaklığım bacaklarımın arasından sızıyordu.

"Tanrım," diye haykırdım diliyle beni zirveye doğru taşıırken. Orgazma ulaşmamak, böylece onunla bu cennette daha uzun süre kalabilmek için çabalıyordum. Ellerini uzatıp memelerimi kocaman avuçlarının içine alarak sahiplenircesine sıkı. Ardından meme uçlarımı parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Dilini içime sokup çıkarırken meme uçlarımı çekiştirerek uyarıyor, klitorisimi hiç durmadan yalıyordu. Zevkten deliriyordum. Saçlarını çekiyor, vücudumu ellerine ve ağzına doğru itiyordum. Çok daha fazlasını isterken duyduğum ihtiyaç yüzünden yerimde duramıyordum. İlkel bir sesle kadınlığıma doğru hırladığında kendimi kaybettim. Artık daha fazla dayanamayacaktım.

Jude'un altında kıvranıyor, orgazm olurken kontrolsüzce titriyordum. Titremelerim bitene kadar beni sabit tutmak için ellerini kalçama doğru kaydırılmış, uyluklarımı yalamaya ve öpmeye devam etmişti. Nefes nefese doğruldum, onu kendime doğru çekip kollarımla bacaklarımı vücuduna doladım. Seksi kokusu ve tenime değen teninin sıcaklığıyla sarhoş olmuş bir halde hem boynunu hem de göğsünü öpmeye başladım.

Geri çekilip bana baktığında, dudakları yine o şeytani gülümsemesiyle kıvrılmıştı. "Tadın. Çok. Güzel," diye inledikten sonra dudaklarıma yapıştı. Beni sakince öperken nefes alışverişim yavaşlamıştı ancak çok uzun sürmedi. Henüz birkaç dakika geçmesine rağmen ellerimiz bedenlerimizin üzerinde dolaşılıyor, birbirimize dokunmaktan kendimizi alamıyorduk. Parmakları-

mı aşağıya doğru kaydırıp taş gibi sertleşen aletini tuttum. Kalın uzunluğunu avucumun içinde sıvazladım.

Dudaklarımı kulağına dayayarak, "Seni istiyorum," diye fısıldadım.

"Seninim," diye sessizce karşılık verdi Jude.

Prezervatif paketinin yırtılma sesi loş odanın sessizliğini doldurdu. Birkaç saniye sonra elleri bacaklarımı yanlarından kavramıştı, parmakları tenime batıyordu. Beni kendine doğru çekip içime girdi ve aletin tamamını alabilmem için hareket etmeye başladı. Acı ve zevkin karışımıyla nefesim kesildi. Biraz canımın yanması umurumda bile değildi çünkü Jude'un içimde kendini kaybettiğini görmek, bir sanatın hayat bulmasını izlemek gibiydi. Terli teninde parlayan dövmeleri kaslarıyla uyum içinde hareket ediyordu. Kasıklarını her itişinde uzun saçları uçuşuyordu. Göğsünün ortasından ter damlacıkları süzülüyor, içime girerken alt dudağını ısınyordu.

Saf. Seksilik.

Ellerini kalçama doğru kaydırıp avuçlayarak vücudumu sertçe kendine çekti. Bacaklarımı terden sırlıklam olmuş kalçalarına sardım, uzanıp omuzlarını tuttum ve onu bedenime yaklaştırdım. Dudaklarımız birbirine yapışmıştı, dilimi şiddetle emerek ağzına çektiğinde baştan aşağı titredim. Aramızdaki tutku yükselip vücutlarımız birbirine çarparken onu daha yakınımnda, daha derinimde hissetme isteğiyle tırnaklarımı sırtına gömdüm. Aletin etrafını sıkıca sarıyordum. Onu içimde hissetmek inanılmazdı. Her parçasıyla bana dokunarak zevk dalgalarını ateşliyordu. Bir kez daha orgazm olurken ona sımsıkı sarıldım.

Jude ilkel bir şekilde inleyerek adımı söyledikten sonra nefes nefese üzerime yığıldı. Alınlarımızı birbirine dayayıp derin, yavaş ve rüyadaymışız gibi öpüştük, ta ki daha fazla öpüşemeyecek kadar yorulana dek.

"Hemen geliyorum." Banyoya giderek birkaç dakika boyunca orada kaldı. Sonunda yatağa geri dönüp beni öptüğünde, dudaklarında naneli diş macununun tadını hissettim. Kendini yorgun bir halde yastığına bırakmıştı.

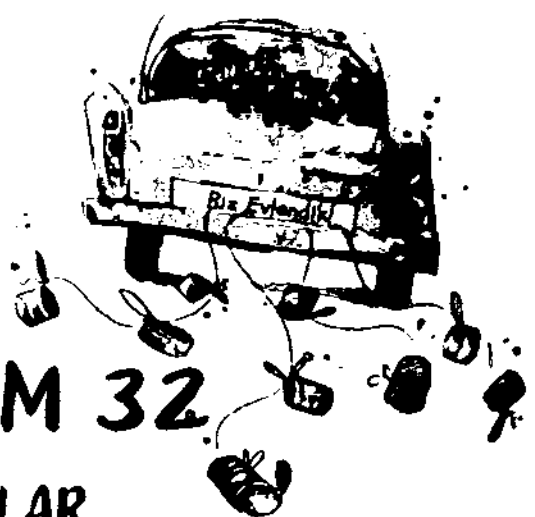
"Bu arada." Yatakta yuvarlanıp yüzünü bana doğru çevirdi. Kolunu belime dolayarak vücudumun yan tarafına yaslandı. "Haklıydın. Kışkandım."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Karanlıkta gülümsedim. "Biliyorum."

Jude uykuya daldığında birkaç dakika boyunca onu izledim, ardından kolunun altından sıyrılıp parmak ucuma basarak çıplak halde kendi odama gittim. Onun yanında uyumak istiyordum ama yapışkan kızlar gibi görünmeyi ya da *gece kalmak yok* kuralını çiğnemeyi istemiyordum.

Uyumadan önce her gece yaptığım gibi nikâh yüzüğümü komodinden alıp parmağıma geçirdim. Bütün bunlar gerçek olsa nasıl olurdu diye düşünüyordum...

BÖLÜM 32

SKYLAR

Jude odamın hemen önünden, "Ben işe gidiyorum," diye seslendi. Her sabah çıkmadan önce haber veriyordu.

Günaydın öpücüğü vermemiştir.

Dün gece hakkında... diye başlayan konuşmayı yapmamıştı.

"Tamam," derken dün gece yaşadıklarımızdan sonra başka bir şeyler görür müyüm diye gözlerine baktım. "İyi günler."

Fakat gözlerinde farklı bir şey yoktu. Ne uzun süreli bir bakışma ne de pişmanlık duyduğuna dair bir belirti vardı.

"Sana da. Akşam görüşürüz."

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda pencereye doğru ilerledim. Yürüyüş yolundan geçişini, kamyonetine binip garajın önünden geri geri çıkışını izledim.

Kalbimde başlayan ufak acı önce mideme, sonra da boğazıma sıçradı. Gözlerimin arkasında akmaya hazırlanan gözyaşlarının o tanıdık sızısı belirdi.

Kafa karışıklığı kara bir bulut gibi üstüme çökmüş, içimde ağlama isteği oluşmuştu. Buna rağmen oturup dün geceyi zihnimde yeniden canlandırmayı, Jude'la sevişmenin ne kadar harika bir his olduğunu düşünmeyi de istiyordum.

Beni yutmak istermişçesine öpüşünü.

Ellerinin beni sanki doyamıyormuşçasına sımsıkı tutuşunu.

Bacaklarımı aralayışını, içime girip çıkarken hissettirdiklerini.

Gözlerindeki açlık ve arzu dolu bakışlarda kayboluşumu.

Yumuşacık, duygu dolu öpüşüyle eriyip giden kalbimi.

Kadınlığım dün gecenin anılarıyla kasılıyordu; sanki Jude'u yeniden içine alıp gitmesine asla izin vermemeyi ister gibiydi.

Belki gece yatağında kalmalıydım. Uykuya dalmak üzereyken bana sarılmıştı. Belki de kalkıp gitmemi, tek gecelik ilişki yaşamak isteyen *ben* olduğum şeklinde yorumlamıştı.

Gitmiştim çünkü *onun* böyle olmasını istediğini düşünmüştüm. Arada bir seks yapmamızı sorun etmiyormuşum gibi davranarak olgun görünmek istemişim.

Gerçekten sorun etmediğimi sanıyordum. Oysa şimdi, ona duyduğum bu acı özlem ruhumu esir alırken o kadar emin değildim. Jude bu sabah çok sıradan ve normal davranmıştı. Tavırlarında hiçbir farklılık yoktu. *Benim* farklı davranacağımı düşünmüş ya da farklı davranmamı beklemiş olabilir miydi?

Yoksa hiç seks yapmamışız gibi mi davranacaktık?

İç geçirip pencereden uzaklaştım çünkü telefonumdan durmaksızın bildirim sesleri geliyordu. Telefonu elime aldığım an mideme kramplar girmeye başladı. Sosyal medya hesaplarımda Paige'le arkadaşları beni yine etiketlemişti. Çok yaşlı, kırış kırış, beyaz saçlı adamlarla evlenen gelinlerin fotoğraflarına *photoshop* yaparak yüzümü eklemiş, saçma sapan bir sürü görsel hazırlamışlardı. “#çocukgelin #sübyancıkoca #judebabacık #skylarpisfahişe #karımdahaçocuk #yaşlıkoca #kocanımezuniyetbalosunagetir #skylarölmeli” etiketlerini görünce dişlerimi sıkmaya başladım.

Saatler geçtikçe başka paylaşımlar yapılmış, çirkin yorumlar çoğalmıştı. Şimdi de kafeteryada arkamdaki masada oturan kızların benim hakkımda fısıldaşıp gülüştüklerini duyuyordum.

“Görmezden gel,” dedi Megan salatasına sos dökerken.

Masanın karşısından anlayışlı gözlerine bakarak başımı salladım. Görmezden gelmek söylendiği kadar kolay değildi. Sürekli dalga geçmelerinden kurtulamıyordum. Lisa diş hekiminin muayenehanesinde Jude ve beni gördüğünden beri okulda alay konusu haline gelmiştim. Akşamları da sosyal medya paylaşımlarında, etiketlerde, grup sohbetlerinde bu konuyu devam ettiriyorlardı. Paige ve Lisa zorbalar sürüsünün lideriydi, köleleri dedikodu yapabilsin diye yaptıkları işkencenin güncel kalması için uğraşıyorlardı.

“Acaba anne babası onu adama satmış olabilir mi?” dedi bir kız sesi.

“Olabilir,” dedi Lisa. “Duyduğuma göre çok fakirlermiş. Birinin evinin bahçesinde, bir karavanda yaşıyorlarmış.”

“İyyy iğrenç,” dedi bir başkası.

“Acaba evlilikleri nasıl yürüyor? Okuldan sonra eve gidip kocasına akşam yemeği mi pişiriyor? Adam ödevlerine yardım edi-

yor mudur? Kesinlikle daha mezun bile olmadan hamile kalacak. Mezuniyet balosuna kocasıyla bebeğini getirmese bari."

"Adamı gördün mü? Acayip seksi."

"Evet, sübyancılardan hoşlanıyorsan."

Ardından kahkaha sesleri yükseldi. Fıstık ezmeli ve reçelli sandviçimi ağır ağır çiğniyordum. İçimdeki öfke giderek kabarıyor, kalbim deli gibi atıyordu.

"Kıskanç sürtükler." Megan arkamdaki masada oturan geri zekâlılara pis pis bakıyordu.

Çiğnemeye devam ettiğim halde bir türlü ağzımdaki lokmayı yutmaya cesaret edememiştim. Fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yine terapinin bir parçası olarak, yaşadığım travmatik bir anıyı atlatmak için yediğim yiyeceklerdendi. Küçükken bu sandviçlere bayılırdım, özellikle de yumuşacık beyaz ekmek ve üzüm reçeliyle yapıldığı zaman.

Altı yaşındaydım, ben öğle yemeğinde sandviçimi yerken babam veda edip gidiyordu. Nedense korkmuş, ağlamaya başlamıştım. Annemse, "*Kes sesini, yemeğini ye!*" diyerek durmadan bağırıyordu. Çok büyük bir lokma yutmaya çalışınca boğazıma takılmış, öğürmeye başlamıştım. Babam sırtıma vurup boğazımdan çıkmasını sağlayıncaya kadar deli gibi ağlamıştım. Annem zorla geri yedirdiğinde kusmuş, ceza olarak odama gönderilmiştim.

Boğazıma takılan onca şeyin ardından hâlâ hayatta olmam çok şaşırtıcıydı.

"Skylar, okuldakilerin aptalca laflarını dinleme," dedi Megan. "Kendi hayatları olmayan, şımarık pislikler işte."

Başımı onaylarcasına salladım, elime peçete alıp çaktırmadan ağzımdakini peçeteye tükürdüm. Ardından katlayıp tepsinin kenarına koydum.

"İyi misin?" diye sordu Megan. "Senin için endişeleniyorum."

"İyiyim. Yeme işi pek iyi gitmiyor."

Megan başını bana doğru uzattı. "Harika gidiyordun, Sky. Lütfen düzenini bozmalarına izin verme. Kendilerine yeni bir hedef belirlemeleri fazla sürmez, bunların hepsi geçecek."

Paige yan taraftaki masada dedikodu üretmeye devam ediyor, duyacağım kadar yüksek sesle konuşmaya dikkat ediyordu. "Birkaç yıl önce kaybolan kız var ya, adamın kız kardeşiymiş. Bunu biliyor muydunuz? Bu okulda okuyormuş."

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Duyduğuma göre kızı canlı olarak gören son kişi oymuş. Şüpheli olarak sorgulanmış. Çocuklardan hoşlandığına bakılırsa, bahse varım kıza bir şey yaptı. Belki tecavüz edip öldürmüştür."

"Kızın cesedi muhtemelen buralarda bir yerlerde gömülüdür."

"Umarım Skylar'ı da öldürüp kızı bu zavallı hayatından kurtarır," dedi Paige.

Tepsiyi kaldırdığımda içeceğimle sandviçim masanın üstüne düştü. Ayağa kalkıp beş kızın deli gibi kıkırdadığı masaya doğru ilerledim.

Gözümü Paige'e diktiğimde çenem seğiriyordu. "Ne dedin sen?"

Paige başını kaldırıp suratında ukala bir gülümsemeye bana baktı. "Dedim ki umarım sübyancı kocan sefil hayatını sonlandırır."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Benim hakkımda da öyle. Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Paige gözlerini devirdi. "Peki nasıl eğleneceğiz o zaman? Bas git, Bayan Lucketti. Belki kocan sana yeni kıyafetler alır."

Yeniden kendilerinden geçerek gülmeye başladılar.

Mavi plastik tepsiyi iki elimle sımsıkı tuttum ve geriye doğru eğilip tepsiyi hızla Paige'in suratına geçirdim.

Ondan sonra olan her şey bulanıktı. Etrafta dehşet içinde bağışmalar, koşuşturmalar oluyordu. Sandalyeler yere devrilmişti. Kan vardı. Paige'in yüzünden kan aktığını kesinlikle görmüştüm, beyaz kazağının önü leke olmuştu. Hiç kıpırdamadan öylece durarak olan biteni izliyor ama kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordum. Ta ki biri beni arkamdan yakalayıp sürüklercesine kafeteryadan çıkarana kadar.

"Uzaklaştırma mı?" dedi Jude, ağzının kenarından sarkan si-
garayla kış bahçesinde volta atıyordu. Okulda yaşananları ben-
den dinleyince sinirleri bozulmuş olmalıydı çünkü evde *asla* si-
gara içmezdi.

"Sadece üç gün," dedim. Okula üç gün gitmemeyi ceza olarak görmüyordum. Tüm o fısıldaşmalardan, dedikodulardan, nefret ortamından uzakta olmak beni rahatlatacaktı.

"Rebecca'yla konuştum bile," diye ekledim. "O üç gün işe gideceğim. Evde boş boş oturmayacağım."

Eliyle saçını düzelterip sigaranın dumanını tavana doğru üflledi. "Skylar, etrafta dolaşıp insanların burunlarını kıramazsın."

"Hak etmişti," diye itiraz ettim. "Burnu gerçek bile değil zaten."

Jude'un evlendiğimizden beri verdiği kazı-kazan biletlerinden birini önümdeki kitabın üzerine koydum ve bozuk parayla kazımaya başladım.

Kahkahasını bastırmaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Bak, bir daha şiddetli çıkışlar yapmak yok, tamam mı? Annesi ve babası saldırı suçlamasında bulunmayı düşünüyor olabilir."

"Jennifer Dilly her şeyi kaydetmiş, okul müdürüne gösterdi. Herkesin benimle dalga geçtiği, korkunç şeyler söylediği videoda açıkça görülüyor. Ayrıca Paige'in beni geçen gün merdivenlerden aşağı itişini de çekmiş. Boynum kırılabilirdi. Yani aslında kendimi savunuyordum."

Üstelik Jennifer'la arkadaş bile değildik. Sürekli *selfie* çeken, sanki yarışma programı setinde yaşıyormuş gibi etrafta olup bitenleri videoya kaydeden kızlardandı.

Jude aniden durarak bana gergin gözlerle bakmaya başladı. "O küçük sürtük seni itti mi?"

"Evet. Ayrıca dolabımın üzerine *yeni evli* çıkartmaları yapıştırmışlar. Beni rahat bırakmıyorlar, bundan bıktım artık."

Jude'un gözlerinden ateş fışkırıyordu, dövmele yumruğunu sıkıştığını görebiliyordum. "Neden bunları bana anlatmadın?"

Omuz silktilim. "Başa çıkmaya çalışıyordum." Yalan söylüyordum. Ona söylememiştim çünkü tüm bu yaşananlar inanılmaz çocukçaydı. On sekiz yaşında olduğum ve liseye gittiğim gerçeğini gözünün önündeki bir reklam panosuna yapıştırmak gibiydi.

Ayrıca benimle evlendiğine pişman olmasını istememiştim.

Sigarasından derin bir nefes çektikten sonra saksılardan birinde söndürdü. "Bu saçmalık bitse iyi olur, yoksa o okula bizzat gidip ben bitireceğim."

Kabul etmeliydim, korumacı tavrı çok çekiciydi. Fakat öfkeli bir veli gibi okula gelmesi işleri daha da kötü yapardı. "Jude, bunu yapamazsın. Sen babam değilsin. Okul müdürü bile *bunlar çok sıra dışı durumlar* dedi."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Jude odada volta atmaya devam edince kazı-kazan biletini kazımaya geri döndüm.

"Sikmişim! Kimse benim sev... önem verdiğim insanları üzemez."

"Teşekkür ederim ama bunu kendi başıma çözmem gerekiyor. Müdür diğer kızların da uzaklaştırma aldıklarını söyledi."

"Müdür Dalton mı?" dedi küçümseyerek. "Korkağın tekidir. Odasına girseydim kalp krizi geçirirdi."

"Okulun öğrencisiyken tam bir baş belası olman işleri hiç kolaylaştırmıyor, üstelik şimdi yasal olarak seninle evliyim. Seninle olan bağlantımız bana hiç fayda sağlamıyor."

Jude'a rehber öğretmen ve okul müdürüyle iki saat süren bir toplantıya katılmak zorunda bırakıldığımdan bahsetmemiştim. *Geçmiş endişe verici* ve benden yaşça büyük bir adamla evlenmem konusundaki endişelerini dile getirdiklerini, *saldırgan davranışlar ve sağlıklı ilişkilerden* korktuklarını, erkeklerin zayıf durumdaki genç kızlardan faydalandıklarına dair anlattıklarını söylemeye gücüm yetmemişti. Tüm bu konuşmalar için rahatsız edici, utanç verici demek yetersiz kalırdı. Ancak ailemin durumu, eski ev yaşantım, evlenme nedenlerimle ilgili dürüst davranmıştım. Onlara harika bir grup doktordan terapi aldığımı söylemiştim. Tabii ki hikâyenin Jude'la seks yaptığımız kısmından bahsetmemiştim.

Mutlu bir şekilde hedefime ulaşmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Planım bu kasabadan ayrılp stresiz ve dertsiz bir hayata başlamaktı. Yeni bir başlangıç istiyordum. Bazı kötü kararlar vermiş miydim? Muhtemelen. Hangimiz hata yapmıyorduk ki? Hâlâ gelişmeye devam ediyordum, bu yüzden bazı hatalarımdan dolayı ne kendimi ne de Jude'u suçlayacaktım.

Biletin üzerindeki son kareyi kazıyıp üzerindeki küçük görsellere baktım. *Aman Tanrım!* Sandalyemden aceleyle kalktım.

"Yüz dolar kazandım!" Kartı heyecanla onun yüzüne doğru sallıyordum. "Şimdiye kadar kazandığım en yüksek miktar. Yarısını sana vereceğim. Anlaşmamız öyleydi."

"Sende kalsın. Böyle devam edersen kefalet ödemek için ihtiyacın olacak, katil seni!" diye dalga geçti.

"Bir daha kimseye vurmayacağım, söz veriyorum. Paige bugün çok ileri gitti." O kızların Jude hakkında söyledikleri iğrenç-

ti, asla affedilir bir yanı yoktu. Dürüst olmak gerekirse, Paige'e tepsiyle vurduğum için pişman değildim. Belki bundan sonra pislik yapmadan önce iki kez düşünürdü.

Jude parmağını pantolonumun belindeki kemere geçirdi, ardından beni kendine doğru çekip kollarını belime sardı. Yanağından öptüğümde vücuduma daha sıkı sarıldı.

"Okuldaki bu saçmalık devam ederse haber ver, olur mu?"

Başımı salladım. "Veririm."

"Seni özledim," dedi bacaklarımı karıncalandıracak kadar kısık bir sesle.

"Dün gece beni oldukça fazla gördün."

Jude güldü. "Evet, gördüm. Kesinlikle muhteşemdi ama akşam birlikte takılıp televizyon izlemeyi özledim. Günümün en güzel kısmı bu."

"Ah," dedim şaşkınlıkla. Birlikte zaman geçirmeyi benim gibi heyecanla beklediğini fark etmemiştim.

"Aramızdakinin seksten ibaret olduğunu düşünmeni istemiyorum. Bundan çok daha fazlası var. Duygularım hakkında konuşmak, doğru kelimeleri bulmak konusunda iyi değilim. Tüm bunlar benim için çok yeni."

Yutkunup gözlerimi kırıştırdım. "Tamam. Benim için de öyle."

"Şimdi çıkmam gerekiyor, gidip bir iş için keşif yapmalıyım. Eve döndüğümde birlikte zaman geçirmek çok hoşuma gider."

İlişkimizin *daha fazlası* olmasını isteyeceği düşüncesiyle içim kıpır kıpır olmuştu.

"Ben de çok isterim."

Duştan yeni çıkmıştım ki ön kapının açılıp kapandığını duydum. Telefonumun ekranına baktım ve saatin daha altı buçuk olduğunu görünce şaşırdım. Jude gideli bir saat olmuştu, keşif işleri genelde en az iki saatini alıyordu.

Üzerime kırmızı ipek sabahlığımı giyip her şey yolunda mı diye bakmak için aşağıya indim ancak mutfaktaki gürültülerin kaynağı Jude değildi. İçeride genç bir kadın vardı, görünüşe göre buzdolabını talan ediyordu. Anksiyetem alarm durumuna yüksel-

mişti. Sadece evde yabancı biri olduğu için değildi, kadın buzdolabındaki yiyeceklere dokunuyordu. Neye dokunduğunu, ben içeri girmeden önce nelere dokunmuş olabileceğini bilmiyordum. Elleri mikrop kaynıyor olabilirdi.

Şimdi tüm yiyecekleri çöpe atıp yeni baştan yemek hazırlamam gerekecekti.

Rahatsız hissederek sabahlığımın kuşağını iyice sıkıp mutfığa girdim.

Kalbim hızlanmıştı. Kadın içeride olduğumun farkında bile değildi. Ön kapıya ve tezgâhın üzerinde duran bıçağa bir bakış attım. Telefonumu yukarıda bırakmıştım, sabit telefonun telsizi de oturma odasında idi. Ya bu kadın tehlikeli biriyse? Ne yapacığımdan, ne söyleyeceğimden emin değildim ama *bir şey* yapmam gerekiyordu.

“Bakar mısın?” dedim boğazımı temizleyerek. “Yolunu mu kaybettin?”

Açık duran buzdolabı kapağının arkasından bana baktı.

“Olabilir.”

Bu da neydi şimdi?

Kesinlikle kaybolmuş ve hırpani görünüyordu. Yataktan yeni çıkmış gibi görünen açık kahverengi saçları omuzlarına kadar uzanıyordu, yanları kabarık arka tarafı ise düzdü. Kan çanağına dönmüş gözlerinin etrafındaki makyaj dağılmıştı. Üstündeki pantolonda kırmızı lekeler vardı, ketçap olduğunu umuyordum ama kan da olabilirdi. İnce yağmurluğunun dikiş kısımları yırtılmış, fermuarı bozulmuştu.

Aç kalmış bir evsiz olabileceğini düşünüyordum.

Şaşkınlıkla mutfığa göz gezdiriyor, içeriye nasıl girdiğini anlamaya çalışıyordum. Jude dışarı çıkarken kapıları hep kilitlerdi.

“Affedersin,” dedim sesimi yükseltmemeye çalışarak. “Burada ne yapıyorsun? Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?” diye sordu umursamaz bir tavırla. Kendimi savunma ihtiyacım giderek artıyordu.

Aklımdan bir sürü şey geçiyor, midem gerginlikten yanıyordu. Jude’un eski kız arkadaşlarından biri olabilir miydi? Daha da kötüsü... *Şimdiki* kız arkadaşı olabilir miydi? Yoksa Paige’in benimle kafa bulmak için gönderdiği biri miydi? Beni korkutmak için birini göndermesi ondan bekleyeceğim bir şeydi.

"Burada yaşıyorum," dedim sabırla.

"Jude nerede?" diye sorarken elindeki gazoz şişesini açıp kafaya dikti.

Midem resmen ağzıma gelmişti. Jude'u tanıyordu, üstelik mutfakın ortasında rahatça durarak kendini evinde hissetmeye hakkı varmış gibi davranıyordu. Geçmişinden biri olmalıydı ama onun bu derece dağıtmış bir kadınla beraber olabileceğini hayal edemiyordum. Okul müdürünün, Jude'un *endişe verici geçmişi* hakkında söyledikleri aklımda yankılanıyordu. Uyuşturucu kullanımı ve satışı, rehabilitasyon ve kadınlardan oluşan karanlık bir geçmişi olduğunu biliyordum. Bütün bunların ayrıntılarına ya da ne kadar ileri gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Benim için önemli olan şey, onun şu anda kim olduğuydu.

Tabii geçmişi aniden onu ziyaret etmeye karar vermiş olabildi.

İçimi ürperten bir korkuyla yutkundum. "Jude şu an çalışıyor. Bana kim olduğunu söyler misin, lütfen? İçeriye nasıl girdin?"

"Anahtarım var."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Aniden bu kızın yakınında olmak istemediğime karar verdim. Bir gün için fazlasıyla yetecek psikodrama yaşamıştım zaten.

"Bak, bu durum oldukça tuhaf," dedim. "Birinin evine öylece giremezsin. Kim olduğunu ve ne istediğini hiç bilmiyorum ama bence çıkıp gitmen gerekiyor. Lütfen. Bana bilgilerini bırakırsan Jude'a uğradığını söylerim."

Kadın yüzüme canı sıkılmış gibi baktıktan sonra buzdolabından balla fırınlanıp dilimlenmiş tavuk tabağını çıkardı. Eliyle yediğini görünce anksiyeteden vücudum uyuşarak titremeye başlamıştı.

Mutfak adasının etrafından dolaşıp tabağı önünden çektim. Dışarıdan hazır alınmış tavuk değildi. Jude isteyken, öğle yemeğinde yemesi için bizzat ben pişirmiştım. Bu kaltağın eve girip ellerini onun yemeğine sokmaya hakkı yoktu, özellikle de *benim* pişirdiğim yemeğe. Artık dokunulmuş olduğu için tavuğu çöpe atacaktım ama yine de kadının yemesini istemiyordum.

"Bunu yiyemezsin," dedim. "Gitmeni istiyorum, lütfen."

Beni hiç umursamıyordu. Dudaklarında ukala bir gülümsemeyle dik dik yüzüme baktı. "Jude onu burada beklememi ister."

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Hiç sanmıyorum." Tavuk tabağını lavaboya bıraktım. "Artık benimle birlikte." Öfke ve kıskançlık içimden başka birinin çıkmasına neden oluyordu, gelecekte bu konuyu terapistimle uzun uzun konuşmam gerekeceğini hissedebiliyordum. Normalde kıskançlık yapan ya da şiddet gösteren biri değildim. "Ben burada, onunla birlikte yaşıyorum."

Gülerek lavaboya uzandı ve bir dilim tavuk daha aldı. Ardından beni izleyerek çiğnemeye başladı.

Bu kadının nesi vardı böyle?

"Jude'un kendine güveni olmayan kadınlardan hoşlandığını sanmıyorum." dedi bilmiş bir tavırla. "Hiçbir erkek hoşlanmaz."

"Çık git, yoksa polis çağıracağım."

Elini havaya kaldırdı. "Gevşe biraz, sarışın. Ben Jude'un kardeşiyim. Erkeğini tavlamaya gelmedim."

Aman Tanrım.

Gözlerimi kırptıştırırken yüzünde benzerlik arıyordum. "Sen... Erin misin?" İnanamadığım sesimden belli oluyordu.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Adımı nereden biliyorsun?"

Cevabı karşısında neredeyse kalbim duracaktı. Kısa bir süre hiç konuşamadım. "Jude bana senden bahsetti. Yıllardır kayıp olduğunu söyledi..." *Öldüğünü düşünüyorlar* demek istememiştim. Ona ne olduğu, bunca zamandır nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Attığı kahkaha kulağa biraz manyakça geliyordu. "Sanırım öyle denebilir. *Sürpriz*, işte buradayım."

Nereden gelmişti? Peki ya şimdiye kadar neredeydi? "İyi misin peki?" diye sordum tuhaf bir ses tonuyla. Yıllardır kayıp olduktan sonra aniden evin mutfağında beliren birine ne söyle-nirdi ki?

"Harikayım. Sadece ağabeyimi görmem gerekiyor," dedi tavuğu yemeye devam ederek. Erkeğimin etine dokunan çılgın bir eski sevgili olmadığı için bu defa müdahale etmemiştim.

Diğer taraftan, bu durumda bana anormal gelen bir şeyler vardı. Kollarını koklaması ve sürekli kaşınması garipti. Ayrıca tavrı bir şeyler gizlediğini düşündürüyordu. Ne korkmuş ne de aşırı mutlu olmuş görünüyordu. Hasta olabilirdi, ciddi bir ruhsal ya da fiziksel travma geçiriyor olabilirdi. Gözleri Jude'unakilere benze-se de gerçekten kardeşi olduğuna dair bir kanıtım yoktu. Bu kadın

şehrin herhangi bir yerinde asılı kalmış kayıp ilanlarından birini görüp Erin Lucketti gibi davranmaya başlamış olabilirdi. Belki de ona benzemek için saçlarını bile boyamıştı.

Kapıya doğru yöneldim. "Gidip üst kattan telefonumu alacağım, böylece Jude'u arayabilirim. Hemen dönerim." Telefonumu banyoda bırakmıştım, almaya giderken içimde büyük bir huzursuzluk vardı.

Onu çalıştığı zamanlarda hiç aramazdım ama bu defa bir seçeneğim olduğunu düşünmüyordum.

Jude telefonu açarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Kadının arkamdan gelmediğinden emin olmak için başımı uzatıp koridora baktım. "Sanırım eve gelmen gerekiyor. Mutfakta kız kardeşin olduğunu söyleyen biri var."

Hattın diğer ucundan hiç ses gelmiyordu.

"Jude?"

"On beş dakikaya oradayım." Sesinin heyecanı kalbimi burkmuştu. "Bir yere gitmesine izin verme."

BÖLÜM 33

JUDE

Keşif için yanlarına gittiğim müşterilere ailemle ilgili acil bir durum olduğunu söyledim ve hızlıca oradan çıktım.

Eve varabilmek için trafikle boğuşurken üçüncü sigaramı içiyordum. Kafam o kadar dağınıktı ki ellerim titriyordu.

Erin evdeydi.

Ölmemişti.

Kız kardeşim dönmüştü.

Evdeydi.

Beynimde sanki bir perde kalkmış gibi hissediyordum, aniden bir plan oluşmaya başlamıştı. Erin'in odasını şu anda Skylar kullanıyordu. Diğer yatak odasını da depo haline getirmiştım. Çalışma odasını değiştirip yatak odası yapabilir, koridordaki dolapların olduğu yere banyo inşa edebilirdim. Böylece Erin'in kendine ait bir alanı olurdu. Hem yapımı çok uzun sürmezdi hem de Skylar evden ayrıldığında kardeşim eski odasıyla yenisi arasında seçim yapabilirdi. O zamana kadar benim odamı kullanırdı, ben de kanepede yatardım. Bu hafta sonu dayım ve yengemi yemeğe davet edecektim, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi olacaktı. Belki Skylar ve Erin arkadaş olurdu. Yaşadığı onca saçmalıktan sonra, Skylar'ın hayatına yeni bir arkadaşın girmesi iyi olurdu. Ayrıca varlığı kardeşime çok iyi gelirdi.

Sonunda geceleri kardeşime ne olduğu hakkında bilinmeyenleri düşünüp endişelenmeden uyuyabilecektim. Kız kardeşimin bilmediğim bir yerde, bir kuyunun içinde çürüyüp işkence gördüğü kâbuslar sona erecekti. Tüm gece deliksiz uyumanın ve kaybolmuş hissederek zihnimde sorularla uyanmamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordum.

Skylar'ı arayıp telefonu kardeşime vermesini söylemek istiyordum. Gerçekten hayatta olduğunu anlamak için sesini duymaya ihtiyacım vardı fakat onunla ilk konuşmamı lanet bir telefonda yapmak istememiştim.

Birkaç dakika daha kalmıştı, birazdan orada olacaktım.

Evin önüne yaklaşırken garaj girişinde Florida plakalı eski bir karavan gördüm.

Erin bunca zamandır Florida'da mıydı?

Arabayı düzgün park etmek için uğraşmadan hızlıca eve girdim, kız kardeşimin adını boşluğa haykırıyordum. Mutfakta Skylar'la birlikteydi.

"Erin!" Kardeşimi kucaklayıp sımsıkı sarıldım. Erin'in omzunun üzerinden bakınca Skylar'la göz göze geldim. Ne gülümüyor ne de bir tepki veriyordu ama sebebini anlayamıyordum. Bektan hayatımın en mutlu günü olmasına rağmen en yakın olduğum insan sanki biri ölmüş gibi bakıyordu.

Erin'in yanımda kaskatı durduğunu fark ettim. Başını yana çevirmişti, kolları iki yanında sallanıyordu.

Acele etmişim. Delice bir içgüdüyle hareket etmişim. Görüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu, eminim bu şekilde kucaklaşmak için hazır değildi.

Onu bıraktığım anda kardeşim geriye doğru bir adım attı. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum. Sanki rüyada gibiyim," diyerek derin bir nefes aldım. Sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki kafamı toparlayamıyordum. "İyi misin?" Erin'i baştan aşağı inceledim. Travma geçirmiş olabileceğine dair bir işaret, bunca zamandır nerede olduğunu söyleyecek bir ipucu aradım. "Bir yerinde bir şey var mı?"

"İyiyim," dedi sadece. Sanki hiçbir şey söylemeden ya da tek bir lanet iz bırakmadan yıllarca ortadan kaybolması önemli bir şey değilmiş gibi rahattı.

Sesi aynıydı, tıpkı anılarımdaki gibiydi. Oysa ona bakmaya devam ederken tüm vücudum buz kesiyordu.

Hayallerimde kardeşim her zaman hayattaydı. Büyümüş ve göz alıcı bir kadın olmuştu. Uzun parlak saçları, büyük ıslıl ıslıl gözleri, yılın her dönemi bronz olan teni ve güzel gülümsemesiyle genç halinin biraz yaş almış versiyonuydu.

Fakat önümde duran kadın, zihnimde canlanan kardeşime hiç

benzeniyordu. Saçları yağlanmıştı, solgun yüzünde sivilce izleri vardı. Donuk bakan gözlerinin etrafını kırmızı damarlar sarmıştı.

Aynı kaldığımız yıllarda her ne yaşadıysa... onu mahvetmişti.

"Annem nerede?" diye sordu.

Parmaklarımı kirli sakalıma sürterek, "Artık burada yaşamıyorum. Yeni kocasıyla birlikte Paris'te," dedim.

Erin başını şaşkınlıkla geriye attı. "*Fransa'daki Paris mi?*"

"Aynen."

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Sen burada kalmışsın, neden?"

"Bir gün bana ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını bilmeni istedim."

Kaşlarını çatarak ayaklarını ileri geri sallıyor, yüzüme bakmıyordu.

"İçeriye, oturma odasına geçip oturmak ister misin?" diye sordum. "Aç mısın?"

"Koca bir tabak tavuk yedi," diye araya girdi Skylar.

"Hayır, teşekkürler." Erin benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. "Burası iyi."

Bakışlarımı ondan alamıyordum. Durgun halinden bir anda çıkarak bana gülümsemesini ya da ağlamaya başlamasını bekliyordum. *Herhangi bir tepki* göstermesine ihtiyacım vardı.

"Erin, bana ne olduğunu anlatman gerekiyor. Seni biri mi kaçırdı? *Aylarca* her yerde seni aradım. Herkes öldüğünü düşündü."

Kardeşim tezgâha yaslandığı sırada kafasını kaşıdı. "Kimse beni kaçırmadı, Jude. Kendim gittim. Sana mesajımda bunu söylemişim. İnkâr edip duran sendin, ben değil."

Skylar eliyle ağzını kapattı ve mutfak sandalyelerinden birine çöküp kaldı.

"Ne?" dedim şok olmuş bir halde.

Erin kırılmış tırnaklarından birini dişlemeye başladı. "Kendim gittim, tamam mı? Kafan almıyor mu? Bektan şeylerle daha fazla uğraşmak istemedim. O yüzden çekip gittim."

"Hangi bektan şeylerle?"

"Annemin sürekli gıcıklık yapması, bu siktiğimin sefil kasabası. Jimmy'nin, Ocala'da bağladığı işler vardı. Onunla gitmemi teklif etti, ben de gittim."

"Jimmy kim?"

"Jimmy Vantz."

Bu adı duyduğum an asit yutmuş gibi hissettim. "Dur biraz... Buradan Jimmy Vantz'la birlikte mi kaçtın? Herif uyuşturucu satıcısıydı." Bilmem gerekirdi. Uzun zamandır o şerefsizin en iyi müşterilerinden biri idim. Erin'in ortadan kaybolması ve onun kasabadan ayrılması arasındaki bağlantıyı hiç görememiştim.

Nasıl bu kadar kör olabilmişim?

"Evet. Biz beraberdik."

"Tanrı aşkına, Erin. Ortadan kaybolduğunda daha *on altı* yaşındaydın. O herif benden daha *yaşlı*!"

Gözlerini Skylar'a çevirdikten sonra tek kaşını kaldırarak yeniden bana döndü. "Yani?"

Yanına yaklaşıp onu sarsmak, içinden herhangi bir duygunun ortaya çıkmasını sağlamak istiyordum. Bu kopuk, ilgisiz ve soğuk tavrı hatırladığım Erin'e hiç benzemiyordu. Gözlerinin rengini, beş yaşındayken bisikletten düştüğünde yaralanan çenesindeki küçük izi görmesem karşımdakinin kız kardeşim olduğuna inanmazdım.

"Yani bana bir gün uyandığını, öylece Jimmy Vantz'la beraber kasabadan ayrıldığını, hatta bir daha hiç ailenle konuşmayı istemediğini mi söylüyorsun?" diye sorarken söylediklerine inanmayı reddediyordum.

"Aşağı yukarı."

Mideme yumruk yemişim gibi hissediyordum. İçinde bulunduğum durumu anlamlandırmaya çalışırken kalbim hızlı bir şekilde atıyordu. Başıma inanılmaz bir ağrı girmişti çünkü kız kardeşimin öylece çekip gittiğine, bizi zerre kadar düşünmediğine inanamıyordum.

"Peki ama neden? Biz birbirimize yakındık. Senin için ne kadar çok endişelendiğim hakkında en ufak bir fikrin var mı? Anne-min nasıl kahrolduğu hakkında? Senin kaçırıldığını sandık. Lanet olsun... *Öldüğünü* sandık."

"Sana aramaktan vazgeçmeni söyleyen bir mesaj gönderdim. Seni haberlerde gördüğümde beni unutup hayatına devam etmeni istedim."

"*Hayatıma devam etmemi mi?*" diye tekrarlardım. Bana bakmasını sağlamak için ona doğru eğiliyordum. "Sen benim kardeşimsin. Birdenbire ortadan kaybolursan hayatıma bir şey olmamış gibi devam edebilir miyim?"

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Herkes kendi yoluna gider, Jude. Yapılması gereken bu."

Dişlerimi öyle çok sıkımuştım ki şakaklarım acımaya başlamıştı. "Ben gitmem, Erin. Ben insanları önemserim."

Skylar sessizliğini korusa da dudaklarında küçük, anlayışlı bir gülümseme belirmişti.

Erin kâküllerine doğru yüksek sesle oflayınca saçları havalandı.

"Beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım," dedi. "Böyle ağır ve baktan vaazlar vereceğini düşünmemiştim."

"Tabii ki seni gördüğüme sevindim. Fakat neden kaçtığını anlamıyorum, geri gelmenin neden bu kadar uzun sürdüğünü de öyle. İyi olduğunu haber vermek için arada bir mesaj atamaz mıydın?"

"Sadece her şeyi unutmak istedim. Şu anda yaptığın gibi suçluluk triplerine girmek istemedim."

"Bu trip değil, Erin. On altı yaşında biri öylece ortadan kaybolmaz. Hem ailesini hem de bütün kasabayı endişe içinde deliye döndürerek kendisini aratmaz."

"Üzgünüm," dedi ama söylediklerimden zerre kadar etkilenmediğini görebiliyordum. Kulağının arkasına sıkıştırdığı sigarayı çekip aldı. "Burada sigara içebilir miyim?"

"Hayır," dedim. "Bunca zamandır hangi cehennemdeydin?"

"Jimmy'yle Florida'da takılıyorduk. Bir süreliğine garsonluk yaptım. Jimmy birkaç yıl hapis yattı ama birbirimizden hiç ayrılmadık."

Devamını anlatmasını bekledim fakat başka hiçbir şey söylemedi. "Sadece bu kadar mı?" diye sordum.

Ben yıllar boyunca onun yasını tutarken Florida'da hamburger servisi yapıyor, bir uyuşturucu satıcısıyla beraber yaşıyordu. Söylediklerine inanmayı reddediyordum.

Bunu kabul edemezdim. Daha fazlası olmalıydı. Aklımda bir kaçırılma senaryosu bile yazmıştım. Ağzına bant yapıştırılmıştı, elleri bağlı halde gözyaşları içinde çığlıklar atıyordu. Geceleri uyumadan önce ağlayan, ailesini özleyen ve eve dönmek için yalvaran bir Erin vardı.

"Erin, konuş benimle. Başına bir şey mi geldi? Biri sana zarar mı verdi? Yoksa Jimmy seni tehdit mi etti? Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun, öyle değil mi? Bu hiç değişmedi."

Solgun gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktığında gerçeği sonunda görmüştüm. Kendi hayatımdaki pek çok kötülüğün nedeni, eminim durum onun için de aynıydı.

Uyuşturucunun etkisindeydi.

"Kullanıyor musun, Erin?"

"Ne kullanıyor muyum?" diye sordu. Hareketlerinde yapması gereken bir şeyi yaparken yakalanan çocukların rahatsız edici tavrı vardı.

"Benimle oyun oynama." Elini yakaladım ve kumaşı yukan doğru sıyırdım. Kolundaki iğne izlerini gördüğümde kalbim paramparça oldu.

Hayal kırıklığı, korku, muhtaçlığın o berbat hissi damarlarımda zehir gibi dolanmaya başlamıştı. "Lanet olsun, Erin. Sen kendine ne yapıyorsun böyle?" Kolunu sanki elime diken batmış gibi bıraktığımda, aceleyle kıyafetinin kolunu aşağı çekti.

"Bana üstün ve kudretli insan rolleri yapma, Jude. O zamanlar senin nasıl olduğunu biliyorum. Sürekli partiliyordun. Jimmy'yle nasıl tanıştım sanıyorsun?"

Bu darbeyi beklemiyordum ama tamamen hak etmiştim. Erin haklıydı. Eskiden Jimmy'den mal alırdım. Onunla beraber bodrum katında takılır, uyuşturucu kullanarak kafaları çekerdik. Aşağıya inmemesini sürekli söylemiş olmama rağmen Erin de birkaç kez yanıma gelmişti. Jimmy onunla sohbet eder, şakalar yaparak güldürürdü. O zamanlar küçük kardeşime iyi davrandığımı düşünmüştüm, ayartmaya çalıştığı hiç aklıma gelmemişti.

Kanım fokur fokur kaynıyordu, kalbim öfke ve pişmanlıkla patlayacak gibiydi.

Bütün bu olanlar benim hatamdı. Üstelik kendimle ilgili nefret ettiğim şeyler listesindekilerin hepsini geçerek en üst sıraya yerleşmişti.

"Jimmy şerefsizin teki," dedim.

"Bana öyle olmayan bir tane erkek göster."

"Tam karşında duruyor," diye lafa karıştı Skylar. "Ağabeyin bir şerefsiz değil. Seni ne kadar önemseydiği hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Erin hızla Skylar'a doğru döndü. "Sen kendi işine bak, orospu. Sen kimsin ki zaten?"

"Hey," diye sesimi yükselttim. "Sakın onunla böyle konuşma."

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Orospunun tekiyle uğraşmak istemiyorum."

"Ben yukarı çıkayım," dedi Skylar ayağa kalkarak. "Eve hoş geldin, Erin. Seninle tanıştığıma sevindim derdim ama yalan söyleyemem."

Skylar'ın mutfaktan çıkışını izledim. Arkasından gitmek istiyordum ama ilgilenmem gereken daha büyük sorunlar vardı.

Skylar gittiğinde, "Bulabildiğin en iyi kız bu mu, Jude?" dedi Erin küçümseyerek.

"Aslına bakarsan, hayatıma giren en iyi insan. Ayrıca şu anda konumuz o değil. Bu gece birdenbire ortaya çıkmanın nedenini öğrenmek istiyorum. Tatil yaklaştığı için gelmediğini tahmin ediyorum."

"Biraz paraya ihtiyacım var, ayrıca birkaç günlüğüne saklanacak bir yer bulmalıyım."

Cevabı çok iyi bilmeme rağmen, "Para ne için?" diye sordum.

"Durumumu toparlayabilmem için. Jimmy, Florida'da bazı boktan durumlar yaşayınca oradan kaçtık."

Gözlerimi kısıp Erin'e baktım. "Ne gibi boktan durumlar?"

"Yaptığı satış işinde bir sorun oldu, bu yüzden birine biraz borcu var. Nasıl olduğunu bilirsin."

Ne yazık ki biliyordum, ayrıca karışmayı hiç istemiyordum. Hayatım artık iyiydi, kimsenin içine sığmasına izin vermeyecektim. Kız kardeşimin bile.

Sonraki sözlerim ağzımdan çıkarken beni kesip atan, ruhumu paramparça eden kırık cam parçaları gibiydi. "Burada kalmazsın."

Yüzündeki şaşkınlıktan alındığını anlamıştım. "Burası benim de evim."

"Hayır." Başımı sallarken yüzünü görmek zorunda kalmamak için gözlerimi kapatmıştım. "Artık değil. Burası *benim* evim ve uyuşturucu kullanan birinin burada kalmasına izin veremem. Ben artık temizim, uzak durmaya çalışıyorum."

"Hadi ama, Jude. Pislik yapma." Yüzüme soğuk ve kaskatı gözlerle bakıyordu. "Eve gelmemi istiyordun."

"Evet, istedim. Her zaman da isteyeceğim ama bu şekilde değil." Elimi uzattım. "Sendeki anahtarı almam lazım."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Anahtarı bana ver."

Erin öfkeyle anahtarı cebinden çıkarıp bana atarken söyleniyor, ağzından tükürükler saçıyordu. "Sen götün tekisin. İhtiyacım olduğunda seni bulabilmem için bu pislik yerde kalmışsın. İşte tam zamanı, sana ihtiyacım var."

"O zaman sana yardım etmeme izin ver. Seni rehabilitasyona götüreyim, parasını ben öderim. Böylece vücudun uyuşturucudan arınır, *o zaman* istediğin kadar burada kalabilirsin. Evin artık ne kadar güzel olduğunu görüyor musun? Sana iş buluruz, hatta istersen üniversiteye bile gidersin. Ne istersen."

"Rehabilitasyona falan gitmiyorum, Jude. Az bir şey aldığım sürece iyiyim ben. Sadece biraz paraya ihtiyacım var."

Aynı kelimeleri zamanında ben de kullanmıştım. Uzun bir süre söylediklerimin gerçek olduğuna inanmıştım, ta ki kendimi bir ara sokakta yarı ölü halde bulana kadar.

"İyi değilsin, sana bağımlılığını besleyebilmen için para vermeyeceğim."

Erin mutfak adasının etrafında dolanıyor, durmadan saçını çektiyordu. "Böyle davrandığına inanamıyorum. Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Kesinlikle değilsin. Sen de herkes gibisin."

"Seni seviyorum, ufaklık. Ancak seninle bu oyunu oynayamam. Aynı yollardan geçtim ve yaptıklarını yaptım. Yardımımı gerçekten istiyorsan, vermeye hazırım. Hem de yüzde bin."

Yüzüme vahşi bir hayvan gibi bakıyordu. "Bana biraz nakit para ver o zaman, böylece buradan defolup gidebiliriz."

"Gidebiliriz?" diye tekrarlardım. "*Biz* dediğin kim?"

"Jimmy dışarıda, karavanda bekliyor."

Tiksintiyle güldüm. "Tahmin etmeliydim. O piçin benim mülkümden hemen çıkıp gitmesini istiyorum."

Erin'in gözleri yaşlarla dolmuştu, kendimi imkânsız bir durumda sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Yaşayacağımı asla düşünmediğim bir kâbusun içindeydim. Kız kardeşim için her şeyi yapardım. Dizlerimin üzerine çöküp iyi olması ve eve dönmesi için dualar ettiğim zamanlar olmuştu. Ancak geri geldiğinde benden uyuşturucu için para isteyeceğini hiç düşünmemiştim, bana sanki beni hiç umursamıyormuş gibi bakmasını asla beklemiyordum.

Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp iki yüz dolar aldım ve aramızda duran mutfak adasının üzerine fırlattım.

"Bunu alabilirsin. Git kendine bir motel bul."

Erin parayı hızla kaparak sutyeninin içine yerleştirdi.

"Erin," dedim yumuşak bir sesle, söyleyeceklerimin onu etkilemesini umuyordum. "Bırak sana yardım edeyim. Ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bunları ben de yaşadım. O şerefsizi bırak, temizlenmene yardım edeyim. Baştan başlayabilirsin. Hiçbir şey için çok geç değil."

Başını ileri geri sallarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Bir anlığına hâlâ anılarımda yaşayan küçük kız kardeşimden ufak bir iz gördüm. Umutları ve hayalleri olan, alışveriş merkezinde saatlerce dolaşıp kıyafet alan o kızıdan. Eve gelmem için bekleyen, bana gün boyu yaşadıklarını anlatan o kızıdan.

"Yapamam, Jude," derken sesinde en ufak bir pişmanlık yoktu. "Jimmy'yi terk edemem. Biz ayrılmayız. Ne olursa olsun."

Kendimi yenilgiye uğramış hissediyordum. "Peki, ne yapacaksın o zaman?"

"Bu parayı alıp ucuz bir motel bulacağım. Ardından Jimmy'nin bağlantılarından biriyle buluşarak sorunu çözmeye çalışacağım. Sorun çözüldüğünde Maine'e gideceğiz. Jimmy'nin orada bazı arkadaşları var."

"Tabii," dedim sert bir şekilde. "Eminim vardır."

Birkaç saniye boyunca tek kelime söylemeden birbirimize baktık. Söylenecek ne kalmıştı ki? Bu noktada olduğumuza inanmıyordum. Güçsüzlük hissiyle boğuluyor, deli gibi suçluluk duyuyordum. Bütün bu durum yaptığım kötü tercihlerin sonucuydu, fark etmediğim halde tetiği çeken kişi olduğum için kendimi asla affetmeyecektim.

Kendimi toparladığım zaman yarattığım tüm pisliği temizlediğimi sanmıştım. Kız kardeşime bulaştırdığımdan haberim bile yoktu.

Dışarıya çıkıp Jimmy Vantz'ı o külüstür karavandan dışarı atmak ve kendi ellerimle öldürmek istiyordum. Gözleri çirkin kafasından dışarı fırlayana kadar boğazını sıkmayı arzuluyordum. Ancak bunu ne kadar çok istersem isteyeyim, Skylar'ı düşünmem gerekiyordu. *Benim Kıvılcım'ım*. Uyuşturucu satıcısına saldırmak ya da öldürmek suçuyla hapse girip Skylar'ı tek başına bırakma riskini göze almazdım.

"Para için teşekkürler," dedi Erin. "Beklediğin kavuşmayı yaşayamadığın için üzgünüm."

Kalbime sapladığı bıçağı iyice derine itiyordu.

"İşlerin böyle olmasını istemiyorum."

"Öldüğümü düşünmeye devam et, Jude. Böylesi hepimiz için daha iyi."

Hoşça kal demek için sarılmadı. Arkasına dönüp bakmadı bile. Hayatımdan öylece çıkıp gitti.

Sandalyelerden birine yığıldım, tamamen aklımı kaybetmişim gibi hissediyordum.

BÖLÜM 34

SKYLAR

Kahretsin!

Jude'un bu hali kalbimi sızlatıyordu.

Yatak odasının camından kız kardeşinin gidişini izlemiştim. Erin karavana doğru ilerlerken garajın önünde durmuş, içeriyi gözetliyormuş gibi arkasını dönerek pencereleri izlemişti. Karavana bindiğinde sigarasını yaktı, aydınlanan ön camın arkasında onunla beraber bir adamın oturduğunu gördüm. Belli ki adama az önce olanları anlatıyor, elini havada çılğınlar gibi sallıyordu.

Geri adım atmadığı için Jude'la gurur duyuyordum. Erin'i geri çevirmek muhtemelen hayatında yaptığı en zor şeydi. Bunca yıl sonra bir anda ortaya çıkmıştı. Hayattaydı, uyuşturucu etkisinde olsa da iyi durumdaydı. Fakat hayatına devam etmek ya da ailesiyle yeniden bir arada olmak için değil, ağabeyini kullanmak için gelmişti.

Jude'un şu an çok kötü durumda olduğuna emindim.

Biraz önce banyonun kapısını öyle hızlı çarpmıştı ki duvarlar titremişti. Gus koşarak yatağın altına saklanırken kabaran kuyruğu normal büyüklüğünün üç katıydı.

Endişeli bir şekilde yere otururken kedimi yanıma gelmesi için ikna ettim. Kucağıma kıvrılınca o büyük ve kötü sesi unutup mutlulukla mırıldanmaya başlayana kadar tüylerini okşadım. Ev, içinde sadece ben varmışım gibi boş ve sessizdi. Koridorun diğer ucundaki adam, soluk almaktan yoksun ruhsuz bir hayaletten ibaretti.

Bir saat boyunca bekledikten sonra sessizliğe daha fazla dayanamadım. Telefonumu alıp Jude'a mesaj yazdım.

Ben: İyi misin?

Ekranımda üç küçük nokta belirene kadar on beş dakika geçmişti.

Jude: Hayır. Değilim.

Kalbim sızlıyordu.

Ben: Gelip seni görebilir miyim?

Gündüz keşif işi için evden çıkmadan önce beni özlediğini ve görmek istediğini söylemişti. Belki hâlâ istiyor olabilir diye düşünmüştüm. Olanlar hakkında konuşabilir, böylece konuyu kafasında bitirebilmesini sağlamanın bir yolunu bulabilirdik.

Jude: Öfkemin sana patlamasını istiyorsan gel.

Sanırım bununla baş edebilirdim.

Koridora doğru ilerledim, odasının önünde kısa bir süre tereddütte durduktan sonra kapıyı çalmadan açtım. Oda tamamen karanlıktı. Yatağının kenarında oturuyordu, üzerinde sadece kot pantolonu vardı ve... elinde bir viski şişesi tuttuğunu fark etmiştim.

Lanet olsun!

Jude, onu tanıdığım kadarıyla alkolik değildi. Eskiden çok fazla içmesine rağmen asıl sorununun uyuşturucu olduğunu biliyordum. Nadiren keyif yapmak istediği zamanlar oluyor ve sadece bir bira içiyordu. Onu asla bu kadar sert içkiler içerken görmemiştim.

Sessizce odanın içinde ona doğru yürüdüm, ardından bacaklarının arasında diz çöktüm. Berbat bir haldeydi, gözleri ve yüzü şişmişti. Belli ki dehşet içindeyken elleriyle saçlarını defalarca karıştırmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorarken dili dolanıyordu. "Canım gerçekten çok sıkkın."

Ellerimi nazikçe dizlerine koydum. "İyi günde kötü günde diye yemin etmişim, hatırladın mı?"

"Hımm," diye bir ses çıkardıktan sonra şişeyi dudaklarına dayadı. "Hepsi saçmalık."

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Saçmalık değil," dedim yavaşça. "Bence bunu ikimiz de biliyoruz."

"Ben bir bok bilmiyorum."

"Erin için üzgünüm. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Viskisinden büyük bir yudum daha alıp elinin tersiyle ağzını sildi. "Ben artık kimseyi sevmiyorum."

Onun için kalbim sızlıyordu. "Ciddi olamazsın."

Yüzüme öyle sert bir bakış attı ki kemiklerime kadar donduğumu hissettim. "Kesinlikle ciddiym. Hiçbir fikrin yok. Bu saçmalık benim için bitti. Pislik gibi davranılmaktan, çöp gibi bir kenara atılmaktan bıktım. Sikerim. Böyle. İşi."

"Bir şeyler *biliyorum*. Nasıl bir his olduğunu çok iyi anlıyorum. Bir kez olsun yanında kalmaya degecek biri olmak istiyorum, terk edip unutulması kolay biri değil."

"Siktir, evet!" Şişeyi havaya kaldırdı. "İşte buna içerim."

Başımı sallayıp şişeyi elinden alarak komodinin üzerine koydum.

"Bence yeterince içtin."

"Bence berbat bir eş gibi davranıyorsun."

Aramızdaki bu küçük şaka, onun öfke ve nefretle dolu sesinden duyulduğunda hiç komik gelmiyordu.

Yavaşça iç geçirdim. "Jude... Bu gece senin için gerçekten zordu. Konuşmak ister misin?"

Ellerini saçlarının arasından geçirip başının arkasında kenetledi. "Hayır. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Hiçbir zaman." Gözleri uzun süre kapalı kalmış, bu sırada birkaç derin nefes almıştı. "Kendimi kaybedene kadar içip sarhoş olmazsam delireceğim. Bana şişeyi geri ver ya da soyun."

Demek böyle olacaktı, kendini yok etme moduna girmişti. Duvarlarını yeniden örmüş, kilitlerini sağlamlaştırmıştı.

Ama ondan vazgeçmeyecektim.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru çekilirken sabahlığımın kemerini çözdüm. Kumaş üstümden yavaşça kayarak çıplak bedenimi açığa çıkardı. Jude, hemen altımda su birikintisi gibi duran kırmızı ipek sabahlığa baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Aklını başından almaya hazırlanıyorum."

Sertçe bir nefes aldı. "Onu zaten yaptık," dedi kabaca.

“Öyle mi?” Ne olursa olsun yanında kalacağımı göstermek için her şeyi yapmaya kararlıyım. “O zaman yaşadıklarımız tek seferlik bir şey miydi?”

Gözlerini benimkilerden ayırmadan uzanıp viskisini aldı ve küstahça bir yudum daha içti. “Evet. Aramızda böyle bir saçmalık yaşanmayacak, Kıvılcım. Hayatımda yeterince şeyi berbat ettim zaten.”

Şişeyi elinden bir kez daha alarak komodinin üzerine koydum.

“Bunu yapacağız, *onu* değil,” dedim gözümle içki şişesini işaret ederken.

“Şu anda benimle uğraşma, Skylar. Bu durumdayken sana elimi sürmemden hoşlanmazsın.”

Elimi kaldırıp yanağına dokundum ve parmağımı yeni çıkmaya başlayan kirli sakalının üzerinde gezdirdim. Yarı kapalı gözleriyle beni izlerken bakışları kararmıştı.

“Dene bakalım,” diye fısıldadım.

Gözlerimi bir kez bile kırpmadan onunkilere kenetlemiştim. Şu anda neye ihtiyacı varsa... ona verecektim. İhtiyaç duyduğu şey olacaktım. Karşılaştığımız ilk günden beri sırtımı dayadığım dağ olmuştu. Hiçbir zaman karşılığını istememiş ya da beklememişti. Ben yanındayken duygularını içki şişesinde boğmayacaktı.

Eli aniden hareket ederek enseme yakaladı ve sertçe dudaklarına doğru çekti. Vahşice öpüşmeye başladık, dilinde viskinin yakıcı tadı vardı. Mememi avucunun içine alıp ben çığlık atana kadar ucunu burktu, sıkıştırdı ve çekti.

Ağzını benimkinden uzaklaştırarak, “Kendine dokun,” dedi. Sesi kısık ve hırıltılıydı, klitorisim itaatkâr bir evcil hayvan gibi titremeye başlamıştı. “O tatlı, dar amını parmaklamayı izlemek istiyorum.”

Tüm vücudumu saran sıcaklığın etkisinden kurtulmam birkaç saniye sürdü. Sesinde günahkâr bir seksilik vardı, nefesimi tutarak daha fazlasını duymak istiyordum.

Hâlâ önünde dizlerimin üzerindeydim, sırtımı arkaya doğru eğip kalçalarımı yavaş ve tahrik edici hareketlerle oynatıyordum.

“Lütfen de.” Ses tonum son derece ciddiydi, kontrolün bende olan kısmını kaybetmek istemiyordum.

Bir kez daha şişeye uzanırken dudaklarında ahlaksız bir gülümseme belirdi. Elini yakalayıp yavaşça dudaklarıma götürdüm.

Ortaparmağını dişlerimin arasına alıp emmeye başladım. Kontrolümü kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yaparak mikrop ve öğürme korkumu görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Lütfen," dedi yoğun bir şekilde.

Elimi iki yana açtığım bacaklarımın arasına götürüp ıslak kadınlığıma parmağımı soktuğumda gri gözleri tutkuyla parladı.

Vücudum arzuyla titriyordu. Gözlerindeki karanlıktan ve kor ateşten yükselen sıcaklık gibi, Jude'dan yükselen ilkel duyguların karışımından tahrik olmuşum.

Beni izlerken aldığı derin sığ nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Bakışları ağızımdan kendimi tatmin eden elime doğru kaydı.

Dilimi parmağının etrafında döndürdüğümde, üstdudağı seksi bir yay oluşturdu. Beklenti midemde kasılmalara neden oluyordu. Onu tahrik etmeye çalışmanın verdiği heyecanın, ağızımda bir şeyler olmasının verdiği kaygıya baskın gelmesi beni şaşırtmıştı. Nefesindeki her inilti, gözlerinde gördüğüm her arzu kıvılcımı kendimde daha yeni keşfettiğim güç ve özgüven duygusunu ateşliyordu. En az Jude kadar bağımlılık yapıcı, sarhoş ediciydi.

Parmağını ağızımdan çektiğinde ıslak bir ses çıktı. Aynı parmağı göğüslerimin arasından indirip göbek deliğimi geçti, bacaklarımın arasına kadar geldi. Elimini yana çekince, Jude ıslak parmağımı içimde en derinlere gömdü. Parmaklarının ucundan, elinin üstündeki boğuma kadar sokup çıkarıyordu.

Elinin üzerinde otururken ona doğru uzanıp öpmek istediğimden geri çekildi. Yataktan kalkmış, tepemde dikiliyordu. Omuzlarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı. Başımın tepesini öptükten sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Seni yatakta istiyorum," diye fısıldadı. "Seni hiçbir bok hatırlayamayacak hale gelene kadar becermek istiyorum."

Yatağa çıkıp kot pantolonunu çıkarmasını izlemek için dönerken sırtımdan aşağı elektrik dalgaları yayılıyordu. Her tarafı dövmeli bedeni ve dimdik uzanan aletin görüntüsüyle bile bacaklarım titriyordu.

Yatağın ucuna çıkıp parmaklarıyla ayak bileğimi sardı, bacağımı omzuna dayanana kadar kaldırdı. Gözlerini benden ayırmadan bacağımı aşağıdan yukarıya doğru öpmeye başladı. Bir an sonra eliyle ayak bileğimi yakalayıp beni hızlı bir hareketle, bacaklarım açık halde ters çevirdi.

"Bana bakmanı istemiyorum." Sesine ve gözlerine dolan acıyla birlikte kendine karşı duyduğu nefret kalbimi ikiye bölüyordu.

Yana doğru dönüp Jude'a uzandım, yaralarını öperek uzaklaştırmak istiyordum. "Şanslı..."

"Ya dediğimi yap ya da defol git."

Sessizce başımı sallayıp yeniden karnımın üstüne uzandım. Jude kalçamdan tutup beni dizlerimin üzerine kaldırarak yatağın ucuna kadar çekti. Elleriyle belimi kavramıştı. Sert, hızlı ve acımasız hareketlerle içime girip çıkıyordu. Adını söyleyerek inlerken yorganı sımsıkı tutuyordum, başımı öne eğmiştim. Vücudu hızla benimkine çarparken hayaları ileriye doğru her hareketinde ıslaklığımıza çarpıyordu. Daha önce hiç bu pozisyonda seks yapmamıştım. Acı verici denecek kadar ilkel, ayrıca bir o kadar da erotikti. Verdiği vahşi ve hayvani histen zevk aldığım için utanmalı mıydım, yoksa kendimle gurur mu duymalıydım bilmiyordum.

Hızla nefes alıp veriyor, parmaklarını tenime bastırıyor, yorulmak bilmeden içime girip çıkıyordu. Bedenini benimkine doğru her itişinde birikmiş tüm öfkesini, üzüntüsünü ve suçluluğunu bırakıyordu.

Toksik miydi? *Belki*. Öyle olsa bile hiç sorun değildi. Jude'un ihtiyacı olan buydu.

Benim ihtiyacım olan da buydu.

Biriyle bağ kurmak her zaman hoş ve daima güzel olmak zorunda değildi. İlkel ve çirkin, hatta ihtiyaçlarla zehirlenmiş olabilirdi. Jude'u her şeyiyle istiyordum, iyisiyle kötüsüyle.

İçime girip çıkarken ellerini göğüs kafesimden küçük memelerime doğru kaydırdı. Sertleşmiş avuç içleri hassaslaşan meme uçlarıma sürtünüyor, daha çok zevk almamı sağlıyordu. Sırtımı gererek itişlerine karşılık verirken vajinam aletinin etrafını tekrar tekrar sarıyordu. Orgazm tüm vücuduma dalga dalga yayıldı. Son titremelerle kendimden geçtiğim sırada Jude aletini içimden aniden çıkarıp beni yüzüstü çevirdi. Beni tekrar yatırıp bedenimi kendininkiyle kapladığında sızlandım. Sert aleti bacaklarımın arasında gidip gelirken sıcak menisinin belime doğru aktığını hissedebiliyordum. Başını enseme doğru eğmişti ve boynumla birleştiği noktayı öpüp ısıtıyor, hızla nefes alıp veriyordu. *Islak, sıkı, acayip mükemmel* gibi kelimeler fısıldıyordu. Sırtım zevkle

urperdi. Uzunca bir süre, terli göğsünü sırtıma bastırarak olduğu yerde kaldı. Vücutuyla tamamen kuşatılmak ve güçlü kollarında hapsolmak beni zevkten uçurmuştu.

Nefeslerimiz yatıştığında Jude üzerimden kalktı. Arkamdaydı, bacaklarımın arasında dururken dizlerinin üzerinde oturuyordu. Ellerini belimde gezdirip spermlerini yavaş ve tahrik eden bir masaj gibi tenime yedirirken derin bir nefes aldım. Midemdeki karıncalanma bacaklarımın arasından aşağıya doğru yayılıyordu. Yapığı şey öyle sahipleniciydi ki, kendimi tamamen ona ait hissediyordum.

Orada öylece hiç hareket etmeden yattım... ta ki Jude kendini sırtüstü bir şekilde yanıma bırakana kadar. Kolunu gözlerinin üzerine koymuştu. Hem zihnim hem de vücudum jöleye dönmüş gibi hissederken, Jude'un sıcaklığına kıvrılıp tüm parçalarımızın yerine oturmasını istiyordum.

"Daha iyisini hak ediyorsun." Karanlıkta, aramızda büyümekte olan sessizliğin içinde yumuşak bir tonla söylediği bu acı verici sözlerle irkildim.

"Jude, ben..."

Elini kaldırdı. "Artık gitsen iyi olur."

Kelimeleri beni kendime getirdi. Kalbim göğsümün içinde ağırlaşmaya başlamıştı. Sanki kendini olduğu yerden koparacak ve düşüp ölecekti.

"Jude..."

Çaresiz ve hırıtlılı bir fısıltıyla, "Lütfen," dedi. "Git."

Yapmak istediğim son şey buydu. Burada onun yanında kalmak istiyordum. Yanında olduğumu, yalnız kalmak zorunda olmadığını, terk etmenin herkese göre olmadığını göstermek istiyordum.

Tabii bu doğru olmazdı çünkü bir gün bu gösteri bitecekti ve ben gidecektim.

Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırıştıtarak sabahlığımı giydim. Attığım her adımda beni geri çağırmasını umarak sessizce uzaklaştım.

Çağırmadı.

Neredeyse boşalmış viski şişesini yanıma aldım. Yatmadan önce lavaboya boşaltırken kendimi fazla yapışkan biri gibi hissediyordum. Çok kırgındım ve kafam fazlasıyla karıştı. Üstelik orada, o odada yaralı kalbimin büyük bir parçasını bırakmıştım.

BÖLÜM 35

SKYLAR

Okula gitmek zorunda olmadığım için seviniyordum. Önceki gece yaşananlar yüzünden hem fiziksel hem de zihinsel olarak bitkin bir haldeydim. Jude'un da benimle aynı durumda olduğunu düşünmüştüm ama kamyonetini park ettiği yerden sabah beşte çıkardığını duymuştum. Normalde evden yarım saat daha geç çıkıyordu.

Hosça kal demek için kafasını odama uzatmamıştı, oysaki her zaman yaptığı bir şeydi.

Cassie'nin mama kabını doldurmayı bile unutmuştu.

Ayrıca onu önemseyen birinin olduğunu hatırlatmak için öğle yemeğine lezzetli bir tavuklu sandviç yapma fırsatı bulamamıştım.

Rutin beni çok rahatlatıyordu, bunun gibi ufak değişiklikler ise canımı sıkıyordu.

Jude benim açımdan sabit bir kaya gibiydi. Hayatımızın sakinleşmesini, işlerin yeniden eskisi gibi iyi olmasını istiyordum.

Saat on birde butikte olmam gerekiyordu. Yani duş almak, hayvanları beslemek, hatta Erin'in kirli parmaklarıyla dokunmuş olabileceği tüm yiyecekleri atmak için zamanım vardı. Daha sonra markette durup yenilerini alırdım.

Giyindiğim sırada Megan'a mesaj gönderdim.

Ben: Hiç öfkeli seks yaptın mı?

Megan: Hımm, ilgimi çekmeyi başardın. Anlat bakalım.

Ben: Yaptın mı?

Megan: Belki birkaç kez... ama berbattı. Neden sordun?

Ben: Sadece merak ettim.

Megan: Yalancı. Seni çok iyi tanıyorum, Sky. Kocacığınla kavga mı ettiniz?

Ben: Uzun hikâye. Kavga etmedik, başka bir şeye aşırı öfkeliydi.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Megan'a Jude'un kişisel hayatının ayrıntılarını anlatmayacağım. En azından mesajla.

Megan: Vc?

Ben: Biraz vahşice seks yaptık.

Megan: Ayrıntılar için karşıdayım.

Ben: Hoşuma gitmesi kötü bir şey mi? Büyük ihtimalle hoşuma gitmemesi gerekir çünkü Jude o kadar öfkeliydi ki, kendimi öfkesini boşaltması için bir araç gibi ona sundum. Yine de aşırı ateşliydi.

Megan: Çok kıskandım. Kıskandığımı itiraf etmekten de hiç utanmıyorum.

Ben: Hahaha.

Megan: Erik öfkeli seks yapamayacak kadar kibar biri. Çok nazik, çok kibar.

Ben: O da güzel. Serviksimin her gün hırpalanmasını istemezdim.

Megan: Şanslı kaltak! Ayrıca hayır, hoşuna gitmesi kötü bir şey değil. Tutku tutkudur. Bazı çiftler kavgadan sonra seks yapabilmek için yaşıyorlar.

Ekрана bakarken gülümseyerek başımı sallıyordum.

Ben: Şimdi işe gitmem gerekiyor, yüz yüze görüştüğümüzde hepsini anlatırım. Okulda durumlar nasıl? Geri geldiğimde savaş meydanı mı bulacağım?

Megan: Burada olmanı özledim. Herkes dedikodu yapıyor, tabii ki. Bazıları Paige'i yumrukladığını söylüyor, biri babasıyla yatığını söyledi. Bazıları o kaltağa hak ettiğini verdiği için tam bir kraliçe olduğunu söylüyor.

Anksiyete mideme vuruyordu. Hayatımda daha fazla drama olmasını istemiyordum, hepsinin artık bitmesini istiyordum.

Ben: Harika :-(

Megan: Endişelenme, ben her şeyi hallediyorum. Bu iş bende!

Ben: Teşekkür ederim. Daha sonra aramaya çalışırım.

Megan: OK. Seni seviyorum.

Ben: Xoxo

Butiğe girdiğim gibi, "Günaydın, yaramaz kız," dedi Rebecca. Kalbim ağzıma gelmişti. Beynimin tüm kıvrımları, dün gece olanları nereden bildiğini anlamaya çalışıyordu. Öfkeli ve sarhoş olan sahte kocam tarafından arkadan becerildiğimi, ardından menisinin tüm sırtıma yayıldığını nasıl bilebilirdi ki? "Bu hafta fazladan birkaç saat çalışabilecek olman çok iyi. Ancak bir daha uzaklaştırma cezası almamaya çalışalım, olur mu?"

Rahat bir nefes aldım. "Anlaştık."

Gülümseyerek bana doğru bir paket fırlattı. "Bu sabah sana geldi."

Açık gri, korumalı zarfı alıp merakla incelemeye başladım. "Bana mı?"

"Hı-hı."

Molalarda kullandığımız odaya girip paketi açtım. İçinden mor pelür kâğıda sarılı bir şey ve üzerine iliştirilmiş güzel bir kart çıktı.

Sevgili Skylar,

Belongin's Butik adına paylaştığın fotoğraf ve yazılardan çok etkilendik. Kişisel hesabın @thatvettegirl'ü inceledik. Hem genel görünümüne hem de stiline bayıldık. Bu bluzu kabul edersen çok seviniriz. Beğenirsen, fotoğrafınla birlikte aşağıya eklediğimiz indirim kodunu takipçilerinle paylaşabilirsin. Yapılan her satıştan %10 alacaksın. Bu şekilde çalışmak ilgini çekerse gelecekte seninle daha çok çalışmak, alacağın yüzdeyi arttırmak isteriz.

Influencer olmak istemezsen ya da ürünlerimiz ilgini çekmezse, paylaşım yapma zorunluluğun yok. Bluzu bizden bir hediye olarak kabul et, lütfen. Biz küçük bir kadın işletmesiyiz ve senin gibi genç, yeni fikirlere açık, yenilikçi kadınları takdir ediyoruz.

Harika işlerinde başarılar, seni muhteşem bir gelecek bekliyor!

En iyi dileklerimizle,

MaryAnn Rockport

CEO - BlueHueToo Fashions

SAKIN GELİNİ ÖPME

Aman Tanrım!

Influencer olma fırsatım vardı! Genelde on bin takipçili hesapları isterlerdi, benim o kadar takipçim bile yoktu. Gönderdikleri muhteşem otantik bluzu ve notu göstermek için Rebecca'ya doğru koştum.

"Vay be!" dedi. "Bu harika. Seninle gurur duyuyorum!"

"Yapmamda sakınca var mı? Kişisel profilimde?"

"Tabii ki yok! Neden olsun ki? Senin başarılı olduğunu görmek çok hoşuma gidiyor."

"Çıkar çatışması yaratmak istemiyorum."

Rebecca sıcacık bir şekilde gülümsedi. "Hiç sorun değil. Bu seni kim bilir nerelere taşıyacak? Bence harika."

O kadar çok sırtıyordum ki ağzım acımaya başlamıştı. "Teşekkür ederim."

"Bu bluz da muhteşemmiş," dedi yumuşacık kumaşına dokunarak. "Paylaştığın kodu kullanarak ilk ben satın alacağım."

Aklımdan günü planlamaya, hangi ürünlerin fotoğraflarını çekeceğime karar vermeye başladım. Noel ürünleri yavaş yavaş gelmeye başlamıştı, insanlar hediye alışverişi yapacağı için Rebecca bazı kampanyalar düzenlemeyi düşünüyordu. Rulo halinde satılan yapay kar sipariş etmiştim. Fotoğraflarda kaba bir yığın gibi değil, hoş ve kışı hatırlatan bir şekilde görünmesini umuyordum.

Telefonumu almak için elimi alışkanlıkla arka cebime soktum ama orada yoktu.

Belki çantamın içine atmışımdır diye düşünerek kontrol ettim. Fotoğraf çekimine başlamadan önce Jude'a kısa bir mesaj yazmak, onu düşündüğümü söylemek istiyordum.

Bugün tıpkı onu düşündüğüm gibi, içinden sürekli beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Çantamın içindeki her şeyi yere döktükten sonra, evdeyken Megan'la mesajlaştığımı hatırladım. Telefonu orada unutmuş olabilirdim.

"Kahretsin," diye söylendim. Telefonu almak için tüm o yolu tekrar çekmem gerekecekti.

Kendime kızmıştım. Rebecca'ya durumu anlattıktan hemen sonra yola çıktım. Yolda moralim bozulmaya başlamıştı. En sevdiğim çalma listesini dinleyemiyordum çünkü telefonumdaydı.

Fakat en önemlisi, arabamı özliyordum. Kulağa tuhaf gelse bile Corvette'i kullanmak her zaman neşelenmemi ve özgür hissetmemi sağlıyordu. Araba büyükbabamla aramızda geçen konuşmaları hatırlatıyordu, tıpkı umudumu kaybetmediğim sürece hayatın hep daha iyiye gideceğini söylediği zamanki gibi. Araba hayatımın sembolüydü. Kabul ediyordum, şu anda biraz karmaşık bir durumdaydı. Ancak biraz sabır, sevgi ve ilgiyle güzel olma potansiyeli vardı.

Bir gün, Corvette'imi Jude'dan geri alacaktım.

Eve geldiğimde bu sabah düşündüğümünden daha dikkatsiz davranmış olabileceğimi fark ettim. Hem telefonu evde bırakmış hem de ön kapıyı tamamen kapatmadan çıkmıştım.

Evin içine koşarak girdim ve endişe içinde giriş katın her yerine baktım. Cassie ya da Gus'ın dışarı çıkıp kaybolmalarından korkmuştum. Neyse ki onları kış bahçesinde birlikte otururken buldum. Evden çıkarken buranın kapısını kapattığımı hatırlamıyordum, anlaşılan bugün kafam oldukça dağınıktı. Muhtemelen sürekli Jude'u ve dün geceki sevişmemizin ne kadar ateşli olduğunu düşünüp durduğum içindi. Keşke kız kardeşi yüzünden darmadağın hissetmesinin, kendini viskiye vermesinin ardına saklanmasaydı.

Hayvanların güvenli bir yerde olduklarını görünce rahatlamıştım. İkisine birer öpücük verip üst kata çıktım. Ama odama girer girmez donup kaldım. Beynim gözlerimin gördüğünü tam olarak anlamlandıramıyor, bu gerçeküstü durum karşısında kafam karışıyordu.

Odam darmadağın edilmişti.

Dolap açıktı ve kapaklarından biri menteşesinden ayrılmıştı. Kıyafetlerim elbise askılarından çıkarılmış, odanın her yerine savrulmuştu.

Şifoniyerin çekmeceleri açıktı, içindekiler yere yığılmıştı.

Komodinin yana doğru yatmıştı, küçük çekmecesini açık duruyordu.

Hızlıca etrafta dolaşıp aklımdan eşyalarımın bir listesini çıkardım. Hepsini nereye koyduğumu hatırlamaya çalışırken kalbim duracak gibiydi.

Küçük peluş ayıcıklar yoktu.

Bilgisayarım yoktu.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Nakit paralarımı koyduğum küçük fincan yoktu.

Sırf Jude verdiği için hepsini sakladığımı, ikramiye çıkmamış kazı kazan biletlerim bile kayıptı.

Nikâh yüzüğüm dahil, sahip olduğum az sayıda takı *gitmişti*.

Gözlerimden yaşlar akıyor, kalbim şiddetle atıyordu. Aceleyle Jude'un odasına doğru koştum. Benim odamla aynı durumdaydı.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Biri eve girip bizi soymuştu!

Paniğe kapılmış halde odanın ortasında öylece dururken, garajdan gelen cam kırılma sesi beni paniğin yarattığı sersemlikten kurtardı.

Hızlıca alt kata koştum, telefonum bıraktığım yerde -mutfak adasının üzerinde- duruyordu. Onu aldıktan sonra arka kapıdan dışarı çıktım ve koşarak garaja gittim. Kiminle karşılaşabileceğimi dahi düşünmeden aralık duran kapıyı iterek açtım.

Kafasına kapüşon geçirmiş birinin Corvette'in yanında durduğunu, elindeki çekici kaldırarak arabamın ön camına indirip paramparça ettiğini görmek korkunçtu.

"Hayır!" diye çığlık attım dehşetle.

Kapüşonlu bana doğru döndüğünde elindeki çekiç hâlâ havadaydı, arabaya bir darbe daha indirmeye hazırdı.

Göz göze geldiğimizde kanım dondu.

"Erin?" dedim inanamayarak. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Ne gibi görünüyor, orospu? Öylece benim evime taşınabileceğini mi sandın? Benim odama yerleşebileceğini, ağabeyimi bana karşı doldurabileceğini mi sandın? İkinizi de sikeyim!"

Çekici *tekrar* ön cama sertçe indirdi, örümcek ağı gibi ilerleyen bir çatlak oluşmuştu.

Ona doğru atılıp kolunu yakalarken, "Dur!" diye bağırdım. "Delirdin mi sen?"

Bana olan bakışlarından ihtiyaç duyduğum cevabı almıştım. Erin *delirmişti*. İkimiz de çekici sapından tutuyor, ele geçirmek için boğuşurken birbirimize korkunç küfürler ediyorduk. Sonunda çekici elinden almayı başardım. Erin metal alet çantalarının üzerine sırtüstü düşmüştü. Ayağa kalkmak için uğraştığı sırada kapının yanında duran iki yastık kılıfı dikkatimi çekti. Biri benim, diğeryse Jude'un yatağından alınmıştı. İçinin *bizim* eşyalarımızla ağzına kadar dolu olduğunu fark ettim. Ben yastık kı-

lıflarına doğru koşarken, vahşi bir hayvan gibi çığlık atan Erin hemen arkamdan geliyordu. Jude'un yastık kılıfının ince kumaşını kavradım, düşündüğümde çok daha ağırdı. Tam o sırada Erin saçımı yakalayıp beni hızla geriye doğru çekti. Acıyla bağılıyor, hayatım sanki ona bağılıymış gibi Jude'un yastık kılıfını sımsıkı tutuyordum. Saçımı Erin'in elinden zorlukla kurtardım. Sırtımın üstüne yuvarlanıp üzerime atlamaya hazırlanan Erin'in bacaklarını ve karnını tekmeledim.

"Seni küçük orospu," diye çığlık atarken karnını tutuyordu. "Seni öldüreceğim!"

Aceleyle ayağa kalktım ve yüzüme düşen saçları kenara çekip nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"Çık git buradan!" diye bağırdım. Bu sırada düşürdüğüm çekici eline aldığını fark etmemiştim. Sert darbesinden eğilerek kurtulmaya fırsat bulamadan çekici kafama geçirdi. Afallamış bir halde arabamın çamurluğunun altına düştüm.

Ardından her şey karardı.

BÖLÜM 36

SKYLAR

Meraklı komşuların varlığına şükürler olsun.

İçlerinden biri Erin'le kavga ettiğimizi duyup polis çağırmıştı. Beni garajın zemininde keskin olmayan bir cisimle başımdan yaralanmış ve kanlar içinde yerde yatarken bulmuşlardı. Tüm bu süre boyunca Jude'un yastık kılıfına sıkıca sarılıyordum.

Bundan hiç pişman değildim. Erin'in, Jude'dan herhangi bir şey almasına izin vermem mümkün değildi.

Hayatımın ilk ambulans yolculuğunu, ilk dikişlerini, hatta ilk beyin sarsıntısını deneyimlemiştim. Şimdiyse Teksas büyüklüğündeki baş ağrıyla hastanedeki bir sedyenin üzerinde yatıyor, taburcu edilmeyi bekliyordum.

Hayatıma ne oluyordu böyle?

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama kendime geldiğimde, Jude'un muayene odasına koşarak girdiğini gördüm.

Mavi-beyaz pamuklu kalın gömleği, tozlu kot pantolonu ve ağır iş botlarıyla bu küçücük steril odada hem kocaman hem de ilkel görünüyordu. Saçı arkadan bağlıydı, kirli sakalıysa en az dört günlüktü. Yaşadığım travmaya rağmen, sakallarının bacaklarıma sürtünürken hissettirdiklerini hatırladığım an karnımda kelekeler uçuşmaya başladı.

Jude sedyenin yanında gözlerinde yaşlarla duruyor, ellerini çenesinin altına kenetlemiş bir halde bana bakıyordu. Onu bu şekilde görünce kalbime bir ağrı saplanmıştı.

"Çok üzgünüm," dedi başını yavaşça sallayarak.

"Senin hatan değil."

Yaşlarla dolmuş gözlerini eliyle sildikten sonra misafir sandalyesini sedyeye yaklaştıırıp oturdu. Elimi avucunun içine alıp neredeyse acıyacak kadar sıkıca tutarak dudaklarına bastırmıştı.

“Seni böyle görmek beni öldürüyor.”

“Ben iyiyim,” dedim zayıf bir gülümsemeyle. “Sadece hafif bir sarsıntı ve birkaç dikiş. Biraz sonra taburcu edecekler.”

“Yirmi dikiş.” Elini uzatıp parmağını şakağımda, yaranın hemen üstünde hafifçe gezdirdi. “Sana her bakışımda, bunu sana benim yaptığımı hatırlayacağım.” Elini geri çekti, çenesinin içinde yükselen keder ve öfkeyle seğirdiğini *hissediordum*.

İçimde korkuyla dolu şimşekler çakıyor, başımın daha çok zonklamasına neden oluyordu. Yüzümdeki beş santimlik yara izi, ona kafasını allak bullak eden berbat haldeki kız kardeşini sürekli hatırlamasına sebep olacaktı. Ya beni bir daha görmeye dayanamazsa ne olacaktı?

Acıyla gözlerimi kapattım. “Senin hiçbir suçun yok, Şanslı. Kız kardeşin çok öfkелendiği için böyle bir şey yaptı. Niyetinin bana saldırmak olduğunu sanmıyorum. Benim eve gelmemi bile beklemiyordu. Bence satabileceği bir şeyler almak istiyordu, arabayı sadece kendini ifade etmesinin bir yolu olduğu için parçaladı.”

“Bu kadar delice bir şey yapabileceğini asla düşünmezdim. Durumu öğrendiğim gibi bir güvenlik şirketiyle konuştum. Yarın sabah ilk iş kapı kilitleri değişecek, güvenlik kameraları takılacak.”

Başımı salladım, bunlar gerçekten kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlardı. “Eşyalarını kurtardım.” Sesimin iyimser çıkması için kendimi zorluyordum. “Sanırım sadece benim eşyalarımı aldı. Bilgisayarım, nikâh yüzüğüm... Arabamı mahvetti.” Benden çaldığı özel eşyaları, arabamın camının kırık görüntüsünü düşündükçe midem bulanıyordu. Gözlerimi yakmaya başlayan yaşların süzülmemesi için çok çabaladığım halde, engel olamadan bazıları yanağımdan akıp gitti. Hızlıca yüzümdeki ıslaklığı sildim.

“Polis Erin’i yakaladı mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi sertçe. “Onu ben halledeceğim.”

Sırtım korkuyla gerilmişti. “Ne demek istiyorsun?”

“Konuyu ben halledeceğim demek istiyorum. Bunu yanlarına bırakmayacağım. Bu işin arkasında kesin Jimmy var. İşin pis kısmını kız kardeşimin yapmış olması umurumda bile değil. Erin çizgiyi tamamen aştı. Eşyalarını geri alacaksın, arabayı da tamir edeceğim.”

"Jude-"

Sözümü kesti. "Megan seni eve götürüp bu gece yanında kalabilir mi?"

Gözlerimi kısarak Jude'a baktım, tüylerim diken diken olmuştu. "Tabii ki kalır. Neden ki?"

"Telefonunu bana ver."

"Ne?" Kafamdaki zonklama yine artıyordu.

Kendi telefonunu çıkarıp yanıma koydu. "Benimki sende kalsın, böylece yanında telefon olur. Bu gecelik seninkini bana ver."

Onca boğuşmaya rağmen mucize eseri cebimden düşmeyen telefonumu ona verirken gergindim. "Ama neden?"

"Bilgisayarını izlemek için kullanacağım. Ardından o pislikleri bulup eşyalarını geri alacağım."

Olamaz.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Lütfen bu işin peşini bırak, Jude. Uyuşturucu etkisindeler ve tehlikeliler. Ne aldıkları hiç umurumda değil. Hiçbiri zarar görmene değmez." Ona bir şey olursa mahvolurdum. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyordum.

"Öyle mi?" Ayağa kalktı. "*Tehlikeli* olduklarını mı düşünüyorsun? Ben de *en az* onlar kadar tehlikeliyim. Bu işin peşini bırakmaya niyetim yok. O şerefsiz pislik tarafından kandırıldığında kardeşim daha on altı yaşındaydı. Pislik herif, onu ailesinden uzaklaştırıp pis bir uyuşturucu bağımlısına çevirdi. Ayrıca bugünkü saçmalığı kafasına onun soktuğuna eminim. Bu iş bu gece bitecek. Siktiğimin herifi hak ettiğini bulacak."

Sesinden damlayan zehir, gözlerinden yayılan öfke çok korkutucuydu. Elimi tutan, hayvanlarımıza sarılıp yatan, sırf gülümsemişimi görmek için her gece bana kazı-kazan getiren kişinin aynı adam olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Sert yüz ifadesine rağmen, bana doğru eğilip sıcak dudaklarını nazikçe yanağıma bastırdı. "Her şeyi yoluna koyacağım," diye fısıldadı. Elimi bırakmadan önce bir kere daha sıktı, ardından ayağa kalktı. "Sen dinlen, eve geldiğimde görüşürüz."

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, zarar görmesinden duyduğum korkuyla mahvoluyordum *Ya da daha kötüsünün olmasından.* "Eve geleceğine söz ver?"

Elini kalbinin üstüne koydu. "Söz veriyorum."

Megan beni eve götürmek için hastaneye geldiğinde, "Skylar, eve gidince defneyaprağı falan yakalım. Son zamanlarda kötü enerji yüklendin," dedi.

"Haklı olabilirsin." Sedyenin kenarında oturuyordum, beni tekerlekli sandalyeyle taburcu işlemleri için alt kata indirecek hasta bakıcıyı beklerken başım dönüyordu. Eve gidip üzerimi değiştirmek için sabırsızlanıyordum. Kıyafetimdeki yapış yapış kan midemi bulandırmıştı.

Megan başımı incelerken yüzünü buruşturdu. "Sana *çekikle* mi vurdu? Nasıl bir manyaklık bu?"

"Belli ki delirmiş, muhtemelen bir şeyle kafayı bulmuştur. Kim bilir?"

"Sanırım sana şimdi söyleyebilirim. Jude birkaç saat önce bana mesaj attı. Okulun önünde buluştuk ve odanı temizleyebilmem için bana evinin anahtarını verdi."

"Aman Tanrım, bunu gerçekten yaptı mı?"

Megan başını salladı. "Eve gittiğinde kendini kötü hissederken ortalığı temizlemek zorunda kalmanı istemiyordu. Her şeyi toparlayabilmek için elimden geleni yaptım. Fakat onun odasını çok az düzeltebildim, eşyalarını kurcalamak istemedim."

Kollarımı Megan'a doğru uzatıp sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim," dedim yüzümü ipek gibi saçlarına gömerek. "Sen en iyilerin, en iyisisin."

"Artık tüm bu dramının bitmesi gerekiyor," dedi kollarımın arasından ayrılırken. "Sadece şunu *söylemek istiyorum*. Başlarda Jude'la ilgili şüphelerim vardı ama gerçekten iyi biriymiş. Bu adam seni seviyor."

Başımı aniden kaldırdığım için alnıma buz kıracağı saplanmışçasına bir ağrı girdi. "Ne? Neden öyle söyledin?"

Megan kaşlarını kaldırdı. "Bunu cidden soruyor musun? Kör müsün sen? Adam üstüne titriyor... Senden bahsederken gözleri ve sesi tamamen değişip aşırı yoğun bir hal alıyor."

"Yanlış anlamışsın. Jude âşık olabilecek biri değil. Biz aslında arada bir seks yapan arkadaşlarız. İkimizin de tek istediği şey bu. Bize uyuyor." Bu sözleri söylerken bile, artık doğruluğundan emin olamıyordum.

"Hem aptalsınız hem de inkâr ediyorsunuz."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Eve giderken Megan'la çok fazla konuşmadık. Onun nadiren bu kadar sessiz ve sakin bir şekilde araba kullandığını bildiğim için yaptığı şeye minnet duyuyordum. Başım acıyordu. Yaşadığım şeyler beni adeta şaşkına çevirmişti. Hem arabam hem de kişisel eşyalarım gittiği için çok üzgündüm. Ayrıca Jude'un şu an ne yaptığını düşünürken iyice endişelenmeye başlıyordum.

Megan'ın, onun bana âşık olduğuyla ilgili söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Beni önemsediyini biliyordum, çekici bulduğu da zaten ortadaydı. Peki ya aşk?

Bundan şüpheliydim.

Dürüst olmak gerekirse, aşk hakkında düşündüğüm şeyler beni korkutuyor ve kafamı karıştırıyordu. Bazen, *Aman Tanrım, Jude'a âşık olabilirim ve sanırım bu gerçekten hoşuma gider,* diye düşündüğüm zamanlar oluyordu. İçten içe çok mutlu hissediyordum. Hemen sonra devasa bir korku dalgası içimde yükseliyor, o duyguyu neredeyse anında yutuyordu.

Âşık olmak kalbimin kırılabileceği anlamına geliyordu. Jude'un bana âşık olması, birlikteliğimizin gerçek olması neredeyse imkânsızdı. Jude otuz dört yaşındaydı ve daha önce hiç ciddi bir ilişki yaşamamıştı. Ben on sekiz yaşındaydım ve benim de daha önce hiç ciddi bir ilişkim olmamıştı. O hislerin bizi altüst etmesine izin vermek yerine onunla sonsuza kadar arkadaş kalmayı tercih ederdim. Âşık olmaya giden yolda seçebileceğiniz sadece iki yön vardı. *Sonsuzluğa doğru ilerlemek ya da hiç konuşmak.* İkisi de korku vericiydi.

Megan ön kapının kilidini açarken, "İçeri girmek tuhaf bir his," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Evde bir yabancıyla karşılaşmak korku verici. Üstelik iki defa."

"Neler hissettiğini hayal dahi edemiyorum ama tekrar olmayacağına eminim."

"Umarım olmaz. Jude bütün kilitleri değiştirip alarm sistemi kuracağını söylüyor."

İçeri girdiğimiz anda ön kapıyı kilitlemeye özellikle dikkat ettik. Ardından yere eğilip bizi karşılamak için koridordan koşarak gelen Cassie'yle Gus'ı okşadık.

"O kaltağın Cassie'yle Gus'a zarar verecek bir şey yapmamasına çok seviniyorum," dedim. "Onları kış bahçesine kapatmış."

"Çok haklısın," dedi Megan. "Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yesek olur mu?"

Yorgun beynim konudan konuya atlamasını takip etmekte zorlanıyordu. "Tabii, olur."

Arkamdan mutfığa geldi. Erin neyse ki burayı hiç dağıtmamıştı. "Ne istersen yiyebilirsin."

Buzdolabını açarken, "Sen aç değil misin? İkimiz için bir şeyler hazırlayabilirim," dedi.

"Oradaki hiçbir şeyi yiyemem."

Megan kaşlarını çatı. "Neden? Burada bir sürü yiyecek var."

"Çünkü dün Erin buzdolabında ne var ne yoksa elledi."

"Anladım... Aslında tüm yiyecekler kapalı kaplarda duruyor. Her şeyi açıp yaladığını sanmıyorum."

Doğru söylüyordu. Erin'in dokunduğu tavuğu çöpe atmıştım. Buna rağmen başka nelere dokunmuş olabileceğini bilmemek, beni tetikleyen duyguların ortaya çıkmasını sağlıyordu.

"Biliyorum ama yiyemem işte."

Bana bakarak gözlerini kırıştırdı. "Eninde sonunda bir şeyler yememiz gerekecek."

"Sen yiyebilirsin, ben aç değilim. Sadece üstümü değiştirmek istiyorum."

"Sky, yemek yemen lazım. Burada ağzı sıkı kapatılmış, hatta hiç açılmamış bir şeyler olmalı," dedi buzdolabının içini incelemeye devam ederken. Kısa bir süre sonra yumurta kartonu ve bir paket peynir çıkardı.

"Omlet yapabilirim," dedi zafer kazanmış bir edayla.

Neredeyse öğürecektim. "Fazla vıcık vıcık. Öyle yumurta yiyemem."

"Anlaşıldı," diye takıldı Megan. Ardından mutfak dolaplarını açmaya başladı. "Seni memnun etmek ne zormuş! Peki ya bu nasıl?" Dolaptan bir kutu çıkardı. "Hazır patates püresi karışımı, hem de hiç açılmamış?"

"Onu bazen yiyorum. Sanırım yiyebilirim."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Tamam o zaman. Ben kendime omlet yapacağım, sana da patates yaparım.” Megan yüzümü incelerken gülümsemesi yavaşça kayboldu. “Kendini biraz daha iyi hissediyor musun? Üstünü değiştirirken yanında beklememi ister misin? Sonra da yemek yeriz, ne dersin?”

Sesim çıkmadığı için başımı sallayarak sorusunu onayladım. Odama tek başıma gitmeye korktuğumu söylemek zorunda kalmadığım için rahatlamıştım.

Megan anlayışla gülümseyip koluma girdi. “Hadi gidip rahat kıyafetlerimizi giyelim. Ardından yemeğimizi hazırlarım ve keyfimize bakıp mutlu sonlu bir aşk filmi izleriz. Yıllardır pijama partisi yapmadık!”

Sanırım en son onun evinde kaldığımda on üç yaşındaydık. Üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

Yukarı çıktığımızda Megan yüzümdeki ve saçlarımdaki kanı dikkatlice temizledi.

“Yara oldukça büyük,” dedi gözünü dikmiş bakarken. “Sence yara izi için estetik ameliyat gerekecek mi?”

“Emin değilim. Doktor gerekebileceğini söyledi. Ne kadar kötü olduğunu anlamak için iyileşmesini beklemem gerekecek.”

“Dikişler alınınca E vitamini yağı sür. Yara izlerine iyi geldiğini okumuştum.”

Dikkat çekecek bir iz kalırsa plastik cerrahiye düşünebilirdim. Hayatımın geri kalanında meraklı insanlara kızın birinin kafama çekiçle vurduğunu anlatmak istemiyordum.

Birlikte akşam yemeğimizi yedikten sonra yatağımın üzerine kıvrılıp film izledik. Megan hiç durmadan Erik’le mesajlaşmıştı. Bunu hiç sorun etmedim çünkü onu mutlu görmek çok güzeldi. Benim telefonumdan mesaj gönderdi mi diye sürekli Jude’un telefonuna bakmaktan kendimi alamıyordum. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Onun için duyduğum endişe başımı döndürüyor, zihnim olabilecek en kötü senaryoları gözümde canlandırıyordu. Tek düşündüğüm şey eve güvenli bir şekilde gelmesiydi.

Megan telefona baktığını görünce, “Sana telefonunu şifresiz mi verdi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Evet. O da benimkini aldı.”

“Peki neden şu anda telefonu iyice incelemiyorsun?”

“Neden böyle bir şey yapayım?”

Ekrana bakmak için üzerime eğildi. "Başka kadınlarla konuşup konuşmadığını görmek için."

"Beni ilgilendirmez."

"Sen onun *karısı*sın. Ayrıca bir süredir seks yapıyorsunuz. Kesinlikle karıştırmaya hakkın var."

Telefonu hâlâ elimde tutuyordum ve bakmayı gerçekten istiyordum. Tabii ki kiminle konuştuğunu merak ediyordum. Kim etmezdi ki?

"Hayır." Fikrimi değiştirmeden önce telefonu hızlıca yana koydum. "Ben öyle biri olmak istemiyorum. Bu özel hayatına müdahale etmek olur."

"Aman Tanrım, Skylar! Hangi gezegenden geldin acaba? Senin yerine ben bakayım mı?"

Telefona uzanınca eline vurdum. "Megan! Hayır. Bu doğru olmaz."

"Erik ne zaman tuvalete girse telefonunu karıştırıyorum. Şifresini biliyorum."

"Neden? Ona güvenmiyorsan neden birliktesin?" Bir erkekle asla bu tür bir ilişkiye sahip olmak istemiyordum.

"Ona güveniyorum. Sadece diğer sürtükler ona mesaj atıyor mu görmek istiyorum."

"Atıyorlar mı?"

Megan omuz silkti. "Sadece annesi."

Gözlerimi devirdim. "Çok garipsin. Jude'un kimseyle görüşmediğinden ve kızlardan mesaj almadığından eminim. Her gece evde." Ben taşındığımdan beri Jude'un eve *gelmediği* olmamıştı. Hiçbir zaman üzerinde parfüm kokusu olmazdı. Asla evden buluşmaya gidecekmiş gibi çıkmamıştı. Hiç mesajlaştığını görmemiş, özel bir konuşma yapmak için odadan çıktığına denk gelmemiştim. Her şeyiyle ben *bekârim* diye bağırıyordu.

Gerçi bir seferinde yüzünde ruj lekesiyle gelmişti.

"Hımm," dedi dudaklarını bützererek. "O zaman telefonu porno videolarıyla dolu olabilir. Belki de her gece mastürbasyon yapıyordur."

"Kendi eliyle ve kendi sikiyle ne yaptığı beni ilgilendirmiyor. Benim de vibratörüm var, Jude'un sırf bu yüzden beni gizlice takip etmesini istezdim."

Megan şaşırmış gibiydi. "Öyle mi? Hangisinden var?"

SAKIN GELİNİ ÖPME

[MÜZİK]

Yatak odamın kapısı tıklatılınca panikle uyandım, nerede olduğumu hatırlamam birkaç saniye sürdü. Zihnim karmakarışıktı, kendimi sersem gibi hissediyordum, üstelik başım hâlâ zonklatıyordu. Yanımda uyuyan Megan'a sıkıca tutundum.

"Ne oluyor?" diye sordu uyku sersemi.

Kapı tekrar çalındı.

"Skylar? Benim," dedi Jude kapının diğer tarafından.

"Geldi," diye fısıldadım. Kalbim hâlâ şiddetle atıyordu ama içim çok rahatlamıştı.

"Adamı içeri alsana, şapşal," dedi Megan.

Yataktan kalktığımda bir anlığına başım döndü, neredeyse yere düşecektim. Dengemi sağladıktan sonra odanın içinde dikkatle yürüyüp kapının kilidini açtım.

"Tanrıya şükür." Ağlamak üzere olduğumu hissediyor, ona sınıksı sarılıp bir daha hiç bırakmama arzusuna direniyordum. "Çok endişelendim. Neden aramadın ya da hiç mesaj yazmadın? Korkunç bir şey olduğunu düşünerek çok endişelendim. Öldüğünü veya hapse girdiğini sandım." Zorlukla yutkundum. "Seni bir daha göremeyeceğimden korktum."

"Eve geleceğime dair söz vermedim mi?" Sesi her zamankinden daha derindi ve içimi titretiyordu.

Burnumu çekerken altdudağım titriyordu. "Yine de endişeden deliye döndüm."

Elindeki yastık kılıfını yere bırakıp beni kollarına aldı. Yanağımı göğsüne bastırdıktan sonra elini başımın arkasına koydu. "Şşş..." diye fısıldadı diğer eliyle sırtımı okşarken. "Eve geldim. Artık endişelenecek hiçbir şey yok." Jude'a daha sıkı sarıldım, ellerimi belinde kenetlemiştim. Ter ve sigara kokuyor, kalbi yanağımın altında hızlı bir şekilde atıyordu. Gözlerimi kapatıp tüm erkeksi sıcaklığıyla beni sarmasına izin verdim. Güvende olduğumu ve korunduğumu hissediyordum. *Nihayet.*

Birbirimizden ayrıldığımızda içinde eşyalarımın olduğu yastık kılıfını ve telefonumu verdi. İşte o zaman, sağ elinin eklemlerinde kanayan kesikler olduğunu fark ettim.

Elini tutup sessizce, "Ne oldu?" diye sordum.

"Yaşayan bir kâbus olan Jimmy Vantz'ı dövdüm."

Koridorun karanlığında başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Peki ya Erin? Ona zarar vermedin, öyle değil mi?" Erin her ne kadar delirmiş olsa da kız kardeşiydi, bana yaptıkları yüzünden ona zarar vermesini istemezdim. Jude'un tek *allestiydi*. Bense... onun için ne olduğumu bile bilmiyordum.

"Tabii ki ona zarar vermedim ama o beyin ölümü gerçekleşmiş şerefsizce bakmakla öyle meşgul olacak ki, buraya bir daha gelemeyecek."

Abartıyor mu, yoksa gerçeği mi söylüyor diye düşünürken yutkundum. "Sırf eşyalarımı geri almak için böyle bir şey yapmamalıydın... Buna değmezdi."

"Evet, buna değerdin," dedi Jude. "Kimsenin senin canını yakmasına izin vermem, Skylar. *Kimsenin*. Kendimin bile."

"Bu ne demek şimdi?" Benim canımı mı yakmıştı? Ya da yakmış olabileceğini mi düşünüyordu?

"Ne diyorsam o demek." Bana uzanıp başımı avucunun içine aldı. İşte o anda, *Vay canına, beni Megan'ın önünde öpecek*, diye düşündüm. Oysa öpmek yerine başparmağını usulca şakağımda gezdirdi.

"Acıyor mu?" Odamdaki televizyonun ışığıyla aydınlanan gözleri, hissettiği tüm duyguları yansıtıyordu.

Aniden... *Keşke Megan burada olmasaydı*, diye düşündüm.

Keşke her şey daha farklı olsaydı. Böylece Jude'un kollarındayken onun yatağında uykuya daldardım ve burada kendimi yeniden güvende hissederdim. Bu evde her zaman hissettiğim o korkusuz güven duygusu sarsılmıştı. Erin'in arabama ve yüzüme verdiği zarar kadar korkunç durumdaydı.

"Biraz acıyor."

Jude beni kendine çekerek dudaklarını yaranın hemen üzerine değdirdi. Acıyla irkilmeme rağmen geri çekilmedim çünkü ondan gelecek her öpücüğü istiyordum. Tatlı olanları, kızgın olanları, hatta canımı acıtanları bile.

"Belki bu biraz iyi gelir," dedi yumuşacık seksi sesiyle.

"Çok iyi geldi."

"Hey, Jude! Yalnız kalmaktan korkuyorsan bizimle uyuyabilirsin," diye dalga geçen Megan anın büyülsünü bozmuştu.

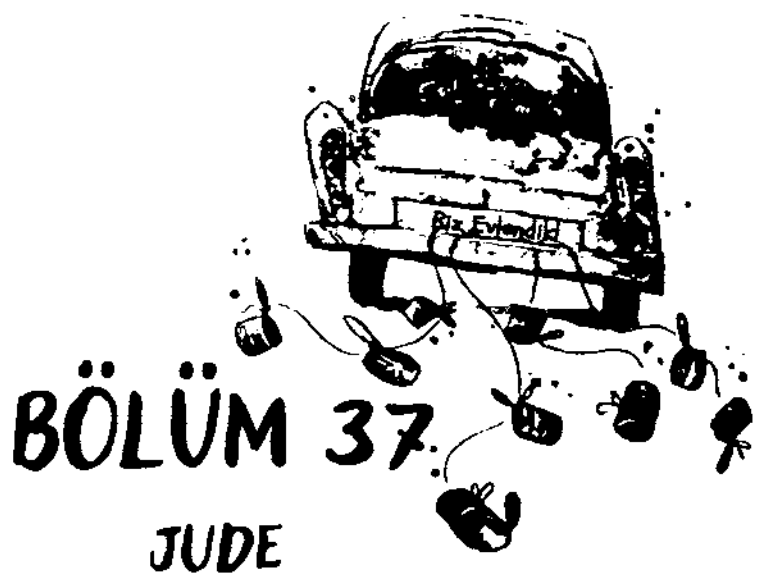
Jude sırtıttı. "Evli erkeklerle flört etme, Megan," dedi gözlerini benimkilerden ayırmadan.

SAKIN GELİNİ ÖPME

“İyi cevap!” dedi Megan. “Beklenmedik ve üzücü. Tabii bir o kadar da mükemmel.”

“Sen iyi bir kocasın,” diye fısıldadım.

Jude bana göz kırptı, ardından koridoru geçip odasına girdi. Kapanan kapının ardında kaybolduğunda peşinden gitmek istemişim. Bugün olanlar onun da ruhunu derinden yaralamıştı. Keşke öperek iyileştirebilseydim.

Daha önce hiç randevuya çıkmamıştım.

Bu gerçeği, kucagımda mırılayan Gus'la birlikte kış bahçesinde otururken Skylar'ın salonda Megan'la yaptığı telefon konuşmasını dinlediğim sırada fark etmiştim.

"İyiyim, gerçekten. Sürekli dinleniyorum. Evet. İkinizin birlikte böyle bir şey yapması harika! Hayır, oraya hiç gitmedim. Restoranları sevmediğimi biliyorsun. Yarın bana her şeyi anlatırsın."

Bir kadını hiçbir zaman yemeğe çıkarmamış, sinemaya götürmemiştim. Hiç kimseyle birlikte tatile çıkmamıştım. Benim randevu anlayışım arabaya servis yapılan restoranlardan alınan yemeklerden ibaretti. Barlarda, motellerde ya da beraber olduğum kadının evinde takılıyor, seks yaptıktan sonra oradan hızlıca uzaklaşıyordum.

Skylar'ın da şimdiye kadar gerçek bir randevuya çıktığını sanmıyordum.

Birdenbire bunlar beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Hem de çok.

Skylar eşyalarımı kurtarmak için kafasına çekiç darbesi almıştı. Onu becerirken bazen kaba ve sert, bazen de nazik ve yumuşak davranmıştım. Sklar'ı düşünerek, onun için endişelenerek, onu isteyerek ve özleyerek uyuyamadığım geceler olmuştu.

Yavaş yavaş gülüşüne âşık olmuştum. *En sevdiğim kıvrımıydı.*

Bir şekilde içime işlemeyi başarmıştı. Beni en çok şaşırtan kısmı onu içimden söküp atmayı istemiyor oluşumdu.

Randevuya benzer bir şeyler yapmamız gerektiğini düşünüyordum. Sadece kanepede oturmak, film izlemek, ikimizden birinin morali bozulduğunda sevişmek için onunla olmadığımı anlamasına ihtiyaç duyuyordum.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Onu mutlu etmeyi, benim için özel olduğunu ve arkadaşın fazlası olmak istediğimi göstermeyi istiyordum... Hayır, bunu yapmam *gerekiyordu*. Skylar bunu hak ediyordu.

Akşam yemeği onun üzerinde çok fazla baskı oluşturunca, sinemaya gitmek ise bizim açımızdan biraz fazla klişe kaçacaktı. Kediye okşamaya devam ederken hem Skylar'ın hoşlanabileceği hem de hızlıca organize edebileceğim fikirleri aklımdan geçiriyordum.

Skylar konuşmasını bitirdiğinde kucağında Gus'la birlikte yanına gittim. Salondaki kanepeye uzanmıştı, telefonu iyice yüzüne yaklaştırmış halde ekranı kaydırıp duruyordu.

"Bu akşam ne yapacaksın?" diye sordum.

Bana bakarken kaşlarını çatınca, gözlerim hemen alnındaki yaraya kaydı. Aniden yükselen öfke ve suçluluk duygusuyla midem düğümlendi.

"Kedi neden kucağında?"

Bakışlarımı zikzak şeklindeki kesikten ayırıp kucağında bebek gibi taşıdığım kediye çevirdim. "Kucakta oturuyordu. Kalkmak istediği için yanımda getirdim," dedim omuz silkerek.

Skylar gülümsedi. "Pekiii..."

"Planın var mı?" diye sordum tekrar.

"Bu gece mi?"

"Evet."

"Cuma gecesindeyiz ve en yakın arkadaşım erkek arkadaşının dudaklarına yapışık bir halde. O yüzden... cevabım hayır."

"İyi."

"Neden iyiymiş?"

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum."

Skylar oturduğu yerde dikleşti ve battaniyesini omuzlarına kadar çekti. "Dışarı mı?" diye sordu bana şüpheyle bakarak.

"Evet, biraz randevu gibi bir şey," dedim. Panik yapmaya başlamıştım.

"Randevu gibi mi?" diye tekrarladı. "Benim yapamayacağım..."

Ne söyleyeceğinden emin olduğum için, "Akşam yemeği değil," diyerek araya girdim.

"Ah." Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Tamam o zaman."

“Bir gün, birlikte akşam yemeğine *çıkacağız*. Sadece bu gece değil.”

Dalgalı saçlarını yüzünden çekti, bana şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu. “Tuhaf davranıyorsun. Ayrıca kedi neden hâlâ kucığında?”

Kediyi kanepeye bıraktım. “Her şey harika. Sadece birlikte evden çıkmamız iyi olur diye düşünmüştüm.”

Skylar’ın gülümsemesi giderek büyüyordu. “Üzerime ne giyeyim?”

“Seni sıcak tutacak rahat bir şeyler.”

“Biraz da değişik olsa olur mu?”

Ona sırtarak baktım. “Tabii ki.”

“Evin dışındaki bu randevu gibi bir şey kaçta olacak acaba?”

Randevunun beni bu kadar çok soruya cevap vermek zorunda bırakacağını bilmiyordum. Aniden biraz kestirmeye ihtiyacım varmış gibi hissetmeye başlamıştım.

“Akşam sekiz nasıl?”

“Tamamdır.” Gözünü odada gezdirdi. “O zaman girişteki holde buluşalım mı? Yoksa dışarı çıkıp kapıyı çalmayı mı tercih edersin?”

“Çok şirin,” dedim yürüyüp giderken. “Sekizde görüşürüz.”

Merdivenlerden indiğimde, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu Skylar. Işıl ışıl parlayan gözleriyle girişte beklerken yerinde duramıyordu.

Bir şekilde, mükemmel kıyafeti seçmeyi başarmıştı. Koyu renk dar kot pantolon, içi sahte kürkle kaplanmış çizmeler, onlara çok uygun kapüşonlu gri bir şişme mont ve tüm kıvrımlarını ortaya çıkaran siyah renkli dar bir kazak. Çoğu zaman makyaj yapmazdı ancak bu gece gözlerine gümüş rengi simli far sürmüştü. Siyah kalemle çevrelediği gözleri aşırı seksi görünüyordu.

“Harika görünüyorsun.” Eğilip Skylar’ı öptüm. Kucığıma aldığım gibi odama çıkarma isteğiyle dolu olduğum için dudaklarından uzun süre ayrılamamıştım. Arzuma karşı koymaya, randevu planıma uymaya çalışıyordum. “Gitmeye hazır mısın?”

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Nereye gittiğimizi söylemedin.”

“Kamyonete bindiğimizde öğreneceksin.”

Evden çıkarken Skylar’ın elini tuttum, *randevu gibi bir şey* tamamıza uygun davranarak kamyonetin yolcu kapısını açtım. Direksiyona geçtiğimde ona katlanmış bir kâğıt uzattım.

“Bu nedir?” diye sordu. “Talimatlar mı?”

Güldüm. “Çevrede güzel Noel aydınlatmaları yapmış evlerin tamamının adresleri.”

Kâğıdı açarken ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Tanrım! Yapacağımız şey bu muydu? Noel süslemelerine bakmaya mı gidiyoruz?”

“Evet... İstemiyorsan tabii ki yapmayız. Onun yerine başka bir şeyler düşünebiliriz. Mesela sinemaya gidebiliriz.”

“Dalga mı geçiyorsun? Kesinlikle bunu istiyorum.”

Sonunda doğru bir şey yapabildiğimi hissediyordum.

Radyoda klasik Noel şarkıları çalan bir istasyon açtım ve internette bulduğum on ev için oluşturduğum rotadaki ilk eve doğru ilerlemeye başladım.

Gördüğümüz her evle birlikte Skylar daha çok heyecanlanıyor, her birinin bir öncekinden daha muhteşem olduğunu söylüyordu. Gülümsemesini izlemekle öyle meşguldüm ki ışıkları fark etmiyordum bile. Onu saldırıya uğradığından beri bu kadar mutlu görmemiştim.

Gülümsemesini, kıvılcımlar saçmasını özlemiştim.

Erin’in yaptığı şey Skylar’ı değiştirmişti. Artık daha sessizdi ve içine kapanmıştı. Obsesif kompulsif bozukluk belirtileri artmıştı, temkinli davranıyordu. Yarası, başındaki tatsız bir kesikten çok daha fazlaydı.

Ona her bakışımnda yaşananları hatırlıyor, benim hatam olduğu için kendimden nefret ediyordum. Belki de o yara izi, aldığım tüm boktan kararları asla unutmamam için berbat bir hatırlatıcıydı. Keşke *benim* alnımın ortasında olsaydı, onun değil.

Havali görünen fosforlu buz sarkıtları ve bahçe boyunca uzanan canlı ışıklarla süslenmiş bir evin önünden geçerken, “Önümüzdeki yıl bizim eve bir sürü ışık asmalıyız,” diye mırıldandı. “Ön bahçedeki köknar ağacın harika, tepesine kocaman bir yıldız yerleştirip bolca ışıklandırırız. Ayrıca gördüğümüz diğer evler gibi, dış cephenin ve pencerelerin çerçevesi boyunca ışık yerleş-

tirebilirsin. Belki çatıya kaydıraklı bir *Noel Baba*'yla rengeyikleri koyarsın. Hatta ön taraftaki verandaya koymak için el sallayan kardan adam alırsın."

O konuşmaya devam ederken konsolun üzerinden uzanıp elini tuttum. Mutluluğu ve umudu bulaşıcıydı.

Onun aracılığıyla *bizi* görüyordum.

Yarınları, sonraki yılları görüyordum.

Üstelik çok hoşuma gidiyordu.

Aslında sonrası diyeceğimiz bir şey *hiç* olmamalıydı.

Geçici anlaşmamız kaçış trenine dönüşmüştü, ya kalıp yolculuğa devam edecektik ya da aşağıya atlayacaktık.

Elimi sıkarak bacağının üzerinde zıplatıyordu. Gülümsemeyle, gözleriyle, sesiyle, parmaklarını benimkilerin arasına geçirmesiyle, kahretsin *her şeyiyle* tamamen büyülenmiş halde yanında oturduğumun farkında bile değildi.

"Bu mükemmel bir randevuydu, Şanslı." Bana doğru uzanıp yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Noel ışıklarına ve süslemelerine bakmayı her zaman çok sevmişimdir. Küçükken, büyükannem ve büyükbabam beni Noel arifesinde arabayla gezmeye çıkarırlardı. Büyükbabam başımı camdan çıkarıp gökyüzüne bakmamı isteyerek, '*Belki Noel Baba'yı uçarken görürsün,*' derdi. Ne zaman bir uçağın ışıklarını görsem, *Noel Baba*'yla rengeyiklerini gördüğümü zannederdim." Dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Aptalca mı sence?"

Onun dürüst ve masum olan her şeyine çekilerek gülümsedim. "Hiç değil, bebeğim."

Başını yukarıya kaldırıp camdan gökyüzüne bakmaya çalıştı. "Onları çok özliyorum."

"Eminim seni izliyorlardır."

Skylar karanlık gökyüzüne bakarak gülümsedi. "Umarım öyledir."

"Seni çok sevdiğim bir yere götürebilir miyim?" diye sordum.

Mutlulukla başını salladı. "Henüz eve dönmek istemiyorum."

Dağın yamacına geldiğimizde neredeyse gece yarısı olmuş, hava iyice soğumuştur. Kamyonetle boş dağ yolundan ayrılıp birileri yönlendirmediği sürece bilinmesi mümkün olmayan toprak yola döndüm. Buraya o kadar çok gelmişim ki artık gözüm kapalı bile bulabilirdim.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Montlarımızın fermuarını çektik, torpido gözündeki yedek iş eldivenlerim vardı. Oradan alıp giymesi için Skylar'a verdim. Küçük elleri eldivenlerin içinde kayboldu ama parmakları soğuktan donacağı için çıkarmamasını söyledim.

Ağaçların arasındaki küçük açık alana geldiğimizde kamyonetten indik. "Vay, şu yıldızlara bak. Muhteşem," dedi Skylar. Gökyüzü mükemmel bir mavi-siyah tonundaydı, üzerindeki milyonlarca yıldız nokta boyutunda görünüyordu. Etrafta sokak lambası ya da ev olmamasına rağmen ay ışığı birbirimizi görebileceğimiz kadar parlaktı.

Skylar'ı kaldırıp kamyonetin önüne oturttuğumda kıkırdadı, ardından zıplayıp yanına oturdum. Manzaranın tadını çıkarırken motorun sıcaklığının bizi birkaç dakika üşümeyeceğimiz kadar ısıtmasını umuyordum.

"Çok güzel," dedi rüyadaymışçasına. Altımızda uzayıp giden kasabanın ışıklarına bakıyordu. "Böyle bir yer olduğunu bile bilmiyordum."

"On dört yaşından beri buraya geliyorum. Manzara gün ışığında çok güzel ama bu geceki gibi zamanlarda yıldızlar inanılmaz. Şimdi tüm Noel ışıkları yanarken mükemmel görünüyor."

Skylar'ın yamacı izlerken dalıp giden bakışlarına odaklanmıştım. Nefesiyle oluşan buğuya, gözlerinde yansıyan ışıklara bakıyordum. O kadar güzel görünüyordu ki soluğum kesiliyordu. Onun kadar özel ve iyi bir şeyi hak etmiyordum. Bunu biliyordum, muhtemelen o da biliyordu. Ancak nadir bulunan tüm güzelliklerde olduğu gibi, ona yaklaşımdan duramıyordum. Mümkün olduğu sürece, alabildiğim kadarını almaya çalışıyordum.

"Bak," diye fısıldadım ve dudaklarımı ipek gibi saçlarına dokundurarak sağ tarafı gösterdim. Birkaç metre ileride, ağaçların arasından bir dişi bir erkek geyik çıkmıştı. Tıpkı bizim gibi, bir süre boyunca yamacın aşağısını izlediler.

Geyikler açıklığı geçip diğer taraftaki ağaçların arasında gözden kaybolurken, "Çok güzel," dedi Skylar sakince.

Manzaranın, sessizliğin ve hareketsiz ortamın tadını çıkarırken birimize sarılıp soğukun bizi kamyonete binmeye zorlamasını bekledik.

"Bu gece bunu yapmak istemenin nedeni neydi?" diye sordu yavaşça.

Eline uzandım, birbirimize dokunduğumuzda konuşmak bana daha kolay geliyordu. Derin bir nefes alıp ona gerçeği olduğu gibi söylemeye karar verdim. "Seninle birlikte olmayı *istediğimi*, sadece aynı evde yaşadığımız için seninle zaman geçirmediğimi bilmeni istedim. En sevdiğim yeri seninle paylaşmak istedim."

"Sırtındaki dövmede çizilen yer burası, öyle değil mi?"

Başımı salladım, anlamasından etkilenmiştim. "Evet, burası benim için meditasyon gibi. Her zaman sakinleşmemi sağlıyor."

"Nedenini anlayabiliyorum. Burada gerçekleşmeyi bekleyen pek çok dilek var."

"Nasıl yani?"

"Şu yıldızlardan herhangi biri her an kayabilir, bir dilek tutabilirsin."

Bu sözüyle artık kesinleşmişti. Onun gerçekten için deli oluyordum.

"Seninle evlenme fikri aklıma burada geldi. Motorla gelip ayaklarımı aşağı sarkıtarak şuraya oturmuştum."

Parmağımla işaret ettiğim yere bakarken dudaklarını sımsıkı kapattı. "Gerçekten mi? Beni düşünmüş olmana inanamıyorum."

"Seni çok sık düşünüyorum. Doğrusunu istersen, nikâhtaki öpüşmemizden beri hiç durmadan düşünüyorum."

İtirafımı duyduğunda bir süre sessiz kaldı. "Pişman mısınız?" diye sordu sonunda. "Benimle evlendiğin için?"

Derin bir nefes alırken vereceğim cevabı düşündüm. "Sadece benim yüzümden başına gelenlerden dolayı pişmanım. Sana yardım ettiğim için pişman değilim."

"Peki ya diğer kısımları? Arkadaştan fazlası olmamız?"

Saçımı gözlerimin önünden çektim. "Bazı açılardan pişmanım."

Eldivenli eli avucumun içinde gerildi. Kendini çekmeye çalıştı ama bunu yapmasına izin vermedim. "Bekle, böyle yapma," dedim. "Bitirmeme izin ver. Pişman olduğum şey, sana nasıl daha iyi davranabileceğimi bilmemem. *Bu...* Nasıl yapılır bilmiyorum. Seni kendi yetersizliklerimin içine çektim. Daha on sekiz yaşındasın, sen..."

Skylar saçını omzunun arkasına atarak sözümü kesti. "Jude, benim yaşımı konuya karıştıрма, lütfen. O noktayı çoktan geçtik."

İç geçirip sesimi yumuşattım. "Şimdiye kadar olduğundan daha fazla incinmene neden olmak istemiyorum. Ayrıca kötü kararlar almanın nedeni de ben olmak istemiyorum."

Skylar yüzümü incelerken başını yavaşça iki yana sallıyordu. "Erin'le olanlar senin hatan değildi. Ne hale geldiği, eve döndüğünde neler yaptığı, hiçbiri senin hatan değil."

"Aslında benim hatam. Uyuşturucu satıcılarını annem ve kız kardeşimin yaşadığı eve getirmemeliydim. O zaman Erin, Jimmy'yle hiç karşılaşmazdı..."

"Bunu bilemezsin, Jude. Belki ondan bile daha kötü biriyle karşılaşır. Belki tek başına kaçardı. Erin kendi kararlarını kendi verdi. Ben de on sekiz yaşındayken evden kaçmak istiyordum. Beni durduran tek şey Gus oldu. Kulağa çılgınca gelse bile onu bir kedi kafesinin içinde taşıyıp hiç tanımadığı yerlerde yaşamak zorunda bırakma düşüncesine katlanamadım. Yoksa çoktan ortadan kaybolurdum."

"Senin hayatın onunkinden çok daha kötüydü, Skylar," dedim. "Erin sadece sorunlarıyla başa çıkmak istemeyen şımarık bir çocuktur. Ancak Jimmy'yle benim yüzümden tanıştı. Erin'i uyuşturucuya, yaptıkları diğer boktan şeylere de o alıştırdı."

"Kendini suçlamayı bırak artık. Seni uyuşturucuya kim alıştırdı? Bazen insanların uyuşturucuya ve alkole yönelme nedenleri genleri oluyor. Bence Erin, Jimmy'yle tanışsa da tanışmasa da o yola girecekti."

Söyledikleri doğru olabilirdi. Benim uyuşturucuya başlama sebebim tek bir kişiye, belirli bir olaya bağlı değildi. Öylece başlamıştım.

"Bilmiyorum," dedim kederle. "Bu olay beni mahvetti. Yıllarca onu düşünmekten ve özlemekten başka bir şey yapmadım. Kardeşime ne olabileceğini düşünüp ızdırap çektim, tek istediğim geri gelmesiydi. Öylece çıkıp gittiğini ve içimi rahatlatmak için bir mesaj göndermeyi bile düşünmediğini öğrendiğimden beri... aklımı yitiriyorum. Beni haberlerde gördüğünü söyledi. Öyleyse ne kadar perişan olduğumu biliyordu, buna rağmen umursamadı. Bu yaptığı canımı acıtıyor."

"Çok gençti ve aklı dağılmıştı," dedi Skylar yumuşak bir tonla. "Gençken insan bencil oluyor, Jude. Bunu kabul ediyorum. Kendimizden başka hiçbir şeyi önemsemediğimiz zamanlar oluyor. Yaşım biraz daha küçükken ben de öyleydim."

"Belki beni korkutan şey budur. Sadece seni incitme olasılı-

ğından değil, senin de beni incitebileceğinden korkuyorum. Unutulmaktan, bir kenara atılmaktan yoruldum. Kullanılıp atılmak bana artık zarar veriyor.”

Skylar dönüp keskin bakışlarla bana baktı. “Ben de aynı şekilde hissediyorum. Böyle bir şeyi sana *asla* yapmam. Benim için çok önemlisin, üstelik bir sürü farklı sebepten dolayı. Ben...” Derin bir nefes aldı. “Hayatım sensiz nasıl olur hayal edemiyorum. Ayrıca etmek de istemiyorum. Evliliğimiz gerçek değil, biliyorum. Ama bazen... keşke olsa diyorum.”

Skylar o kelimeleri sadece söylememişti. Bize musallat olması için kelimelerin hayaletlerini aramıza bırakmıştı ve başarılı olmuştu.

Onunla neredeyse aynı şeyleri dilemiş, Skylar’ın yaşından dolayı hepsinden vazgeçmiştim.

Ancak Erin ona zarar verdiği andan -onu hastane yatağında yatarken gördüğümünden beri- duygularım değişmişti. Arkadaş olmak artık yetmiyordu. Ara sıra seks yapma ayrıcalığı yeterli gelmiyordu. Onunla gerçek bir ilişki istiyordum.

Fakat isteklerim beni deli gibi korkutuyordu.

“Bir ilişkinin nasıl yaşanacağını bilmiyoruz, Skylar. Terk edilme sorunları yüzünden yaralıyız. Ayrıca yaş konusu *önemli*. Bu bir felaket olacak.”

Güzel hareket, Şanslı. Seni arzulamaktan vazgeçir onu, hadi.

“Belki olmayacak.” Sesi umutla doluydu. “Belki birbirimiz için mükemmeliz.”

Skylar yanımda tir tir titriyordu. Söylediklerini dile getirmenin gerginliğinden mi, yoksa çok üşüdüğünden mi emin değildim.

“Hava çok soğudu,” dedim aniden arabanın üstünden inerek. “Kamyonete binelim.” Onu belinden tutup yere indirdikten sonra kürklü kapüşonunu başına geçirdim. Kapüşonu sıkıca tutarken Skylar’ın gözlerinin içine bakıyordum. Havanın soğüğundan yanakları kızarmıştı, ay ışığının yansıması simli göz farında ışıldıyordu.

Büyüleyiciydi ve çok güzel görünüyordu. Yüzüme sanki bin tane dilek tutmuş ve hepsinde ben varmışım gibi bakıyordu.

Umudu kalkanımı paramparça ediyordu.

Etrafıma duvarlar örmekten çok yorulmuştum.

“Buna gerçekten inanıyor musun?” dedim yanaklarını avuçlarımla arasına alarak. “Birbirimiz için mükemmel olduğumuza?”

SAKIN GELİNİ ÖPME

Yüzünde ufak bir gülümseme belirirken, "Evet," diye fısıldadı. "İnanıyorum."

Sesi -kelimeleri- damarlarımdaki soğuğu uzaklaştırıyordu.

"Sence... Anlamak için denemeli miyiz?"

"Şanslı," dedi usulca, ardından kollarını boynuma sardı. "Bu geceki randevu olayının amacı bu değil miydi zaten?"

Eve geldiğimizde tüm ışıkları kapatıp üst kata birlikte çıktık. İki adımda bir duruyor, çılgınca öpüşüyorduk. Skylar'ın yatak odasının önüne geldiğimizde montunun fermuarını açarak omuzlarından aşağı kaydardım. O da benim deri ceketimi çıkardı, ardından kocaman açılmış gözlerini benimkilere sabitledi. Hem tatlı hem de meraklı bir gülümseme dudaklarında dans ediyordu.

"Bu gece çok hoşuma gitti," dedi kapısının hemen dışındaki duvara yaslanarak.

Parmağımı pantolonunun belindeki kemer halkasına geçirdim. "Benim de. Bir dahaki sefere ne yapacağımıza sen karar ver."

Gömleğimin düğmelerini göğsümün ortasına kadar çözdü. İki parmağı oyuncu ve tahrik edici hareketlerle yavaşça omzuma doğru uzandı. "Bir dahaki sefer ne zaman olacak?"

Skylar'ı kendime doğru çekerek alnını benimkine dayadım. "Yarın akşama ne dersin?" diye fısıldadım gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekerken. Üstünde kış havasıyla karışmış yasemin kokusu vardı ve onu en yakın yatağa sürükleyip üzerindikileri yırtarak çıkarmak istiyordum.

Tabii ki yapmayacaktım.

Yavaş ilerlemekten memnun olduğumu bilmesini istiyordum.

Birlikte daha çok günümüz ve gecemiz olacağını bilsin istiyordum.

"Yarın iyidir," dedi yavaşça başını yukarı kaldırarak.

"Yarın harika."

"Belki birlikte yemek pişiririz. Ardından kış bahçesinde mum yakar, camların önünde yeriz."

Saçını okşayıp dudaklarını öptüm. "Harika bir plan. Belki gardırobunda havalı bir eteğin vardır?"

Gülümsedi. "Aslına bakarsan var. Belki sen de şu sevdiğim siyah kazağını giyersin?"

"Giyebilirim."

"Omuzlarını kocaman göstermesini seviyorum."

"Omuz fetişin mi var?" diye takıldım.

"Sanırım *sen* fetişim var."

Beni bu kadar çok arzulaması kalbimin deli gibi atmasına neden oluyordu.

Dudaklarına uzanıp onu yavaş ve yakıcı bir açlıkla öptüm. Kahretsin! Umut aromalı dudakları, gelecek yılı onunla geçirme olasılığıyla birleşince muazzam lezzetliydi.

BÖLÜM 38

JUDE

“Noel akşamı yemeğe geliyorsun, değil mi?”

Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırmıştım. Yeni başladığım ev işinin tam ortasında, çizimleri açmaya uğraşıyordum.

“Bilmiyorum, Suze yenge... Bu yıl evde olmayı düşünüyordum.”

Noel’i her yıl dayım ve yengemle geçiriyordum ancak bir süredir evde kalıp Skylar’la geçirme fikri aklımı meşgul ediyordu.

Son birkaç hafta inişler ve çıkışlarla geçmişti. Skylar’la aramız harika olsa bile, kız kardeşimle yaşananları kafamda bir yere oturtmaya çalışıyordum. Üstelik Skylar zihinsel olarak zor bir dönemdeydi. İtiraf etmemesine rağmen görebiliyordum. Evin içinde girdiği her odanın kapısını kilitliyordu. Ardından birkaç saatte bir *hâlâ* kilitli mi diye kontrol ediyordu. Garaja girmeye çok korkuyordu. Aslında böylesi işime geliyordu çünkü orada gizli bir proje üzerinde çalışıyordum.

Terapistini artık haftada iki defa görüyordu, anksiyete ve depresyon ilaçlarının dozunu arttırdığını öğrenmiştim. Son zamanlarda yine sadece ekmek kemiriyordu. Bu onun için geriye atılan bir adım demekti. Yeni yiyecekler denemek ve konfor alanının dışında kalanları deneyimlemek için restorana gitmek konusunda fazlasıyla ilerleme kaydetmişti.

“Noel bu, Şanslı. Eğlence zamanı! Erin için ben de üzgünüm. Bana olup bitenleri anlattıktan sonra günlerce ağlayarak uykuya daldım. Fakat önümüze bakmamız gerekiyor. Hayatı yaşamalıyız.”

“Pek keyifli hissetmiyorum.”

“Buraya gelince keyfin yerine gelir. Şükran Günü’nden kaçmana izin verdim, bu yüzden Noel’de gelmen gerekiyor. En sevdiğin şeyleri pişiririm. Ayrıca senin için hediyelerimiz var.”

"Hediye almak için çok yaşıyım," diye söylendim.

"Hediyenin yaşı olmaz. Skylar'ı getiriyorsun, değil mi? Onun için de hediyelerimiz var."

Evin ikinci katında yıkım işleri bitmişti. Odanın içinde yürüyüp camdan dışarı baktım. "Gerçekten bilmiyorum, ona müsait olup olmadığını sormam gerek. Başka planlar yapmış olabilir."

Aslında herhangi bir planı olmadığından neredeyse emindim. Benden ve Megan'dan başka birlikte olabileceği kim vardı ki? Acaba tatilleri Megan'ın ailesiyle mi geçiriyordu? Muhtemelen cevap hayırdı. Tahminimde yanılmıyorsam, Gus'la evde oturup ilginç pijamalarını giyerek Noel filmleri izliyordu. Artık o görüntü kafamda belirlediğine göre, onunla birlikte tam olarak aynısını yapmaktan başka bir şey istemiyordum.

Telefondan tencere ve tava sesleri duyulmaya başladı. "Skylar senin karın. Al dayın ve ben, onun da gelmesini çok istiyoruz."

"Bu akşam sorarım."

"Birlikte geleceğinize söz ver."

"Düşünürüz," derken bile orada olacağımı gayet iyi biliyordum.

"Bu benim son Noel'im olabilir. Artık yaşlandım, biliyorsun."

"Böyle konuşma. Ölmek üzere falan *değilsin*. On yedi yaşından beri aynı numarayı çekiyorsun."

"Eh, ölüme yaklaştığım kesin."

"Hepimiz yakın değil miyiz?"

"Hafta içi gelip dayının ağacı üst kata çıkarmasına yardım et. Skylar'ın sevdiği yemekleri söylemeyi unutma. Bu arada, hediye olarak *air fryer* ve muhabbet kuşu istiyorum."

Elimin tersiyle alnımı sildim. "Lütfen bana muhabbet kuşunu *air fryer*'da pişirmeyi düşündüğünü söyleme."

"Tabii ki hayır. Her zaman muhabbet kuşum olsun istemişimdir. Sürekli öterler ve oldukça hareketliler. Soluk mavi bir tane istiyorum. Sakın yeşil alma."

"Başka bir şey ister misin?"

"Hayır, sadece en sevdiğim yeğenimi ve güzel karısını istiyorum. Ayrıca muhabbet kuşu. Tabii bir de *air fryer*. Hepsi bu kadar," dedi neşeyle.

"Tamam." Yetmiş küsur yaşında, aklına bir şeyler koymuş biriyle tartışmaktan yorulmuştum. Zaten her zaman kazanıyordu.

Telefonu kapattıktan sonra butiğe gidip Skylar'a öğle yemeği için sürpriz yapmaya karar verdim. Cuma günleri dersi saat on birde bitiyor, günün kalanında da çalışıyordu. Bu yüzden zamanlama mükemmeldi.

Çocuklara molaya çıktığımı söyledim. Butiğe giderken bir yerde durup Skylar için sebzeli ve beyaz fasulyeli çorba aldım. Mükemmeldi. İçinde fazla ezilmiş, sakız gibi ya da boğazına kaçabilecek bir şey yoktu.

Mağazaya girdiğimi görünce gözleri şaşkınlıkla parladı. Sonunda tüm gün özlediğim o güzel gülümsemesini biraz olsun görebilmiştım.

"Şanslı," dedi mutlulukla. "Burada ne işin var?"

Küçük beyaz poşeti tezgâhın üzerine koydum. "Sana çorba getirdim."

Poşeti alıp alaycı bir bakış attı. "Kurabiye istiyorsun, değil mi? Bunu da takas için mi aldın?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece seni görmek istedim. Sabah öksürüyordun, üşütmüş olabilirsin diye düşündüm. Eğer öyleyse çorba iyi gelir."

"Çok tatlısın. Teşekkür ederim." Gülümsediğinde kalbim duracak gibi oldu. "Kurabiye alabilirsin," diye ekledi. "Madem buradasın."

Dirseklerimi tezgâha yasladım. "Noel Günü için planın ne?"

Kaşları çatıldı. Alnındaki pembe yara izine bakmamaya çalışıyordum çünkü onu ne zaman görsem içim aniden öfkeyle doluyordu.

"Şey... Bilmiyorum. Aslında düşünmedim." Saçını geriye attı. "Genellikle evde olurum."

Haklı çıkmıştım. Kedisiyle evde oturuyordu.

Aslında benim durumum da aynı sayılırdı. Her yıl yengem ve dayımla akşam yemeği yiyor, ardından eve gidip köpeğimle takılıyordum.

"Suzy yengem ve Al dayım Noel yemeğine gelmeni istediler. Benimle birlikte."

Skylar ağzını birkaç kez kapatıp açtıktan sonra poşetten ona aldığım çorbayı ve plastik kaşığı çıkardı. "Şey... Gerçekten çok nazikler. Peki sen benim gelmemi istiyor musun?"

"Evet. Benimle gelmeni istiyorum."

Skylar sanki gülümsemesini tutmaya çalışıyormuş gibi dilleriyle altdudağını ısırdı. Sonunda dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve çorbasını karıştırdığı sırada parlak mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"O zaman gelmeyi çok isterim."

"Nasıl çılgın bir Noel kazağı giyeceğini görme şansını kaçırmak istemem."

"Ah, burnunda ışık yanan *Rudolf* lu kazak gibi bir şeyden mi bahsediyoruz?"

Güldüm. "Daha iyisi olamazdı."

"Elimden geleni yapacağım."

Yalan söylemeyecektim. Bu bir kadınla birlikte geçireceğim ilk bayramdı.

Bir ilk daha.

Skylar hayatıma girene kadar yalnız olmaktan hoşlanırdım. Artık onsuz geçirdiğim her dakika çok yalnız hissettiriyordu, sanki bir şeyler eksikmiş gibiydi. Tabii eski dostum *güvensizlik* arada bir ziyaretime geliyordu.

Ben de bir zamanlar on sekiz yaşındaydım. O zamanlar benimle aynı yaşta olan kızlarla çıkıyordum. Tek istekleri biraz eğlenmek ve genç çocuklarla takılmaktı. Hayat hakkındaki düşüncelerini çok hızlı değiştiriyorlardı. Yirmi bir yaşına geldiklerinde ise partilemek, kulüplere gitmek, erkeklerle flört etmek istemeye başlıyorlardı. Kalbimi kimi ya da neyi istediğine karar verme fırsatına sahip olmamış birine kaptırmaktan çok korkuyordum. Skylar bir sabah kalkıp ondan yaşça büyük, ortalama bir dış görünüşe sahip, çocuk istemeyen bir inşaat işçisiyle beraber olmak istemediğine karar verirse ne yapacaktım.

Kader tabii ki benimle dalga geçmenin bir yolunu bulmuştu. Hayatıma en mükemmel kızı sokmuş, onu on sekiz yaşında yaparak sapladığı bıçağı daha derine itmişti.

Beni kızımdan bıçakladığın için teşekkürler, karma.

"İşe dönsem iyi olur," dedim. "Evde görüşürüz."

"Çorba için teşekkür ederim. Sürpriz yapmana çok sevindim."

Yakınlarda dolaşan biri olmadığından emin olmak için mağazanın içine bir bakış attım. Hemen sonra Skylar'a doğru uzanıp dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde gömleğimin yakasından tuttu ve bir öpücük daha almak için beni

SAKIN GELİNİ ÖPME

kendine çekti. İnleyerek başının arkasını kavradım ve öpücüğü derinleştirdim.

"Skylar, ben..." Rebecca mağazanın diğer ucunda, tam kapının önünde aniden durdu. Bize şüpheli gözlerle bakıyordu.

Skylar aceleyle benden uzaklaşıp öksürdü. "Öğle yemeği için teşekkür ederim," dedi yüksek sesle.

"Görüşürüz." Rebecca'ya başımla hoşça kal işareti yaptım ve bir paket kurabiye aldıktan sonra hızlıca dışarı çıktım.

"Jude! Bekle!"

Peşimden kaldırıma kadar gelen Rebecca'ya baktım.

"N'aber?" dedim kurabiyelerden birini ısıırken.

"Bana *n'aber* numarası *çekme*. Az önce gördüğüm şey neydi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, Rebecca. Gözlerin benim kafamda değil."

Dudaklarını birbirine öyle sert bastırmıştı ki ince bir çizgi halini almışlardı. "Götlük yapma. Ne halt ediyorsun?"

"İşe dönüyorum. Bence sen de dönmelisin."

Rebecca kollarını önünde birleştirdi. "Skylar'ı sana fazla yaklaşmaması için uyardım. Sana güvenmiyorum, Jude."

"Beni tanımıyorsun bile, Rebecca. Artık lisede değiliz."

"O lisede. On sekiz yaşında."

"Farkındayım." *Fazlastıyla farkındaydım.*

"Hâlâ bunda bir sorun olmadığını düşünüyorsun, öyle mi? Senin yaşında bir adamın, genç bir kızla bu akılalmaz evliliği yapması yeterince saçma. Şimdi bir de fiziksel olarak mı yakınlaşacaksın? Senin sorunun ne?"

"Hiçbir sorunum yok. Asıl *senin* sorunun ne? Sen kendi işine bak."

"Hayır, bakmayacağım. Skylar'ı önemsiyorum. Seninle bir ilişki içinde olmak için fazla genç. Ayrıca bir o kadar da hassas."

"Ben de onu önemsiyorum. Biz arkadaşız. Sadece çorba getirdim çünkü ekmekten başka bir şeyler yemesi gerekiyor."

İnsanlara yalan söylemekten nefret ediyordum çünkü sonunda benim çözmek zorunda kaldığım bir sürü karışıklığa neden oluyordu.

"Onu öptüğünü gördüm. Arkadaşlar öpüşmez. Cidden geri çekilmen gerekiyor, Jude. Skylar daha çocuk. Zaten berbat bir hayat yaşamışken seninle tanıştığından beri krizin biri bitiyor diğeri

başlıyor. Kardeşin Skylar'a çekiçle saldırdı! Ölebilirdi! Okulda sürekli zorbalık görüyor ve uzaklaştırma aldı, üstelik tüm notları A olduğu halde! Kızın arabasını bile aldın."

Rebecca'nın açıkça yüzüme vurduğu gerçekler yüzünden midem altüst olmuştu. Tüm bunlar beni de rahatsız ediyordu. Zihnimden bir şekilde uzaklaştırmaya çalışıyordum çünkü tüm bu kötü düşüncelere izin verirsem, kendimi uyuşturucu ve alkole boğmak gibi berbat bir karar verebilirdim.

O hale gelmek istemiyordum.

Ayrıca Skylar için kötü olabileceğim gerçeğiyle yüzleşmeye hazır değildim.

Çenemi sıktım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Doğru olanı yap." Rebecca parmağını göğsüme öfkeyle vurdu. "Madem çocukluğumuzdaki halinden daha iyisin, o zaman sınırı geçme. Skylar incinecek, bunu ikimiz de biliyoruz. O son derece yetenekli ve tatlı bir kız. Mesafenı koru. Aranızdaki bu 'anlaşma' kendi koşullarında ilerlese bile sen kendi kulvarına dön."

"O zaman sen de aynı şeyi yap. Onun annesi değilsin. Skylar bir yetişkin ve kesinlikle aptal biri değil. Kendi kararlarını alabilir."

"Birilerinin ona göz kulak olması gerekiyor. Ona makul bir tavsiyede bulunabilecek kimsesi yok. *Hiç kimsesi.*"

Kaldırımında tartışırken Skylar'ın gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum.

"Onu hayatım pahasına korurum."

"Bu konuda çok iyi olduğun söylenemez, öyle değil mi?" diye suçladı.

"Siktir git, Rebecca! Başına gelen şey bir kazaydı. Kız kardeşimin hayatta olduğunu bile bilmiyordum."

"Boktan bağlantıların var, Jude. Her zaman öyleydi. Tıpkı bir sıçan gibi peşinden geliyorlar."

"O eskidendi."

Rebecca kaşlarını sorgularcasına yukarı kaldırdı. "Yanlış adama âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorum. Çekici ve seksi birine kapılıp kendini tamamen kaybetmenin, doğruyla yanlış ayırt edememenin nasıl olduğunu da."

Rebecca'ya küçümseyici bir bakış attım. "Pisliğin tekiyle evlendin diye bizim ilişkimizi kendininkiyle karıştırma."

"Karıştırmıyorum ama toksik bir ilişkiyi nerede görsem ta-

nırım. Skylar daha çok genç, bırak öyle kalsın. Dışarı çıkması, erkeklerle buluşması, sinemaya gitmesi ve genç kızlar her ne yapıyorsa onu yapması gerekiyor. Yetişkin bir adamla eve kapanıp saçma bir evlilik hayatı yaşamamalı. Bu berbat. Ayrıca bir gün *yaşayacağı* gerçek evliliği *aşağılamaktan* hiçbir farkı yok. Skylar'ın sana nasıl baktığını görüyorum, Jude. Sen çekici bir adamsın, o da buna kapıldı. Kalbi kırılacak, üstelik seni aşması mümkün olmayacak. Ona yardım eden kişi mi olmak istiyorsun, yoksa gelecekteki tüm ilişkilerini mahveden kişi mi? Onun için istediğin gerçekten bu mu?"

Hayatım boyunca ilk kez, kendimi *aşağılık* bir yaşam formu gibi hissediyordum.

"Hayır," dedim. "İstemiyorum."

"Skylar'dan birkaç ay küçük bir yeğenim var. Senin yaşında bir adamın onu becerdiğini hayal dahi edemiyorum. Büyük ihtimalle herifi öldürür ve hapse girerdim. Aklını başına almazsan, okuluyla iletişim kurup rehber öğretmeniyile konuşurum."

"Hey," dedim Rebecca'ya bir adım daha yaklaşarak. "Onu *becermiyorum*. Ona değer veriyorum."

"Ya onun yaşında bir kızın olsaydı? Ya kız kardeşin böyle bir anlaşmanın içinde olsaydı, kendini nasıl hissederdin?"

Kız kardeşimin on altı yaşındaki halini düşündüm. Jimmy Vantz gibi bir adamla -babası olacak yaşta bir adamla- Florida'ya kaçıp her açıdan hayatını mahvettiği aklıma geldi.

"Midem bulanırdı," diye itiraf ettim.

"O zaman ellerini ve ağzını Skylar'ın üzerinden çek. Daha önce hiç âşık olmadı. Şartlarınız eşit bile değil. Onun masumiyetinden, sevilme ihtiyacından faydalanıyorsun. *Hastalıklı* bir şey bu. Doğru olanı yap." Rebecca arkasını döndü ve butiğe doğru ilerledi. İçeri girmeden önce omzunun üzerinden bakıp, "Ayrıca kurabiyelerimi yemeyi bırak," dedi.

Skylar'ın beni izleyip izlemediğini görmek için vitrine bakmadım. Şu anda gözlerinin içine bakma düşüncesine katlanamıyordum.

Skylar'ın da Rebecca'nın gördüğü adamı görmesinden korkuyordum.

BÖLÜM 39

SKYLAR

Üstüme Jude'un çok sevdiği *Design* isimli parfümümü sıktım. Şık bir cam şişeye sahip hafif ve tatlı bir kokuydu. Ardından üstüme bir omzu açık, kalçamın biraz altında biten pembe bir kazak geçirdim. Gri renkli dizüstü çoraplarımı bacaklarımdan yukarı çekerken duruşunu birazcık bozmuştum. Kazağımın altına şampanya rengi dantelli bir külot giydim. Sutyen takmamıştım çünkü küçük memelerin en iyi yanlarından biri, her zaman onlardan birini takmak zorunda olmamaktı.

Özellikle de seksi görünmek istediğimde.

Bu minik kıyafetin Jude'un keyfini yerine getirmesini umuyordum. Son birkaç gündür benden uzak duruyordu ve çok sessizdi. Aniden tam anlamıyla bir U dönüşü yapmıştı. Aslında her şey harika gidiyordu. Günlerimizi bir sürü öpüşme, sarılma ve randevu geceleriyle geçiriyorduk. Sonra birdenbire geç saatlere kadar çalışmaya ya da garajda takılmaya başlamıştı. Bazen de sırtının ağrıdığını söyleyip erkenden yatıyordu.

Sırtına masaj yapma tekliflerimi defalarca kez reddetmişti.

Bugün eve geldiğinde her zaman yaptığım gibi onu karşılamak yerine kapımı kapatıp odamda beklemiştim. Bana bakmak için gelip gelmeyeceğini görmek istemişim.

Gelmeyince endişelerim panik atağa dönüşmüştü. Aklımdaki düşünceler birbiriyle yarışıyor, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor, avuç içlerim terliyordu. Boğazımda yutkunamadığım bir yumru varmışçasına berbat hissediyordum.

Tüm geceyi yatağında top gibi kıvrılıp doğruluğundan emin olmadığım şeyler hakkında endişelenerek geçirmek istemediğim için sıcak bir duş almıştım. Ardından en sevdiğim kalın bornozumla yatağa oturup Gus'ı okşamıştım. Onun minik mırılamaları beni her zaman sakinleştiriyordu.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Saçlarımı kuruturken Jude'un banyosundan gelen duş sesini duydum. Her an kapımı çalıp son zamanlarda sıklıkla yaptığımız gibi birlikte akşam yemeği yapmayı teklif edeceğini düşünmüştüm.

Fakat üzerinden kırk dakika geçmişti.

Hayal kırıklığı içinde Jude'un odasına gittim. Kapısı birkaç santim aralık olduğu için sırtını yatağa yaslayarak yere oturduğunu görebiliyordum.

"Jude?" dedim. "Gelebilir miyim?"

Odasına girmek için izin istemek tuhaf gelse de benden uzak durma çabaları yüzünden hareketleri pek davetkâr görünmüyordu.

Eliyle içeriye gelmemi işaret etti. Gözleri çoraplı ayaklarımdan bacaklarımın çıplak olduğu kısımlara doğru ağır ağır gezindi.

"Ne oldu?" diye sordu dikkatini telefonuna vererek.

Tepkisizliği karşısında mideme tekme atılmış gibi hissettim.

"Sadece merhaba demek istedim."

Jude bana kısa bir bakış atıp gülümsedi. "Selam."

Hissettiğim gerginlikle ellerimi önümde sımsıkı birleştirdim. Aklımda hayal ettiğim gibi seksi olmak yerine çok tuhaf hissediyordum. Gus ayak bileklerimin etrafına sürünüp tüylerini bıraktıktan sonra keyifle uzanmak için yatağın üstüne atladı.

Jude beni yok mu sayıyordu? Terk mi ediliyordum? Sadece arkadaş olduğumuzu mu anlatmak istiyordu?

"Günün nasıldı?" diye sordum.

"Uzun."

Keşke bana canını sıkan deli ev sahiplerinden bahsetseydi. Adamlarından birinin çivi tabancasıyla nasıl kendi ayağına sıkıttığını ya da radyoda duyduğu bir şarkının beni hatırlamasını sağladığını anlatsaydı.

Kendimi zorlayarak, "Kötü bir şey mi var?" diye sordum.

Jude'un çenesinde bir kas seğirirken telefonu yatağın üzerine bıraktı. "Hayır, neden sordun?"

Bunu tam olarak ne zaman yaptığını söyleyemezdim ama aramıza görünmez bir duvar örmüştü. Üstelik bunu çok hızlı ve kusursuz bir şekilde yapmıştı. Bana, "önce sev sonra terk et" diye özetlenebilecek ilişki geçmişini anlatmıştı. Ancak bu denli büyük bir itinayla uygulamasına şahit olmak şok ediciydi.

Benim başıma gelmemiş olsaydı bunu etkileyici bulabilirdim. Ama etkilenmemiştim. Birbirimiz için mükemmel olup olma-

diğimizi görme planına ne olduğunu düşünerek geçirdiğim her saniye... içten içe ölüyordum.

Yoksa mükemmel olmadığımız sonucuna varmıştı ve bana söylemek istemiyor muydu?

"Her şey mükemmel sanıyordum."

Jude gözlerini kısıp bana baktı. "Ne?"

Gözlerimi sımsıkı kapatarak dökülmek üzere olan yaşları hapsedmeye çalışıyordum. Aslında o kelimeleri *söylemek* istememiş-tim. Ağzımdan öylece çıkıvermişlerdi.

"Önemli değil. Ben..." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Sen iyi misin?"

"Sadece yorgunum."

Gözlerinin altındaki morluklar ve çökmüş omuzlarıyla kesinlikle yorgun *görünüyordu*.

Yanına diz çöktüm ve elimi uzatıp saçlarını yüzünden çektim.

"Bence Kyle'ı gönderdiğinden beri çok çalışıyorsun. Onun yerine birini işe alma şansın oldu mu?"

"Pazartesi günü yeni biri başladı. Adı Bob. İyi gidiyor."

Başımı salladım, işinde olup bitenleri artık neden bana anlatmadığını merak ediyordum.

"Erin'i mi düşünüyorsun?" diye sordum yavaşça. "İstersen bu konuda konuşabiliriz..."

"Sadece yorgunum, Skylar," dedi bana bakmadan. "Kurcalayıp durma."

Acı içinde topuklarıma yaslanarak geri çekildim. Kalbim endişe ve ızdırapla küt küt atıyordu. Benimle hiç böyle konuşmaz, bu kadar soğuk davranmazdı.

"Tamam o zaman."

Ayağa kalkmak için hareketlendiğimde Jude elimi tuttu. "Bekle..." dedi başını sallayarak. "Üzgünüm."

"Jude, neler oluyor?" diye sordum. "Sakın bana yorgun olduğunu ya da sırtının ağrıdığını söyleme."

Elimi aniden bıraktı. Sanırım cevap tam olarak bu basit hareketinde gizliydi.

"Ağrılar konusunda yalan söylemiyorum ama biraz ara vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

Midem kasılmaya başladı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Ara mı?" Sesim sanki hıçkırır gibi çıkmıştı.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Lütfen, ağlama."

Jude eliyle yüzümü silene kadar gözyaşlarımın aktığını fark etmemiştim. İçimdeki aşkı defalarca kez ateşleyen aynı dokunuşun -yanağımı avucunun içine almasının- şimdi ihanet gibi hissettirmesi canımı çok acıtıyordu.

Duygusuz bir ses tonuyla, "Biraz geri adım atmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Bir şeyleri düşünmemiz gerekiyor."

"Hangi şeyleri?" diye patladım. "Neden?"

Cevap vermeyince, "Başka biri mi var?" diye sordum.

"Hayır," dedi hemen. "Tabii ki hayır."

Daha önce hiç terk edilmemiştim. Babam öylece ortadan kaybolmuştu. Sevdığım adamın gözlerinin içine bakıp oradaki vedayı görmenin acısını hiç deneyimlememiştim.

Birdenbire hüznünlü aşk şarkıları çok anlamlı gelmeye başlamıştı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım burnumu çekerken. "Neyi yanlış yaptım?"

"Bebeğim, sen yanlış bir şey yapmadın. Tek bir şeyi bile."

"O zaman sorun ne?" Öfke, bana destek olmak için gelen en iyi arkadaşım gibi yüzeye çıkmıştı.

"Yaş konusu biraz fazla olabilir. Bence işleri biraz yavaşlatmamız, belki de beklememiz..."

"Aletini içime sokarken yaşımın önemi yoktu."

Jude'un göğsü derin ve kontrollü nefesleriyle inip kalkıyordu. "Skylar, bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Üzgün olduğun için kötü şeyler söyleme. Konu hiçbir zaman seks olmadı, bunu biliyorsun."

"O zaman konu ne? Çünkü anlayamıyorum."

"Tam olarak ne dediysem o. İşlerin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim. Bunun için çok üzgünüm, gerçekten öyleyim."

"Üzgünsün," diye tekrarladım. "Harika."

Gri gözleri benimkilere kilitlenmişti. Beyninin içinde olup bitenlerin acısına karışan üzüntüyü ve pişmanlığı orada görebiliyordum.

Bu durumu onun canını da en az benimki kadar yakıyordu. Sadece neden yaptığını anlayamıyordum.

"Skylar, seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı acı dolu bir sesle.

Elini avucumun içine alıp parmaklarımızı birbirine geçirdiğim anda onları sıkarak karşılık verdi. "O zaman neden incitiyorsun? Bunu yapmak zorunda değiliz," dedim gözyaşlarımın arasından. "Her şey daha önce nasılsa, öyle devam edebiliriz. Çünkü mükemmeldi." Hızlıca nefes aldım. "Değil miydi?"

Jude gülümsedi ama gözlerine ulaşmadı. "Öyleydi. Tahmin edemeyeceğin kadar güzeldi. Ne yazık ki bu doğru bir zaman değil. Şimdi değil."

"Kaç yaşında olduğumuz umurumda bile değil. Hiç önemi yok."

"Benim umurumda. Başkalarının umurunda."

Başkaları mı?

"Kim..."

Jude başımı ellerinin arasına alıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Lütfen, Skylar. Git ve eğlenceli bir şeyler yap. Liseden mezun ol. Ben hep burada olacağım."

"Bunu yapmak istemiyorum. Seninle *şimdi* birlikte olmak istiyorum."

Jude yanımdan yavaşça uzaklaştı. Yüzünde aşırı bitkin ve yenilmiş bir ifadeyle sırtını yeniden yatağa yasladı. "Yapamayız. Şimdi olmaz. Ayrıca endişelenmeni istemiyorum, hiçbir şey değişmeyecek. Evden ayrılmanı istemiyorum. Sana yardım edeceğime dair söz verdim, bu hiçbir zaman değişmeyecek. Arkadaş kalmamızı her şeyden çok istiyorum."

Kollarımı ona dolamaya çalıştığımda bileklerimi tutup beni nazikçe uzaklaştırdı. "Skylar, bunu daha fazla zorlaştırma. Lütfen. Sadece senin için en iyisini yaptığıma güven."

Ayağa kalkıp kazağımı çekiştirerek düzelttim.

"Kadınlara söylediğin son şey bu mu?" dedim tükürtür gibi. "Öyleyse yenisini bulsan iyi edersin. Çünkü bu gerçekten berbat."

Jude'a bakmayı reddediyordum. Saçma sapan bahanelerini daha fazla dinlemeyecektim. Kedimi aldığım gibi odasından hızla çıktım.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Odama girer girmez kapıyı kapattım, üzerimdeki kazağı ve çorapları fırlatıp attım. Ardından yatağıma kıvrılıp yorgani kafa-
ma kadar çektim.

Şaşırtıcı bir şekilde, gözyaşlarım akılmıyordu.

Tamamen uyuşmuştum, tuhaf bir kopukluk halindeydim. San-
ki uzaklara sürüklenmişim. Tavana kadar yükselmişim ve ora-
dan kendimi izliyordum. Daha önce defalarca kez olduğu gibi
kendimi yatakta yatarken görüyordum.

Karmakarışıkım.

Kırgındım.

Yalnızdım.

Kenara atılmışım.

BÖLÜM 40

SKYLAR

“Beni ikna etmene neden izin verdim ki?” dedim Megan’a. Alışveriş merkezi fırın gibi sıcaktı. Arkadaşım mükemmel bir şeyler bulmaya çalışıyordu ve şimdiden her mağazaya üç defa girmişiz gibi hissediyordum.

“Çünkü hediye almamız gerekiyor. Ayrıca kıyafet bulmalıyız. Yanılmıyorsam, eğlenceli bir tatil kazağına ihtiyacın olduğunu söylemiştin.”

“İnternet alışverişi diye bir şey duydun mu? Bundan çok daha kolay.” Kolumda üç alışveriş çantasıyla dolaşıyordum. Bana bakmadığı anlarda Megan için iki hediye, Rebecca için bir hediye, Gus ve Cassie için de birer oyuncak almıştım. Kendime de bir çizme seçmiştim. Birkaç hafta önce Jude’a özel bir hediye yaptır-mama rağmen, şimdi o hediyeyi vermekle ilgili şüphelerim vardı.

“Senin minik kıçın için internet sitelerinden kıyafet almak kolay olabilir ama benim almak istediklerimi deneyip memelerim içine sığacak mı diye görmem gerekiyor.”

Megan’ın söylediği şeye gülümserken iki küçük çocuk askılardan birinin altından çılgık atarak fırladı. Ellerinde devasa loli-poplar vardı ve neredeyse üstümüzden geçeceklerdi.

“Burada hiç ebeveyn yok mu?” diye iç geçirdim. “Çocukların etrafta vahşi hayvanlar gibi koşturmasına izin veriyorlar. Loli-popların büyüklüğünü gördün mü? Boğazına kaçsa ölürsün...”

“Yemek katına gidip içecek soğuk bir şeyler alalım mı?” diye sordu Megan.

Geçen yıl böyle bir teklif karşısında ciddi bir anksiyete atağı geçirirdim ama artık hiç sorun etmiyordum.

Alışveriş merkezinin ortasına gelebilmek için kalabalığın içinden geçtik. Megan bize çilekli ve muzlu iki *smoothie* almaya gittiğinde ikimiz için küçük bir masa tuttum.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Sana simit aldım," dedi yirmi dakika sonra masada beni bulduğunda. "Sade, içinde yalnızca birazcık tuz var."

"Harika."

Birkaç dakika boyunca sessizce içeceklerimizi yudumladıktan sonra Megan konuştu. "Şimdi anlat bakalım, tatlım."

Sıcak ve yumuşak simitten bir parça koparıp yerken konuşmaya başladım. "Neyi anlatayım?"

"Sevgili kocan ve sen. İşler nasıl gidiyor?"

Jude'dan bahsettiğinde göğsüm sıkıştı. Konunun ona gelmesini umuyordum. Yaralarım hâlâ canımı acıtacak kadar tazeydi, terapistimin yardımıyla iyileşmek için çok uğraşıyordum.

Tabii Gus'ın desteği de vardı. Başını yaslayıp mırıldanmaları sayesinde her şey daha iyi oluyordu.

"Her şey aynı. Tekrar arkadaşlık düzenine döndük."

Simidini parlak turuncu renkli peynir sosuna batırırken, "Bu çok can sıkıcı. Oysaki ben Jude'u destekliyordum," dedi. Öyle bir şeyi yiyebilececek noktaya henüz gelmemiştim.

"Ben de," dedim üzüntüyle. "Tamamen mahvolmanın, kafa karışıklığının, hatta öfkenin bile her türlüünü deneyimledim. Zihinsel olarak bitkin haldeyim. Kendisi ya da benim için en iyisi olacağını düşündüğü bir şeyi yapıyor diye Jude'a kızamam."

"Doğru. Bence ikiniz birlikte mükemmeldiniz. Sana bakışı, senden bahsedışı... çok *gerçektir*."

Bunu duymak daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Önemi yok dercesine omzumu silktim, ne kadar üzülüğümü belli etmemeye çalışıyordum. Üzüntümü gizleme konusunda uzman olmaya başlamıştım.

"Kim bilir," dedim. "Belki bir gün işler yine değişir. İlişkimizi bitirirken sanki bana bir çeşit ipucu veriyordu. Gelecekte, biraz daha büyüdüğümde tekrar denemek istiyor gibiydi."

Megan gözlerini devirdi. "Bu çok saçma. On sekiz yaşındasın, neredeyse on dokuz olacaksın. Neden böylesine büyük bir sorun oluyor anlayamıyorum. Yasadışı bir şey yapmıyorsun."

Jude aramızdaki şeyi bitirdiğinden beri onunla bu tartışmayı birkaç kez yapmış ama her seferinde kaybetmiştim.

"Biliyorum. Sanırım onu rahatsız ediyordu."

"Belki de eve takıldığın erkekleri getirmeye başlamalısın. Onu kıskandırırırsan eminim tavrı hemen değişir."

Megan haklıydı. Gözünün önünde birileriyle çıkmaya başlasam Jude büyük ihtimalle kafayı yerdı, özellikle de kendi evinde. Fakat o eve başka bir kadın getirse mahvolurdum. Ne kadar üzgün olursam olayım, bunu ona yapamazdım.

"Oyunlara başvurmayacağım," dedim. "Bana hep iyi davrandı. O kötü biri değil. Sanırım sadece... içsel bir çatışma yaşıyor."

"Yaşı büyük erkeklerin çoğu, on sekiz yaşında bir kızla beraber olmaya bayılırdı. Ahlaki değerleri olan birini ancak sen bulabilirdin." Megan telefonunu aldı, hızlıca bir mesaj attıktan sonra geri bıraktı. "Orada kalmaya devam etmek istediğine emin misin? Sanırım ben kalamazdım. Çok garip olurdu."

"Evden ayrılabiliriz durumda değilim, Meg. En azından şimdilik. Kendimi o kadar dağıtamam. Aramızdaki ilişki en azından medeni ve arkadaşça. Yapabileceğim tek şey olanları atlatıp eski anlaşmamıza dönmek. Yani hayatımı toparlayabilmem için anlaşmalı evlilik yapmış iki arkadaş konumuna."

Megan başını salladı. "Böyle olması hiç hoşuma gitmedi. Bizim evde fazladan oda olsaydı, annemle babama taşınmana izin vermeleri için yalvarırdım."

Megan'ın ailesiyle yaşamak farklı olsa da aynı ölçüde tuhaf olurdu.

"Yapacağını biliyorum. Bu yüzden seni çok seviyorum ama ben iyiyim."

Megan'ın kaşları şüpheyle havaya kalktı. "Gerçekten iyi misin? Durum öyle bir hal aldı ki, boşanmayı beklerken senden soğuyan kocanla yaşamak gerekiyormuş gibi... Cidden berbat bir filme benziyor. Onunla birlikte olmak için çok genç olduğunu düşünmüyorum. Sadece bu deli saçması durumu yaşamak için fazla genç olduğunu düşünüyorum."

"İyiyim," diye ısrar ettim. Onu ikna etmeye çalışırken kendimi inandırmak için de çabalıyordum. "Sadece işler karmaşık bir hal aldı."

"Olayları çok küçümsüyorsun, Sky. Bu sene yaşadığın saçmalıklarla ben asla baş edemezdim. Hayatımdaki en büyük sorun, benim için mükemmel olan kıyafeti almak ya da Erik'e göre bir hediye bulmak tarzında şeyler..."

Keşke en büyük dertlerim böyle şeyler olsaydı.

"Jude'la konuşmamı ister misin?" diye sordu Megan. İçeceği-

nin dibinde kalan son damlaları pipetiyle höpürdetiyordu. "Belki aklını başına getirebilirim?"

Öyle bir konuşmanın nasıl geçeceğini düşünmek bile kollarındaki tüyleri diken diken etmişti.

"Hayır, durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz. Güven bana, böyle konuları konuşmayı seven biri değil."

"Çekici olan erkekler konuşmayı asla sevmez zaten. Erik'in dış görünüşü iyiye gittikçe daha az konuşur oldu."

Megan, Erik'i tam anlamıyla bir projeye dönüştürmüştü. Onu saçının önünü uzatmaya ikna etmişti, artık tam kaşlarının üzerine düşüyordu. Normalde yavru köpek bakışlarına sahip gözleri, bu sayede uykulu ve seksi bakışlara dönüşmüştü. Erik bununla yetinmeyerek gardırobunu da baştan aşağı değiştirmişti. Kaşlarının ortasını bile almıştı. Hatta artık daha fazla egzersiz yapıyordu. Çıkmaya başladıkları zamanki görüntüsüyle şimdiki hali birbirinden çok farklıydı.

"Kendi erkek arkadaşını kendin yarat becerilerin resmen meyvesini verdi."

Megan halinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Doğru. Hiç durmadan beni deli gibi sevdiğini söylediği günleri özleyorum."

"Kaç defa söylemesi gerekiyor?" diye burun kıvırdım. "Eğer her gün söylerse bir özelliği kalmaz."

Megan'ın gülümsemesi soldu. "Artık aynı şeyleri hissetmiyorum olabileceğinden korkuyorum."

Elini okşadım. "Hissettiğine eminim. Çok üstüne gitme."

İkisi bir aradayken onlarla takıldığım zamanlar oluyordu. Arkadaşımanın endişelenmesi gereken hiçbir şey yoktu. Erik kendini ona tam anlamıyla kaptırmıştı. İlişkiler söz konusu olduğunda Megan'ı idare etmek bazen biraz zor olabiliyordu.

Megan derin bir iç geçirdi. "Hadi, ben yeterince dinlendim. Gidip şu alışverişi sonlandıralım. Erik için mükemmel hediye bulamadım."

Sonunda eve dönmüştüm. İçeri girdiğimde Jude mutfaktan, "Görüyorum ki mağarandan çıkıp Megan'la alışverişe gitmişsin," diye seslendi. Alışveriş çantalarını girişe bırakıp ayakkabılarını çıkardım.

"Bir daha asla." Ön kapının yanındaki duvara yaslı duran kocaman kutuya bir bakış attım. "Bu nedir?"

Jude elleriyle saçını düzeltti. Saçları ilk karşılaştığımız zamankinden daha uzundu, görüntüsüne bayıldığımı inkâr etmeyecektim. "Noel ağacı. Süsleyebileceğimiz bir ağaç almak iyi olabilir diye düşündüm."

"Ah." Biz diye konuşmasına şaşırmuştım.

Mutfağa girdiğim sırada bana dönüp gülümsedi, ardından ocakta kaynayan şeyi karıştırmaya döndü. "Aslında birkaç hafta önce sipariş etmiştim ama bugün geldi... İstemezsen bodruma atabilirim."

Hımm. Demek *öncesinde* almıştı. Birlikte mükemmel olma deneyi yaptığımız dönemde.

Kalbim yine aynı sancıyla ağrımaya başladı. Birlikte romantik bir Noel geçirebilirdik. Sevgili olarak her şeyi dört dörtlük yapıyordu. Tatlıydı. Eğlenceliydi. İlgiliydi. Tüm duyularıma hitap ediyordu.

Sonra aniden vazgeçmişti.

Öylece.

Güven öyle kırılgan bir armağandı ki, onu birine tekrar verebileceğimden emin değildim.

"Ne istersen yap." Çenesinin gerildiğini görünce sesimin istediğimden çok daha sert çıktığını anlamıştım.

Pekâlâ.

"Suzy yenge ev yapımı sebzeli ve pirinçli tavuk çorbası gönderdi. Biraz içmek ister misin?"

"Alışveriş merkezinde *smoothie* içip simit yedim."

"Simit şekillendirilmiş ekmek sadece."

"Yani?"

"Yani ekmekten başka şeyler de yemen gerekiyor."

"Ben et yemiyorum, unuttun mu?" Acaba oral seksten kaçınmam, Jude'un birlikte olmak istememesine katkıda bulunmuş muydu diye düşünmeden edemedim.

Bana bakmak için döndüğünde dudakları gergindi. "O zaman tavuklarını ayırırsın."

"İçinde etlerin yüzdüğü bir şeyi yiyemem."

"İyi... Sadece yeni şeyler yemene yardımcı olmaya çalışıyorum."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Biliyorum ama benim için endişelenmene gerek yok.”

Çorbayı kâsesine koyarken Jude’u izliyordum. “Senin için endişelenmiyorum, seni önemsiyorum.”

Sanki bunu yapmak kalbimi daha fazla incinmekten koruyabilirmiş gibi içgüdüsel olarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bana karşı nazik olmaya devam etmesi *canımı acıtiyordu*. Bir pislik gibi davranmasını istediğimden değildi tabii. Ama böyle açık bir şekilde beni önemsediyini söylediğinde, içimden onu tokatlamak geliyordu.

Kâsesini mutfak adasına koyup taburelerden birine yerleşirken, “Konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Bu kısacık cümleyle kalbim sanki elektroşok verilmiş gibi sarsıldı. Beynim olası konuşma konularını seçmeye başlamıştı bile.

Evden taşınmamı mı isteyecekti?

Üzgündü ve yeniden denemek mi istiyordu?

Yoksa başka biriyle ilişkisi mi vardı?

“Tabii,” dedim.

“Noel hakkında. Suzy yengeme Noel yemeğine birlikte geleceğimizi söylemiştim. Tabii sonra...” Gözünü çorbasından ayırmadan, “Biliyorsun,” diye devam etti. “Gelmeni hâlâ istiyorum, sadece aramızda olanları bilmelerini istemiyorum. Endişelenirler.”

“Aramızda bir şey olmuyor.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet,” dedim. “Sanırım biliyorum. Gerçekten seninle gelmenin uygun olacağını düşünüyor musun, *şeyden* sonra yani?”

Bizim neyimiz vardı böyle? Bir süreliğine çift olduğumuzu ama artık öyle olmadığımızı dahi söyleyemiyorduk.

“Bence bir tatil gününü arkadaş olarak birlikte geçirebilecek kadar olgunuz. Yani, hâlâ *arkadaşsınız*.” Gözlerimin içine bakarak bir cevap ararken ne görmek istediğini merak etmiştim. Affedildiğini mi bilmek istiyordu? Onu özlediğime dair bir ışık mı arıyordu?

Bakışlarımı kaçırdım çünkü gözlerinde hâlâ aynı arzu parıltısı vardı. Her zamanki ihtiyacı, sahip olma isteği ve kalbimin kıpır kıpır olmasını sağlayan yoğun hayranlığıyla beni izliyordu.

Acaba gözlerinin ona ihanet ettiğinin farkında mıydı?

“Hâlâ arkadaşsınız,” diye onayladım. Bir ilişki yaşayabilecek

kadar olgun olduğum gerçeğini yüzüne haykırma isteğime direniyordum. Ayrılığı hazmedemeyen hırçın bir kadın olmak istemiyordum.

Üstüne yumuşak, siyah bir kazak giymişti. Saçları omuzlarına dökülmüş halde kocaman bir kâsedden çorba içiyordu. Çocuksu ve tatlıydı. Sıcacık görünüyordu. Güçlü kollarını bana sarmasını, elimi tutmasını istiyordum. Boynuna sokulmayı, tıraş losyonunu koklamayı ve gülüşünü duymayı çok özlemiştim.

“Benimle film izlemek ister misin?” diye yavaşça sordum. Kanepede yanında oturmak bile kalbimdeki derin sızıya iyi gelecek, daha normal hissetmemi sağlayacaktı.

“Yapamam, Skylar.” Jude boğazını temizleyip kâseyi biraz ileri itti. “Programım var.”

Başımı sallayarak belli belirsiz gülümsedim. “Tamam.”

Bir saat sonra koridorda ayak seslerini duydum, ardından ön kapı açılıp kapandı. Yerimden fırlayarak pencereden kamyonete binişini izledim. Biriyle buluşmaya gidecekmiş gibi giyinip giyinmediğini anlamak istiyordum. Üzerinde her zamanki kot pantolonu, botları ve siyah gömleği vardı. Bunlar bana hiçbir ipucu vermiyordu. Jude randevulara giderken özenle giyinen tiplerden değildi.

Peki ya nereye gidiyordu?

Jude sadece iş için keşif yapmaya giderken ya da benimle bir şeyler yapacağı zaman gece dışarı çıkardı.

Hoşça kal demek için bile kapımı çalmamıştı.

Bana en son ne zaman Kıvılcım dediğini bile hatırlayamıyordum.

Midem çalkalanıyor, beni meyankökü tabletlerinden almam için komodinime doğru yönlendiriyordu.

Her şey acı veriyordu.

Lavanta aromalı bir tütsü yakıp Pink Floyd çalma listemi açtım. Ardından ışığı kapattım ve dağın yamacına gittiğimiz gecenin ertesi günü Jude'un sürpriz olarak aldığı galaksi projektörümü açtım. Geceleri dilediğim zaman tüm yıldızları görebilmemi istemişti. İlişkimize son verdiği gece neredeyse projektörü parçalayacaktım. Şu anda bunu yapmadığıma seviniyordum.

Dilek tutabileceğim bunca yıldızın olması hoşuma gidiyordu. Eninde sonunda içlerinden biri gerçek olacaktı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Duygularım beni sarhoş etmişti. Yıldızlarla kaplı tavandan gözlerimi ayıramıyor, aralarında kaybolmaya çalışıyordum. Ne kadar zaman geçtiğini ya da ne zaman sızıp kaldığımı bilmiyordum. Mesaj uygulamasının bildirim sesiyle kendime geldiğimde telefonumu aceleyle elime aldım. Megan erkek arkadaşıyla birlikteydi, o zaman mesajı yazan Jude *olmalıydı*.

Bilinmeyen numara: Selam, tatlım.

Işıldayan ekrana kaşlarımı çatarak baktım. Kimsenin tatlısı olmadığını biliyordum ama öyle olmayı diliyordum.

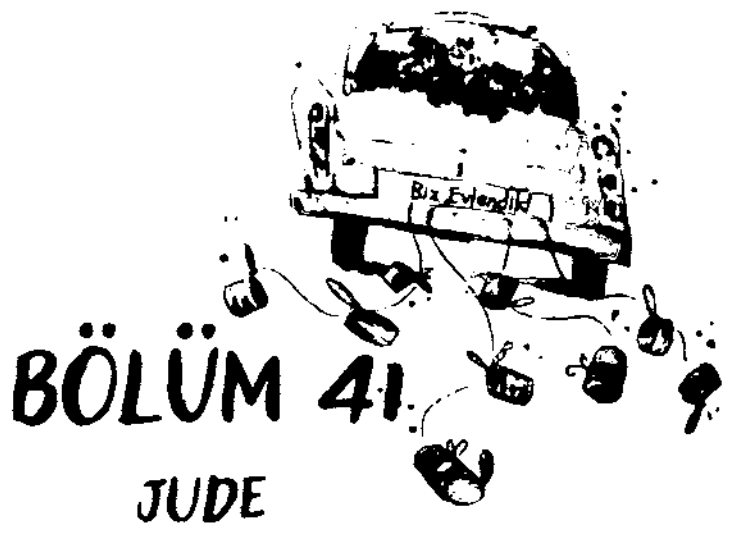
Ben: Sanırım yanlış numara.

Bilinmeyen numara: Skylar?

Ben: Kimsiniz?

Bilinmeyen numara: Baban. Mutlu Noeller demek istedim. Annenden numaranı alabilmem çok uzun sürdü. Nerede olduğunu, sana nasıl ulaşabileceğimi söylemiyordu. Seninle konuşabilmeyi umuyordum.

Siktir.

Skylar'la arama mesafe koyabilmek için Al dayımın Boston'daki barına gitmeye karar vermiştim.

Trafikte bir saatten daha uzun bir zaman geçirmiştim ve bu süre boyunca keşke evde kalıp onunla birlikte film izleseydim diye düşünmek dışında bir şey yapmamıştım. Bu durum ruh halimi iyice kötüleştirmişti. Sonunda bara geldiğimde kamyoneti park ettim, ardından sigara ve sakız almak için yolun biraz aşağısındaki markete yürüdüm. Marketten çıktığımda taş duvara yaslandım. Gözüm telefonumdaydı. Skylar'a mesaj yazmak istiyordum. Eskiden yaptığımız gibi tatlı bir şeyler... Ne yazık ki durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı.

İki binanın arasındaki dar geçitte sigara içen bir adam dikkatimi çekti. Yakınında duran çöp tenekesine bir şey atıyordu. Tam o anda karanlığa gizlenmiş başka birinin daha olduğunu, elinde bir sopayla yavaşça sigara içen adama arkadan yaklaştığını ve ona vurmak için hazırlandığını fark ettim. Neler olup bittiğini anlamam birkaç saniye sürmüştü.

İçimde aniden yükselen adrenalinle harekete geçtim. Adamın arkasından koşup yakalayınca sopayı boşluğa doğru savurmuş oldu. Sopa sigara içen adamın başının yan tarafına çarparken saldırganı yere indirdim. Acınası derecede beceriksiz yumruklar savuruyor, her seferinde başımı yana çekerek ondan kurtuluyordum. Bu sefilliğine bir son vermek için çenesinin ortasına sağlam bir yumruk attım. İkinci yumruğumdan korunmak için ellerini havaya kaldırdı.

"Bırak beni, dostum. Seninle bir işim yok," deyip kaldırma kan tükürdü.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Siktir git buradan, bok herif," dedim. "Yoksa seni kendi sopanla öldürürüm."

Adam yavaşça ayağa kalkıp geçidin diğer ucuna koşmaya başladı. Sopayı yerden alıp arkasından fırlattığımda havada dönerek süzüldü ve hızla ona doğru ilerledi. Adamın kafasına çarptığı ana kadar sopanın uçuşuna ışıığımınla eşlik ettim.

"Hah!" diye bağırdım. "Vurdum seni, piç herif!"

"Siktir!" diye homurdanarak sertçe yere düştü. Birkaç saniye sonra tekrar ayağa kalkıp geçidin sonundaki tel örgüye kadar topallayarak gitti ve arasındaki boşluktan geçerek gözden kayboldu.

Kalbim deli gibi adrenalini pompalıyordu. Arkama dönüp saldırıya uğramak üzere olan diğer adama yardım ettim. Başının arkasını ovalıyordu.

"İyi misin, dostum?" diye sordum.

"Galiba," dedi. "Bu neydi şimdi?"

"Pislik herif seni bayıltıp gasp edecekti."

"Hadi ya." Boynunu iki yana çeviriyor, yüzünü acıyla buruşturuyordu. "Teşekkürler... Yardımın için."

"Sorun değil."

"Sadece burada duruyordum..."

Gülümsedim. "Yanlış yerde duruyordun. Buralardan değilsin, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Elini uzun ve koyu renkli dalgalı saçlarının arasında dolaştırıyordu. Başına bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Yüzü bir yerlerden tanıdık geliyordu ama bir türlü çıkaramıyordum.

"O kadar sert vurmadı, sopayı indirmek üzereyken yakaladım. Sanırım sadece yere düşerken çarptı."

"O zaman iyi," dedi derin bir nefes alırken. "Ne boktan gece ama."

Dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirip ceketimin ceplerinde *Zippo* çakmağımı aramaya başladım. "Ateşin var mı?" diye sordum. "Galiba çakmağımı kaybettim."

Başını sallayarak bir kutu kibriti bana doğru attı.

"Teşekkürler." Sigaramı yakarken ellerimi kibrite siper ettiğimde parmak eklemlerim sızladı. İnsanları yumruklamayı bırakmam gerekiyordu. "Yol tarifine falan ihtiyacın var mı? Gideceğin

yere bırakmamı ister misin? Kaybolmuş gibisin,” dedim. Adam o geçitte öylece duruyor, akli karışmış gibi bir sağa bir sola bakıyordu.

Başını iki yana sallayıp güldü. “Hayır. Sadece boktan bir gece geçiriyorum. Henüz eve gitmeye hazır değilim.”

Sigaranın dumanını üfleyerek başımı salladım. “Ben de aynı durumdayım. Şu sokakta bir dostumun barı var, oraya gidiyordum. Bir kadeh içki içeceğim. Belki bir el bilardo ya da dart oynayıp kafamı dağıtabilirim. Gelmek ister misin? Burada biraz daha beklersen donarak öleceksin ya da muhtemelen tekrar saldırıya uğrayacaksın.”

Cebinden telefonunu çıkardı, sanki çalmasını ister gibi ekranına bakıyordu. Daha birkaç dakika önce aynısını yapmıştım. Bu gece havada bir uğursuzluk vardı.

“Aslında... neden olmasın ki? Zaten sana birkaç içki borçluyum.”

Gülümsedikten sonra ellerimi kot pantolonuma silip ona doğru uzattım. “Adım Jude Lucketti. Arkadaşlarım bana Şanslı der.”

“Asher Valentine.”

Siktir! Az önce Asher Valentine’i mi kurtarmıştım? Adam en sevdiğim *rock* gruplarından Ashes & Embers’in solistiydi. Onu bir yerlerden tanıdığımı *biliyordum*. Skylar’a anlattığımda çılgına dönecekti, bu adama hayrandı.

“Şarkıcı olan mı?”

Omuz silkti. “Bazı günler.”

Adam gerçekten yorgun görünüyordu. Şu an kendisinden başka herhangi biri olmayı tercih edermiş gibi bir hali vardı. Üstelik bu durumu bana hiç yabancı değildi.

“Bugün değil,” dedikten sonra onu karanlık sokağa doğru yönlendirdim. “Bugün sadece içki içmek için dışarı çıkmış sıradan bir adamsın.”

Al dayının barı eski, karanlık ve gösterişsizdi. Tıpkı duvardaki bir delik gibiydi, özellikle aramazsanız fark etmeyeceğiniz türden bir yerdi. Zaten burayı çok fazla arayan kişi olmazdı. Böyle bir bara sadece zaman geçirip kendilerini içkiye boğmak isteyen mü-

davimler gelirdi. Başkaları için içeri girmek korkutucu olsa da bir süreliğine tüm dünyayı unutmak isteyen biri için mükemmeldi.

Köhne salona girdiğimizde Al dayı ve iki yaşlı adama selam verdim. Adamlar barın arkasında duran ufak, tozlu televizyondan gözlerini bile ayırmadı.

"Selam. Şanslı. Ne içersin?" diye sordu Al dayı.

"İki *long island* alabiliriz." Arka taraftaki her zaman tercih ettiğim masaya otururken ona doğru seslendim. Ardından Asher'a dönerek, "Sana uyar mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Bana uyar."

Al dayı içkilerimizi getirdi ve sırtımı sıvazlayıp barın arkasındaki yerine döndü.

Bardağımdan bir yudum aldıktan sonra, "İlaç gibi geldi," dedim. İçki boğazımı yakarak aşağı inerken içimden keşke yemek yemiş olsaydım diye geçiriyordum.

Karşımda oturan adam en az benim kadar kötü bir gece geçiriyor gibi görünüyordu. Zengin ve ünlü bir *rock* yıldızının, تنها bir barda hiç tanımadığı biriyle oturup içmek isteyeceği kadar kötü ne yaşamış olabileceğini merak ediyordum.

"Nerelisin?" diye sordum.

"New Hampshire'da küçük bir kasaba."

"Gerçekten mi?" Bunu hiç bilmiyordum, çok şaşırmıştım. "Ben de. Hayatım boyunca Brookline'da yaşadım."

"Dünya küçük," dedi. "Brookline'da arkadaşlarım var."

Kadehimi ona doğru kaldırdım. "Artık bir tane daha var."

"Ne kadar çok, o kadar iyi." Omzundaki ceketi yan tarafa attı ve deri kaplaması çatlamış olan koltukta arkasına yaslandı. "Şehir merkezinde mi çalışıyorsun?"

"Nadiren. İnşaat işi yapıyorum. Çoğu zaman yerel işler oluyor."

Asher şüpheyle dayıma bakıyordu. "Dostun o mu?"

Güldüm. "Hayır, o benim Al dayım. Buraya ayda birkaç kez dayımı kontrol etmek için gelirim. Biraz bilaro ya da dart oynarım, birkaç tane bedava içki içerim. Sonumun onlar gibi olmasını istemediğimi hatırlamamı sağlıyor." Başımın barda oturan iki ihtiyarı işaret ettim. *Her zaman* burada oluyorlardı. "Yalnız. Tüm gün içen. Eve gitmek için nedeni olmayan insanlar. Gerçekten bok gibi bir hayat."

Bağlanmaktan ve ilişkilerden uzak durmama rağmen, tek başıma yaşlanmak istemiyordum.

"Anladım." Elimdeki nikâh yüzüğüne baktığını gördüm. "Evli misin?"

Bakışlarımı parmağıma çevirdim. Evden çıkmadan önce çıkarmayı unuttuğuma şaşırmıştım. Bazen giyinirken diğer yüzüklerimle birlikte nikâh yüzüğümü de takıyor, Skylar'la düğün günümüzü hatırlıyordum. Yüzüğü gerçekten takmanın nasıl hissettireceğini anlamaya çalışıyordum. Tüm saçmalıkları ve yargılamaları unutup bu evliliğin gerçek olmasının nasıl bir duygu olacağını düşünüyordum. Bugün neden taktığımı bilmiyordum. *Sanırım umut ettiğim içindi.*

"Öyle de denebilir. Hayatım berbat durumda, dostum. Nasıl bu hale geldiğini bile bilmiyorum."

"Genellikle öyle olur."

Başımı salladım. Kadehimi çevirip içindeki buzları döndürdüm. "Bir kadının seni ele geçirdiği oldu mu hiç? Ne yaparsan yap kafandan atamadığın ve damarlarında dolaştığını hissettiğin biri oldu mu?"

Ne demek istediğimi çok iyi biliyormuş gibi gözlerini kapatırken başını onaylarcasına sallıyordu. "Evet, oldu. On beş yaşından beri bizzat bunu yaşıyorum. Başka türlüşünü de istemezdim."

On beş yaşından beri mi? Vay be!

"Bu kız kafamı allak bullak etti. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim." Öne doğru eğilip fısıldadım. "Daha on sekiz yaşında. On-se-kiz. Bu nasıl olabilir? Böyle hissetmek için çıldırmış olmam lazım."

Birilerinin beni onaylamasına ihtiyacım vardı. Doğrunun ve yanlışın ne olduğunu söyleyecek birini arıyordum çünkü beynim karmakarışık olmuştu. Cevabı bir *rock* yıldızından daha iyi kim bilebilirdi ki?

Asher arkasına yaslandı, bakışları sertleşmişti. Yargılayıcı değil, daha çok düşünceli görünüyordu. "Peki *sen* kaç yaşındasın?"

"On sekizden çok daha büyüğüm."

Hafifçe güldü. "Eğer sadece seks peşindeysen yanlış olduğunu söyleyebilirim. Hem de her yönden yanlış."

Keşke istediğim sadece seks olsaydı, o zaman her şey daha kolay olurdu. Artık istediğim bu değildi. "Seks peşinde değilim.

Elbette inanılmaz derecede güzel bir kız ama sanırım ona âşık oldum.” Kahretsin. Sonunda yüksek sesle söylemiştim. Üstelik söylemek beni öldürmemişti. “Birbirimize her yönden uyuyoruz. Onunla ilgilenmek, hayatımı onunla geçirmek istiyorum. Tıpkı şarkılarındaki gibi, dostum,” dedim duygusal *rock* şarkılarının tanrısıyla konuştuğumu hatırlayınca. “Ne demek istediğimi en iyi *sen* anlarsın. Bana bir şeylere değer olduğumu hissettiriyor.”

Asher sakalıyla oynuyordu. “Anlattığın şey kulağa aşk olabilişmiş gibi geliyor.”

“Bu kadar genç bir kız aşkın ne olduğunu biliyor mudur? Büyük olasılıkla kalbimi kıracak, ardından benden daha genç bir herifle çekip giderken paramparça kalbimi elime geri verecek.” Ona şekerden yüzük veren çocuk gibi. Hiç değilse çocuk onun hayatını kurtarmıştı, benim gibi altüst etmemişti.

“Sana bir hikâye anlatayım, Jude,” dedi Asher. “En iyi arkadaşım, tek kızım ve bir de yaştan her zaman önemli olmaması hakkında.”

Bana anlattığı hikâye, otuz iki yaşındaki en yakın arkadaşının ve on sekiz yaşındaki kızının ilişkisi hakkındaydı. Anlatırken birer kadeh daha içtik ve bir kâse kraker yedik. Asher ilişkilerini öğrendiğinde çok öfkelenip arkadaşını öldüresiye dövdüğünü ve aylarca onunla konuşmadığını söyledi.

“Nihayet sakinleştiğimde ne mi oldu?” dedi. “Oturdum ve ikisinin birbiriyle yakınlaşmalarına tanık olduğum onca yılı iyice düşündüm. Herif benim kardeşim gibiydi. Onun içini *biliyordum*. İyi bir adamdı. Kadınlarla saçma sapan işler yapmaz, oyunlar oynamazdı. Gözümün önündeki şeyi inkâr edemezdim, birbirlerini gerçekten seviyorlardı. Mecburen kabullendim. Şimdi evliler ve bir bebekleri var.” Gözlüğünün çerçevesinin üzerinden sırtıyordu. “Beni büyükbaba yapmasına, kızımdan on beş yaş büyük olmasından daha çok kızıyorum.”

Ardından konuşmaya devam edip kendi hayat hikâyesini anlattı. On beş yaşındayken nasıl âşık olduğunu, komadaki karısını sekiz yıl boyunca nasıl beklediğinden bahsetti.

“Böyle bir şey için insan adam bile öldürür,” dedim. “Sizin yaşadığınız türden bir aşk için. Hayatı en iyi arkadaşınla beraber yaşamak... her şeyin anlamı bu. İnsan böyle bir şeye arkasını dönüp gitmez, öyle değil mi?”

Böylesine güzel bir şeye ancak bir geri zekâlı arkasını dönerdi.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Gitmez. Böyle bir şeye tutunursun, onun için savaşırsın. Ne olursa olsun. Tabii bu aşka önce kendin inanmalısın."

Başparmağımı nikâh yüzüğümün üzerinde gezdiriyordum. Düşüncelere dalmıştım. Acaba Skylar'la aramda gerçek bir şey yaşanabilir mi diye merak ediyordum. Zarar görme korkularımdan kurtulursam, beni yargılayanları görmezden gelirim, her açıdan bu ilişkinin içinde olursam... yürür müydü?

Öyle olabileceğini düşünüyordum. Biz mutlu olmayı, hayatımızda aşkın yer almasını fazlasıyla hak ediyorduk.

"Ona karşı olan hislerimi söyleyeceğim," dedim sonunda. "Onu kendimden uzaklaştırmayı bırakacağım."

"Peki ya karın?" diye sordu. "Başka bir kadınla konuşmadan önce o işi bitirsen iyi olur. İyi bir adama benziyorsun. Aldatan bir adam olma. Kendini daha kötü bir karmaşanın içinde bulursun."

İlk önce söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. Sonra biriyle evliyken genç bir kızla ilişki yaşadığımı düşündüğünü fark ettim.

İçkimi bitirip kadehi masaya hızlıca bıraktım. "İnan bana, işler bundan daha karmaşık olamazdı. Bahsettiğim kız var ya? On sekiz yaşında olan? İşte o benim *karım*."

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı, Al dayıyı çağırmak için elini kaldırdı. "İki kahve alabilir miyiz?" diye sordu. "Anlaşılan o ki burada uzun bir süre oturacağız."

Hemen sonra bana doğru döndü. "Dostum, bunu *hiç* tahmin etmemiştim."

"Evet, ben de öyle."

BÖLÜM 42

JUDE

Geceyi Asher Valentine ile geçirmiştım.

Elbette *o anlamda* değil.

Adam hem milyoner hem de ünlü bir *rock* yıldızı olmasına rağmen hayatımda karşılaştığım en mütevazı insandı. Sabah ikiye kadar barda oturup konuşmuştuk. Ardından kamyonetime binip birkaç saat boyunca müzikten, hayattan ve ilişkilerden bahsetmiştik. O saatte araba kullanamayacak kadar yorgun olduğum için kamyonette uyumuştuk, sabah olduğunda da Asher'ı evine bırakmıştım.

Asher kamyonetten inmeden önce bana son bir tavsiye daha vermişti.

"Evliliğin yüzükle, yeminlerle, hatta boktan bir kâğıt parçasıyla ilgisi yok. O şeylerin hiçbirisi insanları birbirine bağlamaz," dedi. "Evlilik âşık olmayı, her gün bir arada kalmayı ve ne olursa olsun gitmemeyi tercih etmektir. Yalan söylemezsin, aldatmazsın, terk etmez ya da vazgeçmezsin. Sadece *kalırsın*."

Başımı sallayıp söylediklerini sindirmeye çalıştım. Bu adam, karısı komadayken sekiz yıl boyunca evliliğini canlı tutmayı başarabildiyse bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydı.

"Son bir şey daha," dedi omzumdan tutarak. "Zaman çok hızlı geçiyor, dostum. Kışının üstünde oturup *yaşamaktan* kaçındığın her gün kaybediyorsun. Çok geç olmadan sahip olduğun şans değerlendir ve o kızı hak ettiği gibi sev."

Asher'ı bıraktığımda kendimi uzun zamandır olmadığı kadar canlı hissediyordum, düşüncelerim tamamen netleşmişti. Önemli bir yere dikkat çekmişti. Sadece *var olmaktan* bıkmıştım. Faturlarımı ödemek ve sırtımı mahvetmekten başka bir halta yara-

mayan bir işim vardı. Kalbimin yanıp kül olmasından korktuğum için ilişkilerden zehirden kaçır gibi kaçıyordum.

Ördüğüm bu duvarlar bana iyi gelmiyordu. Sadece bir kafesin içinde yaşamamı sağlıyordu.

Eve gelip hızla ön kapıdan içeri girdim. Tam Noel ağacı kutusuna takılıp yere düşmek üzereyken Skylar'ın merdivenden indiğini gördüm. Üzerine "STFU BISH" harflerinin olduğu bir kapüşonlu giymişti. O kadar büyüktü ki dizlerine kadar geliyordu.

"Sonunda eve dönmüşsün," dedi. Ses tonu, geceyi başka biriyle geçirdiğimi düşündüğünü açıkça belli ediyordu.

Dün gece ona mesaj yazıp eve gelmeyeceğimi haber vermemliydim.

Böylesi çok kötü görünüyordu.

"Gelsene, biraz konuşalım," dedim mutfığa girerken. "Kahve içmezsem yüzümün üstüne kapaklanacağım."

Skylar peşimden gelip mutfak adasının etrafındaki taburelerden birine oturdu. Ben de Suzy yengemin geçen yıl hediye ettiği şık kahve makinesine süt doldurdum ve demliği yerine yerleştirip düğmesine bastım. "Mesaj atmadığım için özür dilerim. Tüm gece dışarıda kalacağımı düşünmemiştim."

Skylar dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmıştı. "Bana haber vermek zorunda değilsin."

Kahve makinesi homurdanıyordu. Tıslayarak su, *espresso* ve köpüklü süttten oluşan sihirli bir karışımı demliğe boşaltıyordu.

"Biliyorum. Yine de haber vermek istiyorum." Köpüklü *latte*'ye bir kaşık şeker döküp karıştırdıktan sonra Skylar'ın karşısındaki tabureye oturdum. "Sana söylemek istediğim bazı şeyler var."

Dirseğini granit tezgâha dayayıp çenesini avucunun içine aldı. "Güzel. Benim de söylemem gereken şeyler var."

Bunu iyiye işaret olarak algıladım.

"Peki... Önce hanımlar."

"Dün gece uzun uzun düşündüm, sonunda senin haklı olduğunu fark ettim. İkimizin birlikte olmaması konusunda."

Ağızımdaki kahveyi hızlıca yuttum. "Skylar, bekle..."

Bir şey söylememe fırsat vermeden devam etti. "Bir şey söylemen gerekmiyor, Jude. Bunu çok düşündüm ve sadece arkadaş

* Genellikle "Kapa çeneni, sürtük!" anlamında kullanılan "Shut the fuck up, bitch" ifadesinin kısaltmalarıyla bir kelime oyunu yapılarak küfür sansürleniyor. (ç.n.)

olarak kalmamızın ikimizin için de en iyisi olacağını anlamamı sağlayan biriyle konuştum.”

Yıkılmıştım. Tek istediğim geceyi Asher Valentine ile geçir-
diğimi, verdiği tavsiyelerin beni kendime getirdiğini söylemekti.
Onun için deli olduğumu anlatmak ve ilk Noel ağacımızı beraber
süslemeyi arzuladığımdan bahsetmek istiyordum.

Ona ikimizin *kalmasını* istediğimi söyleyecektim...

Skylar çenesini kaldırdı. Burnunu çekiyor, gözyaşlarını tutu-
yordu. “Sana kızgın değilim, yaşanan hiçbir şey için seni suç-
lamıyorum. Aramızda geçenler kendi kendine karmaşık bir hal
aldı. Böyle olmasını beklemiyordum...” İçimin buz kesmesine
sebepe olan ve kalbimi kıran bir iç çekişin ardından gözlerini pen-
cereden dışarıya -arka bahçeye- dikti. “Buna hazır değildim. Ay-
nca haklısın, muhtemelen bunun için çok gencim. Senin için.”

“Skylar, aramızda yaşananları ben de beklemiyordum. Hazır
değildim ama...”

Cümlemi bitirmeme izin vermedi. “Son birkaç haftada başıma
çok fazla saçma sapan şey geldi. Senin de öyle. Düzgün düşü-
nemedik. Benim hayatımı toparlamaya odaklanmam gerekiyor.
Hem fiziksel hem de zihinsel olarak sağlığımı geri kazanmam
lazım. Planımız *buydu*, anlaşma yapmamızın asıl nedeni *buydu*.”

Kaygılarım artıyor, omurgama elektrik akımı gibi yayılıyor-
du. Bir yandan başımı sallıyor, diğer yandan akşamdan kalma
beynimle bu durumu düzeltmek için ne söylemem gerektiğini
bulmaya çalışıyordum. Söylediklerini kabul edip her şeyin bit-
mesine izin mi verecektim? Doğru olan şey bu muydu?

Skylar’a pinpon topu gibi davranmak istemiyordum.

İçimde yavaşça ölmeye başlayan umuttan haberi dahi olma-
dan konuşmaya devam etti. “Sanırım bu evlilik olayı beni etki-
ledi.” *Evlilik* derken ellerini havaya kaldırmış, parmaklarıyla tır-
nak işareti yapmıştı. “O tarz şeylere inanmam aslında. Sadece bir
parçam, yaşadıklarımızın bir tür Disney masalına dönüşeceğini
düşünmeye başladı.” Kısa ve hüzünlü bir gülümsemeyle birlikte
yanakları kızardı. “Tabii öyle şeyler gerçek hayatta asla olmaz.
Hem kalbimi vereceğim ilk erkek ilişki yaşamakla ilgilenmeyen
ve kendi hayatını kurtarmak için kararlı davranmayan otuz dört
yaşında biri olamaz, değil mi? Böyle bir karmaşa hayatımda ol-
masa da olur, teşekkürler.”

Kahretsin, bu acıtmıştı işte.

Kendimi savunma isteğim harekete geçiyordu. *Bağlanabilir-dim.* Sadece onunla karşılaşmadan önce bağlanmayı istemiyordum.

Eve gelmeden önce hissettiğim mutluluk, tıpkı üzerinde minik bir delik olan balonmuş gibi sönüyordu. Neredeyse ben masala kendimi kaptıracaktım. Asher Valentine ve en yakın arkadaşı gibi adamlar, böyle aşk hikâyeleri yaşayacak kadar şanslı olabiliirdi. Fakat ben değildim. Ben eski bir keştim, lağım faresiydim. Yalnızlığa giden yolu çok uzun zamandır yürüyordum, görünen o ki benim için bu yol bir çıkmaz sokaktı. Tünelin sonundaki ışık sönmüştü.

Başımı yavaşça salladım, kahve fincanını tezgâha biraz sert bir şekilde bıraktım. "Doğru. Benim de bağlanacağım ilk kadın daha önce hiç ilişki yaşamamış on sekiz yaşında bir genç kız olamazdı. Benim için tam bir zaman kaybı olur." Bunu söylememin tek sebebi adilik etmek ve vurduğu darbeye karşılık vermektir.

Ama söyler söylemez pişman oldum.

Gözlerini kırptıştırırken titreyen altdudağını dişlerinin arasına aldı. Bu hareketi tezgâhın diğer tarafına uzanıp onu kendime doğru çekmeyi, dudaklarına kapanmayı ve mutfağın ortasında ona sahip olmayı istememe neden oluyordu.

Elimi yüzümde, çıkmaya başlayan sakalların üzerinde dolaştırdım. Her şeyin içine etmeyi nasıl beceriyordum? Eve bir *rock* yıldızının tavsiyesini dinleyip *kızı sevmek* için gelmişim. Peki ne yapıyordum? Ona *hakaret* ediyordum.

Muhteşem hareket, Şanslı.

Aniden bakışları sanki lazer ışınıymış gibi elime odaklandı. "Nikâh yüzüğünü takmışsın."

"Evet..." Bakışlarımı elime çevirdim ve hâlâ parmağımda olduğunu unuttuğum yüzüğe baktım. "Dün dışarı çıkmadan önce taktım." Skylar gözlerimin içine beni her zaman hipnotize eden o ışıltıyla bakıyordu. "Kadınlar peşimde dolanmasın diye takıyorum."

Yalandı. Hatta iyi bir yalan bile değildi.

"Ah." Skylar sırtını dikleştirdi ve birkaç saniye önce bakışlarında yüzen o duygudan kurtulmak için gözlerini kırptırdı. "Sıra sende. Sen ne hakkında konuşmak istemiştin?"

Yaşadığım aydınlanmadan ona bahsedebilirdim. Corvette'yle yüksek sesle *Meat Loaf* dinleyerek otoparka girdiğini gördüğüm

gün ona âşık olmaya başladığımı itiraf edebilirdim. Ağzındaki sakızı balon yapıp yüzüme doğru patlattığı saniye işimin bittiğini anlatabilirdim. Sadece o zamanlar hissettiklerimin aşk olduğunu bilmiyordum. Eğer bilseydim, hayatım boyunca beni mutlu eden ve ihtiyaç duyduğum şeyleri bana veren tek kız olduğunu ona gösterebilirdim. Her zaman *yanımda* olduğunu, bir an için bile olsa aşkın laftan ibaret olmadığını düşünmemi sağlayan tek kadın olduğunu söyleyebilirdim.

Aramızdaki yaş farkını önemsemediğimi, insanların bizimle ilgili düşündüğü şeyleri umursamadığımı anlatabilirdim.

Tüm bunları ortaya dökebilir, ona hayatımda ilk defa *kalmak* istediğimi itiraf edebilirdim.

Onunla.

Sonsuza kadar.

Sonsuza kadar birlikte kalalım istiyordum.

Fakat gerçekçi olmalıydım. Skylar belli ki kararını vermişti. Üstelik bunu bana net bir şekilde göstermişti. Ben insanların kalplerine özen göstermek konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Skylar ona verebileceklerimden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Kahvenin kalanını tek bir yudumda bitirdim. "Hiçbir şey. Sadece işlerin bu hale gelmesine ne kadar üzüldüğümü söyleyecektim."

Skylar güçlkle yutkundu, yaşadığı hayal kırıklığıyla boğazına bir yumru oturmuş gibiydi.

"Hayatımı düzene sokmak için elimden geleni yapacağım. Böylece ikimiz de kendi yolumuza gidebiliriz." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Bakışlarındaki tüm ışıltıyı yutan o hüzünden nefret ettim. "Benim için yaptığın her şeye gerçekten minnettarım, Şanslı. Minnetimi kelimelerle anlatamam. Yaptığın her şey... hayatımı değiştirdi."

Asıl planımızın onun hayatını düzene soktuğunda evden ayrılması olduğunu biliyordum. Fakat şu anda bunu söylediğini duy-mak çok acı veriyordu.

"Yaşanan tüm saçmalıklar için özür dilerim, Skylar. Sadece sana yardım etmek istemiştım, her şeyi daha kötü hale getirmeyi değil. İyilik cezasız kalmıyor, öyle değil mi?"

Dudaklarına belli belirsiz, hüzünlü bir gülümseme yerleşti. "Evet, sanırım öyle."

Elimle ağzımı kapatıp öksürerek ayağa kalktım. Umutlarımın ve hayallerimin yok edildiği bu sohbeti bitirmeye hazırdım. "Geçen gün söylediklerimde samimiydim, burası senin evin. Gitmeni istemiyorum. Senden uzak durabilirim ama arkadaşlığımızı hiçbir şey değiştiremez. Ona *bağlıyım*."

Skylar başını yana eğdi. Gözlerindeki hüznü ve özlem dolu bakış içimi parçalıyordu. "Sen harika bir arkadaşsın. Bunu kaybetmeyi asla istemem."

Odama çıkıp nikâh yüzüğünü parmağımdan öfkeyle çıkardım. Şifoniyerin çekmecesini açtım ve Skylar'a her gün vermek için sakladığım kazı-kazan biletlerinin altına koydum.

Yüzüğü bir daha asla takmayacaktım.

Zaten aksini hiç düşünmemeliydim. Ben ancak sahte bir evlilikte başarılı olabilirdim.

BÖLÜM 43

JUDE

“Belki de ben gelmesem daha iyi olur,” dedi Skylar evin girişinde buluştuğumuzda. “Aramız çok iyi değilken bayramı ailenle geçirme fikri tuhaf geliyor.”

“Suzy yengeme birlikte geleceğimize söz verdim. Bence bir günlüğüne yalandan da olsa gülümseyebiliriz.”

Yerde duran kuş kafesini alırken, “Sanırım haklısın,” dedi. “Sahte gülümseme, sahte evliliğin yanında hafif bir okyanus esintisi gibi kalır.” Yorumunu duymazdan geldim ve çıkması için yol verip kapıyı kilitledim.

Kamyonete binip Suzy yenge ve Al dayıya gitmek için arabayı hareket ettirdim. “Yengene muhabbet kuşu götürmemizin nedeni tam olarak nedir? Biliyorsun, evcil hayvan hediye etmemiz gerektiğini söylüyorlar. Noel’den sonra üç ay bile geçmeden kaç evcil hayvanın barınaklara bırakıldığı hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu Skylar. Üzerinde kocaman kırmızı bir fiyonk olan kuş kafesini kucagında tutuyordu.

Mavi-beyaz tonlarındaki küçük kuşa bakıp arabanın sıcaklığını biraz daha arttırdım. Elimde ölü bir kuşla eve girmek istemiyordum. “Muhabbet kuşu ve *air fryer* istedi. İnan bana ikisini de asla bırakmaz.”

“Çok tatlı bir kuş. Daha önce hiç yakından görmemiştim.”

“Kuşlar etrafı pisletir.”

“İnsanlar daha çok pisletiyor.” Parmağını kafesin içine soktuğunda kuş ona tedirgin gözlerle baktı. “Konuşacak mı?”

“Belki.” Kuşlar hakkında temel bilgilere sahip değildim, sadece en tüylü olanını seçip almıştım. “Sanırım çoğunlukla gürültü çıkarıp etrafı pisletiyorlar.”

“Şanslı... Huysuzluk etme.”

"Huysuzluk etmiyorum, sadece gerçekleri dile getiriyorum."

O konuşmadan beri birbirimize soğuk davranıyorduk ve bu gerçekten çok tuhaf hissettiriyordu. Skylar'ı özlüyordum.

Eskiden insanların durmadan bahsettiği "birbirlerine bağlı hissetme" meselesinin *Hallmark* kartlarında yazan saçmalıklardan ibaret olduğunu düşünürdüm.

Sonra Skylar'la tanıştım.

Ardından onunla seviştim.

Ve ona âşık oldum.

Düşünmemek için deli gibi uğraşmama rağmen aklımdan hiç çıkmıyordu. Ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu, dilimdeki tadını, tırnaklarının tenime batışını ve aletime boşalırken adımı fısıldamasını unutmak imkânsızdı. Ona ihtiyacım olduğunu hemen anladığı zamanları da...

Her şey mükemmel olabilirdi.

"Al dayıya ne hediye ediyoruz?" diye sorduğunda beni zihnimde canlanan anılardan çekip çıkardı.

"Ona hediye vermiyoruz. Her yıl istediği her şeye sahip olduğunu söylüyor, bu yüzden sadece Suzy yengeme hediye alıyorum."

"Noel'leri hep onlarla birlikte mi geçiriyorsun?"

"Evet, çocukluğumdan beri. Biz küçükken *Noel Baba* ve karısı gibi giyinir, ellerinde hediyelerle dolu kocaman kırmızı bir torbayla merdivenlerden inerlerdi. Hepsini Erin ve benim için yaparlardı."

"Bu çok tatlı. Bir gün çocuklarım olursa, ben de onlara böyle havalı bir şeyler yaparım. Masumiyeti ve sihri olabildiğince uzun bir süre canlı tutmaya çalışırım."

"Çocuk istemediğini söylememiş miydin?"

Radyoda Little River Band'in *Lady* şarkısı çalarken kuş kafesinin içinde şarkıyla birlikte ileri geri sallanıyordu. Skylar da düşüncelere dalmış bir halde kuşu izliyordu.

"İstemiyorum," dedi. "Sadece arada sırada düşünüyorum, belki bir gün doğru erkekle olursa isteyebilirim."

Çocuk sahibi olmamak konusunda kararım kesindi. Ama Skylar şu anda aklıma bir sürü görüntü yerleşmesine neden olmuştu. Sahip bile olmadığımız çocuklarımız için *Noel Baba* ve karısı kılığında oturma odasında koşturup durduğumuz türden görüntüler...

Bunları düşünmek istemiyordum.

Trafik iyice yoğunlaşarak neredeyse durma noktasına gelmişti. En azından keyifli ruh halimizi koruyabileceğimizi düşünerek Skylar'a yandan bir bakış attım. "Tahmin et ne oldu?"

"Ne?" diye sordu ama kuş söyleyeceklerimden daha çok ilgisini çekiyor gibiydi.

"Eve gelmediğim gece kiminle olduğumu sana söylemedim."

Skylar, söylediğim şey onu iğrendirmiş gibi yüz ifadesini değiştirdi. Ardından kaşlarını çatarak, "Cidden, Jude. Bunu neden duymak isteyeyim ki?" diye sordu.

Kahretsin.

"Hayır, düşündüğün gibi değil. Bir erkekti."

"Vay canına." Başını yukarı aşağı sallarken kuş da onu taklit ediyordu. "Sanki şu kafesi alıp kafana geçirmemi *istiyor* gibisin."

"Skylar! Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun? Adamın biriyle beraber olmadım."

"Olduysan bile hiç sorun değil, seni yargılamam. Seni mutlu edecek ve zihninde hapsolmaktan kurtarak kişi bir erkeксе eğer, sonuna kadar arkadayım."

"Şunu artık keser misin? Sana Al dayının barında Asher Valentine ile takıldığımızı söylemeye çalışıyorum."

Skylar bana bakmak için öyle hızlı döndü ki boynunu incitmemesine şaşırdım.

"NE?"

Kahkaha attım. "İlgini çekeceğini biliyordum."

"Asher Valentine'la, yani *en* sevdiğim gruplardan birinin solistiyle takıldığımıza inanmamı mı bekliyorsun?"

"Aynen öyle."

"Siktir git."

İnanmaması karşısında gülmeden duramıyordum. "Doğru söylüyorum."

"Nasıl? Öylece dayının barına içki içmeye mi geldi yani?" diye sordu şüpheyle.

"Tam olarak öyle sayılmaz. Marketin yan tarafında, binaların arasında bir geçit var. Orada durmuş sigara içiyordu. Marketten çıktığımda arkasında bir adamın belirdiğini gördüm. Herifin elinde sopa vardı ve Asher'a saldıracaktı."

Skylar'ın ağzı açık kalmıştı. Bana doğru dönünce kucagın-

daki kafes sallandı ve kuşun başını sallayarak sıçramasına sebep oldu. "Ah, siktir!" dedi. "Ne oldu peki?"

"Ben üzerine atladıktan sonra saldırgan kaçıp gitti. Ardından yanına yaklaştığımda konuşmaya başladık ve bana adını söyledi."

"Dur bir dakika. Onu tanımadın mı? O adam bildiğin tanrı!"

"Tanrım, Skylar. Şarkı söylüyor olsa tanırdım ama karanlık bir sokaktaydık!"

Skylar sabırsızlıkla, "Peki, nasıl biriydi?" diye sordu. "Kibar mıydı? Lütfen kibar olduğunu söyle. Eğer değilse *ölürüm*."

"Gerçekten kibardı. Sanki sıradan biriymiş gibi saatlerce konuştuk."

Skylar'ın yüzü ışıldıyordu. "Ne hakkında konuştunuz?"

Omuz silktim. "İş. Onun grubu. İlişkiler. Motosikletler. Aşk."

"Asher Valentine'la *aşk* hakkında mı konuştun? Aman Tanrım, ben olsam aklımı *kaçırırdım*. Karısıyla tanıştığında ikisinin de on beş yaşında olduğunu biliyor muydun? Yıllar önce karısı trafik kazası geçirmiş ve sekiz yıl komada kalmış! Bir röportajını dinlemiştim, kadının komada kaldığı süre *boyunca* ona her açıdan sadık kaldığını anlatmıştı."

Onun bu heyecanlı hallerini görmeyi, sesindeki mutluluğu duymayı özlemiştim. "Biliyorum. Bana hepsini anlattı."

"İşte gerçek *aşk* o. Bence Asher mükemmel bir erkek. Yetenekli, romantik, günaha davet eden bir sesi var. Ayrıca deli gibi seksi." Skylar sanki hayalinde orgazm olmuş gibi iç geçirip gülmüseddi.

"Pekâlâ, büyük Asher hayranı. Söyle bakalım, kızının on sekiz yaşındayken onun en yakın arkadaşına âşık olduğunu ve adamın otuz iki yaşında olduğunu biliyor muydun?"

Bu onu rüyalarından uyandırmaya yetmişti. "Ne, hayır. Hemen anlatmaya başla, Şanslı. Hemen!"

Güldüm. "Hah, demek çok öğrenmek istiyorsun."

"Evet! Anlat hadi."

"Anladığım kadarıyla ikisi ilişkilerini bir süre gizli tutmuşlar. Asher öğrenince ortalık çok karışmış."

"Olamaz! Çok kötü!"

"Evet ama sonunda barışmışlar. Şu anda her şey yolundaymış."

"Hâlâ birlikteler miymiş? Kızı ve arkadaşı?"

"Evlendiklerini, hatta bir bebekleri olduğunu söyledi."

Skylar'ın kocaman mavi gözleri yuvasından fırlayacaktı. "Lanet olsun. Asher Valentine'ın *büyükbaba* olduğunu mu öğrendin? İnanılır gibi değil, adam hemen hemen senin yaşlarında. Sosyal medyadan takip ediyorum. Galiba senden bile çok dövmesi var. Aşırı seksi biri."

Kıskançlık damarlarımı kavurmaya başlamıştı. "Evet, ilk söylediğinde de duymuştum."

"Kızı ve arkadaşının arasındaki yaş farkı bizimkine yakın," derken yüzüme bakmadı.

"Biliyorum, konu oradan açıldı zaten."

"Ona gerçekten bizden mi bahsettin? *Benden?* Konuşmanın nasıl geliştiğini tahmin edebiliyorum," dedi biraz alaycı bir tavırla.

Asher Valentine konusunu açmasa mıydım diye düşünmeye başlamıştım. Kendimi usta bir avcı tarafından köşeye sıkıştırılmak üzere olan yabani bir hayvan gibi hissediyordum.

"Kuşun durumu nasıl?" diye sordum kafesin üzerindeki fiyongu düzelterek.

"Jude, ciddi misin? Kuş gayet iyi. Bana Asher'ı anlat. Ne dedi?"

"Ona her şeyi anlattım."

"Her şeyi?" diye tekrarladı. "Her şeyden kastın tam olarak nedir?"

"Evliliğimizi ve nedenlerini."

"Hepsi bu mu?"

"Temel olarak."

"Ona öpüştüğümüzü söyledin mi? Peki ya seviştığımızı?" diyerek meydan okudu. "*Her şeyin* tamamını anlattın mı?"

Sevişmelerimizin anısı bir süredir benim için en önemli mastürbasyon malzemesiydi. Keşke şimdi bir sigara yakabilseydim ama kamyonette şu aptal kuş varken olmazdı. "Hayır, tam olarak değil. Bu bizim özelimiz, sence de öyle değil mi?"

Dudağını yana doğru büktü. "Erkekler seks maceralarını anlatmaktan hoşlanırlar sanıyordum."

"Seni *asla* bir macera olarak görmedim."

"Güzel."

Suzy yenge kapıyı açtığında heyecanla, "Gelmişsiniz!" dedi. Oturma odasına geçmeden önce uzanıp yanağından öptüm. "Doğduğumdan beri her yıl Noel'de buraya geliyorum."

"Mutlu Noeller," dedi Skylar kuş kafesinin arkasından.

"Aman Tanrım! Muhabbet kuşu almışsınız!" diye çığlık attı Suzy yenge.

"Neden bu kadar şaşırmış gibi davranıyorsun? Her yıl ne istersen alıyorum zaten."

Yengem beni duymamış gibi yaparak kafesi elimden aldı ve Noel ağacının yanındaki koltuğunda uyuklayan Al dayıma götürdü.

"Bak! Bir kuşumuz oldu! Çok güzel, öyle değil mi?"

Dayım sıçrayarak uyandıktan sonra kuşa bir bakış atıp bana döndü. "Yıllar önce yengene yemek yiyen, havlayan ya da sıçan bir şey almaman konusunda anlaşmamış mıydık?"

"Onu rahat bırak," dedi Suzy yenge. "Bana her zaman en iyi hediyeleri alır."

"Çünkü ne alacağını sen söylüyorsun."

"Peki istediklerimi başka nasıl alabilirim?"

Skylar montunu çıkarıp almam için uzattığı sırada benimle göz göze gelmemek için başını çevirdi. "Suzy yenge, süslemeleriniz harika."

Yengem ve dayım, her bayramda evi eski dönemlerden kalma süs eşyalarıyla donatıyordu. Şöminenin önü yapay karla kaplıydı ve etrafına buz taneleri asılmıştı. Minyatür, yapay donmuş bir gölle üzerinde paten kayan minik insanlar bile vardı. Söylediklerine göre, hâlâ evlendikleri ilk yıl aldıkları ağacı kullanıyorlardı ve birlikte oldukları her yıl için bir süs asıyorlardı.

Gerçekten çok fazla süs vardı.

Odanın etrafında yavaşça dolaşan, farklı hallere bürünmüş cüceleri ve paketlenmiş kutular taşıyan kardan adamları incelerken şaşkınlık dolu sesler çıkaran Skylar'ı izliyordum. Ona baktığımı görünce başını hızla başka yöne çevirmişti.

Bundan nefret ediyordum.

"Tatillere bayılıyoruz," dedi Suzy yenge. "Bu süslemeler kendimi bildim bileli var. Bazıları anneme, hatta büyükanneme aitti. Ben öldüğümde de hepsi Şanslı'ya kalacak."

Manevi açıdan önemli olan süslemeleri miras bırakabileceği

en doğru insan muhtemelen ben değildim. Skylar ve benim için aldığım Noel ağacı hâlâ kutusunun içinde, evin girişinde duruyordu. Tıpkı odanın ortasında duran çirkin bir fil gibiydi. Gümüş renkli paket kâğıdına sarılı *air fryer*'ı ve kuşun en az bir yıl boyunca lüks içinde yaşamasına yetecek kadar yemle oyuncakların olduğu alışveriş çantasını alıp yengeme verdim. "Bu da senin için. Ayrıca Noel'de ölümden bahsetmeyelim, olur mu?"

Gülümsedi ve her yıl yaptığı gibi başıma kırmızı bir Noel Baba şapkası geçirdi. "Neden? Ben ölmekten korkmuyorum. Yaşamamaktan korkuyorum."

Yengem pencerenin önündeki yapay karla kaplı bir sehpa kuşun kafesini yerleştirmeye çalışırken Skylar'la birlikte kanepeye oturduk. Sonunda üzerindeki kıyafeti inceleme şansım olmuştu.

"Görüyorum ki meydan okumama yeterince karşılık vermişsin." Çenemle üstüne giydiği saçmalık derecesinde komik kapüşonluyu işaret ettim. Kazağın üzerindeki tilki baskısının etrafını saran ışık zincirleri vardı, üstelik ışıklar gerçekten yanıp sönüyordu. "Pil fiyata dahil miydi?"

"Evet, dahildi. Beklentilerini karşılayabilecek bir şey bulabilmek için internette çok dolaştım."

"Başarılı olmuşsun."

Şapkamın ucundaki beyaz ponponla yaramaz bir kedi yavrusunu sever gibi oynadı, ardından başını çevirdi.

"Hadi hediyeleri açalım," dedi Suzy yenge. Neredeyse bir metre yüksekliğindeki bir hediye paketi yığınının bize doğru itiyordu. "Üstlerindeki isim etiketlerini okuyun. İkiniz için de birkaç hediye var."

"Aman Tanrım! Neden bu kadar çok hediye aldın?" diye sordum. "Bir çift çorap alman yeterliydi."

"Tüm bunlara gerçekten hiç gerek yoktu," diye ekledi Skylar.

"Başka ne işim var ki? Ben böyle mutlu oluyorum."

Kuş aniden öterek Al dayımı bir kez daha uykusundan uyardı. "Ne oldu?"

Dayımın kucağına bir kutu atarken, "Hediyeleşme vakti geldi," dedi yengem.

On dakika sonra önümde bir yığın şey vardı. Yeni pamuklu gömlekler, çoraplar, asla kullanmayacağım bir bandana, Cassie

için bir köpek kazağı, bir *Zippo* çakmak, para şeklinde çikolatalar ve karbon fiber bir termos.

Skylar kendi hediyelerini açtıktan sonra, "Hepsi çok güzel," dedi. Suzy yenge ona sevebileceği her şeyi almıştı. Eski bir Led Zeppelin tişörtü, kristal küpeler, tüylü çoraplar, Gus için kedi otu dolgulu bir fare, çiçekli bir saç bandı ve en sevdiği yazarlardan birinin imzalı bir kitabı. "Hepsine bayıldım. Çok teşekkür ederim."

Kalkıp yengem ve dayıma sarıldığında kalbim çok ağır bir duyguyla doldu.

Çok gerçek görünüyordu.

Ve öyle hissettiriyordu.

Hediyelerden sonra Suzy yengeme yemekleri masaya taşıması için yardım ettik. Skylar, yengemin her zamanki menüsüne "güvenli" bulduğu yemeklerin eklendiğini fark ettikten sonra anksiyetesi gözle görülür biçimde kaybolmuştu.

Masada taze ekmekle ev yapımı ballı ezme vardı.

Buharda pişirilmiş havuç ve karnabahar, Skylar'ın son birkaç terapi seansının sonrasında yemeye başladığı yeni gıdalardandı.

Bir de patates püresi.

Ayrıca Al dayı hindiyi bütün olarak getirmek yerine dilimleyip masanın ortasında büyük bir tabağa koymuştu. Skylar bu sayede yemek yerken hindinin cansız bedenine bakmak zorunda kalmayacaktı.

Düzgün davranmaya devam etmek için uğraşıyordum, muhabbet kuşunun önünde kuşu yeme esprisi bile yapmamıştım.

"Seninle konuşmak istediğim bir konu var." Yemeğimize devam ederken Al dayı çatalını bana doğru salladı.

"Tabii. Dinliyorum."

"Bar fazla para kazandırmıyor. Her gün aynı müşteriler geliyor. Asla yeni biri uğramıyor."

"Orası çok eski," dedim. "Sana yıllardır söylüyorum. Her şeyin üstü tozlu. Ayrıca karanlık ve تنها bir yer."

"Şanslı." Skylar masanın altından beni tekmeledi.

"Sorun değil, tatlım," dedi Al dayı. "Doğru söylüyor, iyice çöplüğe döndü."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Suzy yenge dayımın eline dokundu. "Ben çöplük demezdim. Sadece artık eski bir yer haline geldi."

"Bence artık barı satmalıyım. Gereken her şeyi yapmanın maliyetini kaldıramam."

Arkama yaslandım. "O bar senin hayatın."

"Çok güzel zamanlarımız olsa da artık vakti geldi. Barı elbette özleyeceğim ama artık başa çıkamayacağım kadar çok işi var. Gün geçtikçe gençleşmiyorum."

"Peki, ne yapacaksın?"

"Satacağım. Belki sen satın almak istersin diye düşündüm."

Ağzımdaki hindi neredeyse nefes boruma kaçacaktı. "Ne? Ben mi?"

"Evet. Uygun bir fiyata veririm."

"Benim barla ne işim olur ki?"

"Çekidüzen ver ve başarılı olmasını sağla. Yeri çok iyi," dedi Suzy yenge. "Üstelik park yeri de var. O bölgedeki barların çoğunda yok."

"İkiniz bir şirketim olduğunu unutmuş olabilir misiniz?"

Al dayı bana bakıp başını iki yana salladı. "Elli yaşına geldiğinde, sırtındaki sorunlarla çatılara tırmanmak ister misin sence? Ya da altmış yaşında?"

Çatıya tırmanmayı *şimdi* bile istemiyordum. "Orayı alıp düzene sokmaya param yetmez."

"Kazadan gelen para ne oldu?"

Hafifçe nefes verirken Skylar'ın meraklı bakışlarına aldırmamaya çalışıyordum.

"O paradan fazla bir şey kalmadı. Barın ihtiyacı olan her şeyi yapmaya yetmez."

Birkaç yıl önce geç bir saatte kırmızı ışıktaki beklerken yerel piyasada iyi tanınan bir girişimci bana arkadan çarpmıştı. Kamyonet neredeyse hurdaya dönmüştü ve zaten kötü durumda olan boynumla sırtım ciddi anlamda sakatlanmıştı. Sürücü arabadan sendeleyerek çıkmıştı, içkiyi fazla kaçırdığı belliydi. Üstelik yolcu koltuğunda çıplak sayılabilecek bir kadın oturuyordu. Adam kimsenin kadından haberdar olmasını istemiyor gibiydi. Polis çağırmamam ve kazayı sigortaya bildirmemem karşılığında bana yeni bir kamyonet satın almış, hatta hemen olay yerinde nakit yirmi beş bin dolar vermişti. Adam arabanın bagajından bir çanta

dolusu para çıkarmıştı. Şimdi düşününce anlıyordum ki adamı dava etmeliydim. Yirmi beş bin, kronik hale gelen sırt ve boyun ağrısına katlanmak için yeterli değildi.

Paranın bir kısmı, yengem ve dayımın bazı yeni ev aletlerine gitmişti. Bir kısmını ise Skylar'ın Corvette'ini satın almak için kullanmıştım.

"Dönem temalı bir bara çevirsen çok havalı olur. Mesela altmışlar ve yetmişler temalı bir dekor yapabilirsin," dedi Skylar. Küçük havuçlardan bir tanesini bıçağıyla kesip yarısını çatalıyla didikliyordu. "Arka planda o dönemin müziklerini çalarsın. İnsanlar öyle şeylere bayılıyor. Benzersiz şeyleri sevdikleri için, 'Hey şu altmışlar barına gidelim!' diyebilirler."

"Evet," dedi Suzy yenge heyecanla. "Bu fikre *bayıldım!* Skylar haklı, insanlar bu tarz bir bara gidip bir kadeh içki içmek isterler."

"Kulağa güzel geliyor ama ben bar işletmekten ne anlarım ki?"

Dayım vazgeçmiyordu. "Yarı zamanlı çalışmaya devam edebilirim, böylece sana yardım etmiş olurum. Ayrıca... sen neden bahsediyorsun? Gençliğinde üç yıl boyunca barmenlik yapmıştın. Orada olmadığın zamanlarda senin yerine bakacak birini işe alırsın ve sürekli barda durmak zorunda kalmazsın. O kadar zor değil."

Bu plan aklıma yatmaya başlamıştı. Hayatımın geri kalanını küçük bir inşaat şirketi yöneterek, bizzat inşaat işlerinde çalışarak geçirmek istediğimi söylersem yalan olurdu. İşimi sevmiyordum ve sırt ağrılarım beni öldürüyordu. Sonsuza kadar o şekilde çalıştığımı düşünemiyordum. Ayrıca elli yaşına geldiğimde inşaat malzemeleri satan zincir mağazalardan birinde çalışma fikrinin heyecan verici olmadığı kesindi.

"Gerçekten harika olabilirdi ama maddi açıdan karşılama imkânım yok. Çok fazla zaman ve para gerektirir. Barı ayağa kaldırmak için uğraşırken kendi işime devam etmeyi asla başaramam. Üzgünüm."

"Haklısın, Şanslı," dedi Suzy yenge. "Tek başına yapmak için çok fazla iş olur."

"Belki ben yardım edebilirim," dedi Skylar sessizce.

Karıma dönüp baktım. "Daha içki içecek yaşta bile değilsin. Barda ne yapacaksın?"

Skylar çatalını masaya bırakıp dik dik yüzüme baktı. "Emin değilim, Jude. Galiba on sekiz yaşında olduğum için *hiçbir* şey yapamıyorum. Barı ilgi çekici bir hale getirmek adına harika bir fikir bulduğumu, ayrıca sosyal pazarlama konusunda da oldukça iyi olduğumu unutabiliriz. Boş versene. Hayatının sonuna kadar çekiş sallamak istiyorsan, öyle yapmaya devam edebilirsin."

"Kıza neden böyle bir şey söyledin?" diye sordu Suzy yenge.

"Ne?" dedim. "Daha yirmili yaşlarında bile olmayan biriyle bar işletmemi mi bekliyorsunuz?"

"Yaşının ne önemi var?" dedi Suzy yenge. "Her zaman bize ne kadar zeki olduğunu, motivasyonunun ne kadar yüksek olduğunu anlatıyorsun. Üstelik o senin karın. Birlikte bir yer işletmek güzel olurdu."

"Skylar benim karım değil," dedim patlar gibi. "Altı ay sonra gidecek."

"Hey," dedi Al dayı uyarırcasına. "Bir kadınla böyle konuşulmaz, özellikle de karşıdaki karınsa."

Dişlerimi sıktım. "Gerçek bu. Anlaşmamız böyleydi. Neden şimdi ben kötü adam oluyorum? Skylar'ın istediği de bu."

"İkiniz gerçekten boşanacak mısınız?" diye sordu Suzy yenge.

"Evet," dedik aynı anda.

"İkinizin de istediği şey bu mu?"

Birbirimize baktık, sessiz kalıp diğerinin cevap vermesini bekliyorduk. Hayır demek istiyordum. Birlikte daha fazla zamanımız olsun istiyordum. Elbette *Skylar'ın* istediği buysa, o zaman gitmesi ve hayatına devam etmesi gerekiyordu.

"Öyle olacağı konusunda anlaştık," dedi Skylar. "Bu birbiri-mizi önemsemediğimiz anlamına gelmiyor."

"İkiniz çok tatlı bir çift olmuştunuz."

"Tatlı arkadaşlar da olabiliriz." Skylar'ın gülümsemesi ikna ediciydi fakat ben arkasındakileri görebiliyordum. "Bizim için sorun yok, gerçekten. Bu işe girerken sadece formalite olduğunu biliyorduk. Şanslı'nın benim için yaptığı her şeye sonuna kadar minnettarım, ayrıca sizlerle tanıştığım için de çok mutluyum."

Suzy yengenin yüzü sanki en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi düşmüştü. "Keşke her şey farklı olsaydı. Ailemizin bir parçası olmanı gerçekten çok seviyoruz. Belki bir şeyler..."

Skylar zorla gülümsüyor, çatalıyla yemeğini dürtüp duruyordu.

İşler daha kötüye gitmeden araya girdim. "Hâlâ arkadaş olacağız, Suzy yenge. Skylar yine ziyarete gelebilir." Dayıma döndüm. "Finansal olarak daha iyi durumda olsaydım barı satın alırdım. Sadece yapılacak çok iş olan bir yeri devralamam."

"Ne büyük sürpriz," diye mırıldandı Skylar.

"Skylar, senin için her şey iyi olacak mı?" diye sordu Suzy yenge. "Doktor randevuların, ilaçların ne olacak? Nerede yaşayacaksın?"

Skylar ağzındaki yemeği yutmak için uğraşırken kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyordum. İnce parmakları su bardağına dolandı, birkaç damla suyu ağır ağır yudumladı. "Mezun olduktan sonra tam zamanlı çalışabilirim. Küçük bir stüdyo daire tutacağım. Hayatımdaki stres azalınca..." Mavi gözleriyle bana doğru kaçamak bir bakış attı. "O zaman ilaçlarımı azaltabileceğimi ve terapistimi daha az görebileceğimi umuyorum. Jude'un yardımıyla en kötü kısmını atlattım. Bundan sonrası ona ait değil. Onun sorumluluklarından biri olamam. Benim için yaptıklarını bugüne kadar kimse yapmadı. İyi olacağım, merak etmeyin."

"Seni öylece kapının önüne koyamaz."

"Al dayı, onu zorla evden atmıyorum. İsteddiği kadar kalabilir. Ayrıldıktan sonra on dakika içinde boşanacak değiliz. Birkaç ay daha sigortaya ihtiyacı olursa benim için sorun yok. Önemli bir şey değil. Hemen gidip başka biriyle evlenecek değilim."

Bir evlilik benim için oldukça yeterliydi.

Suzy yenge hüznüyle iç geçirdi. "Peki, sonuçta bu sizin hayatınız. Eminim en iyisini bilirsiniz. Gerçek bir evliliğe dönüştürmemiş olmanız... çok yazık. İkiniz için de mükemmel bir mutlu son olurdu."

"İkimiz de kendi mutlu sonlarımızı yaşayacağız, Suzy yenge." Skylar'ın sesi tatlıydı ve umutla doluydu. Fakat ben gerçeği biliyordum.

Benim küçük karım yalan söylüyordu. Mutlu sonlara inancı benimkinden fazla değildi.

BÖLÜM 44

JUDE

Noel'i hem seviyor hem de nefret ediyordum.

Bir an *Noel Baba* olurken bir sonraki an Noel'i berbat etmeye çalışan *Grinç** gibiydim.

Al dayı ve Suzy yengeyle birlikte olduğum her dakika benim için daima güzel geçerdi. Ancak sevgi dolu ve kahkahalarla geçen bir günün ardından, sessiz bir eve yalnız başına dönmek berbat hissettiriyordu.

İkisine hoşça kal dedikten sonra, eve dönüş yolunda o tanıdık boşluk hissi yeniden belirdi. Skylar'la birbirimize neredeyse tek kelime bile etmemiştik.

Yavaş yavaş benden uzaklaşıyordu.

Aramızdaki her şey nasıl bu kadar saçma bir hale gelmişti?

Eve döndüğümüzde kar başlamış, şimdiden yerde birkaç santim birikmişti. Yolcu kapısını açtım ve kayıp düşmemesi için Skylar'ın kamyonetten inmesine yardım ettim. Eve doğru yürürken koluma girdi.

"Karın yağışını izlemeyi hep çok sevmişimdir," dedi başını gökyüzüne doğru kaldırarak. Dilini çıkarıp birkaç kar tanesi yakalayınca güldüm. Dudaklarını oyun oynarcasına açması ve o minicik buzlu yıldızı ağzına alırken korku ya da anksiyete yaşamaması, bugüne kadar sahip olduğum en sihirli andı.

Böyle bir şeyi başardığının farkında olduğunu sanmıyordum.

Cassie bizi kapıda karşıladı. "Onu hızlıca gezdirip geleceğim," dedim. Köpek evden fırlayıp karın üzerinde zıplarken ben de bir sigara yaktım. Cassie sonunda eve girmeye karar verdi-

* Dr. Seuss'ın çocuk klasiği romanındaki bir kurgusal karakterdir. Yönetmenliğini Ron Howard'ın yaptığı *The Grinch* isimli film aracılığıyla da tanınmaktadır. (ç.n.)

ğinde, Skylar hâlâ girişte duran Noel ağacı kutusunun yanında bekliyordu.

"Noel Baba şapkasını geri vermeyi unuttun," dedi gözünü kafamın tepesine dikerek.

"Kahretsin." Elimi kaldırıp kırmızı renkli tüylü şapkaya dokundum. "Suzy yengem beni azarlayacak."

Skylar'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Başında kalsın. Noel daha bitmedi."

"Öyle mi?"

"Evet. Senin için bir hediyem var."

Bu basit cümleyle kalbim ve aletim harekete geçmemeliydi fakat beni dinlemiyorlardı.

"Benim de senin için bir hediyem var."

Skylar kaşlarını yay gibi kaldırdı. "Güzel. Tabii önce," derken ayağıyla ağacın kutusuna pat pat vuruyordu. "Bu ağacı kurmak istiyorum."

"Şimdi mi? Saat dokuz oldu."

"Yani... ne olmuş? Uykun mu geldi, büyükbaba?"

"Kes şunu. Ağacı kurmanın ne anlamı var demek istemiştin. Üç saat sonra Noel bitecek."

"Saçmalık. İnsanlar ağaçlarını ocak ayına kadar kaldırmıyorlar."

"Gerçekten şimdi kurmak istiyor musun?"

"Evet. Evde Noel ağacımız olsun istiyorum. Üstünde aptal gibi gülümseyen insanlar olan bu kutuyu eve getirdiğinden beri sürekli ona bakıyorum. Ayrıca sen de kurmayı hep istiyordun."

"Böyle düşünmenin sebebi ne?"

"Çünkü etrafı hiç dağınık bırakmazsın ama neredeyse iki metrelik bu kutuyu burada öylece bıraktın. Üstünden atlayıp geçmemiz gerekiyor."

Omzumu kaldırdım. "Haklı olabilirsin."

Skylar ayakkabılarını ayağından fırlatıp bana gülümsedi.

"Hadi bakalım, Noel Baba."

"Bir anlaşma yapalım." Botlarımı çıkarıp ayakkabılarımızı aldım ve kapının yanında duran matın üzerine yan yana koydum. "Benimle sıcak çikolata içmeyi kabul edersen, bu yaratığı kurarım."

Skylar dudaklarını büzdüğünde bunun artık en sevdiğim yüz ifadelerinden biri olduğunu düşündüm.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Şanslı, bu adil değil. Yapabileceğimden emin değilim..."

"Sadece süt, çikolata ve marşmelov. Bir de gizli malzemem var." Mutfğa yöneldiğim sırada Skylar beni takip ediyordu. Gus ve Cassie de hemen arkasındaydı.

"Ne olduğunu görmeden herhangi bir gizli malzeme kabul etmiyorum."

Dolaptan gerekli malzemeleri çıkardım, sütü tencereye koyup ocakta ısıtmaya başladım.

Skylar beni hayranlıkla izliyordu. "Annem sütü mikrodalgada ısıtırdı."

"Böylesi daha iyi," diyerek ona göz kırptım. "Güven bana."

"Tamam..."

Süt ve kakaoyu karıştırırken keyifle Skylar'a bakıyor, onu gülmsetmek için çabalıyordum. "Bana Noel için ne aldın?"

Yengem ve dayım dışında herhangi birinden hediye almayı yıllar olmuştu. Hatta şimdi düşününce, bir kadının bana en son ne zaman hediye verdiğini bile hatırlamıyordum.

Umarım çorap almamıştır.

"Söylemeyeceğim, Şanslı. Beklemen gerekiyor."

Sıcak çikolatayı iki fincana boşaltıp üzerlerine marşmelov koydum. Suzy yengenin evinden aldığım baston şekeri cebimden çıkarıp birkaç parça krakerle birlikte kese kağıdına koyarken, Skylar şüpheli gözlerle beni izliyordu. Şekeri ve krakerleri küçük parçalar haline gelmesi için ezdim ve marşmelovun üzerine serpiştirdim.

"Güzel oluyor, seveceğine eminim." Sıcak çikolatasını en sevdiği fincana koymuştum. Üzerinde güneş gözlüğü takmış bir kedi resmi vardı. "Hepsi güvenli, yemin ederim. Kırıntıları gerçekten küçücük yaptım. Boğazına takılmaz."

"Noel ağacını kurman için yapmam gereken bu mu?"

"Evet. En sevdiğim tatil içeceği. Küçükken Suzy yengem Noel Baba'nın cücelerinin bizim için özel olarak yaptığını söylerdi. Bir gün çocukların olduğunda, onlara yapmalısın." Fincanımı ağzıma götürdüm. "İşin büyüdü burada."

Skylar bir süreliğine gözlerini benden ayırmadı, ardından başını eğip ellerinin arasında tuttuğu fincana baktı.

"Uzun zamandır geçirdiğim en iyi Noel bu," dedi sessizce. "Bazen çok tatlı olabiliyorsun, farkında mısın?" Başını kaldırıp

bana baktığında yüzünde bir anlığına suçlayıcı bir ifade belirdi ama hızla kayboldu. "Yoksa değil misin?"

"Değilim." Sıcak çikolatamı yudumladım. "Çok fazla erime-
den iç."

Skylar sonunda bir yudum aldığı anda, üstdudağında marşme-
lovdan beyaz bir bıyık oluşmuştu. Onu öpmek, en sevdiğim içe-
ceğin ağzındaki tadına bakmak için ölüyordum ama dudaklarını
hızla yaladı.

En iyisi buydu zaten.

"Evet?" dedim sabırsızlıkla.

Saçını omzunun arkasına atarak gülümsedi. "Aslında oldukça
güzelmış. Sıcacık, tatil havasına uygun."

"Söylemiştim."

Çikolatayı içişimi izliyordu. Son yudumu da alıp fincanın ke-
narındaki marşmelovu yaladığında güldü.

"Ne?"

"Hiç..." Yanakları kızarmıştı. "Sadece mutlu olduğunu gör-
mek hoşuma gidiyor. Yeterince gülmüyorsun."

"O zaman daha fazla gülmeliyim. Neydi o söz? Gülüşüne ki-
min âşık olacağını bilemezsin."

"Bilemezsin... Bak, işte bu doğru olabilir." Skylar fincanını
lavaboya bırakmak için yanımdan geçerken vücudu hafifçe bana
değdi, ardından dönüp gözlerime baktı. "En sevdiğin çikolatalı
içeceğini benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"İçtiğin ve tükürmediğin için ben teşekkür ederim."

Gülerek Gus'ı kucakladıktan sonra heyecan ve sabırsızlıkla
bana baktı.

"Artık ağacı kurabilir miyiz?"

Kutuyu sürükleyerek oturma odasına taşıdık. Yapay ağacı ve
üzerine kuracağımız standın tüm parçalarını çıkardık. Gus kutu-
nun içine atlayarak başını çıkarıp bize baktı. Aynı şeyi tekrar yap-
tığında ikimiz de güldük.

"Ağacı büyük ihtimalle devirecek, biliyorsun değil mi?" diye
sordu Skylar.

"Bu yüzden üzerine süs takmayacağız. Sadece ışıklandıraca-
ğız. Böylece, devirse bile sorun olmaz."

Skylar elinde bir dal tutuyordu, bir aşağı bir yukarı doğru kı-
vrırken şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. "Ağaç şeklinde kocaman
bir yapboz gibi."

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Belki de gerçek bir ağaç almalıydım. Bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm.”

“O ağacı buna yaptığın gibi koridorda bıraksaydın, şimdiye kadar ölmüş olurdu.”

Bir saat sonra, hafif yana yatık olmasına rağmen ağacımız nihayet hazırды. Küçük beyaz ışıklarla ve zincirlerle süslenmişti.

“Çok güzel,” dedi Skylar dallardan bazılarını düzeltirken. “Sade, beyaz ışıkları çok seviyorum. Peki ya sen?”

Başımı sallayarak *Noel Baba* şapkamı başımdan çıkardım. Nazikçe Skylar’ın başına koyup omuzlarına düşen saçlarını biraz kabarttım.

“Sen benden daha sevimli bir *Noel Baba* oldun.”

Bana gülümseyerek baktı. “Bence bu tartışılır. Bütün gün etrafa günahkâr *Noel Baba* enerjisi yaydın.”

Benim için çok zor olsa da flört girişimini görmezden gelmişim. Şu anki enerjimiz güzeldi, bunu bozmak istemiyordum.

Konuyu değiştirdim. “Hediyeni şimdi ister misin?”

Olduğu yerde zıplamaya başladı. “Evet! Gidip seninkini getireyim.”

Merdivenlerden koşarak çıkmaya başladı. Arkasından, “Hazır çıkmışken şifoniyerin üzerinden hediyeni de al,” diye seslendim.

Birkaç saniye sonra elinde küçük iki hediye paketiyle birlikte geldi. Biri kırmızı, diğeri gümüş rengindeydi. Kırmızı olanı bana verdi.

Kanepeye geçtiğimizde, “Önce sen aç,” dedim.

Kendi kutusunu kulağına götürüp yavaşça salladı. “Bir şey anlaşılmıyor,” dedi. “Bana Noel hediyesi veren ilk erkeksin. Babam ve büyükbabam dışında tabii.”

“Harika. Üzerinde baskı yaratmadığıma sevindim.”

Söylediğime gülümserken pişmanlık içinde boğulduğumun farkında bile değildi. Bu ilk hediyeleşme, onunla kendi yaşlarında bir erkek arasında olmalıydı. Gerçekten romantik bir ilişki yaşadığı biriyle. Gençlik yıllarında yaşanan ilkler gibi tatlı ve özel olması gerekirdi.

Belki de milyonuncu kez, onun hayatında mahvettiğim şeylerin yaptığım yardımlardan daha fazla olabileceğini düşündüm.

Hediyeyi sanki bir kraliyet mücevheriymiş gibi dikkatle açarken parmakları titriyordu. Heyecanlı mı, yoksa gergin mi olduğunu anlayamıyordum.

Aldığım hediye yeterli miydi? Belki de değildi.

Ya da belki çok fazlaydı.

Hediye alışverişi kafa karışıklığı konusunda benim için yepyeni bir seviye olmuş, buna hiç hazır olmadığımı anlamıştım. Evli olduğun halde bir ilişkinin olmadığı ama aynı zamanda âşık olmaya başladığın bir kadına ne alabilirdin? Nasıl bir hediye, senin için deliriyorum ama bunu söyleyemeyecek kadar korkağım derdi?

Elinde tuttuğu hediye bu duygularımın bir karışımıydı. Kolyenin ucu, ince bir zincire takılıydı. Nostaljik görünen gümüş bir kapağı vardı ve minik cam bir tüpün içinde karmakarışık minik harfler duruyordu.

“Jude...” dedi. “Çok güzel.” Avucunun içinde dikkatle çeviriyor, kolyeyi hayatında gördüğü en heyecan verici şeymiş gibi inceliyordu. “İçindeki harfler birleşiyor mu?”

“Evet, kısa bir mesaj oluşturunlar.”

Bakışlarını kolyeden ayırıp gözlerime baktı. “Senden bir mesaj mı?”

“Evet.”

Tüpün üzerindeki kapağı parmak uçlarıyla kavradığı sırada elini tuttum.

“Beklemeni istiyorum. En azından içinde ne yazdığını bilmeyi gerçekten istediğin güne kadar.”

Kaşlarını çatı. “Aslına bakarsan, ne yazdığını şimdi öğrenmek istiyorum.”

“Bence ne yazdığını bilmeyi gerçekten istediğin bir zamana kadar beklersen daha anlamlı olacak.”

Cevap olarak sadece yüzümü inceledi. Hayal kırıklığı mı yaşıyordu? Şu anda kızgın ya da meraklı olup olmadığını anlayamıyordum. “Gerçekte söylemen gereken şeyi söyleyemeyen bir hediyeyle ancak sen verebilirdin.”

“Tam benlik, öyle değil mi?”

“Kesinlikle.” Gülerken dudakları yukarı kıvrıldı. “Çok sevdim.” Bana doğru yaklaşıp yanağımdan öptü. Marşmelov yüzünden hâlâ yapış yapış olan dudaklarını bir süre yanağımdan çekmedi. Dönüp dudaklarına kapanmayı, onu yere yatırıp Noel ağacının altında ağır ağır soymayı düşündüm. Mükemmel teninde ışıkların yansımaları görmeyi, her yerini öpmeyi, dudaklarındaki çikolata ve nanenin tadını almayı istedim.

"Takmama yardım eder misin?" diye sordu arkasını dönerek. Uzun saçlarını kaldırdığında, boynu yavaş ve etkileyici bir hareketle açığa çıktı. Kocaman parmaklarım boynuna değerken kol-yenin minik klipsiyle uğraşıyordum.

"İşte oldu." Onu tutup göğsüme çekmemek, dudaklarımı bedeninde gezdirmemek için kendimle savaşıyordum.

"Harika." Tekrar bana doğru döndüğünde, minik cam tüpü parmaklarının arasında tuttuğunu gördüm. "Harfleri dizmek için bekleyeceğim, söz veriyorum. Gizemli olması çok heyecan verici. Hoşuma gitti."

"Seveceğini tahmin etmiştim." Cebimden iki tane kazı kazan bileti çıkardım. "Bunlar da senin için."

Skylar yüzünde kocaman bir gülümsemeyle biletleri elimden kaptı. "Belki birinden hedeflediğim bin dolar çıkar."

Şimdiye kadar yüz dolardan fazla kazanmadığı halde bin dolar kazanmayı kendine görev edinmişti.

Göz kırptım. "Asla bilemezsin."

"Sonra kazırım. Hediyeni açmanı istiyorum."

Hiç zaman kaybetmeden hediye ambalajını yırtıp açtığımda içinden küçük gri bir kutu çıktı. Kutunun içinde rengi mat siyah olan özel yapım bir çakmak vardı. Üzerine kırmızı bir kalp tutan gargoye görseli işlenmişti.

Çok havalı görünüyordu. Belki de hayatım boyunca sahip olduğum en klas şeydi.

"Vay." Başparmağımı ağır ağır üzerinde gezdirdim. "Çok beğendim."

"Senin için yaptırdım. Arkasını çevir."

Söylediğini yaptığımda düğün tarihimizle birlikte bir yazı yazdığını gördüm: *Dünyanın en iyi kötü kocası olduğun için teşekkürler. Daima sevgiyle, Skylar* ★ Yazının sonunda, mesajlaşırken kullandığım emojiye benzeyen minik bir kıvılcım vardı.

"Sahte evliliğimizden bir hatıra vermem gerektiğini düşündüm. Satın aldığımda çok uygun bir hediye gibiydi. Aldığım zaman..." Konuşmayı bırakıp durdu.

Aldığı zaman her şey darmadağın olmuştu.

Onu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yoktu. Zaten kalbime kazınmıştı, hayatım boyunca bir şeyler hissettiğim tek kadın olarak orada duruyordu. Muhtemelen başkası hiçbir zaman olmayacaktı.

Çakmağın kapağını açıp yaktım ve alevin kokusunu içime çektim.

"Mükemmel." Skylar'a gülümserken ne kadar mükemmel olduğunu kelimelerle değil, öpücüklerle gösterebilmeyi diliyordum. "Aslına bakarsan 'Biriyle yalandan evlendim ve elimde sadece bu tişört kaldı' yazılı bir tişört vermeni bekliyordum. Bu ondan çok daha iyi."

"Ha-ha. Çok komik." Skylar başındaki *Noel Baba* şapkasını çıkarınca altın rengi saçları elektriklenip havaya dikildi. "Gargoyle bana seni hatırlattı. Dışarıdan bakınca çok kaba ve sert görüldüğü halde elindeki kalbi şiddetle koruyor." Çakmağa dokundu, sonra parmağını yavaşça başparmağımdan bileğime, oradan da nabzıma doğru götürdü. Dokunuşu son derece sadeydi ama sıcak ürpertisi kolumdan göğsüme kadar yayılmıştı. "Koruduğu kendi kalbi mi, yoksa başka birinin kalbi mi... işte bunu bilemiyorum."

"Belki ikisini de koruyordur."

Parmağı bileğimi okşamayı bıraktı.

Yavaşça yanımdan uzaklaşırken bakışları odanın diğer tarafına kayıp Noel ağacında sabitlendi. Işıklar gözlerine yansıyor, yanıp sönen milyonlarca ateşböceği gibi görünüyordu.

Beni her zaman büyülüyordu.

"Bugün güzeldi. Biraz da tuhaf," dedi melankolik bir sesle. "Seninle ve ailenle zaman geçirdiğim için mutluyum."

"Ben de öyle."

Arkasına yaslandı ve dizlerini yukarı kaldırıp kollarının arasına aldı. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii."

"Babamla konuştum."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Eve gelmediğin gece. Bana mesaj attı. Bilinmeyen numara olarak çıktığı için ilk önce yanlış numara sandım."

"Peki... nasıl geçti?"

Skylar iç çekince göğsü kabardı. "Sanırım hem iyi hem de kötü. Biraz konuştuk. Başta çok tuhaftı ama daha sonra kendimi iyi hissetmeye başladım. Annem hakkında konuştuk, benim ve onun hakkında... Hatta seninle ilgili bile konuştuk. Daha fazla iletişim kurmak ve görüşmek istiyor." Bana bakarken başını iki yana salladı. "Ne hissettiğimden emin değilim."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Babasının benim hakkımda ne düşündüğünü sormak istedim fakat içimden bir ses, o sabah konuşurken bahsettiği kişinin babası olduğunu söylüyordu. Aniden birlikte olmamamız gerektiği fikrine hak vermeye başladığını söylemesinin sebebi oydu.

Bu konuşmanın konusu ben olmayacaktım. Ne olursa olsun, adam Skylar'ın babasıydı. Ona verdiği tavsiyelerin yerinde olduğuna emindim. Benim için Skylar'ın kendi seçimlerini yapıyor olması önemliydi. Onu yönlendirecek herhangi bir şey yapmak veya söylemek istemiyordum. Skylar'ın -ya da başka birinin- onun gençliğinden faydalandığını düşünmesini, benimle evlenmesi ve seks yapması için beynini yıkadığım sonucuna varmasını istemiyordum. Rebecca gibi birinin çıkıp beni çocuk yaştaki bir kızı kandırmakla suçlaması arzuladığım son şeydi.

"Yaptığı yanlıştı ama insanlar değişir," dedim. "Artık o zamanlar olduğundan çok daha farklı bir adam olabilir. Belki bir sürü pişmanlıklar yaşıyordur. Anlatacaklarını dinlemekten zarar gelmez. İstersen onunla sert bir şekilde konuş, ne olursa olsun bu hakka sahipsin."

"Ona kızmadım dersem yalan olur. Oldukça iyi karşıladı, hatta özür diledi... Beni terk ettiği için yani. Sence yeniden hayatına girmesine izin vermeli miyim?"

"Bilmiyorum, Skylar. Bu senin kararın. Artık küçük bir çocuk değilsin. Onunla her konuda gerçek bir konuşma yapabilirsin. Yaptıklarının sorumluluğunu almasını sağla. Ben olsam dinlerdim, siktir git demeden ya da baştan başlamayı düşünmeden önce karar verirdim. Bu defa tercih *sana* ait. En azından bu şekilde konuyu zihninde bitirebilirsin."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Aslında itiraf etmek gerekirse, onunla konuşmak güzeldi. Sesi çok daha mutlu geliyordu. Sen *babanı* hayatına geri alır mıydın? Ya da kız kardeşini?" Yüzümü ovuştururken kendimi onun yerine koymaya çalışıyordum.

"Birkaç yıl önce, babamla konuşmayı düşünmezdim bile. Ama şu an için soruyorsan, cevabım evet. Onunla tekrar konuşurdum. Herkes hata yapıp kendi cehennemini yaşıyor. Erin'e gelince... O yara daha çok taze. Eğer kendine çekidüzen verip uyuşturucudan kurtulursa neden olmasın. Tabii ortada çok *büyük* bir belki var. Sana yaptıklarından sonra çok ciddi bir pişmanlık göstermesi ve uzun bir süre boyunca yaptıklarını telafi etmesi gerekiyor." Derin

bir nefes aldım. "On sekiz yaşındaki ben, herkesi siktir et derdi. Oysa *şimdiki* ben hayatı ve insanları daha iyi anlıyor."

Skylar gözlerini tavana dikmiş, dudağını ısırıyordu. "Düşüneceğim. İnsanların hayatıma girip çıkması beni biraz kaygılandırıyor."

Siktir. Hayatında ne olursa olsun kaya gibi sağlam duracak kişi keşke ben olabilseydim.

Ama bu olasılığı mahvetmiştim.

"Daha gençsin," derken bu söylediğimi yanlış anlamamasını umuyordum. "Çitleri onarmak için çok fazla zamanın olacak. Bence bir gün, keşke ailemle bir şekilde temasım olsaydı diyeceksin."

Parmağını gözlerinin altında gezdirip gözyaşlarının yanaklarına süzülmesini engelledi. *Bunu ben yapmalıydım.*

"Benimle Noel filmi izler misin?" diye sorarken gözleri kabul etmem için resmen yalvarıyordu. "Henüz yatıp uyumak istemiyorum. Önümüzdeki yıl Noel'de kim bilir nerede olurum? Güzel ve sıcak bir evde olmanın tadını çıkarmak, güzel ağacımıza bakarken gerçekleri bir süreliğine unutmak istiyorum."

Midem yanıyordu. Sanırım önümüzdeki yıl Noel'i Al dayım ve Suzy yengemin yanında geçirdikten sonra, tek başıma eve gelip köpeğimle takıldığım rutinime dönecektim.

Başımı salladım. "Evet," dedim. "Hadi izleyelim."

Ben de bir süreliğine gerçekleri unutmak istiyordum.

BÖLÜM 45

SKYLAR

İngilizce öğretmenim sınıfın önünde durmadan dolanıyordu. Noel tatilinden sonra okuldaki ilk günümdü, dikkatimi derse vermeye çalışıyordum ama düşüncelerim sürekli Jude'a kayıyordu.

Kot pantolonumdaki deliğe odaklanıp tükenmez kalemle tenime bir kalp çizdim. Ardından hemen yanına küçük kalın harflerle Şanslı'nın adını yazdım.

İnsanların âşık oldukları kişilerin isimlerini neden dövme yaptıklarını şimdi anlıyordum. Adının sonsuza kadar vücuduma kazılı olmasını istiyordum. Her zaman benimle olurdu. Ölüm bizi ayırana kadar, tıpkı evlilik yeminlerinde söylendiği gibi.

Ne yazık ki biz birlikte olamayacaktık.

Belki de o yeminler, sadece dile getirmek zorunda olduğumuz yalanlardı.

Jude bir süredir boş zamanlarının çoğunu garajda, motosikletiyle uğraşarak geçiriyordu. Aletin motorunu yenilediğini söylemesine rağmen, daha çok benimle aynı yerde olmaktan kaçınmak için yaptığını düşünüyordum. Kız kardeşi bana garajda saldırdığı için oraya girmediğimi biliyordu. Zemininde hâlâ kan lekesi vardı ve beni dehşete düşürüyordu.

Kolyeyi açıp içindeki harfleri sıraya koymak için deliriyordum. Ne yazdığını bilmemek beni öldürüyordu. Hâlâ yapmamıştım çünkü doğru zaman değilmiş gibi geliyordu. Gerçi doğru zamanın geldiğini hissedecek miydim, ondan bile emin değildim.

Sadece bekleyecektim.

"Ne kadar zavallısın," dedi sağ tarafımdan bir ses. "Bacağına bir sübyancının adını yazıyorsun. Çok zavallısın."

"Burnundaki şişliği kapatmak için yaptığın makyaj kadar zavallı olamaz," diye cevabı yapıştırdım.

Galiba Paige'in babası parasız kalmıştı. O mükemmel burnu yemek tepsisiyle yamulttuğumdan beri, hâlâ düzeltmek için ameliyat olmamıştı.

Hiç pişman değildim.

Paige pis pis bakıyordu.

Bense sadece gülümsüyordum.

Teknik olarak, kafeteryada yaşanan olaydan sonra birbirimize yaklaşmamamız gerekiyordu. Tabii ki okulun beceriksiz yöneticileri kendi koydukları kuralları bile uygulamaktan acizdi. Bu yüzden her gün, sonu gelmeyen bir işkenceye maruz kalıyordum.

Oturduğu yerden, "Büyük kuzenim kocanla aynı dönemde okumuş," diye fısıldadı Paige. "Söylediğine göre kocan hem uyuşturucu bağımlısı hem de satıcıymış. Partilerde kızları sıraya dizip oral seks yaptırıyor, karşılığında esrar ve hap veriyormuş. Kuzenim onu bir defasında jakuzide üçlü seks yaparken görmüş."

Öfkeyle dişlerimi sıktım. Anlattığı saçmalıkların doğruluğunu bilmiyordum ve bunu istediğimden de emin değildim.

Bacağımdaki küçük kalbin içini doldurmaya devam ettim. "Anlaşılan kuzenin lisedeyken her boka burnunu sokan sürtüğün tekiymiş. Genetik herhalde."

"O kadar zavallısın ki, Skylar... Kendi ailen bile seni istemedi. Bu yüzden adamın biri seni sahiplenip küçük köle-karısı olarak büyütüyor. En iyisi intihar etmen!"

Paige'e tükenmez kalem saplamak saldırı sayılır mıydı?

Hayır.

Yapmayacaktım.

Bu benim en sevdiğim jel kalemimdi.

Sessizliğim sadece dozu daha çok arttırmasına sebep olmuştu. "Seni haftada iki defa bir tıp merkezine girerken gördük. Psikologla görüştüğünü hepimiz biliyoruz. Sorunun ne? Yoksa depresyonda mısın, küçük bebek?"

"Onu rahat bırak." Arkamda oturan çocuk -Mark- yardıma gelmişti. Neden yaptığını hiç bilmiyordum. Aylar önce okulun açılmasından beri en fazla iki kelime konuşmuştuk.

"Ah, lütfen," dedi Paige. "Onu savunmakla seni tatmin etmesini sağlayamazsın, Mark. O evli bir kadın. Nikâh yüzüğün nerede, Skylar? Yoksa liseden terk, uyuşturucu satıcısı kocanın bir yüzük almaya parası yetmedi mi?"

"Kızı rahat bırak ve kaltaklık etmeyi kes."

"Şimdiden kocanı aldatmaya mı başladın, Skylar? Her halinden belli oluyor, pis orospu."

"Affedersiniz," dedi Bay Gold yüksek sesle. "Gelip dersi siz anlatmak istemiyorsanız çenenizi kapatmanızı öneririm."

Sandalyemde büzülüp küçücük kalmıştım, gözlerimi tahtaya diktim. Paige'le iki arkadaşı fısıldaşıp gülmeye devam ediyordu.

Ders bittiğinde, içim öfkeyle ve aşağılanmayla kabarmıştı. Aynca midemden boğazıma doğru yükselen bir yanma hissi vardı.

Çiğnenebilir meyankökü tabletini çantamdan çıkarıp ağzıma iki tane attım. Boğazımdaki asit yanmasını yatıştırması gerekiyordu ancak gerçekten işe yaradığından emin değildim.

Kendimi az da olsa iyi hissettiğim her an bu kaltaklar üstüme gelmeye devam edip anksiyetemi tetiklerse sağlığımı nasıl geri kazanacaktım ki? Terapistim onları görmezden gelmemi söylemişti. Fakat onlar kişisel alanıma bu kadar girerken, üstelik öğretmenler bu konuda hiçbir şey yapmazken bunu nasıl başracaktım? Paige'le arkadaşları her gün bana saldırmaktan çekinmiyordu. Şansıma bu dönem tüm derslerimiz ortaktı, kaçmama imkân yoktu.

Okuldan iki saat erken çıktım, otoparka yürürken ağlamak için dudaklarımı ısıırıyordum. Arabanın içinde yirmi dakika boyunca oturdum. Eve doğru yola çıkmak için panik atağımın geçmesini bekliyordum. Zihnimde korkunç düşünceler doluyor, başımı döndürüyordu. Kalbim şiddetle atarken midem kasılıyordu.

Derin nefesler alıp vererek parmak uçlarımı kot pantolonuma ileri geri sürttüm.

Kızları sıraya dizip oral seks yaptırıyormuş.

Kendi ailen bile seni istemedi.

Yoksa depresyonda mısın, küçük bebek?

Adamın biri seni sahiplendi.

Pis orospu.

Mide bulantısı dalga dalga boğazıma yükseldikçe onu geri yutup duruyordum. Kendi kafamın içinde hapsolme duygusu beni boğuyordu. İnsanların benimle Jude hakkında söylediği korkunç şeylerden kaçamamaktan nefret ediyordum. Bunları düşündüğüm her an, midemdeki asit yanması ve başımdaki zonklama artıyordu.

Kendi içimde birkaç dakikalık kararsızlıktan sonra çantamdan telefonumu çıkarıp Jude'u aradım.

"Hey," diyerek telefonu açtı. "İyi misin?"

Endişelendiği sesinden belliydi çünkü şu anda okulda olmam gerektiğini biliyordu. Ayrıca önemli olmadığı sürece aramayacağımın farkındaydı.

"Ben... Panik atak geçiriyorum."

"Kahretsin! Neredesin?"

"Arabada oturuyorum. Otoparktayım."

"Hemen geliy..."

"Hayır," dedim. Aradığıma pişman olmuştum. "Sadece birkaç dakika konuşalım. Gelmene gerek yok."

"Skylar, yalnız olmanı istemiyorum. İki dakikalık mesafedeyim zaten."

Herhangi birinin ders saatlerinde Jude'un arabamın yanına geldiğini görmesi, ihtiyacım olan son şeydi. Paige'in ve çetesinin ağzına daha fazla laf vermekten başka bir işe yaramazdı.

"Lütfen Şanslı, sadece sesini duymak istiyorum. Birkaç dakika konuşursak geçer."

"Tamam," dedikten sonra ekibinden biriyle konuştuğunu duydum. "Telefondayım. Birazdan dönerim." Birkaç saniye sadece ayak sesi duydum, ardından bir araba kapısının açılıp kapanma sesi geldi. "Seninleyim, bebeğim," dedi nihayet. "İyi misin?"

Bebeğim. Bu kelime ağzından öylesine çıkmış olmasına rağmen, kalbim tamamen farklı bir şekilde atmaya başlamıştı.

"Başım çok dönüyor ve titriyorum. Midem çok kötü yanıyor."

"Derin nefes al. Bugün ne giydin?"

Telefonu tutan parmaklarımı sıktım. "Bu konuşma nereye gidiyor?"

"Bazı kumaşlara dokunmak iyi geldiği için söyledim."

"Ah," derken kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Tabii üzerindeki bana ayrıntılı olarak anlatmak istersen itirazım olmaz," diye takıldı.

Hafifçe güldüm. "Kamyonette misin?"

"Evet, herkesten uzaklaşmak iyi olur dedim. Bugün bir şey mi oldu?"

"Sayılır..."

"Yine o lanet sürtüklerden biri mi?"

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Aynen öyle. Çok kötüler. Genellikle görmezden gelmeyi başarıyorum ama bazı günler..." Cümlemi bitiremedim, gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

"Okul müdürüyle konuşmamı ister misin? Hatta o şımarık pisliklerin aileleriyle? Bu pisliği hemen şimdi temizleyebilirim."

"Hayır... Öyle bir şey yapmanı istemiyorum. Sonunda hapse girmeni göze alamayız."

"Senin için gerekirse hapse girerim, Kıvılcım. Mahşer ziyaretler yapacağına dair söz verirsen..."

Kahkaha attım. "*Mahrem* demek istedin sanırım."

Beni güldürmeye çalıştığını biliyordum ve işe yarıyordu. Böyle şakalaşmalarımızı özlemiştim.

"Her neyse, hakkımı almam lazım." Çakmak kapağının açılıp kapanma sesini duydum. "İlaçlarını aldın mı?"

"Sadece mide için olanları. Anksiyete ilaçlarını almak istemiyorum. Beni sersemletiyorlar."

"Anladım." Telefondan nefes veriş sesi duyuldu. Dumanı camdan dışarıya üflediğini hayal edebiliyordum. Sigarayı bırakabilmesini isterdim. "Şimdi daha iyi misin?"

"Evet, daha iyiyim. Seninle konuşmanın yardımı oluyor. Her zaman daha iyi hissetmemi sağlıyorsun. Ayrıca beni güldürüyorsun."

"Sen de her zaman bana kendimi iyi hissettiriyorsun."

"Gerçekten mi?" Keyfim biraz yerine gelmişti. "Bilmiyordum."

Seksi ve baştan çıkarıcı ses tonuyla, "Şimdi öğrendin," dedi. "Hâlâ arabada mısın?"

"Evet," derken cama hafifçe vurulduğunu duydum.

"Kapıyı aç."

Kapıya doğru döndüğümde ağzım açık kaldı. Hemen kilidi kaldırıp kapıyı iterek açtım. "Jude! Ne yapıyorsun?"

Açık kapının yanında dizlerinin üstüne çökmüş, içeriye doğru uzanıyordu. "İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Gözlerimde yaşlarla kollarımı Jude'a doladım. Kimin göreceği, ne düşüneceği ya da ne söyleyeceği umurunda bile değildi. Cehenneme kadar gidebilirlerdi. Hiçbiri önemli değildi.

Önemli olan *buydu*. Benim için bir an bile tereddüt etmeden yaptığı işi bırakıp gelen bu adamdı.

Dakikalarca sarıldık. Jude'u bırakmak istemiyordum. Onun yanında kendimi evimde hissediyordum ve ona böyle yakın olmayı çok özlemiştim.

Birbirimizden uzaklaştığımızda başımı avuçlarının arasına aldı. Ardından başparmaklarını yanaklarımda gezdirip gözyaşlarımı sildi.

"Gelmek zorunda değildin," dedim yavaşça.

"Evet, zorundaydım. Bana ihtiyacın varken otoparkta tek başına oturmana izin vereceğimi gerçekten düşündün mü? Tanıştığımız gün seni burada bırakmamıştım, şimdi de bırakmam. Hiçbir zaman bırakmam."

Yüzüne bakıp sırtırken bir yandan burnumu çekiyordum. "Sen harikası."

"Biliyorum. Sen de öylesin," dedi göz kırparak. "İyi misin? Seni işe ya da istersen eve bırakabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, şimdi çok daha iyiyim. Bugün çalışmam gerekmiyor, eve gidebilirim."

Tam o anda bacağıma baktığını fark ettim.

Olamaz!

"Peki, bu nedir?" diye sordu. Dizimin hemen üzerindeki delikten, bacağıma yazdığım adına dokunuyordu.

"Şey... Geçici dövme?" dedim. Kendimi âşık olduğu çocuğun adını tüm eşyalarına yazıp kalpler çizen ergenler gibi hissediyordum.

O can alıcı, ukala gülümsemesiyle bana baktı. "İstersen gerçeğini yaptırmaya götürebilirim."

Elini ittim. "Öylesine karalıyordum."

"Çok tatlı," dedi. "Gururum okşandı. Daha önce kimsenin adımı bir yerlerine yazdığını sanmıyorum."

Delğin etrafındaki iplikleri çekiştirirken gözümü kaçırdım. "İnsanlara oral seks yapmaları karşılığında uyuşturucu verdiğin doğru mu?"

Jude öksürdü. "Ne?"

"Anlaşılan Paige'in kuzeniyle aynı dönemde okumuşsunuz. Partilerde böyle şeyler yaptığını söyledi."

"Siktir!" dedi eliyle saçını düzelterek. "Skylar, on altı yaşındaydım!"

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Doğru o zaman?" diye sordum. Dehşet içindeydim, hemen inkâr etmesini umuyordum.

Omuzlarını kaldırdı. "Galiba bir kez yaptım."

Ona iğrenme ve hayal kırıklığına benzeyen bir ifadeyle baktım. "İğrençsin, Şanslı."

"Hadi ama! Aptalca ve çocukça bir şeydi."

"Pekâlâ." Aslında beni hiç ilgilendirmezdi. İçimde yükselen kıskançlığı hissetmeye hakkım yoktu.

"Bu konuda yalan söylemeyeceğim, Skylar. Geçmişim kirli. Bunu değiştiremem."

"Biliyorum... Haklısın." Jude'a bakıp belli belirsiz gülümse-dim. "Geçmişin önemli değil. Ben şu anki halinden hoşlanıyorum."

Elime dokundu. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Aynı kelimeleri ilk defa parka gidip birlikte salıncaklarda kahkahalarla güldüğümüz gün de söylemişti. Acaba o günü hatırlıyor muydu? Acaba elimi tutup ayağa kalkmama yardım ettiğinde, benimle aynı kıvılcımları hissetmiş miydi?

Ellerimizin birbirine dolandığı o ilk an...

"Daha iyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Evet." Başımı salladım. "Gelip benimle oturduğun için teşekkür ederim."

Elini tıpkı o günkü kadar yavaşça çekti. "İşe dönmem gerek. Eve gittiğinde bana mesaj at. Bir çay iç, kitabını al ve keyfine bak. Geldiğimde ikimiz için peynir kızartması yaparım."

Başımı salladım ve kamyonetine doğru yürürken onu izledim. Ne hakla arkadan da önden olduğu kadar seksi görünebiliyordu?

Onu bu kadar çok arzulamamış olmayı diliyordum. Ancak kendime engel olamıyordum. Ve bu çok canımı yakıyordu.

Eve giderken kafam çok dalgındı, müzik bile açmamıştım. Sadece sessizlik istiyordum. Kafamın içinde sesini, o dört kelimeli söyleyişini duymak istiyordum.

Ben de senden hoşlanıyorum.

Acaba onu özlediğim kadar beni özleyiyor muydu?

Eve geldiğimde Cassie'yi birkaç dakikalığına bahçeye çıkardım. Buz gibi esen rüzgârda üşümemek için kollarımı etrafıma dolamıştım. Ardından yukarı çıktım ve odama girerken Megan'a mesaj yazdım.

Ben: Eğer beni arıyorsan, haberin olsun okuldan erken çıktım. Paige beni mahvetti.

Megan: Tam bir cadı!

Ben: Biliyorum :-(Bıktım artık. Seni akşam arayabilir miyim? Kaçta evde olursun?

Megan: Saat dokuz gibi ara. İyi misin peki?

Ben: Evet, sadece dertleşmek istiyorum.

Megan: Tamamdır. Dertleşme seansı saat dokuzda. Görüşürüz.

Üzerime tayt ve büyük bir kazak giyip yatağa oturdum. Gus hemen yanıma atlayıp patileriyle karnımı yoğururken başını öpmeye başladım.

Kitabımı almak için komodine uzandığımda telefonuma yanlışlıkla çarpıp yere düşürdüm ve yatağın altına girmesine sebep oldum.

"Kahretsin," diye mırıldanırken telefonu alabilmek için yatağın yan tarafından aşağı sarktım. Gözüme bir şey iliştiğinde dişimden ameliyat olduğum gün Jude'un odama bıraktığı kart olduğunu fark ettim.

O gece açmak için beklemiştim ama sanırım kedim çarpıp yatağın arkasına düşürmüştü. Zarfı yırtıp açtım ve kartı çıkardım. İçinden yirmi beş dolarlık kazı kazan bileti düştüğünde yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Çok tatlı bir geçmiş olsun kartıydı. Jude şöyle yazmıştı:

Endişelenme, hayatta işler bir şekilde iyiye gider! Ne olursa olsun, ben yanındayım. Her zaman. Tüm sevgimle, Jude.

Gülümsemem yavaşca dudaklarımı terk etti. Keşke bu notunu daha önce okumuş olsaydım. Daha o zaman bile bana karşı ne hissettiğini söylemeye mi çalışmıştı? Acaba notu okuyup görmezden geldiğimi mi düşünmüştü?

Gerçi, tüm sevgimle bir karta yazılacak platonik bir mesaj sayılmazdı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Yoksa öyle miydi?

"Neden her şey bu kadar kafa karıştırıcı, Gus?" dedim elimde kazı kazan kartını tutarken. Jude'a parasını bu pahalı kartlara harcamamasını kim bilir kaç defa söylemiştim. Bir dolarlık kazı kazanlarla gayet mutluydum.

Simli karelerin hepsini kazıdım, kartın üzerindeki tozları çöp kovasına attıktan sonra sayıların ve sembollerin olduğu satırlara baktım.

Aman.

Tanrım.

Ağzım kocaman açılmış bir şekilde numaralara bakıyordum. Parmaklarım şiddetle titrerken elimdeki kart sabit durmuyordu.

Tüm sayıları bulmuştum.

Gözlerimi kırıştıtırıp karta tekrar baktım, ağlamaktan düzgün görmediğime inanmıştım.

Numaraların hepsi oradaydı.

Hepsi. Tek. Tek.

Kalbim inanılmaz bir hızla atarken kartın arkasındaki açıklamaları tekrar tekrar okudum. Kesin bir şeyleri gözden kaçıırıyordum, mutlaka bir problem vardı.

Herhangi bir hata bulamadım.

Kazanmıştım.

Az önce *iki yüz elli bin dolar* kazanmıştım.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attım.

Gus'ı kucaklayıp onunla birlikte odanın içinde dönmeye başladım. "Kazandık! Zenginiz! Karavanımızı alabiliriz. Bu kasabayı ve içindeki herkesi siktir eder, arkamıza bile bakmayız, Gus."

Jude'a söylemek için sabırsızlanıyordum. Ayrıca Megan'ı da aramam gerekiyordu.

Sersem gibi odanın içinde dönüp durdum, ta ki başım dönüp gözlerim kararana kadar. Ardından kapı girişinde bir gölge gördüğüme yemin edebilirdim.

BÖLÜM 46

SKYLAR

“Şanslı...”

Şaşkınlıkla Gus’ı yere bıraktım. Jude daha önce belki yüz defa yaptığı gibi kapının pervazına yaslanmış öylece duruyordu. Yüzündeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

Karnının ortasına tekme atmışım gibi bakıyordu.

“E-evde ne işin var?” diye sordum, düzgün bir şekilde nefes almaya çalışıyordum.

“Senin için endişelendim.” Çene kasları gerginlikten seğiriyordu.

Hızla arkamı dönüp yatağın ortasında duran kazı kazan kartını aldım ve heyecanla gülerek havaya kaldırdım.

“Aman Tanrım, Jude. Buna inanamayacaksın. Az önce iki yüz elli bin dolar kazandım. Bak!” Kartı deli gibi havada sallıyordum. “Ameliyat olduğum gün odaya bıraktığın kartı buldum. Sanırım Gus o gün kartla oynamış. Yatağın arkasına düşmüştü. Kazı kazan içindeydi... Orada olduğunu bile bilmiyordum.”

“Demek gidiyorsun? Arkana bile bakmadan.” Sesi buz gibiydi.

Mideme bir taş oturdu. “Ne? Hayır, ben...”

Yüzündeki kırgınlık ifadesi kalbimi parçalıyordu. İçimde ne kadar heyecan varsa yanıp kül olmak üzere zerrelerine ayrılıyordu. Sözlerimi nasıl algılamış olabileceğini fark etmeye başlamıştım.

“Hayır,” dedim başımı hızla iki yana sallayarak. “Öyle demek istemedim. Hem de hiç.”

Gözleri odanın diğer ucundan beni olduğum yere sabitledi. Bakışlarındaki trajik teslimiyet ruhuma bıçaklar saplıyordu. “Gerçekten mi?” dedi. “*Bu kasabayı ve içindeki herkesi siktir eder, arkamıza bile bakmayız dediğine eminim çünkü.*”

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Düşünmeden konuştum. Şoktaydım ve heyecanlıyım." dedim hızlıca. "Sen de öyle hissedersin diye düşünmüştüm. Bu paranın yarısı *senin*. İkimizin de hayatı değişecek!"

Jude başını iki yana sallarken saçı yüzüne düştü. Hızlı bir baş hareketiyle saçını gözünün önünden çekti. "İstemiyorum. Hepsi sende kalsın."

Bunu söyledikten sonra arkasına dönüp fırtına gibi odasına gitti. Kapıyı kapatışında öyle bir hava vardı ki sanki net bir şekilde konuşmanın bittiğini söylüyordu. Tüylerim diken diken olmuştu.

Kararsız adımlarla koridoru geçip Jude'un kapısını açtım. Özel alan ya da sınırlar umurumda değildi. Geldiğimiz noktada bunları çoktan aşmıştık.

İçeri girdiğimde pencerenin önünde durmuş dışarı bakıyor, Noel'de hediye ettiğim çakmakla oynuyordu. Önce yakıyor, sonra kapağı alevin üstüne kapatıyordu. Yansıttığı tüm duyguları ateşin yarattığı sıcaklık kadar derinden hissediyordum.

Öfke.

Hayal kırıklığı.

Kalp ağrısı.

Hepsi bir aradaydı ve şiddetle yanıyordu.

Yavaşça yaklaşıp koluna dokundum. "Jude..." Kolunu silkeleyerek elimin altından çektiğinde, duygular koca bir yumak haline gelip boğazıma kadar tırmandı. Beni neredeyse nefessiz bırakıyordu. "*Seni* arkamda bırakmak istemiyorum." Çatlayan sesim titremişti. Zorlukla yutkunuyordum.

"Az önce öyle söylemiyordun."

"Tanrı aşkına. Kediyle konuşuyordum! Şokla kendimden geçmiştim, deli gibiydim. Az önce piyango kazandım! Yıllardır en büyük hedefim bir şekilde bu kasabadan çıkıp gitmek, bana zarar veren boktan insanlardan uzaklaşmaktı. Öyle olduğunu biliyorsun."

Gözünün ucuyla bana bir bakış attı. "Artık yaparsın o zaman!"

Kafam çok karışmıştı.

Neden çok üzülmüş gibi davrandığını anlayamıyordum. İsteddiği buydu. Biz birlikte değildik ki. *İkimiz de* böylesinin en iyisi olacağına karar vermiştik.

O zaman neden onu terk ediyormuşum gibi davranıyordu? Peki ya ben neden onu terk ediyormuşum gibi hissediyordum?

"Bu hiç adil değil," dedim. "Neden üzgünsün? *Senin* planında da kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğim zaman buradan gitmem vardı. İlişkimiz iki ileri bir geri gidip duruyor. Kalmamı istediğini hiç söylemedin." Gözyaşları yanaklarımdan akmaya başlamıştı. "Bana ne istediğini söyle."

"Belki ikimiz de ne istediğimizi bilmiyoruz," dedi sessizce.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Bizim için sözde *doğruya* rağmen hâlâ onunla olmayı istiyordum.

"Bu ikimiz için bir dönüm noktası," dedim en sonunda. "Paranın sana ait olan kısmını kabul et ve dayının barını satın al. Tüm hayatın değişebilir. Benimki de öyle. Bu harika bir ödül."

"Peki sen ne yapacaksın?"

Bilmiyordum. Duymaya ihtiyacım olan sözleri söylemiyordu. Ben burada kalmak ve onunla evli olmaya devam etmek istiyordum. Ailesinin ve barın bir parçası olmayı diliyor, onunla bir hayat kurmanın hayalini kuruyordum. Çevrimiçi fotoğrafçılık ve foto-muhabirlik eğitimi almayı umuyordum. Sosyal medyada *influencer* olabilir miyim görmek istiyordum.

Bunların hepsini herhangi bir yerden yapabilirdim. Buradan, her zaman hayalini kurduğum karavandan ya da başka bir yerden. Beni bu kasabada tutacak tek şey Jude'du. Onun için memnuniyetle kalırdım. Eğer onunla olacaksam buradaki tüm kötü ruhları görmezden gelirdim.

Sadece kalmamı istediğini söylese yeterdi...

"Bilmiyorum." Sesim duygu yüklüydü. "Bu parayı kazandığıma göre evli kalmamız için artık bir neden yok. Burada yaşamam için bir neden yok. Bana yardım etmek için yaptığın tüm harcamaları karşılayıp evden ayrılabilirim."

Her kelime dudaklarımdan akan bir zehir gibiydi. Beni yakıyor, hasta ediyordu. Jude'un tepki vermesi için başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Jude pencereden dışarıya bakmaya devam etti, topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. "Sanırım haklısın."

Gözümü sırtına dikmiştim. Arkasını dönüp bana bakmasını, kalmamı istediğini söylemesini umuyordum. Aramızdaki yaş farkının önemli olmadığını, bu parayla tüm hayallerimizi gerçeğe dönüştürmek istediğini söylemesini istiyordum.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Daha birkaç saat önce ona ihtiyacım olduğunda her şeyi bırakıp gelen ve benimle flört edip elime dokunan adam neredeydi?

Aranızdaki sessizliğin verdiği acı dayanılmazdı.

"O zaman avukatından boşanma belgelerini hazırlamasını isteyebilirsin." dedim. Odadan çıkarken kendimi tamamen terk edilmiş gibi hissediyordum.

Yine.

En sevdiğim Ashes & Embers şarkısının sözlerini hatırladım:

"Bebeğim, seni sadece buraya kadar taşıyabilirim,

Gerisi... Gerisi sana kalmış.

Ama sonsuza kadar bekleyemem,

Çünkü her gün beni daha da uzaklaştırıyor.

Ve bir gün söyleyeceklerini duymak için,

Artık çok geç olabilir."

BÖLÜM 47

JUDE

“Okulu mu bıraktın?” Skylar’ın peşinden odasına gittim. Kıtıp çantasını sanki bir daha elini sürmek istemiyormuş gibi yatağın üstüne fırlattı.

Bugün üzerinde en sevdiğim püsküllü süet ceketi vardı. Alev saçan gözleriyle bana doğru dönerken püsküllerinin savrulması çok hoşuma gidiyordu. Öyle tahrik edici ve güzeldi ki, tıpkı ilk karşılaştığımız gün olduğu gibiydi.

“Okulu bırakmadım. Küçükken okuldan geri kalmıştım. O zaman liseye başladığımda erken yerleştirme dersleri almama izin vermişlerdi. O derslerin sınavına girip erken mezun olabiliyordun. Sınava girdim, geçtim ve mezun oldum.”

Bunu bana söylemeden yapmış olmasına şaşırmıştım. Genellikle bana her şeyi anlatırdı. En azından eskiden, her şey paramparça olmadan önce öyleydi.

“Bu çok büyük bir karar değil mi? Neden bu konuyu benimle konuşmadın?”

Başını öne doğru uzattı. “Şu anda ciddi misin? Son bir hafta içinde birbirimizle iki kelimeden fazla konuşmadık. Kendini kapatan *sendin*, ben değil.”

Doğru söylüyordu.

Zihnim altüst olmuştu.

Piyango kazanması hem bir lütuf hem de bir lanetti. Haklıydı, para hayatlarımızı değiştiriyordu. Paranın bana ait olan kısmıyla Al dayının barını satın alma fırsatına sahiptim. Elimdeki inşaat işlerini tamamlayacak, sonra hayatımın o kısmını geride bırakacaktım. Üç aydan kısa bir süre içinde şirketi kapatıp yepyeni bir girişim başlatacaktım.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Paranın Skylar'a ait olan kısmıysa, ona her zaman istediği şeyi verecekti. En başından beri benim ona vermeye çalıştığım şeyi.

Özgürlük.

Yaşayabileceği güvenli bir yer.

Sağlık hizmetleri.

Artık yardımına ihtiyacı yoktu. Tüm bunlara bensiz sahip olabiliyordu. Oysaki benim büyük mücadelem devam ediyordu. Aramızdaki yaş farkını düşünüyordum. Skylar'ın gitmesini istemiyordum. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Onu sevmekten ama bir gün kaybetmekten çok korkuyordum.

"O zaman okulla ilişkin kalmadı mı?" diye sordum.

Köşedeki okuma koltuğuna oturduğunda ayakkabılarını çıkarıp bana baktı. "Evet. Bugün son günümdü."

Bu durumda benim de hatam varmış gibi hissediyordum. Büyükbabasının bize cennetten attığı üzgün bakışları ve bana eliyle hareket çektiğini görebiliyordum.

"Böyle bir şey yapmadan önce keşke benimle konuşsaydın."

Skylar iç geçirdi. "Jude, artık bitti. Mezun oldum. Diplomanı aldım. Çok büyük bir şey değil, bir sürü kişi böyle yapıyor. Paige ve minik yalaka köpeklerinin gün boyunca bana zorbalık yapmalarını, sürekli saçmalamalarını çekemiyordum. Sen lise-
deyken havalı ve popülermişsin. Benim durumumun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Yarattığı anksiyete fiziksel sağlığımı kötüleştiriyordu."

Bir süredir daha fazla antiasit ve besin desteği alıyordu. Anksiyete ilaçlarını daha fazla içmeye başladığının farkındaydım. Terapisti ve diyetisyeniyle ekstra randevuları oluyordu. Odasında tek başına daha fazla zaman geçiriyordu.

Tüm bu olanlar kalbimi paramparça etmişti.

"Sevdiğin insanı serbest bırak" felsefesi zihnimde giderek ağırlaşıyordu.

Bu kasabada sadece benim için kalmasını istemiyordum. Buradaki her şeyi isteyerek kalmasını diliyordum. Sadece benim için olmazdı. Onun her açıdan tatmin olmasını istiyordum. Aşkta, hayatta, seçeceği kariyer yolunda.

Onun sadece hayatta değil, ilişkisinde de bir genç kızın isteyebileceği her şeye sahip olmasını istiyordum. Büyülü hissettiren buluşmalar, nişan, gerçek bir düğün...

Benimle bunların hiçbirini yaşamamıştı.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

Ellerini havaya kaldırdı. "Sanırım hayata hızlı bir başlangıç yapacağım. Çevrimiçi fotoğrafçılık, pazarlama ve foto-muhabirlik eğitimleri alacağım. Ayrıca babamı görmeye karar verdim. Yarın arabayla ziyaretine gideceğim. Ne kadar kalırım bilmiyorum, belki bir hafta belki de bir ay. Gus'ı da yanımda götüreceğim. Geri gelene kadar eşyalarımın burada kalmasında bir sakınca var mı? Döndüğümde bir stüdyo daire bakar, sonraki adıma karar veririm. Karavan konusunu hâlâ düşünüyorum."

Tüm planlarını anlatırken yük treninin altında kalmış gibi hissediyordum.

Üstelik yarın gidecekti.

Evden ayrılıp kendi yoluna gitmesi içimi parçalasa da başımı sallayarak onayladım. "Harika planlar. Seninle gurur duyuyorum. Eşyaların istediğin sürece kalabilir. Acele etmene gerek yok."

Nefesini üfleyerek saçını yüzünün önünden çekti. Belli ki cevabımı gitmesini istediğime dair bir işaret olarak algılamıştı.

"İşleri mümkün olduğunca çabuk halletmeyi tercih ederim," dedi.

Dolabından iki tane büyük valiz çıkarırken onu izledim. Onları son birkaç gün içinde almış olmalıydı çünkü buraya taşınırken valizleri yoktu.

"Baban nerede yaşıyor?"

"Connecticut'ta."

Yakınlarda bir yerlerde yaşadığını sanmıştım, neredeyse üç saatlik bir mesafede olduğunu düşünmemiştim.

"Tek başına o kadar uzak mesafeye arabayla gitmeyi sorun etmiyor musun?"

Çenesini özgüvenle havaya kaldırdı ama gerçekten öyle hissettiğinden emin değildim. "O kadar uzak değil, sorun olmaz. Araç kiralayacağım, böylece arabana kilometre yaptırmamış olurum. Geri geldiğimde Corvette'imi geri istiyorum."

Kahretsin.

"Otelde mi kalacaksın, yoksa babanla mı?"

Şifoniyerinden birkaç tişört çıkarıp açık duran valizine koydu. "Babamın evinde kalacağım. Dört yatak odaları varmış."

Sertçe yutkundum. Endişemi belli etmemeye çalışarak konuşuyordum. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

SAKIN GELİNİ ÖPME

"O benim babam, Jude. Yeniden evlenmiş. Onunla ve yeni kansasıyla görüntülü konuştuk. Çok hoş görünüyorlar, ayrıca şaşırtıcı derecede normaller. Bu sıralar tam ihtiyacım olan şey bu."

Skylar'ın kaçtığını düşünüp korkuyordum. Daha birkaç hafta önce babasıyla ilgili çekinceleri vardı, onunla bir daha konuşmak istediğinden bile emin değildi. Şimdi yanında belirsiz bir süreliğine kalmak için gidiyordu. Onun için büyük bir şey olduğunu gayet iyi bilmeme rağmen çok doğalmış, sanki hiç önemli değilmiş gibi davranıyordu.

"Megan seninle gelemes mi? Böylece yalnız olmazsın?"

"Gelemes çünkü okulu var. Üstelik yalnız başıma gitmeye korkmuyorum."

"Korkuyorsun demedim. Yol uzun ve babanı çok uzun zamandır görmedin. Dikkatli olmanı istiyorum."

"Olacağım."

Şifoniyerinin en alt çekmecesini boşaltmak için eğildiğinde başımı çevirdim. ~

"İstersen sen dönene kadar Fupagus evde kalsın. Burada kendini güvende hissediyor. Onunla ilgilenebilirim."

Skylar yatağın üstünde keyifle kıvrılmış yatan kediye bakarak teklifimi düşündü. "Yanımda gelmesini tercih ederim. Gittikten bir hafta sonra fikrini değiştirme ihtimaline karşı risk almak istemiyorum."

Bıçak darbeleri.

Skylar'ın gülüşü olmadan, Cassie ve Gus'ın bir odadan diğerine birbirlerini kovalamaları olmadan bu ev yine mezarlığa dönecekti. Onunla birlikte akşam yemeği yemeyi, geceleri birlikte film izlemeyi özlemiştim ama en azından evdeydi. Onu duyabiliyor, görebiliyor, parfümünün tatlı kokusunu alabiliyordum.

Komodine uzanıp çekmecedan bir şey çıkardı. Bana doğru yürürken yanağımı ısıırıyordum.

"Al," dedi elini bana uzatarak. "Bunu geri alabilirsin."

Elinde duran küçük pembe altın yüzüğe baktım, acıdan içim yanıyordu.

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak almayı reddettim. "O senin. Sana hediye ettim."

Altdudağı titrerken bana baktı. "Gerçek bir yüzük değil," dedi. "Artık istemiyorum."

Tanrım. O yüzüğü Skylar'ın parmağına geçirip bu deliliğe bir son vermek istiyordum.

"Kahretsin, Skylar. Yapma şunu!"

"Neyi yapmayayım?"

"Bunların hiçbirini." Kollarımı havaya savurdum. "Babana kaçma. Evden taşınma. Bana yüzüğü iade etme. Bunu niye yapıyorsun?"

Yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Çünkü yapmam gereken şey bu."

"Bence çok fazla para kazanmanın etkisiyle şok geçiriyorsun. Neden birkaç hafta sakinleşmeyi bekleyip bu kararları ondan sonra vermiyorsun."

"Sakinleşmek istemiyorum. Burada oturup her gün lanet zihnini okumaya çalışırsam kafayı yerim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Artık *buna* dayanamıyorum. Yeter. Bu bir ileri bir geri adımlar, kafa karışıklığı. Hepsi beni hasta ediyor."

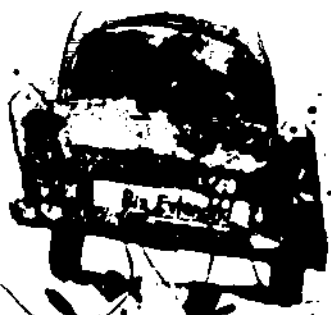
"Vay canına! Demek o kadar kötüyüm."

Skylar'ın bakışları yumuşadı. "*Senin* beni hasta ettiğini söylemiyorum, içinde olduğumuz durumu kastediyorum."

Omuzlarım düştü, sonunda Skylar'la göz göze gelene kadar bakışlarımı yere sabitledim. Söylediği her şey ikimizle ilgili ne kadar korkum varsa hepsini güçlendiriyordu. *Ben* ona kötü geliyordum. "Yapman gerekeni yap o zaman."

Skylar elimi tutup yüzüğü avucuma bıraktı.

"Gitmelisin," dedi yumuşak bir fısıltıyla. "Böylece yapmam gerekenleri bitirebilirim."

BÖLÜM 48

SKYLAR

Babamı görmek gerçek dışı bir deneyim gibiydi.

Kafamdaki soluk, hatırladığım anlık görüntülerden çok daha iyi görünüyordu. Kilo vermişti, artık atletik ve sağlıklıydı. Gözlerimin ona benzediğini fark ettim. Lynn -yani yeni karısı- görüntülü görüşmede görüldüğünden daha güzeldi. Saçları uzun ve kestane rengiydi, aralarına sarı parıltılar atılmıştı. Koyu kahve tonunda geniş gözlere sahipti. On üç yaşında ve sessiz sakin görünen Sam adında bir oğlu vardı. Babamı kendi babası olarak görüyordu. Lynn muhasebeci, babam da elektrik mühendisiydi. Küçükken babamın mesleğini bilmiyordum.

Birbirinin tıpatıp aynısı evlerin olduğu bir çıkmaz sokakta oturduklarına göre maddi durumları iyiydi. Büyük, güzel evlerinin arka bahçesinde bir havuz vardı ve parlak yeşil renkli çimler gerçek olamayacak kadar mükemmel görünüyordu.

Buradaki ilk birkaç saatim, biraz tuhaf olsa da dostane geçmişti.

Ben geride kalmış ve muhtemelen unutulmuşken, babamın yepyeni bir hayata başlamasıyla ilgili nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim. Acaba cüzdanında eski bir resmimi bulup birden varlığını mı hatırlamıştı, yoksa aradan geçen neredeyse on iki yıllık dönemde beni düşünüp özlemiş miydi merak ediyordum.

Geldiğimde birkaç dakika sadece havadan sudan konuştuk. Lynn valizlerimi açmam ve akşam yemeğinden önce Gus'la ilgilenmem için bana misafir odasını göstermişti. Kedi hemen kaçıp yatağın altına saklanınca, keşke Jude'un yanında evde bıraksaydım diye düşündüm. Orada sevdiği yerler vardı, ayrıca Cassie'yle birlikte takılıyordu. Babamın evi rahatça dolaşması için fazla büyüktü.

Serbest bırakırsam onu bir daha bulamayabilirdim.

Kiralık arabadan kedi taşıma kutusunu indirdiğimde, Lynn ona yandan bir bakış atmıştı. Sam'in kediye, özellikle de uzun tüylü bir kediye alerjisi olabileceğini söylemişti. Ziyaretimle ilgili telefonda konuştuğumuzda babam bundan bahsetmeyi ihmal etmişti.

Erkekler.

Tekrar alt kata inmeden önce söz verdiğim gibi Jude'a mesaj attım.

Ben: Geldiğimi haber vermek istedim. İyiyim, güvendeyim.

Jude: Güzel. Umarım ziyaretin güzel geçer. Konuşmaya ihtiyacın olursa mesaj at ya da ara.

Saçımı düzeltirken bir mesaj daha geldi.

Jude: Bir anlamı var mı bilmiyorum ama ikinizi şimdiden özledim.

Bu acı-tatlı kelimeleriyle birlikte gözlerime dolan yaşlar canımı yakıyor, göğsümü sıkıştırıyordu.

Keşke bir şekilde aynı noktada buluşabilseydik. İkimiz de kalbimiz kırılacak korkusuyla evlenmeyi hiç istemeyen tiplerdik. Buna rağmen kendimizi gerçek bile olmayan bir evliliğin içinde, kaçınmaya çalıştığımız ne varsa yaşarken bulmamız çok ironikti.

Kalp kırıklıklarını bir tarafa bırakırsak, kimse yokken Jude benim için elini taşın altına koymuştu. Bunun için kalbimde ve hayatımda sonsuza kadar yeri olacaktı.

Ben: Ben de sizi özledim.

"Sam bu gece bir arkadaşında kalacak, rahatça konuşabiliriz," dedi babam. Son derece resmi görünen yemek odasında hep birlikteydik.

Yıllarca evin garajının önünde duran pas içindeki bir karavana da uyuyan, yaşamını bira ve *Cheetos*'la sürdüren babamı böyle bir ortamda görmek çok garipti.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Galiba insanlar yeterince istedikleri zaman hayattaki yollarını gerçekten değiştirebiliyorlardı.

"Skylar, senin için buharda pişmiş sebzeyle patates püresi yaptım," dedi Lynn. Babamın yanındaki yerine oturmuştu. "Tavuk antibiyotiksiz yetiştirilmiş organik tavuklardan aslında. Belki yiyebilirsin?"

"Teşekkür ederim ama et yemiyorum."

"Yemekler konusunda bu kadar seçici olman sağlıklı değil," dedi babam. Bana doğrulttuğu çatalının ucunda bir parça tavuk vardı. "Proteine ihtiyacın var."

"Yeterince protein alıyorum. Ayrıca yemek seçmiyorum. Yeme bozukluğum ve onlarla sağlıklı bir zihinsel ilişkim var."

Babam dudaklarını incecik bir çizgiye dönene kadar sıkıca birbirine bastırdı. "Bunlar o deli annen yüzünden oldu. Seni o manyağın yanında bırakmamalıydım."

Demek hemen kirli çamaşırlarımızı ortalığa dökecektik.

Pekâlâ, oyun başlasın o zaman.

"Aslında seçici yeme bozukluğumun kaynağı, büyük olasılıkla çocukken yediğim bozuk yiyeceklerle ve defalarca gıda zehirlenmesi yaşamış olmamla alakalı. Bir de boğazıma kaçan yiyecekler var tabii. Yanlış hatırlamıyorsam tüm bunlar olurken sen hâlâ bizimle yaşıyordun. Kısacası tek suçlu annem değil."

Babam tavuğunu öyle sert hareketlerle kesiyordu ki bıçağın tabağa sürterken çıkardığı ses içimi gıcıkliyordu. "Kabul ediyorum, o zamanlar seninle fazla ilgilenmiyordum. Annenin ilgilenmediğini düşünüyordum."

"Ben kendi kendime bakıyordum."

Lynn bana anlayışla bakıp gülümsedi. O gülümsemenin ardında, oğlunu bu gece başka bir yere gönderdiği ve bu dramaya şahit olmak zorunda kalmadığı için duyduğu memnuniyet vardı. Acaba onunla evlendiğinde babamın beni terk ettiğini biliyor muydu?

Sanırım sırların çoğu evlilik gerçekleştikten sonra açığa çıkıyordu.

"Haklısın," dedi babam, bakışlarını benden ayırmamıştı. "Daha iyisini hak ediyordun. Her şey için çok özür dilerim. Annen için, daha iyi bir iş çıkaramadığım için ve seni orada bıraktığım için. Geri dönüp her şeyi değiştirebilmeyi isterdim."

"Ben de," dedim üzüntüyle.

"Umarım beni affedebilirsin ve yeni baştan başlayabiliriz. Sana ulaşabilmek için anneni defalarca kez aradım. Yıllarca para göndermeme rağmen parayı sana verdi mi, sana bakmak için kullandı mı bilmiyorum. Telefonlarıma ve mesajlarıma nadiren cevap veriyordu. Aylarca hiç durmadan aramamın sonucunda, birkaç hafta önce sonunda telefon numaranı verdi."

Ağızımdaki patates püresi birdenbire çok kıvamlı bir hal almıştı. Beşe kadar sayarken ağızımdakini yutabilmek için boğazımı rahatlatmaya çalışıyor, burnumdan nefes alıp veriyordum. Ciddi konuşmaları yemek yerken, bir şeyler içerken yapmamam gerektiğini biliyordum ama bu sefer bir sorun yaşamadan atlatabileceğimi düşünmüştüm.

Patatesler boğazımdan geçince bir yudum su aldım, dikkatimi yeniden beni endişeli gözlerle izleyen babama verdim.

"Benimle iletişim kurmaya çalıştığını ya da para gönderdiğini hiç bilmiyordum."

Çatılan kaşlarıyla yüzünün ifadesi tamamen değişmişti. "Emimim parayı saçma sapan çöpler satın almak için kullanmıştır."

Oturma odasındaki zürafayı ve koridorda üst üste dizili yirmi sekiz koli yumuşatıcıyı düşününce, babama hak verip başımı salladım. "Öyle yapmış olabilir. Ya da zarfları hiç açmadan yığınlarından birinin üstüne fırlatıp atmıştır."

"Çok üzgünüm, Skylar. Seni yanıma almalıydım, hiç değilse durumunu kontrol etmeliydim. Annenle evli olmak beni çok etkilemişti, nihayetinde artık başka birine dönüşmüştüm ve oradan uzaklaşmam gerekiyordu. O şekilde gittiğim için kendimden nefret ediyorum."

Çatalımı bıraktım, babama sakince bakıyordum. Üzgün olduğu belliydi. Bunu gözlerinde görebiliyor, sesinden sızan pişmanlıkta üzüntüsünü duyabiliyordum. Onu affetmek istiyordum. Fakat aynı zamanda beni terk etmesinin bıraktığı etkinin çok ciddi olduğunu, telafi etmek için kayıp birkaç çekten daha fazlasının gerektiğini de anlamasını istiyordum.

"Anlayabiliyorum," dedim. "Ne yazık ki *ben* ondan uzaklaşmadım. Sen gittikten sonra her şey daha kötüydü. Evi böcekler ve fareler bastı. Her yerde çöplerle bozuk yiyecekler vardı. Mutfak ve banyo kullanılmaz hale geldi. Annem giremesin diye odamın kapısını kilitli tutmak zorunda kaldım. Eve girip çıkmak için oda-

SAKIN GELİNİ ÖPME

nın penceresini kullanıyordum çünkü ön kapıdan girmek mümkün değildi. Odamda küçük bir buzdolabım vardı, içinde suyla taze yiyecek bulunduruyordum. Kamyon parkında ya da okulda duş alıyordum. Tuvaletimi yapmak için dolabın içinde sakladığım bir kovaya kedi kumu koymam gerekti.”

Babam ve Lynn’in anlattıklarını karşısında acı dolu ifadeleriyle bakmaları umurumda değildi. Ben bu korkunç şeyleri yaşamak zorunda kaldıysam, onlar da dinleyeceklerdi.

“Artık dayanamayıp yaşayabileceğim güvenli bir yer olsun, tedavi görebilmek için sağlık sigortam olsun diye otuzlu yaşlarda bir adamla evlendim. Liseden erken ayrıldım. Mezuniyet törenini, baloyu, benim yaşımdaki insanların zevk alacakları başka şeyleri kaçırdım çünkü o kadar çok zorbalık görüyordum ki sağlığım bozuluyordu. *Senin ve annemin* benim üzerimdeki etkisi bu oldu çünkü ikiniz birden beni unuttunuz.”

Lynn sessizce ağlıyordu, babamın da yüzündeki kan çekilmişti. Onlar için azıcık bile üzölmüyordum.

“Skylar...” Babamın sesi güçlükle çıktı, eline aldığı peçeteyle ağzını kapatıp öksürdü. “Hiçbir özür yaşadıklarını telafi etmeye yetmez. Bunu biliyorum. Benimle işin olsun istemezsen, bunu anlarım. Çünkü hak ettim. Ama eğer denemek istersen, seni bir daha yüzüstü bırakmayacağıma söz veriyorum. İkinci bir şans istiyorum.”

Tabağımı geriye ittim. “Terapimin bir parçası da affetmek, o yüzden denemek istiyorum.”

Babam belli belirsiz gülümsedi. “Çok mutlu olurum.”

“Her şey için gerçekten çok üzgünüz,” dedi Lynn. Üstelik yaşadıklarımın hiçbirinin onunla alakası yoktu. Sanırım babamla ilişkisi olduğu için kendini suçlu hissediyordu. “Burada istediğin kadar kalabileceğini bilmeni istiyoruz. Odamız var. Bizimle olman çok hoşumuza gider.”

“Sanırım kısa bir süre kalırım. Sonra eve dönüp bir stüdyo daire kiralamayı düşünüyorum, hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar verene kadar orada kalacağım.”

“Üniversiteye gitmeyi hiç düşündün mü?” diye sordu Lynn. “Sana memnuniyetle yardımcı oluruz.” Üniversiteye odaklanmak için erken mezun olduğumu düşünmüştü.

Ayrıca piyango kazandığımı bilmiyorlardı.

"Üniversite bana göre değil," dedim kibarca. "Çevrimiçi bazı kurslara katılacağım."

"Güzel," dedi babam iyimser bir şekilde. "Peki beraber yaşadığın adam? Konuştuğumuz gibi arana sınır koydun mu? Boşanma ya da evliliğin iptali başvurusunda bulundun mu?"

Bundan birkaç hafta önce babamla ilk telefon konuşmamızda yalnız ve üzgün olduğum için muhtemelen gereğinden fazla konuşmuştum. Babamın nihayet benim için endişelenmesinden, bana ilgi göstermesinden etkilenmiştim. Ona Jude'la işin karmaşık bir hal aldığını, arada duygular olduğunu söylemiştim. Tabii aştığımız çizgilerin çok fazla olduğundan bahsetmemiştim. Babam elinden geldiği kadar iyi tavsiyelerde bulunmaya çalışmıştı. O an için tavsiyesine uymak istemişim çünkü annemle babamdan gelecek sevgiye ve kabul görmeye çok ihtiyacım vardı.

Artık ne tavsiyeye ne de kabul görmeye ihtiyacım vardı.

"Hepsini düşünüyorum," dedim. "Onunla durumumuz sadece biraz zor ve kafa karıştırıcı."

Lynn başını sallarken bana dehşet içinde bakıyordu. "Kusura bakma ama bahsettiğin durum bana *son derece* uygunsuz geldi. Yetişkin bir adamın genç bir kızla evli olması ve birlikte yaşaması berbat. Senden faydalanmış. Hem seni incitebileceğini..."

"Yapmadı," diye sözünü kestim. "Jude iyi bir adam. Beni önemsiyor. Beni bugüne kadar inciten tek erkek şu an yanında oturuyor."

"Tatlım," dedi babam, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibiydi. "Kendince seni önemsedüğinden eminiz zaten. Sadece aranızdaki son derece şüphe uyandıran bir anlaşma. Normal ya da sağlıklı değil. Baban olarak o evden çıkmanı istiyorum. Senin için çok endişeleniyoruz."

Anlamalarını beklemiyordum. Benim ya da Jude'un yaşadıklarını yaşamamışlardı, o yüzden birbirimize karşı duygularımızın derinliğini anlamaları imkânsızdı.

"Fikrinize saygı duyuyorum. Fakat en önemlisi Jude'u tanımıyor olmanız. Beni de tanımıyorsunuz. Hayatımı yoluna koymaya çalışıyor olmam, onun hakkında kötü konuşmanızı dinleyeceğim anlamına gelmiyor. Şimdiye kadar bana karşı hep çok iyi dav-

SAKIN GELİNİ ÖPME

randı. Hiçbirimiz mükemmel değiliz, hepimiz hatalar yaptık ve elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz,” dedim. “İçiniz rahat olsun, Jude sapık falan değil.”

Jude’la olan ilişkim konusunda daha fazla yargılamayla ya da varsayım ile uğraşamayacaktım. Başkalarının bu davranışlarından kaçmak için liseden ayrılmıştım. Neler yaşadığımızı bile bilmeden sürekli kendi görüşlerinde ısrarcı olmaya çalışan insanlar varken kafamı toparlamam mümkün değildi.

“Sadece senin için en iyisini istiyoruz,” dedi babam.

Herkes bunu söyleyip duruyordu ama herhangi biri -hatta ben bile- benim için en iyi olanın ne olduğunu henüz bilmiyordu.

BÖLÜM 49

SKYLAR

Evi özlemeye başlamıştım.

Jude'un arka bahçesinde eski taş duvar boyunca koşuşturan sincapları izlemeyi özlüyordum.

Butikte çalışmayı, fotoğraf çekmeyi, Rebecca'yla konuşmayı özlüyordum.

Megan'la takılmayı özlüyordum.

Yatağımı özlüyordum.

Cassie'yi, kapıdan içeri girdiğim an sallanmaya başlayan kuyruğunu özlüyordum.

Terapistimle yüz yüze seanslarımızı özlüyordum.

Jude'la yaptığımız her şeyi özlüyordum. Film gecelerimizi, aşırı seksi gülümsemelerini, gri gözlerini, birlikte yediğimiz akşam yemeklerini, müzik dinlediğimiz anları, bana gününün nasıl geçtiğini anlatmasını, sessizliğini...

Ah...

Babamla, Lynn'le ve hiç sesi çıkmayan Sam'le zaman geçirmek hoşuma gitmişti. Ancak burası bana evim gibi hissettirmiyordu. Çok büyüktü, soğuktu ve fazlasıyla otel havasındaydı.

Neredeyse bir aydır babamın yanındaydım. İçimde sanki küçük bir saat alarm çalıyor, karar verme zamanının geldiğini söylüyordu. Burada -Connecticut'ta- kalıp kendime ait bir yer ayarlayabilirdim. Babamla ve ailesiyle tamamen yeni bir atmosferde, sıfırdan bir başlangıç yapabilirdim. Kendime bir karavan alıp ülkenin her yerini dolaşırken herkesi arkamda bırakabilirdim. Gerçi geçen zaman içindeki bir noktada bunu yapmanın cazibesi kaybolmuştu. Tekerlerin üstündeki koca bir kutunun içinde tek başıma olmak, şimdikiyle birebir aynı -yalnız- hissetmem anlamına geliyordu.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Yalnızlık artık heyecan verici bir şey değildi.

Onun yerine kendimi New Hampshire'da yaşamayı düşündüren buluyordum. Megan'a yakın olurdum. Belki butikte daha fazla sorumluluk alırdım. Ara sıra Jude'la karşılaşmanın kalbimden tekrar tekrar bıçaklanmışım gibi hissettireceğini bilsem bile, yanında *olmamak* daha kötüydü.

İstediğim neredeyse her şeyi yapabilecek paramın olması ama içimden sadece eve dönmenin gelmesi çok tuhaftı.

Jude'dan, ilişkimizin duygusal bir hız trenindeymişim gibi hissettirmesinden uzak olmanın işe yarayacağını düşünmüştüm. Oysaki ondan uzak olmak çok daha kötüydü.

Tüm bu seçenekleri kafamdan geçirirken mutfakta oturuyordum. Babamın zaten mükemmel bir yuvarlak form verilmiş çalılıklarını budayışını izlerken telefonum çaldı.

"Alo?" dedim.

"Skylar?" Suzy yengenin sesini hemen tanımuştım.

"Suzy yenge," dedim. "Bu ne sürpriz! Nasılsınız?"

"Al da ben de gayet iyiyiz. Sen nasılsın? Babanla işler nasıl gidiyor?"

"İyi. Onunla yeniden bağ kurabilmek için geldiğime memnunum. Büyük ilerleme gösterdik."

"Tatlım, bu harika," dedikten sonra biraz duraksadı. "Böyle konularda birini aramaktan cidden nefret ediyorum, ne yazık ki başka seçeneğim yoktu."

Aniden kanım dondu. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim ama Jude'un durumu kötü."

Derin bir nefes alıp ağır ağır geri verdim. Suzy yenge belli ki hâlâ aramızı yapmaya çalışıyordu. Üstelik son konuşmamızda Jude'la sadece mesajlaştığımızı ve arada bir selamlaşmaktan öteye geçmediğimizi biliyordu.

"Onu özlüyorum, Suzy yenge. Fakat böylesi daha iyi. Onunla son konuştuğumda barı devralacağı için çok heyecanlıydı. Bence ikimiz de hayatımızın olumlu yanlarına odaklanırsak düzeleceğiz."

Terapistimden aldığım tavsiyeleri satmak ne kadar kolaydı.

Bunlara gerçekten inanmak ise bambaşka bir konuydu.

"Hayır canım, öyle değil. Jude şantiyede kaza geçirdi. Yaptığı son iş olacaktı, başına *bunun* geldiğine inanamıyorum."

"Bir dakika, ne dedin?" Vücudumdaki her bir hücre panikle ayağa kalkmıştı. "Yaralandı mı dedin? Nasıl yaralandı?"

"Anladığımı kadarıyla olduğu yerden bir kat aşağıya düşüp başını çarpmış. Yanında çalışan Bob'un dediğine göre neredeyse beş dakika baygın kalmış. Ciddi bir sarsıntı geçiriyor. Hastaneye gittiğimizde sürekli nerede olduğunu soruyordu. Saatlerce hiç durmadan bunu söyledi. Olduğu yeri bile ayırt edemiyordu. Al ve ben, beyninde bir hasar olmasından çok korktuk."

"Aman Tanrım!" derken koşarak odama çıktım. "Şimdi iyi mi? Evde mi?"

"Hâlâ hastanede. Şu an daha iyi ama bilmen gerektiğini düşündüm."

"Kaza ne zaman oldu?" Valizlerimi kaptığım gibi eşyalarımı içine atmaya başladım.

"Dün sabah. Bütün gün çok kötüydü, bir şeyleri hatırlamakta zorlanıyordu. Kelimeleri düzgün söyleyemiyordu. Başı dönüyordu, ara sıra da kusuyordu. Bugün çok daha iyi görünüyor. Al ile hastaneden biraz dinlensin diye ayrıldık..."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacakmış gibi hissediyordum. "İyi mi peki? İyi olacak mı?"

"Doktor iyi olacağını söyledi. Dinlenmesi, birkaç hafta kendini fazla yormaması gerekiyormuş. Yarın ya da sonraki gün taburcu olabileceğini söylediler. Ayrıca saç çizgisi boyunca kafatasında çatlak var. Kuyrukkemiği çatlamış, sırtı da çok kötü ezilmiş."

"Aman Tanrım," dedim tekrar. Alt kata nasıl düşmüş olabilir diye düşünüyordum. "Buradan olabildiğince çabuk yola çıkacağım. Onun yanında olmam lazım."

"Seni endişelendirmek istemiyorum, tatlım. Aranızın şu sıralar çok iyi olmadığını biliyorum. Sadece yanında olmak istersin diye düşündüm. Yanında olursan Jude da eminim kendini daha iyi hissedecektir."

"Keşke daha önce arasaydın. Hemen çıkıp gelirdim."

"Biliyorum ama durumunun ciddiyetinden emin olamadık. Aileni ziyaret ettiğin için seni rahatsız etmek istemedik."

"Umurumda değil," dedim. "Jude için çok endişeleniyorum. Şu an konuşabiliyor mu?"

"Bugün yanındayken bizimle konuştu. Huysuz ve yorgun ama en azından mantıklı konuşuyordu."

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Bu iyiye işaret, öyle değil mi?"

"Evet, çok iyi. Lütfen arabayı dikkatli kullan. Buraya gelmek için hız falan yapma, Jude güvenilir ellerde. Geldiğinde beni ararsan çok sevinirim, ikinizin de iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ararım," diye söz verdim.

"Biz sabah hastaneye geliriz. Al dayın bardaki işleri hallediyor, Bob ekibin kontrolünü aldı. Şanslı'nın dinlenip iyileşmekten başka endişelenmesi gereken bir şey yok. Bu arada... köpeği beslemek ve yürüyüşe çıkarmak için eve uğruyoruz ama çok yalnız hissediyor. Yanımızda eve getirsek mi karar veremedik..."

"Hayır," dedim hemen. "Bugün orada olacağım, ben evde kalıp köpekle ilgilenirim. Zavallı kedim onu çok özledi." Gülümseyerek valizimi hızlıca kapattım.

"Eminim hem Şanslı hem de köpek seni gördüklerine çok sevinecekler," dedi Suzy yenge.

"Umarım. Her şeyle ilgilendiğin ve beni aradığın için çok teşekkür ederim. Bir saate kalmaz yola çıkarım."

"Tamam, tatlım. Dikkatli gel ve endişelenmemeye çalış."

Telefonu kapattığım anda gözyaşları yanaklarımdan süzülmeğe başladı. Jude'un yaralanması, bir hastane yatağında yatıyor olması düşüncesine dayanamıyordum. Keşke Suzy yenge beni hemen arasaydı, şimdi üç saat uzağında değil yanında olurum.

Kediyi taşıma kutusuna koydum, misafir odasında başka eşyam olup olmadığına baktım. Neyse ki yanımda fazla bir şey getirmemiştim. Kiralık arabama her şeyi yerleştirdikten sonra babamı garajda buldum. Audi'sinin içini temizliyordu.

Ona doğru geldiğimi görünce, "Bir sorun mu var?" diye sordu. Elindeki bezi ve deterjan şişesini bir kenara koydu.

"Üzgünüm, baba. Hemen eve dönmem gerekiyor."

"Hemen mi?" Gözlerinde endişe belirmişti. "Neden? Ne oldu?"

"Jude'un yengesi aradı ve şantiyede yaralandığını söyledi. Şimdi hastanedeymiş. Gidip yanında olmam lazım."

"Ah, tatlım. Çok üzüldüm ama gitmeni gerçekten hiç istemiyorum. Burada olduğun için mutluyuz. Belki kalsan daha iyi olur. Jude'u arayabilirsin. Belki görüntülü görüşürsünüz, böylece için rahat eder."

Sabırsızlıkla babama baktım. "Baba, bizzat yanında olmalıyım. Yengesi kötü bir sarsıntı geçirdiğini söylüyor."

"Eminim iyileşir. Koşarak yanına gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Evet, aslında iyi bir fikir. Hatta olabilecek *tek* fikir."

"Skylar, onu önemsediyiğini biliyorum ama..."

Sözünü kestim. "Baba, yanında olmam gerekiyor. Benim ona ihtiyacım varken o hep yanımda oldu. Defalarca. Yanımda olan tek kişi oydu."

Bunu duyunca bakışları gölgelendi. Böyle söyleyerek onu üz-mek istememiştim, geçen bir ayda çok ilerleme kaydetmiştik ama gerçek buydu. "Senin için endişeleniyorum," dedi özür dilercesine. "İyi bir baba olmaya çalışıyorum."

Gülümsedim. "Biliyorum ve çok takdir ediyorum. Şu an Jude'un yanında olmaya ihtiyacım var." Babama hızlıca sarıldım. "Birlikte zaman geçirdiğimize çok memnunum."

"Biz de öyle. Lynn eve gelip seni göremeyince çok üzülecek."

"Hoşça kal dediğimi iletir misin? Geri geleceğim. Ayrıca telefonda konuşuruz. Yakında ne yapacağıma karar vereceğim."

Haftalardır aynı şeyi söylüyordum ama ne yapmak istediğimi hâlâ bilmiyordum. Kalbim sanki New Hampshire'a, evde olan her şeye çekiliyordu.

Herkes her zaman kalbinin sesini dinle diyordu. Peki kalbimin bizi doğru yere götürdüğünden nasıl emin olacaktık?

BÖLÜM 50

SKYLAR

Mucize eseri, New Hampshire'a dönüş yolunda trafiğe takılmamıştım. Kiralık arabayı iade ettim, Uber çağırdım ve Jude'un evine gidip Gus'ı bıraktım. Bu sırada Cassie'yi kontrol etmeyi de ihmal etmedim. Beni gördüğüne öyle sevinmişti ki arka bacaklarının üstünde yükselip dans ediyor, minik ön patilerini havada savuruyordu. Yere eğilip ona sarıldım ve yüzümü yalamasına izin verdim. Ardından valizlerimi üst kata taşıdım.

Bir ay boyunca buradan tamamen uzakken yeniden evde olmak tuhaf bir histi. Bir yandan... kendimi artık evimde gibi hissediyordum. Diğer yandan, burası *hâlâ* evim mi diye düşünmeden edemiyordum. Jude artık burada yaşamamı istemeyebilirdi. Şimdiye kadar başka biriyle beraber olmaya başlamış bile olabilirdi. Geçen sürede konuşmalarımız sınırlıydı. Sohbetimizi kısa tutuyor, sadece hafif konulardan bahsediyorduk. Birbirimize karşı flörtöz davranmıyorduk. Ciddi bir şey konuşmuyor, *biz* konusundan tamamen uzak duruyorduk.

Odama girdiğimde rahatlayarak soluklandım, her şey olduğu gibi duruyordu. Eşyalarım bıraktığım yerdeydi, hiçbir şeye dokunulmamıştı. Beni bekliyorlardı.

Yatak hariç.

Yorgan düzgün durmuyordu, yastıkta da sanki biri başını koymuş gibi bir girinti oluşmuştu. Ağır adımlarla yürüyüp yatağa oturdum. Jude'un her zamanki tıraş losyonunun kokusu yastığa ve battaniyeye sinmişti. Bu kokuyu almak anılarımı canlandırmış, neredeyse ağlayacak gibi hissetmeme neden olmuştu. Birbirimize sarılmalarımız. Öpüşmelerimiz. Dokunuşlarımız.

Benim yatağımda uyumuş, en azından uzanmıştı.

Onun da beni en az onu özlediğim kadar özlemiş olmasının umudu kalbimi titretiyordu.

Hastanedeki odasına geldiğimde Jude uyuyordu. Belki de böyle denk gelmesi daha iyiydi çünkü ona biraz olsun bakabilmeyi istiyordum. Nefes alış verişlerini izlerken kalbime sakinleşmesi ve Jude'un iyi olacağına inanması için zaman tanımak istiyordum.

Vücudunun üst kısmını yastıklarla desteklemişlerdi. Kolundaki damar yolundan yılan gibi kıvrılarak uzanan bir serum hortumu vardı. Yatağın yan tarafında tekerlekli bir sehpa duruyordu. Üstündeki plastik tepsiye bir sürahi ve bardak koymuşlardı.

Onu bu kadar solgun, böylesine zayıf görmeyi beklemiyordum. Jude etrafa her zaman güçlü ve erkeksi bir enerji yayardı. İçinde bulunduğu her odanın asıl enerji kaynağı oydu.

Ama bugün öyle değildi.

Bugün... hırpalanmış ve zayıf görünüyordu.

Gözyaşlarımı tutabilmek için gözlerimi kırıştırtıyor, birikmelerine izin vermiyordum.

Bugün güçlü olmam gerekiyordu çünkü evlilik bazen böyle bir şeydi. Eşler bazı durumlarda sırayla güçlü davranmalıydı.

Sessizce hareket ederek yatağının yanına gittim ve eline hafifçe dokundum. Yaralanmış ve morarmış yanağına doğru eğilip öpme isteğime karşı direniyordum. Öpmeyi istemediğim için değil, onu korkutup uyandırmamak içindi. Başının acımasına sebep olmak istemiyordum. Dokunuşumu hissettiği gibi gözlerini açtı. Gözlerini hızlıca kırıştırtıyor, bana bakarken alnı kırıştıyordu. Bir süre beni öylece izledi, bakışları henüz tam olarak odaklanmamıştı. Tam korkmaya başladığım anda Jude'un dudakları yukarı kıvrılıp bana bir gülümseme sundu.

"Kıvılcım..." Sesi hırıltılı bir fısıltı gibiydi.

"Selam. Olabildiğince çabuk geldim."

Jude elimi sıktı, gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

SAKIN GELİNİ ÖPME

günde kalbimi mengeneyle sıkıştırılmış gibi hissettim. "Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum," dedi hırıltıyla.

İsteğime daha fazla karşı koyamadım. Ona doğru eğildim ve yanağına ufak bir öpücük kondurdum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum sessizce.

"Yorgunum."

Göz kapakları bir açılıp bir kapanıyordu, sonunda tamamen kapandığında altdudağımı dişledim.

"Sen dinlenmeye devam et."

"Kal," diye fısıldadıktan sonra tekrar uykuya daldı.

"Buradayım." Elini hiç bırakmadan ziyaretçi sandalyesini yatağa doğru çekip oturdum. Uzun bir süre öylece durarak Jude'un uyurken yavaşça inip kalkan göğsünü izledim.

Onu ve kaçınılmaz bir şekilde birlikte yarattığımız hayatı özlemiştim. Keşke geçmişe dönüp aramızda işlerin bu hale gelmesine neden olan düğümleri çözebilseydim. Bizi ele geçirip birbirimizden uzaklaşmamıza neden olan tüm şüpheleri ve korkuları silebilmeyi isterdim. Şu anda olduğu gibi gerçeklerle yüz yüze geldiğimde hiçbir önemli görünmüyordu. Yüz yaşında, beş yaşında ya da ikisi arasında herhangi bir yaşta olmam hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bu adamı yine tüm kalbim ve ruhumla sever, her bir parçasına değer verirdim.

"Affedersiniz." Yumuşak bir ses ve koluma değen bir elle uyandım. "Kusura bakmayın, ziyaret saati beş dakika içinde sona erecek."

Yüzümü ovuşturduktan sonra hemşireye baktım. Ardından bakışlarımı Jude'a çevirdim, hâlâ sakince uyuyordu.

Oturduğum yerde doğrularak tutulan boynumu biraz esnettim. "Biraz daha kalabilir miyim?" diye sordum sessizce. "Ben karısıyım, yaralandığında şehir dışındaydım. Yanından ayrılmak istemiyorum."

Hemşire anlayışla gülmüsedti. "Üzgünüm, hastane politikası böyle."

"Anlıyorum," dedim sessizce ayağa kalkarken. "Durumu iyi mi? Bu kadar yorgun olması normal mi?"

"Evet, böyle bir kafa yaralanmasında oldukça normal. Durumu iyiye gidiyor. Yarın doktorun rutin ziyaretinden sonra taburcu edilebilir."

"Harika olur. Teşekkür ederim."

"Birkaç dakika sonra gelirim."

Sandalyeyi yeniden köşeye ittim, çantamı aldıktan sonra yatağın kenarında durdum. Jude'u bırakmak istemiyordum. Keşke gitmeden önce sesini duyabilseydim ya da gülümsemesini görebilseydim.

Keşke öylece çekip gittiğim için üzgün olduğumu söyleyebilseydim.

Keşke beni neden durdurmadığını ondan öğrenebilseydim.

"Yarın sabah tekrar geleceğim," diye fısıldadım ve yanından ayrılmadan önce ona havadan bir öpücük attım.

Eve dönerken yolda Suzy yengeyi ve babamı arayıp Jude'un durumunun iyi görüldüğünü haber verdim. Babam *yeni bir hayata başlaman gerekiyor* konuşmasına girişmeden önce sözünü kestim. Yeni bir başlangıç yapmak için boşanıp başka bir eyalete taşınmayı düşünemeyecek kadar endişeliydim.

Bunların hiçbiri bana doğru gelmiyordu.

Eve döndüğüm için mutluydum. Fakat Jude burada yokken evin sessizliği ve yalnızlığı rahatsızlık vericiydi. Bütün geceyi Asher Valentine'le konuşarak geçirdiği zaman dışında, hiç onusuz uyumamıştım.

Jude'un odasına girdim. Tam olarak gizli bir iş yapma peşinde değildim. Sadece başka bir kadınla birlikte olduğuna dair belirgin bir işaret var mı diye görmek istemiştim. Çöp kutusunda prezervatif ambalajı ararken sinsi bir kadın gibi hissediyordum ama bilmem *gerekiyordu*.

Odanın temiz olduğunu görmek beni mutlu etmişti.

Komodininin üzerinde daha önce görmediğim bir şey fark ettiğimde bakmak için yaklaştım. İlk önce kartpostal tarzı bir şey sanmıştım ama yaklaşıncı fotoğraf olduğunu anladım.

Benim fotoğrafım.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Fotoğrafi elime aldığımda kalbim külçe gibi ağırlaştı. Bunu ilk tanıştığımız zaman mesajla göndermiştim. Saçlarım darma-dağındı. kucagımda Gus'la birlikte şapşal gibi gülümsüyordum.

O günü düşündüğüm sırada yüzümde bir gülümseme belirdi.

Fotoğrafi yerine koyarken tam olarak aynı şekilde bırakmaya dikkat ettim. Ardından kendi odama ilerledim. Gus ve Cassie peşimden gelip birlikte yatağa atladılar, gece rutinlerine dönmekten memnun görünüyorlardı. Yorgunluktan başım zonk-luyordu ama Jude'la ilgili düşünceler zihnimi meşgul ederken uyuyamayacağımı biliyordum. Yaralanmış olması canımı yaka-rak bazı şeylerin farkına varmamı sağlamıştı. Ya durumu daha ciddi olsaydı? Ya ölmüş olsaydı? Keşke babamın yanında oldu-ğum dönemde her şeyi öylece yarım bırakmak yerine telefonda daha sık konuşsaydık.

Şu andan itibaren, benden açıkça gitmemi istemediği sürece kendini daha iyi hissedene kadar burada kalıp onunla ilgilenecek-tim. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu böyle olacaktı.

Derin bir iç çekip kendimi yatağa bıraktım. Kolyem boynu-mun yanına düştüğünde hızlıca doğrulup çıkarmak için elimi ar-kaya uzattım. Bir an sonra minik tüpü elimde tutuyor, içindeki harflere bakıyordum.

Mesajını öğrenmem gereken zaman *gelmişti*.

Parmaklarım titrerken üzerindeki minik gümüş kapağı açtım ve minyatür harfleri yorganın üstüne boşalttım. Küçük parmakla-rının bile harfleri kolayca düzenleyemeyecek kadar büyük olma-sına canım sıkılmıştı. Banyoya koştum ve cımbızımı aldığım gibi kelimeleri oluşturmaya çalıştım.

Asla.

Aşk.

Sen.

Sadece.

Kal.

İnanılır gibi değildi. İmkânsız bir iş yapıyordum.

İki saat sonra bile hâlâ anlaşılabilir bir sonuca varamamıştım, biraz olsun ara vermeye ihtiyacım vardı. Alt kata inip sade bir kraker atıştırırken yanında küçük bir bardak buzlu çay içtim. Pen-

cereden aya baktım ve kafamdan karmakarışık harflerin görüntüsünü silmeye çalıştım. Biraz tazelendiğimi hissettiğimde mesajı çözme kararlılığıyla odama döndüm.

Saat sabahın iki buçuğu olmuştu. Gözlerim bulanık görüyor, kalbim heyecanla çarpıyordu. Sonunda harfleri düzenleyip Jude'un mesajını çözdüğümden emin olduğum bir cümle oluşturmuştum.

Sen kalmak istediğim tek kişisin.

Boğazımdan tiz bir çığlık koptu.

İçimdeki kelebekler çılgınca kanat çırpıyordu. Bu kelimeleri öğrenmemi gerçekten istemiş miydi? Yani... gitmemi hiç istemediğini mi anlatmaya çalışıyordu? Ya da bir ilişki yaşamaya karar verecek olsa, birlikte kalmayı *isteyebileceği* tek kadının ben olduğumu mu söylemek istiyordu?

Telefonumu aldım ve oluşturduğum mesajın fotoğrafını çektim. Böylece ne zaman istersem açıp bakabilecektim. Ardından harfleri dikkatlice tüpe geri koyup kapağını kapattım.

Bu kelimeler çok güçlü ve inanılmaz romantikti. Keşke Jude bunları gerçekten *söyleyebilseydi*.

BÖLÜM 51.

JUDE

“Dinleniyor olmalıydın.”

“Dinleniyorum *zaten*,” dedim hemen. Aslında doğruyu söylemiyordum. Kıpırdamadan oturamıyor, yapmam gereken şeyler için endişelenmeden yerimde duramıyordum. Bir haftadır evdeydim ve aklımı kaybetmek üzereydim.

Skylar kanepeye yaklaştı ve telefonu elimden alıp sehpaye attı. “Dinlenmiyorsun. Hastaneden eve geldiğinden beri telefonu elinden hiç bırakmadın. Ekranı o kadar çok bakmaman gerekiyor. Beyin kanaması mı geçirmek istiyorsun?”

Eve geldiğimden beri Skylar harika bir hemşire gibi davranıyordu. İlk birkaç gün merdivenden inip çıkmama, yatağa yatıp kalkmama, hatta koltuğa oturmama bile yardım etmişti. Her dört saatte bir ilaçlarımı içiriyordu. Düzenli olarak sırtıma bir kelebeğin nazik dokunuşlarıyla masaj yapıyordu. Migren ağrım başladığında gece boyunca başıma buz torbası koyuyor, kendimi daha iyi hissedene kadar yanımdan ayrılmayı kabul etmiyordu. Benim için yemek pişirmiş, çamaşırlarımı yıkamıştı. Cassie'yle ilgilenmişti. İlk günler kafam o kadar bulanıktı ki okuduklarımı on dakika sonra unutuyordum. Skylar barla ilgili e-postalarımı okumuş, aklımda kalabilmesi için sürekli tekrar etmesi gerekmişti. Kontroller için arabayla beni doktora götürmüştü. İhtiyacım olan her anda yüzünde tatlı bir gülümsemeyle yanımda oluyordu.

Öpüşmemiş, hatta birbirimize dokunmamıştık bile. Ama benimle ilgilendiği -benimle ilgilenmesine *izin verdiğim*- anlar seksin çok daha ötesinde bambaşka bir yakınlık getirmişti.

Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Buna *sahip olacağım* hiç aklıma gelmezdi.

“Beyin kanaması falan geçirmeyeceğim. Eğer geçirecek ol-

saydım, kazadan hemen sonra fark edilirdi.” Aslında hâlâ baş ağrılarımla oluyordu. “İşlerin ilerlediğinden emin olmam gerekiyor.”

“Al dayı bardaki işlerle ilgileniyor.”

“Ben de bundan korkuyorum.”

Skylar kaşlarını çatı. “Eminim her şey yolundadır. Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi, hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Strese girmemen gerekiyor.”

Strese girmek şu anki hislerimi anlatmaya yakın bile değildi. Barı yeniden açma işine çok fazla para yatırmıştım ve önümüzdeki haftaya kadar günlük işlerimi yapmaya iznim yoktu.

Kariyerime veda etmek için seçeceğim yol alt kata düşmek olmasa bile, tamamen kendi hatamdı. Çok yorgundum ve kafam çok dağınıktı. Üstelik dikkatli olmam gereken noktada aklım başka bir yerde, deli gibi özlediğim küçük bir sarışındaydı.

Pencereden dışarıya bakarak yağan karı izlerken Skylar’ın getirdiği çayı içiyordum. Tadı balla karıştırılmış çamura benzediği halde kendimi içmeye zorladım. Kısa bir süre sonra bakışlarımı pencereden uzaklaştırdım ve fincanın tepesinden Skylar’ı izlemeye başladım. Kanepenin diğer ucunda oturuyordu. iPad’inde butik için çektiği ürün fotoğraflarını editlemeye dalmıştı. Sarı saçları yüzüne ve omuzlarına düşmüştü. Elimi uzatıp onlara dokunmak istiyordum. Dudaklarımı boynuna dayamak, onu kollarımda eriyene kadar öpmek istiyordum.

Kendimle savaşıyordum.

Daha birkaç hafta önce tüm korkularımı gerçeğe dönüştürmüş olmasıyla mücadele ediyordum.

Boşanmayı istemesi.

Yüzüğü geri vermesi.

Eşyalarının yarısını, çok sevmeye başladığım kedisini alıp evden gitmesi.

Skylar Connecticut’tayken boşanma belgelerini hazırlaması için avukatın numarasını rehberimde iki defa bulmuş, ikisinde de arayamamıştım.

Boşanmak istemiyordum.

Yaralandığımdan beri Skylar sadece hemşire gibi davranmıyordu, tıpkı bir eş gibiydi.

Benim eşim.

Ona karşı giderek daha derin duygular besliyor, aldığım kararlarla giderek daha fazla boğuşuyordum.

Skylar stüdyo dairelere bakmaya başlamıştı, yakında birini seçmeyi planlıyordu.

Esnediğimi duyunca, "Yoruldu mu?" diye sordu.

"Evet, biraz. Yatmadan önce sıcak bir banyo yapsam iyi olabilir diye düşünüyorum. Sırtım çok kötü."

Başını kanepeye dayayıp arzulu gözlerle gülümsedi. "Banyo yapmak için harika bir gece, özellikle de *senin* banyonda. O tavan pencerelerini tam böyle bir gecede, kan izlemek için yapmadığını söyleyebilir misin?"

Ayağımla bacağını dürttüm. "Aha! İlaçlarımı almak için banyoya her gidişinde küvetimin hayalini kurduğunu biliyordum."

"Yakalandım."

Geçen yıl süit odamı yeniden tasarlamış, banyoya ayaklı bir küvet koymuştum. Isıtmalı iki tavan penceresinin altında, mükemmel bir konumda duruyordu. Duvar boyunca arka bahçeye bakan uzun pencereler eklemiştim, dışarıdan bakan birinin göremeyeceği kadar yüksekti. Sadece bana harika bir gökyüzü ve ağaçlardan oluşan bir manzara sunuyordu. Rahatlamak için mükemmel bir yerdi.

"Banyomu kullanmak istiyorsan, hiç sakıncası yok. Benimle bu kadar iyi ilgilenerek bunu hak ettin."

"Belki birlikte kullanırız?" dedi yumuşak ve temkinli bir tonda. Sanki vahşi bir hayvanı eve gitmek için ikna etmeye çalışıyordu.

Saçımı gözümün önünden çekip ona baktım, doğru duyduğumdan emin olamıyordum.

"Birlikte gibi birlikte mi?"

Yüksek sesle yutkunup başını salladı.

"O yoldan bir daha yürümeyeceğiz sanıyordum."

Skylar dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak kolyesiyle oynuyor, zinciri yavaşça bir ileri bir geri hareket ettiriyordu. Daha birkaç saniye önce gözlerinde gördüğüm o haylaz parıltı, yerini kırılgan bir özleme bırakmıştı.

"Belki bu gece için bir istisna yapabiliriz?" Sözleri -gözleri- umutla ve kalbimin şiddetle atmasını sağlayan başka bir şeyle doluydu.

Aşk. Gözlerindeki şey aşk gibi görünüyordu.

Kendimi savunmak için ördüğüm duvarları tekmeleyip biraz araladım.

“Biz elektrik düğmesi miyiz, Skylar?” dedim yavaşça. “İstedğimiz zaman açılıp kapanacak mıyız?”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Özür dilerim.”

Yavaşça nefesimi içime çektim. Çok da tutarlı biri olduğum söylenemezdi. “Özür dilemene gerek yok. *İkimizin de* bazı kararlar vermesi gerekiyor.”

“Vereceğiz... Ama bu geceliğine hepsini unutsak, olmaz mı? Lütfen?” Sesinde belli belirsiz bir çaresizlik vardı. “Eğlenceli ve büyülmüş bir gece istiyorum. *Seninle*. Bence ikimizin de buna ihtiyacı var.”

Eğlence kelimesi hem keskin bir kılıç hem de bir kurtarıcıydı. Aşk düşüncesini kafamdan kısa bir süreliğine kesip atmıştı. Beni tüm duygulardan, beklentilerden ve bunlarla beraber gelecek kalp kırıklığından kurtarmıştı.

Üstelik Skylar’la birlikte sıcak bir küvetin içine girmek ve teni tenime değerken buharların arasında kaybolmak... Buna duyduğum arzu karşı koyamayacağım kadar fazlaydı.

Ayağa kalkıp elimi Skylar’a uzattım, ardından bedenini sertçe kendime çektim.

“Eğlence ve büyüüyü kabul edebilirim.”

Aslında hayır demeliydim.

Siktir et.

Sonunda kendimi daha güçlü hissediyordum. Bir haftadır eve kapanmıştık. Birbirimizin etrafında dikkatli adımlarla dans ediyor, fazla yaklaşmamaya özen göstererek gelmek üzere olan bir sondan kaçmaya çalışıyorduk.

Skylar eğlenceli bir gece istiyordu ve bu benim uzmanlık alanımdı.

BÖLÜM 52

SKYLAR

Jude'un banyosunu ilk gördüğüm andan beri içine girmek istiyordum. Tıpkı onun gibi seksi ve erkeksiydi. Bembeyaz, endüstriyel tipte armatürler kullanılmıştı. Pürüzsüzlüğün ve sertliğin çok havalı bir karışımı gibiydi.

"Bunların hepsini sen mi yaptın?" Banyonun içinde kendi etrafımda dönerken sormuştum. "Tavan pencereleri, çift lavabo ve... küvet?"

Başını salladı. "Evet. Hepsini kendim yaptım. Duş fayanslarını bile."

"Çok güzel."

Ona bakmak için döndüğümde yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni yavaşça geriye doğru ilerletip duvara yasladı.

"Sen de öylesin," dedi.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım, bana dokunduğu gibi nefesim kesilmişti.

Keşke her zaman böyle olsaydı. Kontrolü ele alıp istediğini elde edene kadar bastıracağı tüm duygularını serbest bıraksaydı.

Seks çok iyi olduğu ve kendini güvende hissettiği bir alandı. Tıpkı şu anda olduğu gibi, ona daha yakın olabilmek amacıyla bu kozu kullandığım için suçluydum. Yarın büyük ihtimalle yaptığıma pişman olacaktım ama bu gecelik pes etmişim. Evden ayrılma kararını vermeden önce onunla bir gece daha geçirmek istiyordum. Her şeyi bir kenara bırakmaya ihtiyacım vardı. Sadece Jude'a yakın olacağım bir geceye sahip olmak istiyordum.

Kolunu başımın üzerinden duvara yaslayıp bana doğru eğildi ve büyük bir açlıkla dudaklarıma yapıştı. Eli ağır ağır yanağımdan aşağı hareket ederek boynumu kavradı. Tişörtünü yumruk yaptığım elimin içine toplayıp onu kendime iyice yaklaştırdım. Ağzımı aralayarak dilimle dudaklarını yaladım.

Burnundan derin bir nefes alıp beni serbest bıraktığında gözlerinin gölgelendiğini fark ettim. Saklamak için çok uğraştığı duyguların derinliği bakışlarından belli oluyordu. Tavandaki lambayı söndürmek için yanımdan uzaklaştı. Lavabonun üstünde asılı duran daha küçük ve loş ışıklı lambayı yaktığında, banyo altın-amber tonlarında sıcak bir ışıkla sarmalandı. Geri dönerken yürüyüşü ağırlarından dolayı hâlâ biraz yavaştı.

“Benim için soyun.” Küvete eğilerek musluğu açtıktan sonra yavaşça kenarına oturdu. Uzun bacaklarını banyonun ortasına uzatmıştı.

Yumuşak ve derinden gelen emri karşısında bacaklarımın arasına bir ürperti yayıldı. Kazağımı başımın üstünden sıyrıp çıkardım. Siyah ipek sutyenimin kopçalarını açmak için elimi arkaya attığım sırada Jude’un gözleri her hareketimi ilgiyle takip ediyordu. Kumaşı kazağımın olduğu yere -ayaklarımın dibine- bıraktım, ardından dar kot pantolonumun düğmelerini açtım.

Sutyenimle takım olan külotumun üstündeki kırmızı kalpleri gördüğünde Jude’un dudaklarında beliren gülümseme çok hoşuma gitmişti.

“Tuhaf kıyafet seçimlerinin iç çamaşırlarına yansıdığını bilmiyordum.”

Pantolonumu ayağımdan fırlatıp attım ama Jude keyifle izlemeye devam etsin diye külotumu çıkarmadım. “Sürpriz.” Gülümserken parmaklarımı kumaşın lastiğine geçirdim.

“Bekle,” diyerek beni durdurdu. “Buraya gel.”

Ağır adımlarla fayans kaplı zeminde yürüdüm. Bakışlarının vücudumun her santimini yemek istercesine üzerimde gezinmesinin tadını çıkarıyordum. Sertleşen meme uçlarıma, kalçalarıma ve dudaklarıma baktı. Göğüslerim küçüktü ve kıvrımlı hatlarım yoktu, buna rağmen bedenim konusunda özgüvenim tamdı. Jude’un sert bakışlarındaki tutku özgüvenimi iyice arttırıyor, vücudumun bir erkek çocuğu kadar düz olduğu hakkındaki tüm şüphelerimi yok ediyordu.

Ona yaklaştığımda beni belimden yakaladı. Bacaklarımı onunkilerin üstünden geçirip kucağına ata biner gibi oturdum.

Ayak bileklerimi kavrayıp parmak uçlarını hafifçe bacaklarımda gezdirdi ve kalçalarıma kadar tırmandı. “Düğün günümüzde bu harika bacakların altına topuklu ayakkabı giymiştin. Nere-

deyse sonum olacaktı.” Beni geriye doğru yaslayıp öne uzandı ve alnını karnıma dayayarak kokumu içine çekti. Dokunuşu vücudumu heyecanla titretiyordu.

Ardından dudakları külotumun bel lastiği boyunca gezinmeye ve dili kumaşın altına girip çıkmaya başladı. “O gün ayakkabıları çıkarmamı istediğini sanıyordum. Beğenmemiştin.”

Burun delikleri genişledi. “Üstündeki diğer her şeyi çıkarmamı istemiştin.”

Nefesinin sıcaklığı ve kısa sakalının tenime değen sertliği, tüm bedenimin ürpermesine sebep oldu. Daha o zamanlarda bile gizlice beni arzuladığını fark edince kalbim deli gibi atmaya başlamıştı.

İki eliyle kalçalarımı kavradı ve beni yanına çekip başını biraz daha aşağı kaydırıldı. Dilini ince kumaşın üzerinde gezdiriyor, klitorisime yavaşça baskı yapıyordu. Bacaklarımın arası sıırsıklam olmuşken diliyle daha da ıslanmasını sağlıyordu.

Ufak bir iniltiyle başımı ona doğru yaklaştırdım. Ellerimi uzun saçlarının arasından geçirdim ve nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdım. Bu sırada dilinin darbelerine uyum sağlamaya çalışıyordum.

“İslanıldığını görmek aşırı seksi,” dedi verdiği nefeslerin arasından. Hemen sonra parmağını bacaklarımın arasında, ıslanan ipeğin üzerinde gezdirmeye başladı. Diliyle kumaşı kenara doğru kaydırıyor, dudaklarını klitorisime değdirerek beni tahrik ediyordu. Islak ve açılmış kadınlığımdan içeriye dilini soktuğunda zevkle inledim.

Bulunduğu yerden ayrılmadan elini arkaya doğru uzatıp suyu kapattı. Ardından dudaklarını geri çekerek kalçalarımı kavradı ve sakallarını memelerime sürttü. Beni pantolonunun altında sertleşen aletinin üstüne oturtmak için kucağına çektiğinde keskin bir nefes vererek inledim.

Kendini daha iyi hissettiğine dair zihnimde en ufak bir şüphe kalmamıştı.

Dengemi sağlayabilmek için geniş omuzlarına tutundum. Sertleşen aletine sürünüp ıslaklığımı aletinin uzunluğu boyunca gezdirmeye başladım. Parmaklarını kalçalarıma batırıyor, beni yönlendiriyordu.

“Ah, Tanrım. Bu harika bir his,” diye mırıldandım. Gözlerimi

kapatıp üzerinde ağır ağır hareket etmeye başladım. İçimde uyardığı utanma duygusunu sahipleniyordum.

"Tatlı kışını küvete alalım."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Sen de benimle geliyor musun?"

Gözlerinde yaramaz bir kıvılcım çaktı. "Tabii ki."

Bacağımı çekip üstünden kalktım ve külotumu çıkarıp yere attım. Jude'un soyunmasını izlerken iri kolları ve karın kaslarının belirgin çizgileri karşısında bir anlığına hayranlıkla duraksadım. Bacaklarından yukarı doğru uzanan taş gibi sertleşmiş aletin görüntüsü kalbimin hızlıca atmasını sağladı.

İnsanı günaha sokacak kadar güzeldi. Ona bir daha asla böyle dokunamayacağımı, nefesini dudaklarımda hissedemeyeceğimi, vücudunun benimkiyle birlikte eriyişini yaşayamayacağımı biliyordum. Bunun düşüncesi bile banyonun fayansları üzerine kıvrılıp ağlamak istememe neden oluyordu.

Zorlukla yutkunarak dudaklarımı yaladım. Bundan sonra *yaşanmayacak* şeyleri düşünmemeliydim. Elimde sadece şu an vardı ve tadını çıkarmak istiyordum.

Bakışlarım küvetten yükselen buhara kayarken elimi suya soktum. "Hâlâ sıcak."

"Sıcak kalacak. Küvet ısıtmalı."

Şaşkınlıkla gülümsedim, böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. "Çok havalı. Banyo köpüğün var mı?"

Ukala bir gülümsemeyle, "Banyo köpüğü olan biri gibi mi görünüyorum?" diye sordu Jude.

Duştan şampuan şişesini aldım ve musluğu yeniden açtım. Şampuanı akan suya dökerken keyifle beni izliyordu. Birkaç saniye sonra suyun yüzeyi köpükle kaplanmıştı.

"Önce sen gir," dedim. Jude güçlü vücudunu dikkatlice küvette bıraktığında kalbim duracak gibi oldu. Tek kelimeyle leziz görünüyordu. Parıltılı köpükle kaplı kaslarıyla ve dövmeleriyle...

Küvetin yanında yere çöküp kenarına yaslandım, kendimi meraklı bir yavru kedi gibi hissediyordum.

Jude dudaklarını yaladı ve yüzüne şeytani bir gülümseme yerleştirdi. Üzerimde bıraktığı etkiye bayıldığı belliydi.

"Keşke senin bu halde fotoğrafını çekebilseydim," dedim. "Aşırı. Seksi. Görünüyorsun."

"Fotoğraf çekemezsin," dedi. "Beni böyle görmek mi istiyorsun? Kıyafetlerimi çıkarman yeter."

Söylediğine gülerек küvetin içine girdim. Kaslı bacaklarının arasına sırtım ona dönük şekilde otururken sıcak su küvetten dışarı taşı. Jude kollarını bana dolayıp hızla göğsüne doğru çekti. Beni yakınında istemesi hoşuma gidiyordu. Kolunu bana sarması, çıplak memelerime dokunması, eliyle omzumu sıkıca tutması... Su yeteri kadar sıcaktı ve inanılmaz rahatlatıcıydı. Başımı kaldırıp tavan penceresine düşen kar tanelerine baktım. Küçük ve mükemmel kar tanelerinin her biri ısınan cama değdiği anda eriyordu, biraz hüznün vericiydi.

Uzaklardan gelerek varış noktana ulaştığın anda yok olmak ne kadar üzücüydü.

"Çok güzel ve rahatlatıcı," dedim sessizce. Böylesine mükemmel bir anı bozmaktan korkuyordum. "Her gece burada olabilirim."

Jude yüzünü boynumun yan tarafında gezdiriyor, burnunu kulağımın altına sürüyordu. "Buraya istediğin zaman gelebilirsin," diye fısıldadı. Derinden gelen sesi baştan çıkarıcıydı, tüm vücudum titremişti.

Yumuşak dokunuşlarını daha fazla hissetmek için kendimi ona doğru bastırdım. "Bunu yapacağımı sanmıyorum."

Ellerimi sabunlu suyun altına, Jude'un bacaklarının üzerine koydum. Gözlerimi kapatıp etrafımızda yükselen buharı içime çektim. Ona sırtım dönük otururken ve yanağını başımın üstüne dayamışken her şey fazlasıyla *doğru* geliyordu.

Sakin.

Güvenli

Mutlu.

Yaşadığım kısa hayat boyunca hep bu duyguların peşinden koşmuş, bunları hissetmenin tek yolunun yalnız kalmak olduğunu düşünmüştüm. O kadar yanılmışım ki...

Bu akşam böyle şehvetli ve romantik bir şey yaşamayı planlamamıştım. Geçen hafta boyunca aramızda duyguların platonik olarak kalmasına dikkat etmişim çünkü doğrusunun bu olacağını düşünmüştüm. Sadece Jude'un bakımına, işe ve terapime odaklanmışım. Ağrısı olduğu zamanlarda yardımcı olmak dışında ona dokunmamaya çalışmışım. Onu düşünmemek, sevimli kısa mesajlar göndermemek için çok uğraşmışım.

Eline dokunma, yanağından öpme dürtüsüne neredeyse karşı koyamayacak hale geldiğim için günde en az yirmi defa içimden kendime kızmıştım.

Onunla yan yana yatmamak için Cassie ve Gus'la birlikte kanepede takılmış, kendimi ondan uzak tutmuştum.

Onun da aynı şekilde benden uzak durduğunu fark etmiştim. Sanki beni öpmek istiyormuş gibi yanıma yaklaştıktan sonra aniden geri çekiliyordu. Evin içinde dolaşırken beni izlediğini hissediyordum.

İstemedен ayrılmıştık. Peki nedeni neydi?

Yaş farkımız yüzünden miydi?

Korkularımız yüzünden miydi?

Jude'un geçmişinden çekindiğim için miydi?

Babam ilişkimizin yanlış olduğuna beni ikna ettiği için miydi?

Bunların hiçbirisi artık önemli gelmiyordu.

Tanıştığımızdan beri aramızdaki her dokunuş, her öpüşme, her konuşma çok doğal hissettirmişti. Her açıdan çabasızdı. Herhangi bir istekle ya da beklentiyle olmamıştı.

Zaten böyle olması gerekmiyor muydu?

Jude'dan uzak durmak aşırı zorlama geliyor, doğallıktan uzak ve yanlış hissettiriyordu.

Geceleri yatağa uzanıyor ve kendi kendime neden böyle bir şey yaptığımı soruyordum. Ne halt ediyorduk *biz*? Cevaplar artık çok daha netti.

İncinmekten korkuyordum. Özgür hissetme ve kolay olanı seçme ihtiyacım çok derindi. Beni yüzüstü bırakma ihtimali olan bir kişiye daha güvenmek istemiyordum.

Oysaki Jude'dan uzaklaşmak kalbimin hiç beklenmedik bir biçimde ağrmasına neden olmuştu. Hayatımda olmayacağını düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu. Özgür olmaktan korktuğumdan değildi, on bir yaşından beri özgürdüm. Fakat Jude'la birlikteyken tamamlandığımı ve bütün olduğumu hissediyordum. Sanki... ait olduğum yerdeydim.

Kolyedeki mesajda söylediği şeyi artık anlıyordum. Yanımda sonsuza dek kalacak kişi Jude'du. Buna tüm kalbimle, iliklerime kadar inanıyordum.

Artık hızlı kaçış planımı uygulamaya hazır halde yaşamak istemiyordum. Kaçıp gitmektense, zor zamanları *onunla* yaşamak istiyordum.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Ama en çok da güzel zamanları onunla yaşamak istiyordum. Nikâhta ettiğimiz yeminlerin gerçek olmasını istiyordum.

Onları tüm kalbimizle yaşamamızı ve onurlandırmamızı, hayatın bizi nereye götüreceğini görmek istiyordum.

Sadece onun da aynı şeyleri istemesi gerekiyordu. Ne yazık ki hislerinden hâlâ emin değildim.

Nemli başparmağıyla yanağımı okşarken, "İyi misin?" diye sordu.

Düşüncelerimin arasında kaybolarak ne kadar zaman geçirmiştim acaba?

"Evet... Sadece senin yanında olmanın ve kar yağışını izlemenin tadını çıkarıyorum."

Jude o kadar derin bir nefes aldı ki göğsünün sırtımdaki baskısını hissettim. "Seni özlüyorum," dedi sessizce.

Gözlerimi kapatıp kelimelerini anlamaya çalıştım. Aynı yerde olmakla birlikte olmak aynı şey değildi.

"Ben de seni özledim."

Islak saçlarımı yana çekip ensemden öperken dudakları aralıktı, açtı ve sahipleniciydi. Elleri suyun içinde hareket ederek memelerimi avuçladı ve sıkarak birbirine yaklaştırdı. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı meme uçlarım istekle yanıyordu. Sırtımı gerip memelerimi avuçlarının içine doğru ittim. Kıçım aletine dayanmıştı, sabunlu suda tenimin üstünde kolayca kayarken sıcaktı. Jude kulağıma yaklaşarak tıpkı vahşi hayvanlar gibi hırladı.

Başımı arkaya, Jude'un omzuna yasladım. Yana dönüp boynunu öptüm, tenini sertçe ısırdım. Elleri bacaklarımın arasına dalarken sular etrafa sıçradı. Kalın iki parmağı tam olarak zevkten titreten noktayı bulmuştu. Elini mükemmel bir hassasiyetle hareket ettiriyor, parmaklarını ritmik olarak içinde gezdiriyordu. İnleyerek küvetin kenarlarına tutundum. İleri geri kıpırdanarak aynı anda eline ve aletine sürtündüm.

Yüzümün yan tarafını tutup beni kendine doğru çevirdiğinde öpüşmeye başladık. Soluksuz bir şekilde birbirimizi arzuluyorduk. Bacağını üzerime atıp beni yerime sabitledi. Vücudum şiddetle titrerken durmaksızın hareket ediyordum. Aletinin ucu bacaklarımın arasına girmiş, girişimi yokluyordu. Dilini ağzıma alarak emdim. Her parçasını yalayıp yutmak için deliriyordum. İçimdeki parmakları kadınlığımda gezinirken, başparmağı şişen

klitorisimin üzerinde mükemmel bir konumdaydı. Hızlı ve dairesel hareketlerle titreyerek kendimden geçmeme neden oluyordu. Vücudumu eline ve aletine daha çok bastırdım. İçimi doldurmasını, bu tatlı işkenceyi bitirmesini istiyordum.

Dudaklarını benimkilerden çekerken, "Kıçını becermem için yalvarıyorsun, değil mi?" diye hırladı.

Zihnim ve bedenim sanki uyuşturucu almış gibi zevk sarhoşuydu. Şu anda istediği deliğime girebilir, sonsuza kadar içimde yaşayabilirdi. "Seni istiyorum..." diye mırıldandım.

Saçımı sıkıca tutup başımı geriye çekti ve gözlerimin içine baktı. "Ben de seni istiyorum." Burnunu yavaşça benimkine sürüttü. "Bacaklarını küvetin yanlarına koy," diye fısıldadıktan sonra bacağına üzerimden kaldırıp bedenimi serbest bıraktı. Dizlerimin altından tutarak kıvırdı ve küvetin kenarlarına basmasını sağladı. Bacaklarım sonuna kadar açılmış bir halde üzerinde duruyordum. Seramiğin kaygan kenarlarına sımsıkı tutunurken kalçamı yakalayıp kaldırdı ve aletinin üzerine getirdikten sonra beni yavaşça kendine doğru bastırdı.

Sert ve derin bir darbeye içime girdiğinde, "Tanrım," diye bağırdım.

Bir eliyle kalçamı tutup beni aletinin üzerinde yukarı aşağı yönlendirmeye başladı. Diğer elini de bacaklarımın arasına soktu ve klitorisimin üzerinde daireler çizerek hafif fiskeler attı.

Islak sırtıma değen dudaklarını hissediyordum. Omurgam boyunca, ensemin kıvrıldığı yere kadar öperken solukları hırıltılıydı. Birlikte daha hızlı ve sert hareket ettikçe aynı anda nefes alıp veriyorduk. Bedenim büyük bir zevkle Jude'un üzerinde inip kalkıyor, küvetteki sıcak su dalgalanarak etrafa sıçırıyordu.

Derin ve erotik bir sesle adımı fısıldadığında kendimden geçercesine boşaldım. Aniden içimden çıktı ve aleti gerilirken kıçıma yoğun bir sıcaklıkla boşaldı. Çığlık atarak Jude'un üstüne yığıldım.

Orgazm sonrası sarhoşluğuyla ağrıyan bacaklarımı küvetin içine çektim, ardından dönüp Jude'un üstüne yattım. Sırtını küvete dayamış uzanırken inanılmaz seksi ve tatmin olmuş görünüyordu. Gözleri kısıktı, uzun saçları alnına yapışmış; hem terden hem de buhardan buğulanmıştı.

Gülümsemesi uyku ve mutluydu. "Galiba öldüm."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Hâlâ nefes nefeseydim. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu yumuşak bir şekilde uzunca öptüm. Yakınlığımızın burada bitmesini istemiyordum.

Dudaklarımızı birbirinden ayırmadan, “İyi misin?” diye sordum. Sırtının kötüleşmesine neden olduğumu düşünmek beni endişelendirmişti.

Jude saçımı kızaran yüzümün önünden çektikten sonra ayağıyla küvetin tıpasını yerinden çıkardı. “İyiyim ama banyo zamanı burada bitti.” İpucunu almıştım. İsteksizce doğrularak küvetten çıkmaya çalıştım ama beni kendine çekip bir kez daha öptü. “Tabii bu, gecenin bitmesi gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Gelmiyor mu?” dedim kaşımı kaldırarak.

Başını sallarken saçlarının ucundan sular damlıyordu. “Bu gece yanımda kal.”

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Aynı evde yaşıyorduk. Bu yüzden söylediği tek bir anlama gelebilirdi. “Yatağında mı? Bütün gece mi?”

“Evet.” Yavaşça nefes alıp verirken gözlerini benimkilere sabitlemişti. “Gitmeni istemiyorum.”

Cevap vermeden önce bir anlığına duraksadım. Banyoda sadece küvetten boşalan suyun sesi duyuluyordu. Su akarken boğuk sesler çıkarıyor, tıpkı kafamın içindeki seslere benziyordu.

Geceyi birlikte geçirmek çok özel bir şeydi. Karanlıkta başka birinin yanında, *başka birinin yatağında* uykuya dalacaktım. Bu muazzam bir mahremiyet ve güven isteyen bir durumdu. Uyurken tehlikelere açık olacak, onun yanında nefes alıp verecektim. En azından benim için durum böyleydi. Ayrıca onunla uyuduktan sonraki gün kendi odama geri döndüğümde Jude’u düşüneneğimi biliyordum. Onun için acı çekeceğimi, aramızda bir koridorluk mesafe olmadan yan yana uyumak isteyeceğimi biliyordum.

Yine de hiç olmamasındansa birlikte geçireceğimiz tek geceyi yaşamayı tercih ederdim.

“Tamam,” dedim sonunda. “Ben de gitmek istemiyorum.”

Jude küvetten çıktıktan sonra beline havluyu dolarken yüzünü ekşitti. Ben de sıcak ve tüylü bir havluya sarınıp hemen arkasın-

dan odasına girdim. Sıcak su ve ondan daha sıcak seks yüzünden hiçbir yerim tutmuyordu. Yatağın ucuna oturarak Jude'un havlusunu çıkarıp iç çamaşırını giymesini seyrettim.

Giyinme odasından beyaz bir tişört alıp bana uzatırken yüzümde gördüğü bir şeye gülüyordu.

"Ne?" dedim. "Suratında çok garip bir ifade var."

Güldü. "Orada oturuşun çok tatlı, sanki ne yapacağını bilemiyor gibisin."

"Doğru," diyerek verdiği tişörtü giydim. Yıllardır giyilmekten incelmış, kumaşı yumuşamıştı. Onu Jude'a geri vermek istemiyordum. Havlularımızı banyoya götürdüm. Islak havluların öylece orada durmasını istememiştim. Geri geldiğimde Jude yatağa uzanmış, arkasına birkaç yastık koymuştu.

"Işığı söndüreyim mi?" diye sordum. Yanına uzanmak üzereyken duraksadım. Nedenini anlamadığım bir şekilde, küvette bacaklarımı açıp aletin üstünde zıplarken olduğu kadar rahat hissetmiyordum.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Olur."

Işığı söndürüp yatağa uzandım ve yastıklarımı onun gibi dizdim. Televizyonu açıp bir müzik kanalı bulduğunu görünce şaşırmıştım.

Kumandayı komodinin üzerine bıraktıktan sonra beni kendine doğru çekti. Hafifçe yan dönüp elimi göğsüne koydum.

"Biraz daha yaklaşabilirsin," dedi. Elim çekip beline koydu ve bedenimin onunkiyle aynı şekilde kıvrılmasını sağlarken güldü. Çıplak ayağıyla ayağımın ucuna dokunarak parmaklarını ileri geri hareket ettirdi. "Neden bu kadar gerginsin? Burada olmak istemiyor musun?"

Buradan başka hiçbir yerde olmayı istemiyordum. Ne yazık ki birdenbire içimi güvensizlik duygusu sarmıştı. Yatakta bir erkekle birlikte olmak seks yapmak anlamına mı geliyordu? Önce konuşacak mıydık? Yoksa hemen uyuyacak mıydık? Peki ya sabah ne olacaktı? Bu akşam yemeği gibi bir şey miydi? Herkes yemeği yedikten sonra masadan kalkacak mıydık?

Ah.

Anlaşılan kendinden daha büyük biriyle evli olan bir kadın olmanın kendince zorlukları vardı.

"Ne yapmam gerektiğinden emin değilim," diye itiraf ettim.

SAKIN GELİNİ ÖPME

"Sadece kendin ol. Asla başka bir şey yapman ya da başka biri olman gerekmiyor." Bana daha sıkı sarıldı. "Daha mutlu olmak dışında. Her zaman mutlu olmak dışında."

"Çok mutluyum." En azından şu an için öyleydim.

"Ben de." Dudaklarını şakağıma dayadı. "Herhangi bir kural veya beklenti yok, özellikle de benimleyken. Sadece sana yakın olmak istiyorum."

Başımı sallayarak parmağımın ucunu göğüs kafesindeki dövmede dolaştırmaya başladım.

"Sadece oturup konuşmak güzel olur diye düşündüm," dedi.

"Tamam. Böyle tuhaf davrandığımı için özür dilerim."

"Sorun değil."

Jude yan dönüp battaniyeyi üstümüze çekti ve başını koluna dayayıp beni izlemeye başladı.

Televizyonda Michael Martin Murphey *Wildfire*'ı söylüyordu. Şarkı hatıralarıma ulaşmayı başarmıştı. Küçükken büyükannemle büyükbabamın yanında kalırken güvende olduğum ve sevildiğimi hissettiğim bir günde bu şarkıyı dinlediğim bir anı zihnimde canlandı.

Onun gibi anları yine yaşamak istiyordum.

Jude eğilip dudaklarımı öptü. Yumuşak, tatlı ve uzun bir öpücük. Hiç acele etmeden ağızımla rüya gibi seviyor, nefesimi çalıp götürüyor, kalbimi titretiyordu. Az önce küvetteki aç ve talepkâr öpüşmelerimizle hiç alakası yoktu.

Jude'un sert ve yumuşak yanları beni büyülüyordu. En doğru zamanlarda sert davranıyor ancak yine en doğru zamanlarda inanılmaz nazik birine dönüşebiliyordu. Belki çok konuşmuyordu ama dokunuşu binlerce kelimeye bedeldi.

Geriye doğru çekildiğinde başımı kaldırıp ona baktım, yüzüne düşen saçları yanağıma gıdıklıyordu.

"Bana baktığın için teşekkür ederim," dedi yavaşça. "Özellikle de aramız çok iyi değilken."

"Olup bitenlerin hiçbiri seni çok fazla önemseydiğim gerçeğini değiştirmez."

"Bunun hakkında oldukça düşündüm," dedi. "Senin hakkında, benim hakkımda, her şey hakkında."

Kalbim vites yükseltmişti, belirsizlik ve kaygı içinde şiddetle atıyordu. Sonunda duygularını bana açacaktı.

“Keşke işler bu kadar karmaşık olmasaydı, Skylar. Keşke tüm bunlar seni bu kadar incitmeseydi. Keşke insanlar bana bir tür sapıkmışım gibi bakmasaydı ve okuldan ayrılmanı gerektirecek kadar zorbalık görmeseydin. Keşke yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissetmeden, bir gün cehennemde yanacağımı düşünmeden sana olan hislerimi yaşayabilseydim. Keşke sana istediğim gibi dokunabilseydim. Gitmek ve tüm bunlardan uzaklaşmak istediğin için seni hiç suçlamıyorum.”

Parmağının ucunu alnımdaki beş santimlik yara izinin üzerinde gezdirdi. Dokunuşu öyle nazikti ki, sanki başımın yarılıp ikiye ayrılmasından korkuyor gibiydi. Dudaklarını yara izine bastırdı ve gözlerini kapatıp bir süre öylece bekledi. Nefes alış verişleri yavaşlamıştı, sonunda geriye çekildi. “Senin yaşındaki bir kızın yaşaması gereken hayatı yaşamayı istiyorum. Maceralara atılmanı... Buradan uzağa gitmeni istiyorum. Benim yüzümden hayatını yaşamaktan geri kalmanı istemiyorum. Bazen neden sen biraz daha büyükken karşılaşmadık diye düşünüyorum. Seninle doğrular ve yanlışların kutsal savaşını kazanmaya çalışmak içimi parçalıyor.” Sesindeki katıksız vicdan azabı ve umutsuzluk kalp acısıyla sona eriyordu.

Duygularını o kadar iyi gizliyordu ki, bütün bu yaşananların onu ne kadar derinden etkilediğini fark edememiştim. Onun için hiç adil değildi çünkü tek istediği bana yardım etmektir. İşler kesinlikle bu hale gelmemeliydi, bunda benim de suçum vardı.

Elimi uzatıp yüzüne düşen saçları çektim. Söylemek istediğim, söylemem *gereken* çok fazla şey vardı. Peki kendini daha kötü hissetmesine neden olmayacak ne söyleyebilirdim?

Onunla birlikte olmak istediğimi söylesem suçluluk hissi daha çok artardı. Onunla birlikte olmak istemediğimi söylesem incinecekti.

Onu incitmek yapmayı istediğim en son şeydi.

Elimden geldiğince neşeli bir şekilde gülümsemeye çalışarak kollarımı boynuna doladım.

“O zaman sanırım biraz daha büyüyünce sana döneceğim.” İkimiz için geleceğe bir kapı açabilmeyi umuyordum.

“Dönsen iyi edersin,” diye homurdandı. Ardından beni yana çevirip sırtımı göğsüne yasladı. Vücutlarımız birbirine yapışıyor, bacaklarımız battaniyenin altında birbirine geçiyordu.

SAKIN GELİNİ ÖPME

“İyi geceler, Kıvılcım,” dedi ılık dudaklarını kulağıma değdirerek. Sonra da yanağını başımın üstüne dayadı.

“İyi geceler, Şanslı.”

Kalbim eriyerek minik bir gölete dönüşmüştü. Çarşafların arasında sevişmeye devam etmek için yatağa çağırdığını düşünmüştüm. Onunla sanki bir kozanın içindeymiş gibi sarılmayı, nazikçe öpülmeyi, sarılarak uykuya dalmayı hiç beklemiyordum. Karanlıkta gözlerimi kırptıştırarak bir şeylerin değişmesini bekledim ama öyle olmadı.

Jude bana sarılarak uyuyakaldı.

Rahatça nefes verirken kollarının arasına iyice yerleşip elini tuttum ve göğsüme koydum. Birbirimize kenetlenmiştik. Birkaç dakika sonra nefes alış verışı yavaşladı ve vücudumu saran kolu gevşedi. Bir süre daha uyanık kalmak için kendimi zorladım. Kocamın kollarında uykuya dalmanın tüm ayrıntılarını aklımda tutmaya çalışıyordum. Parfümünün kokusunu. Kaslı kollarının arasında olmanın verdiği sıcaklığı. Nefesinin sıcaklığını. Sırtımda hissettiğim ninni gibi gelen kalp atışlarını. Kendi sığınağımda olduğum hissini.

Asla inanmadığım şey işte *buydu*. En çok korktuğum şey.

Ne yazık ki sahip olamayacaktım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım çünkü bu adama deli gibi âşık olduğumu evrene söylemem gerekiyordu. Doğru, yanlış ya da karmaşık olması fark etmezdi. Kelimelerin ağzımdan çıktığını Jude’un duymayacak olması da umurumda değildi.

Onu seviyordum.

Kalacak kadar, gidecek kadar, bekleyecek kadar.

BÖLÜM 53.

SKYLAR

Ertesi sabah Jude'un kollarında uyanmak rüya gibiydi. Kendimize yer açmak için gecenin ortasında dönüp birbirimizden ayrılmamıştık. Güneş doğana kadar sarılmıştık. Birimiz pozisyon değiştirdiğinde diğeri de onunla birlikte hareket etmiş, sarmaş dolaş uyumaya devam etmiştik. Öpücüklerle ve sıcacık ellerinin vücudumda ağır ağır gezindiğini hissederek uyanmıştım. Hiç konuşmaya gerek duymadan yavaşça sevişmiştik. Her öpüşü, her dokunuşu kalbimi neredeyse paraçamparça ediyordu.

Seksin bu kadar duygusal hissettireceğini ve iki insanı bu denli birbirine bağlayacağını bilmiyordum. Tabii aynı anda kalbimi kırabileceğini de... Bitmesini istemiyordum ama yaşadıklarımız bir başlangıçmış gibi gelmiyor, daha çok bir sona benziyordu.

Bir bakıma öyleydi.

Çünkü bunların üzerinden iki hafta geçmişti ve o zamandan bu yana dengem bozulmuş gibiydi. Jude eve fazla uğramıyordu, ben de ne yapacağıma karar vermeye çok yakındım. Planım kendime ait bir yer bulmaktı ama sürekli beni durduracak bir şeylerin yaşanmasını umut ediyordum.

Jude'a yaklaşmak için akşam yemeğinden sonrasını bekledim. Oturma odasında oturuyor, sehpanın üstüne yerleştirdiği iPad'inden barın planlarını gözden geçiriyordu.

"Jude?"

"Hımm?" Başını kaldırıp bana bakmamıştı.

Sehpanın üzerine kalın, beyaz bir zarf bıraktım.

"Arabamı geri istiyorum," dedim. "Alırken ödediğin tutar burada."

Yavaşça başını kaldırdı ve gözlerini kırıştıtarak bana baktı. Çenesi gerilmişti. "Alamazsın."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Şok olmuşum. "Pardon?"

"Arabayı geri alamazsın."

"Anlaşma yapmıştık."

"Biliyorum ama araba şu anda parçalar halinde."

"Parçalar halinde mi? Neden?"

"Arabayı elden geçireceğimi sana söylemiştim. İş daha bitmedi. Migren atakları, kafa karışıklığı ve yeni bir iş kurmak gibi şeylerle biraz meşguldüm." Eliyle sehpadaki ozalitlerin olduğu yeri işaret etti.

"Yoğun olduğunu ve dikkatinin dağınık olduğunu fark ettiğime emin olabilirsin." Kelimeler ağzımdan istediğimden çok daha sert çıkmıştı. Durumun onun hatası olmadığını biliyordum. Sarsıntı geçirdiğinden beri her şeyle nasıl mücadele ettiğini görüyordum.

Jude'un gözleri kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

Yutkunup başımı biraz yana yatırdım. "Birlikte geçirdiğimiz o gecedен beri beni unutmuş gibisin. Eve neredeyse hiç gelmiyor-sun ve konuşmuyoruz."

Gözlerinde beliren endişeyi görebiliyordum. "Skylar, meşguldüm. Yaralandığım zamandan beri biriken ve yapmam gereken çok fazla iş var. Barın yeniden açılmak üzere hazır olmasını istiyorsam, programa uymam gerekiyor."

"Biliyorum." Kendimi şımarık bir çocuk gibi hissediyordum.

"Seni görmezden gelmiyorum. Aramız iyi sanıyordum."

"Kolyeyi okudum," dedim aniden.

Jude'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Connecticut'tan döndüğüm gece."

Eliyle saçını düzelterip arkasına yaslandı. "Yazanlar konusunda ciddi dim."

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama sessizce oturmaya devam etti.

"Ne söylediğinden çok ne yaptığın önemli, Şanslı. Yoksa onlar sadece kelimelerden ibaret kalır. Mesajda yazanları çok sevdim ama hâlâ kelimedен ibaretler."

"Peki *senin* yaptıkların, Skylar? Her şeyi bırakıp gittin. Bana yüzüğünü geri verip Connecticut'a kaçtın."

"Sonra geri geldim," dedim savunmaya geçerek.

"Aptal kafamın üstüne düştüğüm için geldin," dedi Jude.

"Bu doğru değil. Orada kalmayacaktım ki."

"Hayır, geri gelecektin. Sonra da evden taşınacaktın."

"Yine taşınacağım. Planımız başından beri bu değil miydi? Gitmem gerekmiyor muydu? Bir süredir uygun bir stüdyo daire bakıyorum."

Başının arkasını ovaladı. "Acelen ne? Taşınman gerekmediğini sürekli söylüyorum."

"Evet, Jude. Taşınmam gerekiyor. Bu durum ikimiz için de sağlıklı ve iyi değil. Bu tuhaf oda arkadaşı, sevgili, arkadaş ve eş durumu... Taşınmamı istemediğini söylüyorsun ama gerçekten kal demiyorsun. Sadece burada yaşayabileceğimi söylüyorsun. Peki *ne* olarak yaşayacağım? Yani bu yaşadığımız bokun adı ne?"

"Bilmiyorum," dedi sessizce.

"Burası tam olarak araf," dedim net bir ifadeyle. "İkimiz de burada sıkıştık kaldık, hareket etmeye korkuyoruz. Kalmaya korkuyoruz, gitmeye korkuyoruz, konuşmaya korkuyoruz. Sadece birbirimizi incitiyoruz, öyle değil mi?"

"Seni *asla* incitmek istemiyorum," dedi Jude.

"Biliyorum."

"Mutlu olmanı istiyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var..."

Artık iyice çileden çıkmıştım. "Ne için zaman gerekiyor, Şanslı?"

"Hak ettiğin her şeyi vermek için."

"Bu ne demek oluyor, onu bile bilmiyorum."

"Seni seviyorum demek oluyor, Skylar. İşlerin daha iyi olmasını sağlamak için salak kafamı toparlamam gerekiyor ve bunun için de biraz zamana ihtiyacım var."

Jude'dan duymak için can attığım kelimeleri işitmenin şokuyla sarsılmıştım. Uzun zamandır bu iki kelimeyi duymak istiyordum ama böyle değil, tartışmanın ortasında değil.

"Bunu bana *böyle* mi söyleyeceksin? Bu ne şimdi?"

"En azından uyuduğunu düşündüğüm bir anda söylemedim," diye mırıldandı.

SAKIN GELİNİ ÖPME

Donup kalmıştım. *Siktir*. O gece *seni seviyorum* diye fısıldadığımda beni duyduğunu hiç düşünmemiştim.

“En azından gerçekten söyledim!” dedim gözyaşları içinde.

Jude çizimleri yana doğru çekti. “Böyle olmasını istememişim. Her şey boka sardı.”

Hayatımda hiç bu kadar aklım karışmamıştı. Jude ne istiyordu? Tüm bunlar neden bu kadar büyük bir mücadele olmak zorundaydı?

“Lütfen konuş benimle, Jude. Aklında ne var?”

“Gerçekten bunu mu istiyorsun? Tüm kartlarımı hemen şimdi açmamı mı istiyorsun? Kafam karmakarışıkken, üstelik ikimizin de morali bozukken?”

“Evet,” derken kalbim hızla atıyordu. “İstiyorum.”

Yüzünü birkaç saniyeliğine ellerinin arasına aldı, parmaklarını alnına bastırıyordu.

En sonunda, “Her şeyden korkuyorum,” dedi. “Çok şey söylemekten, yeterince şey söylememekten. Seni yaşaman gereken hayattan alıkoymak istemiyorum. İkimiz bir arada kaldıktan on yıl sonra bir sabah pişmanlık duyarak uyanıp, keşke bu kadar genç yaşta kendimi birine bağlamış olmasaydım demeni kaldıramam. Hayatımda nihayet her şeyi saklamak ve elimde tutmak istediğim bir anda kaybetmekten ölesiye korkuyorum.”

“Kendimi bağlamak mı?” dedim. “Seninle birlikte olmayı istemenin kendimi bağlamak olduğunu düşünmüyorum. Benim de korkularım yok mu sanıyorsun? Bir gün sana rahatça oral seks yapabilecek bir kadını isteyeceğinden endişelenmediğimi mi düşünüyorsun?”

Yüzünde küçümseyen bir ifade belirdi, bana inanamayan gözlerle bakıyordu. “Ciddi olamazsın! Hayatımda duyduğum en boktan ve sığ şey bu.”

Doğru söylüyordu, yine de aklıma ilk gelen şey bu olmuştu.

“Belki daha olgun birini isteyeceksin.”

“Hayır.”

“Belki benimle evli olmayı bile istemeyeceksin.”

“Evlenmeyi hiç istemiyordum ki. Sonra bir anda sen geldin,

önüme düşüp durdun. Ardından aklıma düştün ve tüm bunlar yetmiyormuş gibi beni *kalbine düşürdün*.”

Söylediklerinin hepsi benim suçumdu, belki de kronik sakarlığımda kaderin bir rolü vardı.

“Seni incitmeyeceğim, Jude. Ayrıca senin de beni inciteceğini sanmıyorum.”

“Şu an buna inanıyorsun ama daha on sekiz yaşındasın. Yıllar içinde ne kadar çok değişeceğini biliyor musun? Sevdiğin ve sevmediğin şeyler değişecek. Hayatta ne istediğin? *Kimi* istediğin? Otuz yaşına geldiğinde ben neredeyse elli olacağım. Nasıl görünürüz sence?”

“Bana laf söylüyorsun ama asıl bu söylediğin aşırı sığ değil mi? Aramızdaki yaş farkını asla önemsemiyorum. Birbirimizi mutlu etmeyi ve desteklemeyi önemsiyorum. Birlikte büyüyelim istiyorum. Ayrıca elli yaşına geldiğinde de manyak gibi seksi olacaksın. O yüzden beni merak etme, Jude.”

Jude iç geçirip gözlerini kapattı. Canının yandığını, zihnen çok yorgun olduğunu anlayabiliyordum. Tüm bunlara şu anda benim neden olduğumu bilmek kalbimi acıtıyordu. “Bilmiyorum, Skylar. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu. Sana yardımcı olabilmek için evlenmek istemiştım. Fakat kız kardeşimin saldırısına uğradın, okulda zorbalığa maruz kaldığın için bırakmak zorunda kaldın. En iyi niyet bile bazen boka sarabiliyor. Hayatın karşımıza çıkarabileceklerinden seni nasıl korurum bilmiyorum. Ve bu yaş farkı saçmalığı işleri hiç kolaylaştırmıyor. Sonunda incinmene sebep olabilecek engellerden biri de bu.”

“Beni korumak zorunda değilsin. Olanların hiçbirisi senin hatan değildi. Artık okulda olmadığımı göre, insanların yaşımız hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Sence benimle aynı yaşta ve hayatta ne istediği hakkında en ufak bir fikri bile olmayan, gerçek bir ilişkiyi kaldıramayacak bir erkekle birlikte olmak ister miyim? Benimle ilgili korkunun bu olduğunu biliyorum ama ben de korkuyorum. Aynınız, Jude. İkimiz de terk edilmekten korkuyoruz, güvene ve bağlılığa çok ihtiyacımız var. Ben kaç yaşında olursam olayım, bunlar benim açımdan hiç değişmeyecek. Güveneceğim tek kişi sensin.”

SAKIN GELİNİ ÖPME

Jude bir şey söylemiyordu ama sözlerimin ağır ağır içine işlediğini görebiliyordum. Bakışları yumuşadığı halde, beden dili savunma duvarlarının hâlâ dimdik ayakta olduğunu haykırıyordu.

Onu kaybetmeden önce düşüncelerimin geri kalanını da ortaya koymalıydım. "Bu saçmalığa kalkıştığımızda ikimiz de evliliğe ve aşka kesinlikle karşıydık. Ama bak ne oldu? Tüm bu süre boyunca evliydik. Farkında olup olmamamız önemli değil, *gerçek* bir evliliği yaşıyorduk. Birbirimizi seviyor ve ilgileniyorduk. Bana bunun bir anlamı olmadığını söyleme."

Jude başını onaylarcasına salladı. "Haklısın. Bunun benim için her şey olduğunu tahmin bile edemezsin ama birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz."

"Ne önemi var? Çok daha uzunmuş gibi geliyor."

"Evet, ben de öyle hissediyorum. Sadece kasırgaya kapıldığımızı düşünüyorum. Belki de balayı aşamasında takılıp kaldık."

"Balayı genellikle her şeyin mükemmel olduğu anlamına gelir. Biz mükemmelden çok uzağız ve bu benim için hiç sorun değil. Mükemmel olmasına ihtiyacımız yok. Yengen ve dayına bak. Ne kadar kısa sürede birbirlerine aşık olmuşlar."

"Gel buraya," dedi Jude yumuşak bir sesle.

Kanepeye doğru yürüyüp Jude'un yanına oturdum. Elim avucunun içine alarak parmaklarımızı kenetledi.

Yavaşça nefes alıp veriyordu. "Kafam dağınık olduğu için özür dilerim. Kısa sürede çok fazla şeyi yapmaya çalışıyorum." Gri gözleri adeta duygu gölü gibiydi, karanlıktı ve dalgalıydı. "O gece söylediğini duydum," dedi. "Üstelik pek çok açıdan gözlerimi açmamı sağladı. Kolyede yazanlar konusunda samimiydim. Gitmeni asla istemiyorum. Evden ayrılma konusunu biraz olsun erteler misin? Aynı anda çok fazla şey oluyor. Bana sadece biraz zaman vermeni istiyorum, olur mu?"

Dudaklarını hafifçe benimkilere değdirip sabretmem için yalvaran bir öpücük kondurdu.

"İyi misin?" diye fısıldarken elimi kaldırıp yanağına dokundum. Sesindeki ve gözlerindeki keder beni endişelendiriyordu.

"Aklımda çok fazla şey var. Her şeyi sakın kafayla düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"İçine şüphe düşürdüğüm için özür dilerim," dedim usulca.

"Ben de senin içine şüphe düşürdüğüm için özür dilerim."

Alnımı onunkine yasladığımda burunlarımız birbirine sürttü.

"Lunaparkta hız trenine binmiş gibiyiz, değil mi?"

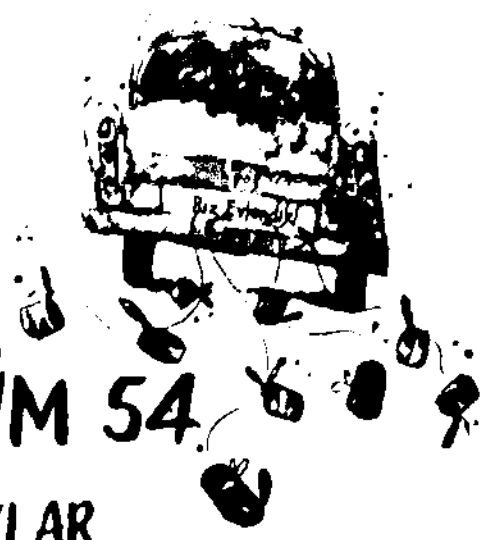
Gülümsedi. "Hızlı ve çılgın yolculukları severim ama bence biz yeterince dolaştık."

Elini tutmaya devam ederken onu da benimle birlikte ayağa kaldırdım. "Gelip benimle bir şey yapmanı isteyebilir miyim?" diye sordum.

Başıyla onayladığında onu yatak odama çıkardım. Jude kapı girişinde beklerken galaksi lambasını yaktım, tavanda bir anda yıldızlar belirdi.

"Dağdaki en sevdiğin yere gidemeyeceğimize göre, belki yıldızlara burada bakabiliriz. Böylece kendini daha iyi hissedersin. Zihnin dağılır."

Gülümseyerek beni kollarına çekip fısıldadı. "Sanırım artık en sevdiğim yer sensin."

BÖLÜM 54.

SKYLAR

Kafenin köşesinde bir masa seçtiğimiz sırada, “Bana beş bin dolar ateşler misin? Göğüslerimi yaptırmak istiyorum,” dedi Megan.

Şaka mı yapıyordu, yoksa ciddi miydi anlayamamıştım.

“Yeni göğüsler o kadara mı patlıyor?” diye sorup çayımın kapağını çıkardım ve pipetle karıştırmaya başladım.

“Bilmem. Sadece sana takılıyorum. Sanırım mezun olduğumda babamdan hediye olarak isteyebilirim.”

“Böyle mükemmel görünüyorsun.”

Göğsünü inceleyebilmem için sırtını dikleştirdi. “Biraz daha büyük ve sıkı olabilir.”

Kendi küçük göğüslerime baktım. “Benimkiler de.”

“Artık yaptırabilecek kadar paran var. Daha büyük göğüslerle çok seksi görünürsün, özellikle belin o kadar inceyken.”

Başımı iki yana sallarken mısırlı kekimi dört parçaya böldüm.

“Bu halimle oldukça mutluyum.” Maddi açıdan kendimi güvence altına almışken paramın bir kuruşunu bile boşa harcamayacaktım. Bugüne kadar öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatımın saniyeler içinde değişebileceği idi.

“Jude nasıl oldu?” diye sordu Megan.

“Biraz daha iyi hissediyor, gerçi aralıklarla başı ağrıyor. Barla ilgili işlerle uğraşıyor. Ruhsat işleri, iyileştirmeler... Yapacak çok işi var ama yetmişler temalı dekor fikrimi uygulamaya karar verdi. Barın adı ne olacak tahmin et?”

“Sen söyle.”

“Fupagus!”

Megan güldü. “Dalga geçiyorsun. Harikaymış!”

“Öyle değil mi? İşler biraz ilerleyip barın içi de hazır olduğunda fotoğraflarını çekeceğim. Barın sosyal medya hesaplarını

ben yöneteceğim. İstedğim yerden yapabilirim,” dedim. “Sıkıntılı ve stresli bir iş olmasına rağmen, bar açıldığında çok iyi iş yapacak bence.”

Keşke göstermeye çalıştığım kadar heyecanlı olabilseydim. İşler acı-tatlı ilerliyordu. Jude ve ben bardaki ilerlemeden dolayı memnunduk. Ama Jude bana karşı aşırı mesafeli davranıyordu. Aramızda ne bir değişiklik ne de ilerleme olmuştu. Başından aldığı darbe yüzünden hâlâ halsizdi, baş ağrıları oluyordu ve ruh hali çok değişkendi. Bense ona istediği şeyi veriyor, yani zaman tanıyordum.

Tam olarak ne için zamana ihtiyacı olduğunu ise hiç bilmiyordum.

Megan *latte*'sinden bir yudum alarak öne doğru eğildi. “Pi-yango kazandığına hâlâ inanamıyorum!”

“Ben de inanamıyorum, kızım. Gerçekten rüya gibi. Tabii iyi bir kısmı vergiye gitti.”

“Off... vergiler. Peki ne yapacağına karar verdin mi? Burarlarda mı kalacaksın? Ya da site içinde bir ev falan mı alacaksın? Yoksa karavanla yollara mı düşeceksin? Artık bunu rahatça yapabilirsin. Sürekli söyleyerek gerçekleştirmesini sağladın!”

“Biliyorum,” dedim camdan dışarı bakarak. Rebecca'nın bulunduğu yolun karşısındaydı, oturduğumuz yerden düzenlediğim vitrini görebiliyordum. Bazı küçük işletmelere içerik hazırlayıp paylaşmakla uğraştığım için orada da yarı zamanlı çalışmaya devam ediyordum. Rebecca'yla çalışmayı gerçekten çok seviyordum.

İşler yakında değişmezse artık pes eder ve Jude'un evinden taşınırım diye düşünüyordum. Sessizliği beni deli ediyordu. Kendim için bir yer kiralama işini ertelemiştim. Bunu yapmak istemediğim halde sonsuza kadar arafta yaşayamazdım. Evden ayrılırsam ruhumu paramparça edecek, kalbimi tahmin edemeyeceğim ölçüde kıracak, onu asla aşamayacağım kadar çok özleyecektim. Ne zaman oturup ciddi bir şekilde ne yapacağıma karar vermeye çalışsam, evden ayrılma düşüncesi beni o kadar üzüyordu ki fiziksel olarak hastalanıyordum.

Sahte evlilik işi şakaya gelecek gibi değildi. Bizi tam anlamıyla mahvetmişti.

“Peki Jude'la aranız nasıl?” diye sordu Megan, sanki aklımı okumuş gibiydi. “O tarafta yeni bir gelişme var mı?”

"Hayır. İkimiz hakkında başka bir şey söylemedi. Barla ilgili işlerle ya da garajda motosikletiyle uğraşıyor. Hâlâ aynı durumdayız, arafta sıkışıp kaldık." Kekimden küçük bir parça alıp göğsümde kabarmaya başlayan hüznü bastırmaya çalıştım. Son birkaç gündür Jude'la aramızdaki mesafe derin bir uçurum gibiydi. Kendimi hiç bu kadar boş hissetmemiştim. Kaç defa gecenin bir yarısı parmak uçlarımda odasına girmeyi, yanına kıvrılıp onu öpmeyi, geceyi yanında geçirmeyi istemiştim.

"Beni sevdiğini söyleyince beraber olmamızı istediğini sanmıştım. Hâlâ ayrı odalardayız. Tekrar birlikte de olmadık. Galiba düşüncelerimde yanıldım ya da beni yanlış anladım."

"Yanıldığını sanmıyorum. Erkekler tuhaf varlıklar. Jude şu anda başından aldığı darbeyi atlatmaya çalışıyor, ayrıca çok stresli zamanlar geçiriyor. Ona biraz zaman tanı," dedi saatine bakarak. "Bir anda nelerin değişebileceğini bilemezsin."

"Zaman veriyorum ama sonsuza kadar bekleyemem ki. Geçen gün çok beğendiğim sevimli bir stüdyo daire bulduğumu söylediğimde, bana sanki panik atak geçiriyormuş gibi baktı. Önümüzdeki haftaya kadar ev sahibine cevap vermem gerekiyor."

"Yer değiştirsek olur mu?" diye sordu Megan. Birdenbire yerinden fırladığı için az kalsın içeceklerimizi dökecekti.

Kaşlarımı çatarak içeceğimi yakaladım. "Şey... tamam. Neden?"

"Arkamı pencereye dönmeyi sevmiyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Sanki sırtımda bir esinti hissettim. Hastalanacak gibiyim, daha kötü olmak istemiyorum. Erik'le bu hafta sonu için planlarımız var."

"Tamam o zaman." Ayağa kalkıp yer değiştirirken gülüyordum.

"Böyle daha iyi oldu," dedikten sonra yeniden saatine baktı. Ardından tüm dikkatini arkamdaki pencereye vererek dışarıyı izlemeye başladı.

"İyi misin sen?" diye sordum, endişelenmeye başlamıştım. "Çok şüpheli davranıyorsun."

Megan gülümseyerek elini salladı. "Evet, iyiyim. Biraz sonra Erik'le buluşmam gerektiğini hatırladım."

Masanın üzerinde duran telefonum titremeye başlamıştı. Eli-me aldığım anda Jude'dan mesaj geldiğini gördüm.

Jude: Hey, selam.

Ben: Selam.

Jude: Bugün ne yapacaksın?

Ben: Megan'la kafede çay içiyoruz.

Jude: Yarım saat sonra benimle parkta buluşur musun?

Midem gerginlikle düğümlenmişti, hem korkudan hem de heyecandan.

Ben: Tabii. Her şey yolunda mı?

Jude: Sadece konuşmak istiyorum.

Telefonumu neredeyse çayın içine düşürecektim.

Ben: Tamam. Birazdan orada olurum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Megan telefonuma bakarak.

"Evet, sanırım. Jude benimle buluşmak istiyor. Konuşmak için."

"Bu iyi bir şey, değil mi? Neden bu kadar korktun?"

Gönderdiği mesajları tekrar okudum.

"Bilmiyorum," dedim. "Biriyle konuşmak için kalabalık bir yer seçmek kulağa kötü geliyor, değil mi?"

Megan gözlerini devirdi. "Skylar, bu kadar paranoyak olma. Çok fazla film izliyorsun. Her şey kötü haber anlamına gelmez. Şansın iyi gidiyor, yoksa unuttun mu?"

Belki de öyleydi ama içimde kötü bir his vardı.

"Sanırım gitsem iyi olacak."

Eşyalarımızı toplayıp kafenin ön tarafındaki caddeye çıktık, arabalarımızı oraya park etmiştik. Megan'a sarılıp hoşça kal dedim ve hızlıca iyileşmesini diledim.

"Beni sonra mutlaka ara," derken arabasına doğru yürümeye başladı.

El sallayıp arabama bindim ama anahtarı çevirdiğimde motor çalışmadı.

Kahretsin.

Tekrar denedim, motor hâlâ marş almıyordu.

Yine mi! Jude'un Subaru'sunu kullanmaya devam edip Cor-

vette'imini toplanmasını beklemek yerine, piyangodan çıkan parayla yeni araba almalıydım.

Megan aniden camın yanında belirdi. "Araban mı bozuldu?"

"Öyle görünüyor." Sinirle nefes vererek tekrar çalıştırmayı denedim. Sonuç değişmemiştir. "Kahretsin! Ne yapacağım şimdi? Jude çoktan parka gitmiştir."

"Seni ben götürebilirim. Bunu daha sonra Jude halleder."

"Erik'le buluşman gerekmiyor mu?"

"Yoldayken arar, gecikeceğimi söylerim." Megan gülümseyerek arabamın kapısını açtı. "Hadi gel, zaten çok uzun sürmez. Jude büyük olasılıkla buluşmanız bittikten sonra gelip arabayı kontrol eder. Çalıştırabileceğine eminim."

"Tamam..." dedim çekinerek.

Parka giderken kafam o kadar dağınıktı ki, Megan'ın kötü araba kullanmasından bile etkilenmedim. Artık eskisinden de kötü kullanıyordu, tabii öyle bir şey mümkünse.

Megan önümüzdeki sola dönmeye çalışan arabayı hızla geçince neredeyse çukura düşecektik. "Bizi öldürmemek için elinden geleni yaparsan sevinirim."

"O iş bende," derken arkamızda kalan arabanın sürücüsü öfkeyle kornaya basıyordu.

Zihnim yine Jude'un benimle neden durup dururken parkta buluşmak istediğine kaydı.

Neden parkta görüşüyorduk?

Şu an barda çalışıyor olması gerekmiyor muydu?

Neden konuşmak için akşam eve gelmeyi bekleyemiyordu?

Megan dün gece Erik'le birlikte izledikleri bir filmde bahsederek kafamı dağıtmaya çalışıyordu ama dikkatimi tam olarak ona veremediğim için kendimi kötü bir arkadaş gibi hissediyordum.

Büyük olasılıkla, Jude ağaçlarla ve gülüşen küçük çocuklarla dolu bir parkın ortasında bana kötü bir eş olduğumu söyleyerek boşanma belgelerini verecekti.

Parktaki diğer gerçek eşler bizi izleyip fısıldaşacaklar, bir şekilde terk edildiğimi anlayacaklardı. Jude'un dövmelerine, saçlarına ve seksi kalçasına iştahla bakıp yeniden bekâr olmayı dileyceklerdi.

Belki kaderimde başkaları tarafından alay edilip eziyet görmek vardı.

Jude'un yanımdan uzaklaşmasını izlemek zorunda kalacak, parktaki bir bankta kırık kalbimle arabasız ve yapayalnız olacaktım.

Şu an bankada bir sürü param vardı ama en çok istediğim şeyleri satın alamazdım.

Burnumu çekerken alnımı ovalamaya başladım. İçimdeki tüm duyguların -üzüntü, öfke, korku ve hayal kırıklığı- bir savaş meydanındaymış gibi çarpışması yüzünden zonklayan başımı rahatlatmaya çalışıyordum. Neden her zaman terk edilen ben oluyordum? Neden kimse tarafından tercih edilmiyordum?

"Lütfen kötü şeyler düşünmeyi bırakır mısın, Skylar? Bu kadar üzüleceğin hiç aklıma gelmezdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Genel anlamda diyorum. Bir erkek sadece seninle konuşmak istediği için durduk yere telaşlanıyorsun, üstelik endişelenmek için nedenin bile yok."

Gözyaşlarımı tutmak için öksürdüm. "Bana boşanma belgelerini vermesinden korkuyorum. Sanki sona yaklaşmışız gibi geliyor."

"Sen delirdin mi? Jude'un sana böyle bir şey yapacağını gerçekten düşünüyor musun? Hem de bir parkta? Ya da herhangi bir yerde? Adam seni çok seviyor, tıpkı bir doberman gibi koruyor. Kendine gel, Sky."

"Kendimdeyim."

"Hayır, hiç de değilsin!"

Megan haklıydı, duygusal açıdan berbat durumdaydım. Nedenini bile bilmiyordum.

Parkın otoparkına arabayı resmen kaydırarak girdik. Megan park yerine geldiğinde arabayı durdurdu.

Buraya kadar ölmeden gelebildiğimiz için rahatlayıp bir iç geçirdim ve emniyet kemerimi açtım.

"Benim gitmem gerekiyor." Megan eliyle telefonuna vurdu. "Akşam beni ara."

Otoparkı gözden geçirdim. "Jude daha gelmemiş."

"Eminim gelmek üzeredir."

"Beni öylece bırakıp gidecek misin?"

"Erik'le buluşmaya daha fazla gecikmek istemiyorum. Şuradaki piknik masalarının orada bekleyebilirsin. Sonuçta seni kesecek değiller. O tarafta çocuklar ve aileleri var."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Ön camdan dışarı bakarken kendimi iyice terk edilmiş hissediyordum. "Eve nasıl döneceğim?"

"Jude seni eve götürecektir, tatlı kaçı. Rahatlar mısın artık?"

"Tamam," dedim. "Rahatlarım."

Bana doğru eğilip yanağımdan öptü. "Gülümse lütfen, güzel. Çok seviliyorsun. Ona biraz inancın olsun, tamam mı?"

Başımı onaylayarak salladım ve Megan'a gülümsemeye çalıştım. Fazlasıyla dağılmıştım, sevdiğimi hissetmiyordum. Kendimi internette videolarını gördüğüm o köpekler gibi hissediyordum. Sahibi onu arabadan itip uzaklaştırırken, köpeğin yolun kenarında şaşkın ve umutlu bir şekilde geri dönmesini beklediği gibi.

Megan gittikten sonra piknik masalarının olduğu tarafa doğru yürüdüm ve anneleri sohbet ederken kovalamaca oynayan küçük çocukları izledim.

Dakikalar geçip gidiyordu.

Tırnağımdaki ojeleri soyarken bir anda içimi yeni bir endişe duygusu sarmaladı. Belki de Jude gelmeyecekti.

Tam gerçekten geliyor mu diye sormak için mesaj atacağım sırada otoparktan Cheap Trick'in *I Want You to Want Me* şarkısı duyuldu. Başımı çevirip sesin geldiği yöne doğru baktığımda pırıl pırıl, eski gümüş rengi bir Corvette'in otoparka girdiğini gördüm. Motor öyle yüksek sesle gürlüyordu ki yer sarsılıyordu.

Elimi alnımın üstüne götürüp güneşi kesmeye çalışarak arabaya baktım. Kalbim hüznle sıkışmıştı.

Benim arabama benziyordu ama pasları ve göçükleri yoktu. Krom jantlar güneşte parlıyordu, metalik boyası sanki milyonlarca minik pırlanta varmış gibi ışıldıyordu.

Muhteşem görünüyordu, adeta hayallerimdeki arabaydı.

İçinden güneş gözlüklü, uzun boylu bir adam inerken imrenerek onu izlemeye başladım. Kaslı kolları dövme kaplıydı ve saçını arkasında uzun bir atkuyruğu yapmıştı. *Aman Tanrım*, arabaya sırtını dayayıp bana bakarken yüzündeki o tanıdık gülümsemeyi görmemek mümkün değildi.

"Şanslı?" dedim kendi kendime. Yavaşça, sanki rüyadaymış gibi ona doğru ilerlerken şaşkınlık içindeydim.

"Üzgünüm, geciktim," dedi elindeki bujiyi göstererek. "Siz kafede otururken bunu arabandan sökmem gerekiyordu, böylece seni buraya Megan getirecekti."

Ne, ne, ne?

Bunu planlamışlar mıydı?

Bakışlarını arabada gezinirken ağzım açık kalmıştı. Çamurlukların eğimi. Kaputun pürüzsüzlüğü.

"Jude... Bu..." dedim duraksayarak. Arabanın etrafında dönüyor, elimi pürüzsüz boyada gezdiriyordum.

"Benim arabam mı diye soruyorsan, tatlı kıçının üzerine bahse girebilirsin. Bu senin araban." Anahtarları bana uzattı, almak için elimi kaldırdığımda yaprak gibi titrediğini fark ettim. "Arabayı *senin için* satın aldım, Skylar. Başka türlü benim paramı kabul etmeyecektin."

Gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. "Gerçekten mi?" Elimle ağzımı kapattım. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Tabii ki senin için yaptım. Gerçekten bunca zamandır garajda motorla uğraştığımı mı sanıyordun? Bunu bitirebilmek için deliriyordum. İki haftadır tamircideydi ama garajda olmadığını fark etmedin bile. Tabii piyango bileti olayı, ardından geçirdiğim kaza, üstüne bir de senin sabırsızlanman planlarımı biraz bozdu. Bu yüzden işleri hızlandırmak zorunda kaldım."

"Ne demek istiyorsun?"

Haftalardır görmediğim o harika ve yaramaz gülümsemesi yüzündeydi. "Arabanın içine bakmak istemiyor musun?"

"Evet." Gözyaşlarımı sildim. "Sanırım şok geçiriyorum... Bunu yaptığına inanamıyorum..." Sürücü koltuğuna oturup parlak kırmızı döşemeye dokundum. O kadar yeni ve temiz kokuyordu ki... Her şey elden geçirilmişti. Direksiyon, kasetçalar, pedallar, döşemeler. Çıkan sese bakılırsa yepyeni bir araba olmuştu.

Hüzünle karışık mutluluk boğazıma çökmüştü. *Ah, büyükbaba. Arabana bak.*

Jude yolcu koltuğuna oturup güneş gözlüğünü başının tepesine yerleştirdi. "Beğendin mi?"

Hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım, kollarımı Jude'a uzatıp sımsıkı sarıldım. "Bayıldım. Tam da büyükbabamla hayal ettiğimiz gibi." Hıçkırarak nefes aldım. "Sana bunun için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Benim için anlamı çok büyük. Sen dünyanın en iyi insanısın."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Kollarımın arasından ayrıldı. "Evet diyerek teşekkür edebilirsin."

"Evet mi diyeyim?" Ne demek istediğini anlayamamıştım. "Neye eve-"

Jude'un bakışlarını takip ettiğimde dikiz aynasından sallanan ince zinciri gördüm. Ucunda gümüşe benzeyen ışıltılı bir şey sallanıyordu.

Ellerimi aniden kaldırıp dudaklarıma götürdüm, gözlerim kocaman açılmıştı. "Aman Tanrım, Jude. Bu ne?"

Şaşkınlıktan donup kalmıştım. Jude'un zinciri aynadan çıkardıktan sonra kapatma aparatını açışını ve sallanan yüzükleri içinden alışını izledim.

Pırlanta yüzüğü bana doğru uzattı. Ardından eliyle yanağıma dokunarak beni vahşi bir şekilde öptü.

Sonunda birbirimizden uzaklaştığımızda nefesim kesilmişti. Koltukta istemsizce sallanıyordum.

"Nefes al, Kıvılcım. Yoksa sana kalp masajı yapmam gerekecek."

"Jude... O..." Sesim çıkmıyordu.

"Eski ve değerli bir pırlanta yüzük mü? Evet. Diğer de senin nikâh yüzüğün. Üzüldüğünü biliyorum ama bunu doğru düzgün yapabilmek için zamana ihtiyacım vardı." Bakışlarını benimkiler kenetledi. "Seni seviyorum, Skylar. Artık ne söylemekten ne de hissetmekten korkuyorum. Seni inanılmaz derecede seviyorum. Gitmeni istemiyorum. Hiçbir zaman. Seni asla isteklerinden alıkoymayacağım, söz veriyorum. Hayal ettiğin her şeye sahip olman için uğraşacağım. Birlikte bir hayat kuralım istiyorum. Her zaman istediğin gibi seyahat edebiliriz. Barı birlikte işletebiliriz, böylece sen de fotoğrafçılık ve sosyal medya işlerine devam edebilirsin. Birlikte mükemmeliz, başkalarının ne düşündüğü umurumda bile değil. Artık korkularımın, ikimizin isteklerinin önüne geçmesine izin vermeyeceğim."

Jude iki yüzüğü de parmağıma taktığında nefesim kesildi.

"Karım olur musun? Bu kez gerçekten?"

"Evet," diye fısıldadım yüzüklere bakarken. "Evet! Hayallerimde sadece bu var." Yeniden ağlamaya başlamıştım. Jude'un yüzünü tutup dudaklarına yapıştım. "Seni seviyorum," dedim nefes nefese. "Seni gerçekten çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Elimi dudaklarına götürüp öptü. "Söylemesi çok hoşuma gitti. Sana söz veriyorum, sonsuza kadar seveceğim," dedi. "Ne yaşarsak yaşayalım, bir çözüm yolu bulacağımıza söz ver. Seni kaybetmeyi kaldıramam."

"Söz veriyorum." Jude'un elini sıkıttım. "Tabii benimle açıkça konuşman gerekiyor. Seksi, güçlü ve sessiz bir tip olduğunu biliyorum ama bunu birazcık azaltabilirsin. Öyle değil mi?" dedim neşeyle.

Gülümsemesi neredeyse kalbimi eritecekti. "Deniyorum. Bugün bir sürü şey söyledim."

"Söyledin. Bütün bu işleri yaptığına da inanamıyorum." Onu tekrar öptüm.

Beni kendine çekip kollarının arasına aldı. Onu asla bırakmak istemiyordum. Rüyada olmaktan, biraz sonra uyanmaktan, tüm bunların uçup gitmesinden korkuyordum.

Yüzümü boynuna gömüp huzur veren kokusunu içime çektim. "Bu gerçek mi?" diye fısıldadım. "Gerçek olmamasından çok korkuyorum."

Boynumun arkasına elini koydu. "Hepsi gerçek, bebeğim." Bana uzun bir süre sarıldıktan sonra çeneme dokunup başımı kaldırdı. "Çok saçmaladım. Hissettiklerimi sana daha önce söylemeliydim. Sadece her şeyi doğru yapmak istemiştim."

"Şanslı, sorun değil..."

"Hayır, bu bir sorun. Bu yaş meselesinin ve incinme korkumun kafamı karıştırmasına izin verdim. Şu andan itibaren kalbimin sesini ve içgüdülerimi dinleyeceğim. Birbirimize güvenmeyi, sevmeyi ve *birlikte* büyümeyi öğreneceğiz. Gerçek bir düğünün ardından balayı yapalım istiyorum. Bir süredir evi satmayı düşünüyorum."

"Evin mi satacaksın?" dedim. "Neden?" O evde çok fazla emeği vardı.

"Çünkü orası *bizim* evimiz değil, ikimiz için de çok fazla kötü anısı var. Kötü şans getirir. Satılık bir arsa buldum, Suzy yenge ve Al dayımın evinin yakınlarında. Orada bir ev yapabiliriz. Hayallerimizin evi olur."

Kalbim mutluluktan daha hızlı çarpmaya başlamıştı. *Kendi evim. Kocamla birlikte.* "Büyük bir küvetimiz de olabilir mi? Bir veranda... Bir de yatak odasında, pencerenin hemen önünde oturma alanı?"

SAKIN GELİNİ ÖPME

Jude gülerek burnumun ucunu öptü. "İstediğin her şey olabilir."
Dudaklarımı yaladım. "Tamam ama bir şartım var."

"Söyle."

"Ben de para koyacağım. Evimize katkım olduğunu hissetmem gerek." Jude'dan daha fazla maddi iyilik kabul etmek istemiyordum. İkimizin eşit olmasını, adil olmayı istiyordum. Tıpkı iki yetişkin gibi.

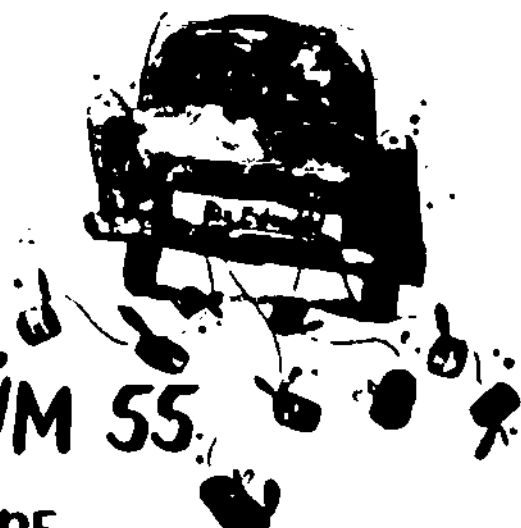
"Skylar..."

"Ciddiyim, Jude. Bu benim için çok önemli."

Başını sallayarak bana küçük ve yumuşak bir öpücük verdi. "Tamam bebeğim, anladım. Ayrıca avukata daha önce imzaladığımız evlilik öncesi sözleşmeyi iptal etmesini söyleyeceğim. Benim olan her şey senindir."

"Benim olan her şey de senindir." Gözlerimi kapatıp alnımı onunkine yasladım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi arabayı çalıştır ve sanki onu çalmışsın da polisten kaçıyormuşuz gibi bizi eve götür. Bu gece eşyalarını yatak odasına taşıyoruz, Bayan Lucketti. Artık misafir odasında kalmak yok. Bundan sonra bütün gece boyunca karımı öpeceğim."

BÖLÜM 55

JUDE

Arabayı evin önüne çekip motoru durdurduktan sonra ön kapıya bakarak derin bir oh çektim.

Üstümden devasa bir yük kalkmış gibi hissediyordum.

Bugün inşaat şirketini resmen kapatmıştım. Bar işi yolunda giderse, her gün dışarıda yorulmak zorunda kalmayacaktım. Kırımın yorgunluktan terlediği ya da donduğu, ardından sırt ağrısından ölecek halde eve geldiğim günlerim sona ermiş olacaktı.

Tabii Skylar'la yeni evimizin inşaatı bu durumun dışındaydı. Evin tadilatına önümüzdeki ay başlayacaktık. Kendimi öldürmeyi bile göze alacağım bir projeydi. Tam anlamıyla aşkla yapılmış bir iş olacaktı.

İçeri girdiğimde Skylar'ı salondaki kanepede, Cassie ve Gus'la birlikte otururken buldum. Ayaklarının iki yanına yerleşmişlerdi, bu halleri raftaki kitapları dik tutmak için kullanılan tüylü objelere benzemelerini sağlamıştı.

Skylar bilgisayarına odaklanmıştı, muhtemelen online derslerinden birini izliyor ya da oluşturduğumuz bir sürü istek listesinden birine dekor fikirleri kaydediyordu.

Odanın girişinde durup bir süreliğine sadece onu izleyerek yeniden âşık oldum. *Karım*. Gerçekten hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Uzun saçları omuzlarından aşağı dökülmüştü. Pembe kazağı neredeyse kolunun yarısına kadar indiği için bir omzu açıkta kalmıştı. Omzundaki dövmeyi görmek beni mutlu ediyordu. Dört yapraklı yoncanın üzerine küçük harflerle yazılmış *Şanslı* kelimesi vardı.

Aşırı. Seksiydi.

Ve benimdi.

Yavaşça kanepenin arkasına doğru yürüdüm. Sırtına dokunduğumda başını arkaya yatırdı. Gülümseyerek kocaman mavi gözleriyle bana baktı. Ardından kollarını uzatıp beni kendine çekti ve sertçe öptü.

Öpücüğüne vahşi bir açlıkla karşılık vererek ellerimi omuzlarından boynuna kaydırdım. Adımı mırıldandığı sırada parmaklarının ucundaki boğazının titreşimini hissetmek aklımı başımdan alıyordu.

Dudaklarım hâlâ onunkilerin üzerindeyken konuştum. "Duşa giriyorum. Çıktığımda seni yatakta ve çıplak görmek istiyorum."

Geri çekilmek için hareketlendim ama Skylar başımın arkasını tutup saçımı avucunun içine aldı.

"Duşu boş ver," dedi tahrik edici bir sesle. "Kirli halini istiyorum. Burada. Hemen şimdi."

"Siktir," diye fısıldayarak hırladım. Aletim çoktan taş gibi olmuş, pantolonumun fermuarını zorluyordu.

Dudaklarına yapıştım ve elimi kazağından içeri soktum. Avuçlarım çıplak memeleriyle buluştuğunda nefesini emercesine içime çektim. Dudaklarımı boynundan aşağıya doğru sürükleyip köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim. Narin tenini dudaklarının arasında sıkıştırıyordum. Skylar tırnaklarını kafa derime batırıyor, başını yana doğru eğiyordu. Üzerine iyice uzandım ve elimi bacaklarının arasına kaydırıp kot pantolonunun üzerinden kadınlığını avuçladım. Teninin sıcaklığını ve ıslaklığını kumaşın üzerinden bile hissedebiliyordum.

Skylar bilgisayarını aceleyle kapatıp yandaki mindere bıraktı.

Hızlı bir hareketle onu kollarıma çektim. Kanepenin arkasına, yüzü bana dönük olacak şekilde oturttum. Artık bacaklarının arasında duruyordum. Skylar gülümseyerek tozlu kazağını üstümden çıkardı. Ardından pantolonumdan kurtulmak için elini uzattı. Onu yeniden uzun uzun öperken ayağımdaki botları fırlatıp attım. Skylar kot pantolonumu indirdiğinde içinden aceleyle çıktım ve pembe kazağını başının üzerinden çıkarmasına yardım edip yere attım. Hemen sonra pantolonunun belini tutup bacaklarından indirirken fermuarını açmak için uğraşmamıştım bile. Skylar bu sırada kollarımı sımsıkı tutuyordu.

Kedi suratı desenli, bel lastiğinde minik tüylü kulaklar olan külotuna baktım.

"Bunu benim için mi giydin, seni küçük şeytan?" Parmaklarımı külotun ince iplerine geçirip üstünden sıyrarak çıkardım.

Skylar kıkırdadı, "Tabii ki senin için."

"Bende kalsın o zaman."

Uzun ve sıkı bacaklarını belime doladı. Beni kendine doğru çekerken elini aşağıya uzatıp aletimi avuçladı. Diğer eliyle boynumu tutuyor, dudaklarını benimkilere çekiyordu.

"Acayip sertsin," diye fısıldadığında aletim seğirdi.

Bacaklarının arasını okşarken kedi gibi murlayıp elime süründü. Dudaklarını ısırarak, "Sen de acayip ıslaksın," dediğimde küçük ve seksi bir çığlık attı.

Topuklarını kıcıma bastırıyor, beni kadınlığına yönlendiriyordu. Aletim klitorisine temas ettiğinde sırtını yay gibi gerdi. Omuzlarımı sıkıca tutarken dikleşen memelerini emmek için başımı eğdim ve dilimi mükemmel meme uçlarında gezdirmeye başladım.

Darbelerimle uyum içinde kalçalarını aşağı yukarı hareket ettirirken adımı haykırıyordu. Sımsıkı kadınlığı içine girmem için adeta yalvarıyor, hayalarım pembe tenine çarpıyordu. Ritmik ve ıslak hareketlerimizin sesi aramızda erotik bir koro gibiydi.

Skylar'ı boğazından tutup kendime çektim. Dilimi, her nefesi benim olana kadar derinlere sokup dudaklarını sertçe öptüm. Küçük elleri kalçamda gezinirken ağzını benimkine yapıştırmış, hızla nefes alıp veriyordu.

Neredeyse tamamen durduğumda Skylar üzgün bir nefes verdi. Aletimin ucunu girişine yerleştirip yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarını yumuşak bir şekilde öptüm. Geriye çekildiğimde dudaklarımızın arasında milimetreler vardı. Aletimin başını yavaşça kadınlığından içeri ittim. Islaklığı ve sıkılığı beni sarmalıyordu, sıcaklığı çok lezzetliydi.

"Ver onu bana," diye yalvardı.

"Bana bak," diye fısıldadım. Gözlerini aralayıp dikkatle bana baktı. Santim santim içine girerken yarı kapalı gözlerinin titreyişini seyrettim. İnanılmaz güzel ve cezbedici görünüyordu. Tam

o anda boşalmamak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekmişti. Sonunda içine tamamen gömüldüğümde mutlulukla inledi. Kendimi ona doğru bastırıyor, aramızdaki tutkuyu yavaşça yükseltiyordum.

Kollarını kaldırıp boynuma sardı ve ellerini birbirine kenetledi. Nefes nefese, "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Seni seviyorum, Kıvılcım."

Aletimin etrafında kasılıp titrediğini hissettiğimde dudaklarına yapıştım ve boşalırken onu öptüm. İlk defa içine boşalıyordum. Artık durmak ve geri çekilmek zorunda olmadığımı sevinliyordum. Aramızda lateksten bir engelin olmasını istemiyordum.

Birkaç saniye sonra göğsüme yaslandı. İkimiz de hızlıca nefes alıp verirken elimi omurgası boyunca aşağı yukarı gezdirdim.

"Bugün seni özledim," dedi yavaşça.

"Anlaşıyor." Parmağımın çenesinden tutup başını yukarı kaldırdım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Ben de seni özledim."

Sessizce Skylar'ı kucakladıktan sonra güzel ve sıcak duşumuzda ikinci bir sevişme için yukarıya çıkardım.

İlerleyen saatlerde birbiriyle uyumlu beyaz tişörtlerimizi ve gri eşofmanlarımızı giyip yatağa uzanmıştık. Film izlerken bir yandan da yeni evimizin dijital yerleşim planına bakıyorduk. Şifoniyerin üzerinde vanilya-kurabiye kokulu bir mum yanıyordu. Gus ve Cassie yatağın ayak ucuna uzanmışlardı.

Kendimi hiç bu kadar evcil hissetmemiştim.

Ayrıca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Düşünüyordum da..." dedi Skylar. Yanıma kıvrılmak için yavaşça aramızdaki boşluğu kapattı.

Kolumu ona doladım. "Evet..."

"Ben düğün istemiyorum."

Endişe bir kırbaç gibi göğsüme çarptı. Bunca şeyin ardından benimle ilgili fikrini mi değiştirmişti?

Boğazımı temizleyip kendimi toparladım. "İstemiyor musun?"

"Hayır. Düğün günümüz çok güzeldi. Başka bir gün daha olmasını istemiyorum."

Söyledikleri beni çok şaşırtmıştı. Ayrıca inanılmaz rahatlamıştım. Tüm kadınların duvağı olan uzun kuyruklu beyaz bir gelinlik giymeyi istediğini, hatta bir sürü misafirin olduğu yemek ve müzikli düğün yapmayı arzuladığını sanıyordum.

"Bebeğim, emin misin?" diye sordum. "Gerçek bir düğün istediğini sanıyordum?"

"Aslına bakarsan, arka bahçede karşına geçtiğim güne kadar düğün falan istemiyordum. O gün hayallerimin düğünü gerçekleşmiş oldu." Yüzüme bakmak için başını kaldırdı. "O bizim *gerçek* düğünümüz ve seninle evlendiğime dair aklımda kalmasını istediğim tek anı."

Bu kadın kalbimi eritiyordu.

"Biliyor musun? Ben de senin gibi hissediyorum. En sevdiğim gün o."

iPad'i komodine bırakıp yeniden ona döndüm.

"Bir süredir aklıma takılan bir şey var."

Skylar'ın bir kaşı sorgularcasına yukarı kalktı.

"Düşünüyordum ki... Eğer bir gün bebek sahibi olmak istersen, bundan mutluluk duyarım. İstemezsen, ondan da mutluluk duyarım. Eğer bebek istersen, iyi bir baba olacağıma söz veriyorum. Hastanede yanında olup her şeyi yaparım. Seni sonuna kadar desteklerim."

Skylar yutkundu ve gözlerini kırıştıtararak bana baktı. "Şanslı, ben..."

"Hiçbir zaman çocuk sahibi olmamaya karar verirsen, vasketomi yaptırırım. Ömrünün yarısını doğum kontrol hapi içerek geçirmeni istemiyorum. Tabii ki tercih yine sana ait."

Uzanıp parmağının ucuyla dudaklarıma dokundu. "Şşşt... Başka bir şey söyleme. Hazır olduğumuzda buna birlikte karar veririz. Şu anda sadece ilişkimize odaklanalım istiyorum." Ardından nazikçe gülümsedi. "Ama bunu *yapabileceğimi* söylediğin için teşekkür ederim."

"Sadece mutlu bir hayatın olmasını istiyorum. Keşkelerin asla olmasın."

SAKIN GELİNİ ÖPME

Yuvarlanıp üstüme çıktı ve sanki bir rüyadaymış gibi gülümsedi.

"Gerçekten çok iyi bir kocasın, Jude."

Meşhur gülümsememi takındım. "Sen de muhteşem bir eşsin."

Dudaklarını benimkilere değdirdi, ardından parmaklarımızı birbirine kenetleyip nazikçe öpüştük. Nikâh yüzüklerimiz birbirine çarparak dünyada en sevdiğim sesi çıkardı.

SON SÖZ

SKYLAR

İki Yıl Sonra

Bir fincan çayı yudumlarken ana yatak odamızın köşesine yerleştirdiğimiz berjerde bağdaş kurmuş oturuyor, gökyüzünden yeni düşmeye başlayan kar tanelerini seyrediyordum. Gus zıplayıp koltuğun arkasına oturdu ve benimle birlikte izlemeye başladı.

Jude odaya girdiğinde, “İşte buradasın,” dedi. Ardından kazasını çıkarıp kirli sepetine attı.

“Beni striptiz yapmak için mi arıyordun?” dedim gülümseyerek. Gözlerim kaslı kollarında ve göğsünde beğeniyle geziniyordu.

Jude bana sırtarak baktı, uzun saçlarını gözünün önünden çektikten sonra eğilip dudaklarımı öptü. “Rüyada görürsün. Üstüme temiz bir şey giyeceğim çünkü seni özel bir sürpriz için bir yere götürüyorum.”

Sürprizin ne olduğunu merak etmiştim. Giyinme odasına girip gözden kayboldu, geçen birkaç saniyenin ardından omuzlarını saran uzun kollu siyah bir kazakla geri dönmesini izledim.

Sadece ona bakmak bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu. Jude yaşlandıkça daha hoş görünen erkeklerdendi, kendimi son derece şanslı hissediyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum. “İpucu verebilir misin?”

Elimden tuttu ve beni çekip ayağa kaldırdı. Kolunu belime doladıktan sonra beni bedenine yasladı. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onunkilere bastırdım.

“Gittiğimizde görürsün.”

"Neden gözümü bağlamam gerekiyor?" Arabayla yola çıkalı on dakika kadar olmuştu. "Arabamı ne kadar hızlı kullandığımı görmemem için mi yapıyorsun?" diye takıldım.

"Ne tarafa gittiğimizi görmeni istemiyorum. Yoksa sürpriz bozulur." Corvette'in konsolundan bana doğru uzanıp elimi tuttu. "Merak etme, uzun sürmeyecek."

"Hâlâ kar yağıyor mu?" diye sordum. Arabam için endişeleniyordum, yağmurda ya da karda kullanımı hiç kolay değildi.

"Hayır, artık yağmıyor."

"Suzy yenge ve Al dayıyla akşam yemeği yemek için geri dönecek miyiz?"

"Evet."

Beni nereye götürdüğüne dair en ufak fikrim yoktu ama çok heyecanlıydım ve aklımda bir sürü soru vardı. Kocam bana son kez sürpriz yaptığında, güzel bir nikâh yüzüğü ve bir Corvette vermişti. Bunun üstüne nasıl çıkabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki yavru bir köpekle.

Ya da bir muhabbet kuşuyla.

"Sürprizin yavru köpek mi?" diye sordum heyecanla.

Jude'un güldüğünü duyabiliyordum. "Yavru köpek değil."

"Muhabbet kuşu mu?"

"Muhabbet kuşu hiç değil. Sana söyledim, kuş istiyorsan Suzy yengemle takılabilirsin. Evde cıyaklayıp sürekli duvarlara sıçan bir kuş istemiyorum. Ayrıca Gus kuşu yer. Sonra sen ağlar-sın ve ben de kendimi çok kötü hissederim. Ardından sana bir kuş daha alırım, döngü böylece devam eder. En sonunda, sürekli kuş almaktan iflas ederim."

"Gus öyle bir şey yapmaz," diye itiraz ettim. "O çok nazik bir canlı."

"Ben risk almamayı tercih ederim."

"Megan ve Erik'in sürprizle alakası var mı?" diye sordum. Megan'ın evlenme teklifini ayarlarken Jude'a yardım ettiğini hatırlamıştım.

SAKIN GELİNİ ÖPME

“Hayır.”

Arabanın yavaşladığını, hemen sonra döndüğünü hissettim.

“Daha gelmedik mi?”

“Az kaldı.”

Jude’un elini hızlıca öpmek için dudaklarıma götürdüm. Son doğum gününde aldığım *Ernest Hemingway* parfümünün kokusu burnuma dolmuştu. Dün gece küvetteki sevişmemiz ve parfümünün nemli vücuduna sinmesi aniden zihnimde canlandı. Dudakları, en sevdiği tarçın aromalı diş macununun tadındaydı. Gecenin bir yarısı beni öperek uyandırıp sevdiğini söylediği, sonra da birbirimize sarılıp tekrar uyuduğumuz anı hatırladım.

Dünyanın en şanslı kadınıydım.

Araba yavaşlayarak virajı döndükten sonra durdu. “Geldik.”

“Yaşasın!”

Arabadan inip benim tarafıma gelmesini ve inmeme yardım etmesini bekledim. Sarmaş dolaş birlikte yürüdüğümüz zemin, çakıltaşlarından yapılmış gibi hissettiriyordu.

“Umarım beni ormana götürmüyorsundur.”

“Orman yok, söz veriyorum.”

“Parkta mıyız?” diye sordum.

“Sürprizi beklerken ne kadar can sıkıcı oluyorsun,” diye dalga geçti.

“Sadece ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Jude aniden durup arkama geçti ve elleri yanaklarıma değdi. “Gözündeki bağı açacağım,” diye kulağıma fısıldadı. “Ama bu gece yatak odasında kullanmak için saklamayı düşünüyorum.”

“Vaatler, vaatler...” diye mırıldandım.

Gözbağını hızlıca çekti. Kendimi birden büyük, gri-siyah bir...

Kalbim şiddetle atıyordu. Jude’un koluna tutundum.

“Karavan mı?” diye çığlık attım. Başımı bir Jude’a bir kocaman araca çeviriyordum. Bir karavan parkının ortasındaydık. “Sen ciddi misin?”

“Balayına gidemediğimize ve sen de karavanla yolculuk hayalini gerçekleştiremediğine göre, düşündüm ki buna atlayıp bir ay yolculuk yapsak harika olur. Sadece sen ve ben. Hayvanlar da gelebilir.”

Ağzım açık kalmıştı, öylece Jude'a bakıyordum. Aklımdan yüzlerce mutlu, bir o kadar da gergin düşünce geçiyordu. "Peki... barı bir aylığına bırakabilir miyiz?"

"Onu merak etme. Al dayı ilgilenecek. Unuttun mu? İşin hayatımızı yönetmesine izin vermeyeceğiz diye söz vermiştik."

Başımı salladım. Her zaman birbirimize zaman ayırmaya yemin etmiştik. "Haklısın." Bar düşündüğümüzden çok daha başarılıydı ama haftanın yedi günü çalışma halinden uzaklaşmak biraz zor oluyordu.

Gözlerim yeniden motorlu evin harikaliğine kaydı.

"Çok güzel bir karavan!" Jude'un kollarına atıldım, beni kaldırıp etrafında döndürdü. "Çok sevdim! Nereye gideceğiz?"

Jude beni yavaşça yere bıraktı. "Nereye istersen. Herhangi bir amacımız olmadan süreriz. En parlak yıldızların olduğu yerleri ararız."

Mümkün olabilecek en harika balayı planı gibi görünüyordu.

"Sence ne zaman gidebiliriz? Yakında gider miyiz?"

Jude göz kırptı. "İki hafta sonraya ne dersin?"

Parmaklarımın ucunda yükselip kollarımı boynuna doladım. "Sen harikasın," dedim gri gözlerine bakarken. "Seni çok seviyorum. Seni hak edecek ne yapmış olabilirim?"

Jude eğilip nazikçe dudaklarımı öptü, ardından kollarını uzatıp kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti. "Beni seveceğine yemin ettin, Kıvılcım. İyi günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta. Sonsuza kadar. Bana söz verdin."

